

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

• Uluslararası Çok Satış Yazarı •

KATRINE ENGBERG

KIRACI

Kopenhag Serisi - 1

Aşk seni mutsuzluğundan kurtarır,
sonra kanlı bir geçmişe bağlar.

Türkçesi: Belkıs Dişbudak

2. BASKI

KATRINE ENGBERG

KIRACI

Kopenhag Serisi - 1

Düzenleme
Ny.özlem

GİRİŞ

Sabahın ışıkları, kalın perdelerdeki tozların savruluşunu gözler önüne sermekteydi. Gregers Hermansen yatar koltuğuna oturmuş, salonda dans eden toz zerreciklerini seyrediyordu. Son zamanlarda uyanıp kendine gelmesi o kadar uzun sürüyordu ki bunun nedenini çözemiyordu. Ellerini koltuğun cilalı kolluklarına dayadı, kafasını arkaya atıp titrek ışıklara karşı gözlerini yumdu, mutfaktan kahve makinesinin son fıkırtılarını duyana kadar da açmadı.

Kısa bir geri sayımın sonunda ayağa kalktı, ayaklarını sürte sürte mutfağın linolyum kaplı zeminine yöneldi. Hep aynı rotayı izlerdi: Maun dolabın önünden geç, yeşil koltuğun, sonra da bakkıcının duvara geçen yıl taktırdığı lanet olası tutunma çubuğunun önünden ilerle.

“Onsuz da idare ediyorum,” diye direnmişti Gregers. “Yine de teşekkür ederim.”

Şimdilik bu kadar yeter.

Mutfakta, demlenmiş kahvenin telvesini makineden eviyenin altındaki çöpe boşalttı. *Yine dolmuştu çöp.* Gregers torbanın bağlarını çözdü, masaya tutunarak mutfağın ucuna yürüdü, boş kalan eliyle arka kapıyı açmayı başardı. En azından, kendi çöpünü kendisi götürüp atabiliyordu hâlâ. Göz ucuyla üst kat komşusunun

merdiven sahanlığındaki boş şişeler yığınınına baktı. Yaman içkiciydi Esther de Laurenti. Sanatçı dostlarına verdiği gürültülü yemek partileri gecenin geç saatlerine kadar sürerdi. Ama binanın sahibi o olduğuna göre, yakınmanın faydası yoktu.

Tırabzana sıkı sıkı sarılarak inmeye başladığında basamaklar ayaklarının altında sanki inliyordu. Belki daha güvenli bir yere, daha az merdiveni olan bir yere taşınmak akıllıca olabilirdi ama ömrü boyunca hep Kopenhag'ın içinde yaşamış biri olarak kent dışında bir bakımevinde çürüyüp gitmektense bu yamuk yumuk basamaklara tahammül etmeyi tercih ediyordu. İkinci katta çöp torbasını yere bırakıp komşunun kapı pervazına yaslandı. Üniversite öğrencisi iki kız kalıyordu bu dairede. Sinirlendiriyorlardı onu. Ama aynı zamanda içinde garip bir özlem de uyandırıyorlardı. Yüzlerindeki kaygısız gülümsemeler, zihninde kanal boyundaki yaz gecelerinin, uzaktan yollanan öpücüklerin anılarını canlandırıyorlardı. Hayatın inişe geçmeye başlamadığı günlerden, her şeyin hâlâ mümkün olduğu günlerden kalma anılar.

Biraz kendine geldiğinde, kızların kapısının açık kaldığını fark etti. Dar aralıktan dışarıya parlak ışıklar boşalıyordu. Kızlar gerçi gençti, uçarıydı ama yine de herhalde arka kapıyı açık bırakıp uykuya yatacak kadar da budala olamazlardı! Saat altı buçuktu henüz; belki de eğlenceli bir gecenin ardından eve yeni dönmüş olabilirlerdi ama yine de...

"Merhaba!" diye seslendi içeriye. "Kimse var mı orada?"

Terliğin burnuyla kapıyı biraz itmeye çalıştığında kanat kolaylıkla açıldı. Gregers elinde olmaksızın geri çekildi. Kendisini röntgenci bir moruk diye suçlamaları hoş olmazdı. En iyisi kapıyı çekip kapatmak, sonra da kahve soğuyup acılaşmadan çöpü atıp eve dönmekti.

Pervaza sıkıca tutunup kapının kulpuna ulaşmak üzere eğildi ama aradaki uzaklığı yanlış hesaplamıştı. Korkunç ve sonu gelmez bir an içinde -hani at sizi sırtından attıktan sonra yere düş-

ne kadar geçen süre gibi- kendi vücut ağırlığını taşıyacak kadar güçlü olmadığını kavradı. Terlikleri ahşap parkelerin üzerinde kayan Gregers, dengesini kaybetti. Artık sahip olmadığı gücünün tümünü kullanarak mücadele etmesine rağmen, çaresizlik içinde, kızların dairesine doğru sertçe güm diye değil, pof diye devrildi. Pazen robdöşambr giymiş bir ihtiyarın küçülmüş gövdesi ancak o sesi çıkarabilirdi.

Derin bir soluk alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. Kalçasını kırmış mıydı acaba? İnsanlar ne derdi? Yıllardır ilk defa ağlamak geldi içinden. Gözlerini yumdu, birinin gelip kendisini bulmasını beklemeye koyuldu.

Merdiven boşluğu bir kere daha sessizleşmişti. Çığlık ya da ayak sesi var mı diye dinledi ama hiçbir ses yoktu. Birkaç dakika sonra gözlerini açtı, durumunu kontrol etmeye çalıştı. Tavandan çıplak bir ampul sarkıyor, ışığı gözlerini kamaştırıyordu ama beyaz duvarı, raftaki kapları, baharat kavanozlarını görebildi. Mutfak kapısına kadar uzanan o beyaz duvarın dibinde ayakkabılar, çizmeler sıralanmıştı ve kendisi de bunlardan birinin üzerinde yatmaktaydı. Başını dikkatle bir yandan bir yana çevirerek boynunda kırık olup olmadığını muayene etti. Yo, her şey sağlam gibiydi. Yumruklarını sıktı. Evet, yine acı duymuyordu. *Uf, şu lanet olası pabuç!* Gregers onu altından öteye doğru itmeye çalıştı ama pabuç kıpırdamıyordu.

Başını eğdi, gözlerini pabuca odaklamaya çalıştı. Midesindeki o tatsız duygu kabarıp boğucu bir felce dönüştü, tüm vücuduna yayıldı. Pabucun içinden çıplak bir bacak uzanıyordu. Yarısı kendi ağrıyan kalçalarının altında kalmıştı. Bacağın ucunda kıvrık bir beden. Vitrin mankeni bacağıydı sanki. Ama Gregers'in eli yumuşak tene değince bunun manken olmadığını anladı. Başını kaldırdı ve kanları gördü: deri üzerinde, yerlerde, duvarlarda. Her taraf kanlar içindeydi.

Yüreği kafesinden kurtulmaya çalışan bir kanarya gibi çırpınmaya başlamıştı. Kıpırdamıyordu. Panik duygusu güçsüz

vücudunu sardı. *Ölmek üzereyim*, diye geçti aklından. Bağırmak istedi, oysa bağırarak güç onu yıllar önce terk etmişti.

İşte o zaman ağlamaya başladı.

BÖLÜM 1

Kopenhag Polis Müfettişi Jeppe Kørner yüzüne su çarpıp tuvaletin duvarındaki aynaya baktı. Baktığı ayna konkavdı, yüzünü ince uzun gösteriyordu. Öbür lavabonun üzerindeki ise yüzünü yana doğru genişletiyordu. Hangisinin nasıl gösterdiğini hep unuttur, ancak ellerini yıkarken hatırlardı. Bugünkü konkav olanıydı. Suratını Edvard Munch'ın *Çılgılık* tablosundaki gibi gösteriyordu. Eh, uydu işte, diye düşündü.

Yorgun görünüyordu, bunun tek nedeninin polis merkezinde kullanılan enerji tasarruflu ampuller olmadığını da biliyordu. Rengi peroksitle açılmış saçlarının da katkısı olumlu sayılamazdı. Arkadaşı Johannes'in kendisini buna ikna etmesine asla izin vermemeliydi. *Değişiklik hayatın tadı tuzuymuş*, hah! Belki kafasını hepten tıraş etse daha iyi olurdu. Jeppe aynada kendine bakıp suratını ekşitti. O da bütün boşanmış erkekler gibiydi işte. Klasik. Bir sonraki adım, kendine bir spor araba almak, acısını göğsüne gömüp orada şeref madalyası gibi taşımaktı. Belki bir de yakışıklı yara izi edinirdi. İçindeki yaralara yakışacak bir bıçak yarası falan.

Elini rulodan kopardığı kâğıt havluyla kurulayıp çöp kutusu neredede diye bakındı. Havluyu buruşturup nişan alarak fırlattı, ıslak kâğıt yumağı şlap diye yere düştü. *Harika*, diye düşündü, ağrıyan sırtının elverdiği kadar çevik bir hareketle eğilip onu yerden aldı.

Karavana atan ama ardında pislik bırakmayacak kadar da görevine tutkun adamlardan biriyim. Kapıyı itip koridora çıktı, kendinden nefret ede ede, ofisine doğru yürümeye koyuldu.

Kopenhag Polis Merkezi, her dem renkli Tivoli Bahçeleri Lunaparkı'na fazla uzak sayılmazdı. Üç cepheli neoklasik yapısıyla bulunduğu çevreye bir otorite havası yayıyordu. Binanın dışı soğuk ve iticiydi. Kuzey ülkelerine özgü liberalizmin ve saçmalığın orta yerinde, gururlu bir güç ve sağlamlık feneri gibiydi, yani bedava pornografi ve rekor kıran alkol tüketimine karşı son derece gerekli bir dengeleyici. İçeriye girildiğinde avlunun çevresindeki ünlü sütunlarla on dokuzuncu yüzyıl İtalyan tarzı süslemeler bu izlenimi bir dereceye kadar yumuşatıyordu. Dünya güzeli mozaiklerle süslü terrazzo zeminler polis kadrolarının iş günlerini neşelendiriyor, bezgin adımlarının altından onlara buranın polis gücünü yansıtmaması gerektiği günleri hatırlatıyordu. Cinayet Departmanı; tonozlu tavanları, koyu kırmızı duvarlarını aydınlatan aplikleriyle yine eski kasvetli halinde bırakılmıştı. Pratik modern mobilyalar, badanası soyulmakta olan duvarlarla çelişki oluşturuyor, yarattığı genel hava hem harap hem de zorlama bir izlenim bırakıyordu.

Jeppe'nin çalışma arkadaşı Anette Werner'le paylaştığı ofis de farklı değildi: laminat ve huş ağacı karışımı hüzünlü mobilyalarıyla, neşeli bir çalışma ortamı yaratmaktan hayli uzaktı. Ama o eksiklikleri Anette tamamlıyordu. Jeppe odaya girerken o, sandalyesinde arkasına yaslanmış, ayaklarını kaldırıp masaya dayamış, telefonunda seyrettiği bir şeye gülüyordu.

"Körner, gel de bak şuna," dedi. "İnanılmaz!"

Jeppe kapı eşiğinden ona, "Günaydın Anette," diye seslendi. "Bugün dersin var sanıyordum."

"Hiç bıkmıyorsun, değil mi? DNA dersi ta gelecek çarşamba. Gel de şuna bak. Şişko bir labrador, topu yakalamaya çalışırken yamaçtan tepenin dibine kadar yuvarlanıp karların içine düşüyor." Videoyu tekrar oynatma düğmesine basarken hâlâ kıkırdayıp duruyordu.

Jeppe duraksadı. Sekiz yıl boyunca aynı odada çalışmak ve iş arkadaşlığı yapmak aslında sivrilikleri pek de törpülemiş sayılmazdı. Bununla birlikte, Anette ile ikisi sık sık aynı ekipte bir araya geliyor, suçlarla ilgili ekipler oluşturulurken şef onları birlikte görevlendiriyordu. Besbelli kendilerinin pek farkında olmadığı bir şekilde birbirlerini tamamlayan bir yönleri vardı. Soyadlarının kafiyeli bitmesinin de belki insanlar üzerinde akıl karıştırıcı bir etkisi olabilirdi. Bu kafiye durumu, kendilerini tanıklara ya da akrabalara tanıtırken Jeppe'nin epey canını sıkmaktaydı.

Anette onun gözünde bir tür buldozer gibiydi; Anette de onu aşırı duygulu ve pısırik buluyordu. İyi günlerinde, uzun süre evli kalmış çiftler gibi birbirlerine takılır dururlardı. Kötü günlerdeyse Jeppe'nin içinden onu yakalayıp denize atmak gelirdi.

Bugün de kötü bir gündü.

"Yo, sağ ol, zahmet etme," dedi. "Hayvan esprileri bana zaten çekici gelmez."

Jeppe iki kişilik masaya yürüyüp kendi tarafına oturdu, arkadaşının gözlerini devirmesine aldırmadan bilgisayarını açıp rüzgârlığının cebinden telefonunu çıkardı. Annesi aramıştı. Telefonu çevirip masaya yüzüstü bıraktı. Babasının bir yıl önceki ölümünden, ardından da Jeppe'nin altı ay önce boşanmasından bu yana, annesi karakterine uymayacak kadar yapışkanlaşmıştı. Ona bu kadar sevgi ve ilgi yağdırmanın kimseye yaramayacağını anlatmak çok zor oluyordu.

Anette masanın karşı tarafında yeni bir gülme krizini engelledi, bluzunun koluyla gözlerini kuruladı. Jeppe sesli sesli içini çekti. Tek başına çalışabileceği bir odası olmasını öyle istiyordu ki! Bir tek günlüğüne bile olsa, masasında ilgi bekleyen kâğıt yığınının dibine varana kadar bile olsa. Yeter ki kulaklarında Anette'in gümbürtüleri habire çınlamasa.

Bir kahkaha daha patladı, masayı da odanın havasını da sarstı. Tam Jeppe itiraz etmek üzereyken odanın kapısı ardına kadar açılıp duvara çarptı; eşikte şef, sırtında mantosuyla belirdi. Dost

yüzlü, hayli otoriter, yaşını almış bir kadındı. Alnındaki kaygılı çizgiler Anette'in kahkahasına bir anda son verdi, genç kadın ayaklarını da masadan indirdi. Danimarka polis teşkilatındaki hiyerarşi nispeten düz sayılırdı gerçi. Polis reformundan bu yana soruşturmacıların çoğu dedektif olarak adlandırılıyor, ilkesel olarak eşit düzeyde sayılıyorlardı ama şefin mesafeli otoritesi yine de farklıydı.

"Bir cesedimiz var, genç bir kadın," diye söze başladı şef. "Adres Kloster Sokağı, 12 Numara. Cinayet gibi duruyor. Devriye şimdi aradı. Durum iyi görünmüyor."

Jeppe ayağa kalktı. Bugünün bu tür günlerden olacağı içine doğmuştu.

"Adli tıp?" diye sordu.

"Nyboe. Yola çıkmış bile. Olay Yeri İnceleme teknisyenleri de."

Anette ayağa kalkarken, "Tanık var mı?" diye sordu.

Şef, "Werner, seni bugün akşama kadar derste sanıyordum," dedi. Besbelli onun odada olduğunu fark etmemişti. "Eh, harika. O zaman sen de git. Kørner, ben ekibi oluşturun; başına sen geç."

Jeppe pek de hissetmediği bir güvenle başını sallayıp onayladı. Hastalık izninden döndüğünden beri ekip başı olmamıştı. İznin resmi sebebi disk kaymasıydı, gayriresmi sebebiyse evlilik kayması.

"Cesedi bulan yaşlı adam hastaneye kaldırıldı ama binada biri daha yaşıyor, Esther de Laurenti diye bir kadın. Önce onunla konuşun ki olay yeri ekibi o arada işlerini bitirsin."

Anette, "Adı DeLorean mıymış?" diye sordu belli belirsiz geçirerek. Soluğunu ağzının kenarından verdi. "Otomobil gibi mi?"

Jeppe köşedeki silah dolabına yürüdü, Heckler&Koch'unu çıkarıp beline taktı.

"Evet, Werner, otomobil gibi," diye iç çekti şef. "Tam olarak öyle."

ESTHER DE LAURENTI ELİNİ çalar saate uzattı, kafasında patlayan gürültüyü susturmaya çalıştı. Rüyadan gerçeğe geçiş sisliydi, bu nedenle kapı zilinin sesini ancak üçüncü çalışmada ayırt edebildi. İki köpeği Epistème ile Dóxa deli gibi havlıyor, alanlarını savunmaya çalışıyorlardı. Esther kanepenin üstünde uyuyakalmıştı ve yüzünde hâlâ yastığın oluşturduğu çizgiler görünüyordu. Bir yıl kadar önce Kopenhag Üniversitesi'nde profesörlükten emekli olduğundan bu yana, kendini içindeki B tipi karakterine teslim etmiş, sabahları saat ona kadar kalkmaz olmuştu. Annesinden kalma, tepesinde bir çoban çocukla bir çoban kız bulunan antik pirinç saat 08.35'i gösteriyordu. Gelen lanet olası postacıysa, kafasına ağır bir şey fırlatmaya hazırdı. Belki de pirinçten çobanları.

Battaniyesine sarınıp kapıya yöneldiğinde kafası zonkluyordu. Bir şişe kırmızı şarabı bitirmiş miydi dün gece gerçekten? Yazı yazarken iki kadehten fazla içmezdi ama belli ki dün gece o sınırı aşmıştı. Göz ucuyla yazıcıdan çıkmış sayfalara baktı, yazarlara özgü o çalışma hevesiyle çalışma nefretini bir arada yaşadı. Vücudunun sabah rutini olan esneme egzersizlerine, nefes egzersizlerine, kuru üzümlü yulaf ezmesine ihtiyacı vardı. Belki bir de Tylenol hapına. Kafasını sallayıp kendini toplamaya çalıştı, kapının gözetleme deliğinden baktı.

Sahanlıkta tanımadığı bir adamla bir kadın duruyordu. Aslında otuz dokuz yıl boyunca sınıfından gelip geçen tüm öğrencileri hatırlayamadığının farkındaydı tabii ama bu iki kişinin karşılaştırmalı edebiyat öğrencisi olmadıklarından oldukça emindi. Kadın uzun boylu, geniş omuzluydu, üstüne biraz dar gelen polyester bir blazer giymişti, dudakları ince ve kiraz pembesiydi. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı, teninden güneş banyosunu yıllardır pek sevdiği belli olan biriydi. Adam incecik vücutlu, parlak sarı saçlıydı. Bu kadar solgun ve üzgün olmasa çekici biri sayılabilirdi bile. Mormonlar mıydı bunlar? Yehova Şahitleri mi?

Kapıyı açtı. Epistème ile Dóxa havladılar, arkasında savaşa hazır pozisyona geçtiler.

Esther, "Beni bu saatte uyandırmak için geçerli bir özrünüz vardır umarım," dedi.

Bu karşılamadan alındılsa bile, hiç belli etmediler.

Adam ciddi bir sesle, "Esther de Laurenti?" diye sordu. "Kopenhag Emniyetinden geliyoruz. Adım Jeppe Körner, arkadaşım da Dedektif Anette Werner. Korkarım size kötü bir haberimiz var."

Kötü haber. Esther'in midesi ağzına gelir gibi oldu.

"İçeri gelin," derken sesi kurbağa gibi çıktı. Bir adım gerileyip polisleri geçmeleri için yol açtı. Köpekler genel havadaki değişimi hemen fark edip üzgün tonlu bir iniltiyle onun peşine düştüler.

Esther kanepeye oturup dedektifleri de salona davet eden bir işaret yaparak, "Lütfen," dedi.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi adam. Küçük köpeklerin çevresinden kuşkucu bir tavırla dolaşıp koltuklardan birinin kenarına ilişti. Kadın kapının yanında durmuş, çevresine merakla bakınıyordu.

"Bir saat önce binanızın giriş katındaki kafenin sahipleri, alt kat komşunuz Gregers Hermansen'i kalp krizi nedeniyle ikinci kattaki dairede yere düşmüş buldular. Bay Hermansen hastaneye götürüldü ve şimdi tedavi altında. Şansı varmış ki fazla gecikmeden bulunmuş çünkü bildiğimiz kadarıyla durumu düzelmeye başlamış."

"Yo, olamaz! Ama er geç olacaktı," derken Esther uzanıp sehpadan *French press*'i ve üstündeki dünden kalma kahve fincanını kaldırıp tekrar yerine bıraktı. "Gregers çoktan beri kendini pek iyi hissetmiyordu. Kızların dairesinde işi neymiş?"

Dedektif, "Aslında biz de belki o noktaya ışık tutabilirsiniz diye umuyorduk," deyip ellerini kucağında birleştirdi, Esther'e baktı.

Esther battaniyeyi üstünden çekip kanepede duran kâğıtların, bir iki hırkanın üstüne bıraktı. Bu dedektifler herhalde geceliğiyle oturan yaşlı bir kadından rahatsız olacak değillerdi.

“Söyleyin bana,” dedi. “Her yaşlı adam kalp krizi geçirdiğinde polis gidip sorular sorar mı?”

Dedektifler arasında yorumlaması zor bir bakışma oldu. Adam koltuğun üstündeki kitapları itip daha rahat oturdu.

“Dün gece ya da bu sabahın erken saatlerinde olmadık bir şey işittiniz mi Bayan de Laurenti?”

Esther sabırsız bir hareketle başını iki yana salladı. Bir kere, kendisine *bayan* diye hitap edilmesinden nefret ederdi, ikincisi de tek duyduğu, kırmızı şarabın uyumasına yetmediği zamanlarda dinlediği balina şarkısı türündeki meditasyon müziği olmuştu.

Dedektif, “Dün gece kaçta yattınız?” diye devam etti sorgusuna. “Son bir iki gündür apartmanda farklı bir şeyler oldu mu? Herhangi bir şey?” Yüzü sakın ve ısrarcıydı.

Esther kollarını göğsünde kavuşturarak, “Beni sabahın köründe uyandırdınız,” dedi. “Üstümde geceliğim var ve daha lanet olası kahvermi içemedim. Yani sorularınıza cevap vermeden önce, meselenin ne olduğunu bilmek istiyorum!” Dudakları sımsıkı kenetlenmişti.

Dedektif bir kararsızlık geçirdikten sonra başını salladı.

“Bu sabah erken saatte,” diye başladı söze. “Komşunuz Gregers Hermansen, ikinci kat dairesinin arka kapısında genç bir kadının cesedini buldu. Maktulün kimliğini ve ölüm nedenini öğrenmeye hâlâ uğraşıyoruz ama ortada bir cinayet olduğu kesin. Bay Hermansen hâlâ şokta, bizimle henüz konuşamadı. Apartmanda başka kimlerin yaşadığını ve son birkaç günde neler olup bittiğini bize anlatırsanız çok yardımcı olursunuz.”

Esther’in içinden bir şok dalgası yükselmeye başladı; ayak bileklerinden uyluklarına, kalçalarına, göğsüne tırmandı, soluk alamadığını hissetti. Kafa derisi gerginleşti, ensesindeki kısa kesilmiş kınalı saçları dikleşti, ürpertiler sırtında dolaşmaya başladı.

“Kim?” diye sordu. “Kızlardan biri mi? Bu doğru olamaz. Kimse ölemez benim binamda.”

Bunun kulağa nasıl geleceğinin farkına vardı: çocuksu ve kontrolsüz. Bastığı zemin kayar gibi olurken düşmemek için kanepenin koluna sarıldı.

Dedektif uzanıp onun kolunu yakaladı.

“Sanırım o kahve fikri yararlı olacak, siz de öyle düşünmüyor musunuz Bayan de Laurenti?”

BÖLÜM 2

Zarîf porselen fincanın ince kulpu Jeppe'nin parmak uçları arasında kayboluyordu. Esther de Laurenti sabahlığını giymiş, kahveleri yapmıştı. Şu anda Jeppe ile Anette, üstleri boşaltılmış koltuklara oturmuş, onun mutfaktan dönmesini bekliyorlardı. Salon rengârenk biblolarla, ıvır zıvırla dopdoluydu. Jeppe bu son derece dişi kaosun içinde kendini tedirgin hissetmekteydi. Annesinin dairesini hatırlatıyordu burası ona. Orada da bol bol kültür ve ruh vardı ama rahatlık pek yoktu. Duvarlar yerden tavana kadar kitap doluydu. Her tür ve boyda kitap. Solmuş sırtlarıyla ciltli kitaplar, cep kitapları, renk renk bol resimli kitaplar: kapaklarında yiyecek ve çiçek resimleriyle. Dünyanın her yanından gelme tozlu ahşap biblolar her boşluğu dolduruyordu. Yatay yüzeylerin üstleri, satırların altı kırmızıyla çizilmiş sayfalarla doluydu.

Medyanın ilk gelen haber ekiplerinin sokakta, binanın koyu sarı cephesi önünde kurgularını yaparken sesleri duyulmaya başlamıştı. Gazeteciler artık polis radyosunun şifreli yayınlarını dinleyemedikleri için sosyal medyadaki alarmların ve güncellemele-
rin peşine düşmüşlerdi. Nasılsa biri çabucak ya tweet ya SMS ya da etiketlerle bir şeyi açığa vuruyor, gazeteciler de olay yerine acil durum ekiplerinden hemen sonra varabiliyorlardı. Dipdiri, uykularını almış muhabirler, yüzlerinde ciddi ifadelerle kameralara

konuşmaya başlamışlardı bile. Olay yeri ekibi de beyaz tulumlarıyla onların arasından geçmeye çalışmaktaydı.

Esther de Laurenti hafifçe öksürüp boğazını temizledi.

“Binanın sahibiyim ve burada, en üst katta oturuyorum. Giriş katını şirketlere kiralıyorum. İkinci ve üçüncü katlar hane olarak kirada. Gregers yirmi yıl önce boşandığından beri üçüncü katta oturuyor. Giriş katındaki yerin kiracıları neredeyse iki yılda bir değişir; görmüşsünüzdür, şu ara orası bir kafe. İki nazik delikanlı işletiyor...”

Kelimeleri ağzından sakın sakın dökülüyordu ama kıpır kıpır gözleri kadının stres içinde olduğunu belli ediyordu.

“Birinci katta bir buçuk yıldır Caroline Boutrup oturuyor. Annesiyle babasını eski günlerden tanırım. Sonradan batıya, Jutland’a taşındılar. Bir zamanlar onlarla birlikte bir sanat kulübümüz vardı.”

Telaffuzu çok düzgündü, ara sıra ağzından fırlayan kaba kelimeler nazik diliyle tezat oluşturmuyordu. Yarı tiyatro oyuncusu, yarı bahriyeliydi.

“Julie Stender oraya bu ilkbahar taşındı. İkisi eski arkadaş. Okuldan tanışıyorlar. İyi kızlardır.” Esther gözlerini mavi vazoya dikip sordu, “Hangisiydi?”

Jeppe yumuşak bir sesle, “Henüz kimlik saptanmadı,” dedi. “Ölüm nedeni hakkında bir şey söylemek için de daha çok erken maalesef.”

Esther de Laurenti gözlerini kaçırdı. Solgun teni makyajsızdı. Gözlerinin çevresinde ve boynunda ince çizgiler belirgindi ve yüzündeki yenilgi ifadesini daha da güçlendiriyordu. Anette yere çömelmiş, köpeklerden birinin karnını kaşımakla meşguldü. Köpek memnun memnun hırıldamaktaydı.

Jeppe, “Son zamanlarda binada farklı bir şeyler oldu mu?” diye sordu. “Kızların dairesine yeni birileri gelip gitti mi, sokakta bir hareketlilik ya da tartışma oldu mu?”

Esther başka taraflara bakmayı sürdürerek, "Ah, bu soruyu gerçek hayatta duymak!" diye mırıldandı. "Kendimi bir roman-daymışım gibi hissediyorum."

Köpek artık Anette'in okşamalarından yorulmuştu. Tırnakları parkelerde tıkırdayarak yatağına doğru gidiyordu.

Esther, "Biz beş dakikada bir komşulara gidip gelenlerden değiliz," diye açıklamayı sürdürdü. "Julie ile Caroline genç kadınlar. Meşgul bir hayatları var. Geceleri sık sık evlerinden yüksek sesli müzik duyulur ama aynı şeyi benim evim için de söyleyebilirsiniz. Zavallı Gregers, bize dayanıyor işte. İyi ki kulakları ağır işitiyor artık."

Esther'in sesi zayıfladı. Düşüncelere dalmış gibiydi. Jeppe onun düşünmesine izin verirken, Anette'in kapı pervazında parmaklarıyla tempo tutmasına için için küfürler savurmaktaydı.

"Caroline'nın bir erkek arkadaşı var; neydi adı, *Daniel!* Daniel Fussing. İyi bir genç çocuk. Jutland'daki Herning bölgesinden gelmiş buraya. Ama bir süredir rastlamıyorum. Sanırım Julie tek başına." O kelime kabaymış da ağzında garip bir his uyandırıyor-muş gibi söylemişti bunu.

Jeppe isimleri bloknotuna yazdı. Sokakta bir arabanın alarmı çalmaya başlamıştı, Anette kapının eşiğinden işitilebilecek şekilde of çekti. Sorguları Jeppe'nin üstlenmesinin mantıklı bir nedeni vardı; Anette pek usturuplu konuşan biri sayılmazdı.

"Caroline geçen haftadan beri İsveç'te, bir kız arkadaşıyla kano gezisine gitmişti," diye devam etti Esther. "Kopenhag'a döndüğünü sanmıyorum. Julie'yi dününden önceki gün gördüm. Pazartesi. Ödünç ampul istemeye gelmişti. Her zamanki gibiydi; gülümsüyordu, mutluydu. Yo, hayır, bunu konuştuğumuza inanamıyorum!"

Jeppe anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. Şok genellikle bir gerçekdışılık duygusu yaratırdı.

Esther umutsuz bir sesle, "Ölen belki de kızların bir arkadaşı olamaz mı?" diye sordu.

Jeppe özür diler gibi bir ifadeyle omuzlarını silktilti. "Ne yazık ki henüz fazla şey bilmiyoruz. Kızların telefon numaraları var mı sizde?"

"Buzdolabına takılı kâğıtlardan birinde var. Alabilirsiniz."

"Teşekkür ederim Bayan de Laurenti, bu çok işe yarayacak." Jeppe ayağa kalktı, böylelikle ziyaretin sona erdiğinin işaretini verdi. Anette o anda buzdolabındaki köpek biçimindeki magnetin altındaki kâğıdı alıyordu zaten. Jeppe bir şeyin düştüğünü duydu, ardından Anette'in magneti yerden almak üzere eğilirken homurdanışını dinledi. *Tanrım, neydi bu kadının köpeklere tutkusu böyle, dermiş gibiydi.*

"Sizinle tekrar konuşmamız gerekecektir," dedi Jeppe, sehpanın çevresinden dolaşırken. Oradaki kâğıtlarla fincanları yerlere dökmek istemiyordu. "Öğleden sonra buluşabilir miyiz?"

"Gegers'i hastanede ziyaret etmem gerek ama onun dışında bir planım yok. Yazarım ben. Yani yazar olmayı deniyorum. O yüzden evden çalışıyorum." Esther de Laurenti, ondan bir koruma umuyormuş gibi boynundaki altın zincire takılı altın madalyonu avuçlamıştı.

"Parmak izi alacak birini yollayacağız. Hem ön hem de arka merdivenlerden. Geldiğinde sizin parmak izlerinizi de alabilir, bir sakıncası yoksa. Olasılıkları elemek için."

Kadın kanepede oturduğu yerden başını sallayarak onayladı.

Jeppe onun kalkıp kendilerini geçirmek niyetinde olmadığını anlayınca geri geri yürüyerek hole çıktı. Anette zaten orada bekliyordu, eli de kapının kulpundaydı. Kanepedeki minik kadına veda ederlerken Jeppe'nin içinde bir yetersizlik duygusu vardı. Esther de Laurenti kucaklanmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

ANETTE, SAHANLIĞA ÇIKIP sesin gitmeyeceğinden emin olduktan sonra, "Tanrı beni bu bekâr kadınlardan ve ıvır zıvırlarından korusun!" diye yakındı. Esther de Laurenti'de onu rahatsız eden bir şey vardı. Belki de günün birinde kendisinin de böyle

köpekleriyle ve ıvır zıvırlarıyla yapayalnız yaşamak zorunda kalacağından korkuyordu, tabii eğer Svend olmasaydı. Sevgili Svend, yirmi yıllık kocasıydı onun. Görünüşe göre onu olduğu gibi seven, ondan hiç bıkmayan Svend.

Jeppes kapıyı arkalarından çekip kapatırken, "Bibloları olmasaydı canını daha az mı sıkardı?" diye sordu.

"Evet! Kesinlikle! İnsan yalnız yaşayıp eksantrik olmaya karar vermişse, en azından evini temizlemeli." Anette, sert sözlerinden sonra ortamı yumuşatmak ister gibi buruk buruk gülümsedi. "İkinci katta olmuştu, değil mi?"

Gıcırdayan eski basamaklardan indiler. Jeppe cebinden bir antiseptik mendil paketi çıkardı, içinden bir mendil çekerek ona uzattı. Jeppe'nin en sinir huylarından biri, köpekleri sevmeyişiydi. Kesinlikle köpeksever biri olan Anette, bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Her gün hayvanlarla iletişim kurmak onun için çok önemliydi ve çocukluğundan beri öyle yapagelmişti. Küçükken Kopenhag'ın güneyindeki bir kasabada yaşarlarken bisikletle yakındaki bir çiftliğe giderdi; orada inekleri, kedileri, kafeslerdeki tavşanları okşamasına izin verilirdi. Bir insanın hayvan sahiplenmemesi, Anette'e göre bir karakter kusuruydu.

Kaşlarını kaldırarak Jeppe'ye baktı, başını çaresizlik içinde iki yana salladı. Jeppe mendili tekrar uzattı.

"Köpek rüyünde ne kadar parazit var, farkında mısın? Minik örümcekleri, bakterileri, saatte kaç kez arkasını yaladığını hesaba katmıyorum bile."

"Sen bu bakteri korkunun patolojik düzeyde olduğunun farkında mısın?" Birden durmuş, meydan okur gibi arkadaşına dönmüştü.

"Olay yerine girmek üzereyiz," dedi Jeppe. "Al bir mendil!"

Bir mendil çekti ve ona uzattı. Anette aldı, of çekerek merdivenlerden inmeyi sürdürdü.

"Delisin sen Jeppe Körner, biliyorsun, değil mi? Hem arkası denmez, kıcı denir, köpeklerde bile."

Ellerini sildi, mendili buruşturup cebine tıktı, başını iki yana salladı. Bakterisiz parmaklarıyla şeridin ucunu kaldırdı, olay yeri olan birinci kat dairesinin kapısını açarken içeridekilere, “Eec, hanımlar? Ne aşamadayız?” diye seslendi.

Neşeli bir ses, “Hey Werner, bize donat getirdin mi?” diye karşılık verdi ona.

Anette mavi galoşları ve lastik eldivenleri taktı. Olay yeri aslında onun alanıydı: olay yerlerinde asla bir sakarlık yapmazdı. Bir ift galoşu Jeppe'ye fırlatıp icriye yürüdü.

Daha kapıdan girer girmez başlıyordu olay. Kan lekeleri duvarları, yerleri kaplamış, üstlerine fişkırma yönünü işaretleyen beyaz oklar yapıştırılmıştı. Kapı eşiğinde bir polis, yığın halindeki kanlı giysilerin yakından resmini çekmekteydi. Anette taze katliamın havasını içine çekmek zorunda kalmış, ağzından solumaya çalışıyordu. Sağ gözünün üstünde bir damar çok hızlı atmaya başlamıştı. Bu ancak ilk birkaç dakika boyunca sürdü, sonunda Anette duruma alıştı.

Kpeğinin tasmaşını tutmuş bir polis, onun yanından geçip merdivenlere yöneldi. Anette köpeği okşama isteğini gemledi, böyle bir şeyin hoş karşılanmayacağını biliyordu. Köpek birimi besbelli bu dairedeki işini bitirmiş, şimdi de avluyla sokağı inceleyerek katile ulaşabilecek bir iz arama peşindeydi.

Dairenin kapısı, çok amaçlı bir odaya açılıyordu. Ağır bir ahşap yemek masası, çevresinde katlanan sandalyeler, bir kanepa, sehpa diye kullanılan bir eski sandık, üzerinde açık bir laptop bulunan bir köşe masası... Sıcak bir yaz günü olmasına rağmen, Kloster Sokağı'na bakan  pencere yapışkan bantlarla kapatılmıştı. Kan kokusu çok yoğun ve baskındı.

Bir daktiloskopi teknisyeni (parmak izi uzmanları kendilerine böyle denmesinde ısrarcıydılar) beyaz tulumuyla diz çökmüş, ahşap sprgelikleri fışalamaktaydı.

Anette başını fışaya doğru sallayarak, “İz var mı?” diye sordu.

Daktiloskopi teknisyeni, cevap vermeksizin duvar boyunca dizleri üzerinde ilerlemeyi sürdürdü. Sivil uzmanlardan biriydi; Anette onu pek de iyi tanımıyordu. Genelde cinayet vakalarına sivil eleman yollamazlardı ama şu ara pek çok kişi yaz tatiline gidince belki de durum farklı olabiliyordu.

Sesini yükselterek, "Ece, durum ne?" diye üsteledi. "Bir şeyler bulabiliyor musun?"

Sonunda adam başını kaldırdı. İşinin yarıda kesildiğine bozulduğu belliydi.

"Şişelerde, bardaklarda parmak izleri, birkaç kâğıt ve bilgisayarın klavyesi. Cesedin üstünde bazı iyi izler var. Ama burası çoktan beri temizlenmemiş. O nedenle bulduklarımız eskiden kalma olabilir."

Yine süpürgeliğe eğildi, şeffaf etikete benzer bir şeridi dikkatle bastırıp sonra kaldırdı, izi ufacık bir şeffaf diske almış oldu. İnanılmayacak kadar yavaş çalışıyordu, neredeyse dalgın gibiydi.

Anette oradan ayrılıp ilerledi. Kusursuz bir olay yeri uzmanı olan Clausen, eski bir kilimin yanına çömelmiş, dokuya renksiz bir sıvı püskürtmekteydi. Kilimde neredeyse mor denilebilecek bazı lekeler belirdi, Clausen örneklerini küçük pamuk topaklarıyla toplayıp elindeki kahverengi kesekâğıdına koydu.

Ufak tefek, çevik bir adamdı Clausen. Yaşı ellilerin sonuna yaklaşıyordu. On yıla yakın bir süredir kısaca NCTC diye bilinen Ulusal Kriminal Teknoloji Merkezi'ni o yönetiyordu. Blekinge Sokak Çetesi'nin araştırma ekibinde de o vardı, Kosova'daki toplu mezarlardan kanıt toplayan da oydu, tsunami sonrasında Tayland'da çalışan ekipte de o vardı. Çelimsiz görünümüne rağmen, Clausen dördüncü evliliğini Danimarka Kraliyet Orkestrası'nın *efsanevi güzel* viyolonistiyle yapmıştı. İnsan onu çalışırken görünce böyle bir kadına nasıl çekici gelebileceğini anlıyordu. Yorulmak bilmez bir enerjiyle işine koyulur, yüzünde her an hareketli gülümseme çizgileri oluşurdu. Ama bugün pek gülümsemiyordu.

“Merhaba Werner, seni görmek güzel,” dedi Clausen. “Çok dikkatli ol, bir yerlere dokunma. Bu daire kan dolu ve daha işimiz çok. En azından, cesedin bulunduğu yerle olay yerinin aynı yer olduğunu öğrendik.” Özel bir makasla kilimin dokusundan bir parça kesti, kanlı lifleri bir başka kahverengi kesekâğıdına koydu. “Dönüşte bütün bunları kataloglamak uzun sürecek. Birkaç gün. Yalnız kan lekelerinden altmış aşkın örnek aldık.”

Anette, “Lanet olsun!” derken bu dairenin boğucu ortamında sesinin ne kadar yüksek çıktığının farkına vardı. Öksürüp boğazını temizledi, daha sessiz konuşmaya çalıştı: “Cinayet silahını bulduk mu?”

“Belki. Henüz kızı neyin öldürdüğünden emin değiliz. Ama bir bıçak kullanılmış. Hangisi olduğuna dair de güçlü sezgilerimiz var. Keskin ve dar bir bıçak kullanılmış, şuna iyi uyuyor.” Clausen ayağa kalktı, bir torbadan açılır kapanır parlak bir çakı çıkarıp Anette’ye gösterdi.

“Silinmiş mi? Çok temiz görünüyor.”

“Evet. Katil bunu iyice silmiş, belki yıkamıştır bile. Ama daha önce kan varmış üzerinde. Dur, göstereyim.” Clausen düzgün yerleştirilmiş alet kutusundan bir steril torba çekti, ağzındaki ince şeridi çıkardı, çakıyı sarı bir pamukla sildi. Pamuk hemen yeşile döndü. “Alyuvarlara tepki veriyor,” diye açıkladı.

“O halde cinayet silahı neden bu değil?” Anette çakıya daha bir dikkatle bakmak üzere eğilmişti.

“Değil demedim. Ama patologlar bize ağır bir cisim de aramamızı söylediler. Bu dairede öyle bir şey bulamadık. En azından şimdilik.”

“Kanıt dedin de üst kattaki komşuya, az sonra birini yollayıp parmak izlerini aldıracağımızı söyledik.”

“İyi. Bovin yapar o işi.”

“Sivil o, değil mi?” Anette dönmüş, hâlâ süpürgeliklerle uğraşan adama bakıyordu.

"Şikâyetin varsa maliye bakanlığını ara, daha iyi kadro talep et," diye terslendi Clausen. Bir yandan alnındaki terleri işlemeli mendiliyle silmek üzere lastik eldivenini elinden çekiyordu. "O zamana kadar da kendi işine bak, bizi de işimizi görmek üzere rahat bırak." Doğruldu, dimdik durdu, Anette'in gözlerine baktı.

Anette iki elini havaya kaldırıp, "Kötü niyetim yok," dedi.

Clausen başını salladı, tekrar diz çöküp pamuklarına yoğunlaştı. Anette kalkıp ilerledi. Herkes amma da sinirliydi bugün! Sıcaktandı herhalde.

ADLİ TIP PATOLOĞU NYBOE, toplantısını mutfakta yapıyordu. Jeppe onu başıyla selamladığında karşısında ciddi bir surat bulmuştu. Ölen kız yerde, çok renkli kilim üzerinde, kafası duvara dayalı durumda, kaybolmuş bir eşya gibi yatmaktaydı. Üstünde dizden kesik blucin, beyaz dantel bir sutyen, ayağında da keten pabuçlar vardı. Uzun saçları, yapış yapış ahtapot kolları gibi saçılmıştı. Çocukların yaptığı resimlerde çizdikleri güneş gibi çevreliyorlardı başını.

Jeppe bir an kasıldı, yere bakıp duvara tutundu, düşünüyormuş gibi yapmaya çalıştı. Bulantı duygusu geçip kalp atışları düzelene kadar öylece durdu. Nabzının sesini dinlememeye, kaygısından korkmamaya çalışıyordu.

On yıldır cinayet bölümünde çalışmak, parçalanmış cesetlere kusmadan bakabilmesini sağlamıştı ama olay yerlerinde kendini hâlâ rahat hissedemiyordu. Belki yaş ilerledikçe insanların içinde ortaya çıkan duygusallıktandı. Ölümün aslında hayatın temel gerçeklerinden biri olmasıyla ilgili farkındalık. Ya da belki sırt ağrısından kurtulmak için yolda gelirken yuttuğu türlü haplardandı. Doktorlar disk kayması olasılığını çoktan rafa kaldırmışlardı. Yani ağrının psikosomatik olduğunu ima ediyorlardı. Ama ne bilecekti ki onlar?

Elini duvardan çekip cesede yaklaştı. Öldüğümüz anda artık bir başkasının işi oluyorduk. Olay yerleri bir bakıma bir tiyatro

prodüksiyonuna benziyordu. Bir dizi sessiz anlaşma, bir araya geldiklerinde bir bütün oluşturunuyordu. Anında. Jeppe'nin olay yerleri dinamiğiyle ve oraların kendine özgü ritmiyle ilgili gizli, utanç verici bir sezgisi vardı. Ama bu seferki farklıydı. Daha beterd. Kimdi bu genç kadın? Pamuklarla kopyalanıp torbalara alınan bu genç kadın kimdi? Neden onun kariyeri, evliliği, çocukları elinden alınmıştı?

Kimliği belirlendiğinde gidip haber vermek zorunda kalacağı aileyi düşündü. Kendini tanıttığında onların gözlerinde belirecek korkuyu, onu izleyen umudu -bir amca- eh, feda edilebilirdi bir amca. Sonra çok daha yakın biri olduğu ortaya çıkınca gözyaşları, çığlıklar ya da daha beteri, sessiz bir kabullenme. İşin o bölümüne hiçbir zaman alışamamıştı.

Jeppe adli tıp patoloğunun yanına çömeldi.

"Merhaba, Nyboe. Neler var elimizde?"

Nyboe kibar, modern bir centilmendi. Çoğu doktor gibi o da lafını herkesin anladığını varsayar, daha ilk birkaç cümlede tıp bilmeyenleri karanlıklara terk ederdi. Adli tıbbın başındaydı, çok saygındı ama Jeppe ona pek özel bir sevgi duymazdı. Görünüşe göre bu duygular da karşılıklıydı.

Nyboe, "Durum oldukça kötü," derken pek de kibirli görünmedi. "Ölen kadın yirmili yaşlarının başlarında. Ciddi şiddete maruz kalmış, çok sayıda derin bıçak yarası almış. Kafasında ağır cisimle yapılan künt travması sonucu lezyonlar var. Ben bir saat önce geldiğimde timpanik ateşi seksen iki nokta dördtü ve ölü katılığı çoktan başlamıştı. Bu durumda, ölüm gece on ile sabah dört arasında gerçekleşmiş demektir. Ama tahmin edebileceğin gibi henüz hiçbir şey kesin değil. Göze çarpan cinsel saldırı işareti yok. El ve kollarındaki kesikler, kendini savunmaya çalıştığını gösteriyor ama aynı zamanda... Şey... Ölüm öncesinde aldığı bazı kesikler de var."

"Yani onu ölmeden *önce* mi kesmiş diyorsun?" diye sordu Jeppe.

Nyboe ciddi bir tavırla başını salladı sonra ikisi de sessiz kaldılar. Bu tabii ki medyada kıyameti koparacak, halkı paniğe sürükleyecekti, zavallı akrabaları da ayrı.

“Yüzü berbat halde ama neyse ki bir dövmesi var, tanı kolaylaşacaktır. Eh, herhalde kesikleri görmeyi gerekir.”

“Kesikler?” Jeppe, Nyboe’nun gözünün içine baktı.

“Saldırgan, maktulün yüzüne bıçakla çizgiler çizmiş. Ben sanat uzmanı sayılmam ama biraz kâğıt kesme sanatına benziyor.” Nyboe iç çekti.

“Kâğıt kesme mi?” Jeppe’nin kaşları çatılmıştı. “O ne demek oluyor?”

“Görünüşe göre saldırganımız küçük bir *gækkebrev* çizmiş.”

Nyboe, cesedin çenesini tuttu, mutfağın parlak ışığı altında yüzünü yukarı çevirdi. Kesikler gerçekten de Danimarkalı çocukların paskalyada yaptığı geleneksel kâğıt kesmelerine benziyordu.

Jeppe’nin bugünle ilgili beklentileri her an biraz daha kötüleşmekteydi.

BÖLÜM 3

Esther, boy aynasının karşısında nostaljik Halston blazerinin düğmelerini ilikledi, önünü dikkatle düzeltti. İnce yünlü pantolonu ve ipek bluzuyla kendini neredeyse aşırı şık, fazla resmi hissediyordu ama bugün mutlaka kendisini dik tutacak bir kıyafete ihtiyacı vardı.

Zihni fırıl fırıl dönerken gözlerinin arkasında bir ağrının te-tikte beklediğini hissetti. Julie mi, Caroline mı? Julie olamazdı, olmamalıydı. Ama Caroline da olmamalıydı. Küçük Caroline! Doğduğundan beri tanıyordu Esther onu. Ölenin başka biri olması olasılığı ne kadardı acaba? Kızların arkadaşlarından biriydi belki. Bir gece burada kalmak üzere izin almış, içeriye şüpheli birini almıştı. Olabilir miydi?

Kristoffer eve kendi anahtarıyla girmiş, mutfakta bir şeyler yapıyordu. *Keşke sessiz yapsa*, diye geçirdi içinden. Esther'in neredeyse dört yıldır şan hocasıydı Kristoffer. Ama zaman içinde ilişkileri ilerlemişti. Ortak yanları çoktu: müzik sevgisi, resim sevgisi, hayatın bütün güzel şeylerine yönelik sevgiler. Kristoffer ona vokal tekniklerini, Esther de ona yemek pişirmesini öğretiyordu. Birlikte sık sık operalara, müzelere gidiyorlardı. Ayrıca Kristoffer'da evin anahtarı da vardı. Yiyecek alışverişine giderken Esther'in çantasından para bile alabiliyordu. Esther'in yaşı deli-

kanlının üç katı kadardı ama yine de ona yakın bir dost olmuştu. Bir bakıma, hiç sahip olamadığı oğluydu onun ama bunu ikisi de dillendirmezdi.

“Kristoffer, hayatım,” diye seslendi. “Kahve mi yapıyorsun?”

Salona girdiğinde genç adamı fincanları doldururken buldu. Onun yakışıklı yüzünü görünce gülümsedi. Kalıtımdan gelme Asyalı hatları vardı o yüzde. Gözleri kahverengi, saçları simsiyah, uzun boylu ve ince yapılıydı. Üstüne iki beden büyük giysilerle gezerdi hep. Upuzun tişörtün üstüne kapüşonlu bir svetsört, düşük belli kot pantolon, bir bere, bir de deri ceket. Bu kıyafetleri onu olduğundan da genç gösteriyordu. Evsiz bir yeniyetme gibi.

Gelecek vaat eden bir şarkıcılık kariyerini tepmiş, kısa süreli rastgele işlerle ve ders vermekle yetinmeyi seçmişti. Nedenini bilmiyordu Esther. Ama şu ara Danimarka Kraliyet Tiyatrosu’nda kostümcülük işinden memnundu. Geceleri geç saatlere kadar orada kendi garip elektronik müziğine çalışıyor, seçilmiş birkaç öğrencisine de şan dersleri veriyordu.

Esther kendini şeftali rengi, geniş kolluklu koltuğuna attı, ayaklarını kaldırıp aynı renkteki pufa dayadı. Aslında iyi anlıyordu Kristoffer’ı. Şimdi artık kendisi emekli olduğuna göre o da ömrünün sonuna kadar yalnızca sevdiği şeyleri yapmakta kararlıydı. Şarkı söyleyecek, kitap yazacak, yemek pişirecekti. Artık sınavlardan da, fakülte toplantılarından da kurtulmuştu! Yeterince beklemişti gençlik aşkına dönmek için: Cinayet romanları, akademisyenlerin burun kıvrıldığı bir alan. Eğer kendi kuşağının Dorothy L. Sayers’ı olmaya niyeti varsa zamanı ziyan etmemek önemliydi. Çoktan gözden geçirmesi gereken sayfalar destesine baktı, içini çekti. Bugün yapacağı yoktu o işi.

Kristoffer kahvesini getirip karşısındaki Fas’tan gelme yer minderinin üstüne oturdu. Epistème ile Dóxa gelip kucığına tırmandılar.

Kristoffer bir uzaylının masumiyetiyle, “Ne olmuş alt katta?” diye sordu. Bu durum cevap vermeyi daha da zorlaştırıyordu.

“Bir ceset bulundu birinci katta. Genç bir kadın, kim olduğunu bilmiyorlar. Ama durum ciddi. Cinayet.” Boğazı sıkıştıyordu. Kahvesinden bir yudum aldı. “Gregers de kalp krizi gibi bir şeyden hastanede. Bugün bütün dünya yıkılıyor sanki.”

Kristoffer başını kaldırmaksızın Dóxa’nın göbeğini okşuyordu. Başkası olsa şoka kapılır, telaşlı sorular sorardı ama Kristoffer öyle yapmazdı. Bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra yalnızca, “Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

“Köpeklerin gezdirilmesi lazım.” Esther’in içinde bir minnet dalgası kabardı, dayanma yeteneğini biraz yükseltti. “Ayrıca ikimize akşam yemeği için bir şeyler hazırlarsan?”

“Tamam,” diye başını salladı. Gözlerini hâlâ kaldırmamıştı. “Köpekleri gezdirir, akşam için de bir şeyler alırım. Belki balık Frederiks çarşısındaki balıkçıda neler var, bakarım.”

“Teşekkür ederim, şekerim. Parayı holdeki cüzdandan alabilirsin. Yerini biliyorsun.” Esther koltukta arkasına yaslandı, gözlerini kapadı, rahatlayabilmek için birkaç nefes egzersizi yapmaya çalıştı.

Kristoffer’ın koridorda tasmaları ve anahtarları şingırdattığını duyabiliyordu. Kristoffer kapıyı açtı ve köpeklerle nazikçe merdivenleri işaret etti. Köpekler birden havlamaya başladı.

Yabancı bir sesin, “Bina sahibi burada mı oturuyor?” diye seslendiği duyuldu.

Esther doğruldu ve hole doğru dikkatle baktı. Etrafı havlayan köpeklerle çevrili olan Kristoffer, beyaz tulumlu adamla yüz yüze geldi.

“Evet, burası,” diye seslendi Esther. Güçlkle koltuktan kalkıp holdeki adamı selamlamak üzere yürüdü. Gün boyu binaya girip çıkan teknisyen ekibinden biri duruyordu kapının eşiğinde. Koruyucu tulumunun fermuarını açmıştı. Alnındaki kırmızı çizgi, başlığını yeni çıkardığını gösteriyordu.

Kristoffer’ın yanından geçip küçük hole girerken, “Parmak izlerinizi almaya geldim,” diye açıkladı.

Esther, “Çok güzel,” diyerek elini uzattı. “Birinin geleceğini söylemişlerdi. Ben Esther de Laurenti, merhaba.”

Adam epey ağır çantasını yere bırakıp uzatılan eli sıktı. Bu tür bir olay yerinde kanıt toplamak herhalde zor işti. Birinci katta neyin yattığını düşününce Esther'in midesi ağzına gelir gibi oldu.

"Nasıl yapacağız?" diye sordu Esther. "Neye ihtiyaç var?"

"Bir masa, bir de elleriniz, o kadar. Bir saniye sürer." Esther kollarını sıvayıp öne düştü, salondaki çalışma masasına yürüdü. Kristoffer'ın hâlâ kapıda durduğunu görünce şaşırdı, ona sıcacık bir gülümseme yollamak üzere durakladı. Kristoffer yıkılmış gibi görünüyordu. Besbelli o da kendisi gibi şok içindeydi.

Sonunda eşekarısı, tabaktaki reellenmiş ekmek kırıntılarından uzaklaşıp kenardaki kitap yığınının tepesine kondu. Bant kesiciyle sert bir darbe ve böceğin ezilmiş beden açık pencereden son uçuşunu yaptı.

Kız kentin yaz kokusunu içine çekti, güneşe çıkmaya karar verdi. Yamuk yumuk merdivenlerden indi, bisikletine atladı, Kopenhag'ın kent merkezine doğru yola koyuldu. Daracık, tek yönlü sokaklardan ilerledi, rüzgârın gözlerini yaşartmasının tadını çıkardı. Parasının yetmeyeceği bir fincan kahve satın aldı, kafenin dışında, güneş altında bir yere oturdu.

Onun kasabasında kafeler yoktu. Çocukluğunun soğuk gecelerini göğsü sıkışarak hatırladı. Sırtında bir blucin ceket, bazen benzincilerde, bazen futbol sahalarında takıldığı günleri. Çocuklar geceleri sokaklarda dolaşır, hiçbir evine dönmek istemezdi. Bu amaçsız dolaşmalar onları bir yerlere vardırabilirmiş gibi. Kola şişesinden Polonya votkası içmek can sıkıntılarını hafifletebilirmiş gibi. Yürümekten yoruldukları zaman aktarma durağında takılır, gelip geçen otobüsleri seyrederlerdi.

Yüzünü güneşe doğru kaldırdı, yeni hayatının tadını çıkardı. Asıl hayatının. Biraz ileriden kendisini seyreden adamı hiç fark etmedi. Tadını çıkarmaya yeni başladığı hayatın sona ermek üzere olduğundan haberi yoktu.

BÖLÜM 4

Jeppce'yle Anette ofise dönünce masaya karşılıklı oturup bir savaş planı oluşturmaya çalıştılar. Jeppce mola odasından iki bardak kahve aldı. Kendininki sütlü, Anette'inki şekerli. Konumları eşitti ama birlikte çalıştıklarında kahveleri hep o getirir, arabayı hep Anette kullanırdı. Bu iki nokta hiç tartışma konusu olmazdı, uzun süre evli kalmış, birbirlerine alışmış evli çiftler gibi.

Anette, "Kimlik belirleme konusunda emin miyiz?" diye başladı söze.

Böyle karşı karşıya oturunca Jeppce onun kendisinden daha enerjik göründüğünü fark etti ve canı sıkıldı. Gözkapaklarına yeni bir mavi far sürmüştü. Son yirmi dört saat içinde seks yapmış, sağlam bir yemek yemiş, hiç uyanmadan saatlerce uyumuş gibi görünüyordu. İçinden kalkıp oraya yürümek, onu sandalyesinden itip düşürmek geldi.

Anette'in sorduğu soru aslında usulden bir soruydu. Ölenin genel görünümünü ve dövmesini kontrol etmişlerdi. Sağ bilekte iki yıldız, altında da el yazısı bir satır yazı, olay yerindeki dizüstü bilgisayarında da bir sürü resim. Ölen Julie Stender'dı, yani Esther de Laurenti'nin birinci katındaki iki genç kiracıdan biri.

Cesedin kimliğini sırf berbat edilmiş yüzünden saptamaya çalışsalar, büyük olasılıkla başaramazlardı.

"Kesinlikle Julie," dedi Jeppe. "Ailesi... Dur bakayım..." Bloknotun sayfalarını çevirip aradı. "Annesiyle babası Sørvad'da, küçük bir kasabada yaşıyor. Jutland'da. Herning kentine yakın yerde Onlara ulaşabilir misin?"

Anette bilgisayarına not aldı sonra Orta ve Batı Jutland polisini arayıp işi başlattı. Bu telefon, Jutland polisinin ortalığa yaymaktan hoşlanacağı bir emir değildi. Jeppe bloknotunda bir sayfa daha çevirdi. Gençliğinde her şeyi bloknotlara yazardı; fikirlerini, düşüncelerini, gelecekle ilgili planlarını. Gezi anılarını, aşk mektuplarını. Şimdi artık yalnız iş notlarını kaydediyordu.

Süslü büyük harflerle BİÇAK MODELİ diye yazdı.

ERKEK TANIDIKLARI

CAROLINE diye ekledi sonra.

BİNADAKİ KİRAÇILAR

Anette telefonda "*Stender!*" diye haykırıyordu. "S - T - E - N - D - E - R, tamam mı? Christian ve Ulla Stender. Sørvad'ın dışında, Skovvej Sokağı diye bir yerde oturuyorlar. Yalnızca haber ver onlara; soru sorma, tamam mı? Biz Kopenhag'dan gelip soracağız soruları. Dönünce bizi ara."

Veda etmeden telefonu kapattı.

"Tamam, bunu listenden silebilirsin, Jepsen!" Birden ayağa kalktı. Pantolonu kalın uyluklarında kıvrım kıvrım olmuştu. "Şu brifingi yapalım mı? Çok işimiz var."

Cevap beklemeden yürüyüp odadan çıktı. *Jepsen!* Nefret ediyordu Jeppe öyle çağrılmaktan. Ödlek bir çocukmuş da ablasından azar işitiyormuş gibi.

Bundan sonraki birkaç günün nasıl geçeceğini düşününce Jeppe kötü hissetti. Medya bu olayın kokusunu aldığı anda Kopenhag kepenk indirirdi artık. Manşetler gözünün önünden geçiyordu: "Genç Kadın Öldürüldü, İşkenceye Uğradı ve Dövüldü. Katil Hâlâ Serbest." Bu tür bir olayı polis genellikle abartılı sayardı:

“ormanda - kadın - cesedi - bulundu” hikâyesi! Bunlara romanlarda rastlanırdı. Polisin geldiğinde katili cesedin başında bulmadığı olaylar aslında ender rastlanan şeylerdi. Ama olabiliyordu. Bu da onlardan biriydi.

JEPPE GİRDİĞİNDE toplantı odasını alışmadığı kadar sessiz buldu. Normalde burada sohbetler yankılanır, ortalıkta neşeli mırıltılar dolaşırdı ama ciddi soruşturmalar her zaman modu düşürdü. Kesik kafalarla futbol oynanması aslında sık atıf yapılan kaba esprilerdendi. Bazı konulara ise kesinlikle değinilmezdi. Örneğin çocukların sözkonusu olduğu, katilin kötü soruşturma ya da teknik aksaklıklar nedeniyle yakayı sıyırdığı durumlar bunlar arasındaydı. Bir de tabii, bu seferki gibi durumlar. Şiddet eğilimli suçlular ve katiller, genellikle kurbanlarını daha sağken kesip doğramaya başlamazlardı. Ellerindeki vakanın sadist bir eski sevgiliyle mi, yoksa ondan da beter bir şeyle mi ilgili olduğunu kestirmek için vakit henüz erkendi ama ne olursa olsun, herkesin üstüne sinir bozucu bir sessizlik çökmüştü.

Dedektif Thomas Larsen’in yanında şef oturuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Herhalde birazdan yapılacak basın açıklamasına göre giyinmişti. Gerçi aralarında henüz konuşmuş değillerdi ama Jeppe onun “bıçak-çizgileri” meselesini kamuoyundan mümkün olduğu kadar uzun süre saklamak isteyeceğini biliyordu. Ciddi ruh hastası bir suçlunun sözkonusu olduğuna dair her tür ima, şimdilik aralarında kalmalıydı.

Bu durum onlara ne kadar vakit kazandırır?

Bir gün ya da en çok iki ama bu da hiç yoktan iyiydi. Jeppe’nin gözleri şefinkilerle karşılaştı, Jeppe bir anda kendini hem rahatlamış hem de ürküyor gibi hissetti. On yıl boyunca birlikte çalıştıktan sonra, artık birbirlerini iyi tanıyorlardı. Şef onun güçlü yanlarını biliyordu ama zaafalarını da biliyordu. Bu kadar büyük bir olayı şu anda onun ellerine bırakmasının, şef açısından bir risk olduğunun ikisi de farkındaydı.

Jepppe dönüp ekibini süzdü.

Torben Falck yaşlı dedektiflendi. Yıllar içinde kilo almış, kayıtsızlaşmıştı. Erkileyici kır bıyığına büyük özen gösterir, parlak renklerde pantolon askuları kullanırdı ve yersiz şakalar yapmasıyla ünlüydü. Cinayet masası bir beyzbol takımı olsaydı, Falck kesinlikle dış pozisyon oyuncusu olurdu. Belki en hızlıları o değildi ama sağlam ve dikkatli bir soruşturmacı olduğu kesindi.

Sara Saidani, Falck'ın hemen yanına oturmuştu. Bir muammaydı o kız departmanda. Şef, kodlama deneyimi ve internet becerileri nedeniyle onu Helsingør Merkezi'nden geçen yıl getirmişti çünkü sözkonusu beceriler Kopenhag'da, başka yerlere göre çok daha fazla işe yarardı. Ama Saidani yeni iş arkadaşları arasında henüz kendine yer edinmiş sayılmazdı. Koyu renk bukleleri ve kemerli burnuyla kendine göre bir çekiciliği olsa da mesafeli bir insandı. Yalnızca söylemesi gerekenleri söyler, hiç gülümsemezdi. Saçlarını çoğu zaman atkuyruğu toplar, makyaj da yapmazdı. İki kızını tek başına büyütüyordu. Hayatında bir erkek olmadığından Anette'e göre lezbiyen olmalıydı.

Jepppe için önemi yoktu bunun. Saidani de Falck da işlerinde ustaydılar ve başarılıydılar. Gruba iyi uymuşlardı. Onun problemi aslında Thomas Larsen'di. Genç bir dedektifti Larsen. Blucin reklamlarına çıkan mankenlere benzediği söylentileri dolaşıyordu. Üniversiteyi Kopenhag Business School'da okumuştı ve merkezde henüz altı aydır çalışmaktaydı. Buna rağmen yıldırım hızıyla yükseleceğe benziyordu. Larsen'in utanma yoksunu ihtirası ve kendi hatasızlığına sarsılmaz inancı, Jepppe'nin tahammül edebileceği şeyler değildi. "Nutella" lakabını Larsen'e yapıştırmaya çok uğraşmış ama ekiptekiler bu yemi yutmamışlardı. Ayrıca şefin ağız tadı açısından fıstık ezmesinin üstüne bir lezzet de yoktu.

Anette her zamanki gibi duvarın dibinde dikilmişti. Durduğu yerde boğazını temizledi.

Dedektiflerin gözleri loş odada Jepppe'ye spot ışıkları gibi dikilmişti. İçinde bir sahne korkusu hissetti. Vahşice öldürülen bir genç kadın açısından adaleti sağlamak, onun görevi olmuştu.

“Pekâlâ,” diye başladı söze. “Kloster Sokağı 12 numarada bulunan cesedin kimliğinin Julie Stender olarak belirlendiğini herkes biliyor. Akrabalarına ulaşma sürecindeyiz. Yeni bir karara kadar, her gün sabah sekizde ve öğleden sonra dörtte burada buluşuyoruz, gerektiğinde de ayrıca toplanıyoruz. Gelişmelerle ilgili bilgileri her zaman paylaşıyoruz. Anette’in ve benim ofisimdeki tüm evrakları ve fotoğrafları toplayalım. Sekreterlere söyleyip bir de bülten tahtası astıracağım. Video brifingleriyle diğer istasyonlardan takviye isteyip, insanlar olup biteni unutmadan Kloster Sokağı’nda bulabileceğimiz her tanığın ifadesini alacağız.”

Sayfa çevirme sesleri ve klavye tıkırtıları nedeniyle Jeppe sesini biraz daha yükseltti. “Falck,” diye devam etti. “Sen hastaneye dön, Gregers Hermansen konuşabilecek duruma gelmişse konuş onunla. Ondan sonra Kloster 12’deki kafeye uğra. İki genç delikanlı işletiyor orayı. Adları sekreterde var. Bu sabah Gregers Hermansen’i Stender’ın cesedi üzerinde yatarken bulanlar onlardı. Şu anda onlar da hastanede, şok tedavisindeler. Anladığım kadarıyla durumları iyi.”

Falck iki parmağını hayali bir kepe doğru kaldırıp yavrukurt selamı çaktı.

“Larsen, Julie Stender’ın aile geçmişini, dostlarını, iş arkadaşlarını, romantik ilişkilerini, eski sınıf arkadaşlarını falan araştırmaya başlayacak. Saidani de her zamanki gibi Facebook ve bilgisayarla ilişkili her şeyi, telefon ve sosyal medya takiplerini inceleyecek.”

Atkuyruğu saçındaki koyu renkli lülelerle oynayan Saidani, bilgisayarından başını kaldırarak onayladı. Larsen hâlâ kollarını göğsünün üstünde çapraz yapmış şekilde oturuyordu.

“Werner’le ben maktulün annesiyle babasına haber vereceğiz sonra Esther de Laurenti’yi bir daha ziyaret edeceğiz. Otopsi yarın sabah erkenden yapılacak, onu da biz takip edeceğiz.” Dönüp ekip ortağına baktı. “Elemanlarımız hem Kopenhag’da hem de İsveç’in güneyinde, Caroline Boutrup’la arkadaşına ulaşmaya çalışıyorlar.” Jeppe ağrıyan belini rahatlatmak amacıyla ağırlığını bir

ayağından ötekine kaydırdı. "Birinin de rota üstündeki güvenlik kameralarını denetlemesi gerek. Bankalar, Seven-Eleven, eczanenin önü falan. Kim yapacak onu?"

Falek bir yavrukurt selamı daha çaktı.

Anette'in telefonunun zili toplantı odasındaki yoğun havayı dağıtıverdi. Anette odadan çıkmadan açtı telefonunu. O bağırarak talimatlarını verirken Jeppe'yle arkadaşları beklediler.

Yarım dakika sonra telefonu kapattı, ilgi dolu bakışlarını onlara çevirdi.

"Arayan Orta ve Batı Jutland Ofisi'ydi," dedi. Sørvad'daki ev gitmişler ama orada kimseyi bulamamışlar. Komşulara göre neredeymişler, bilin bakalım?"

Tahmin yürütmeye gerek yoktu herhalde.

"Kopenhag'da!" diye bağırdı Anette. Sonra ceketini kapıp kapıya yöneldi. "Bahse girerim gelmişlerdir Kopenhag'a. Phoenix Oteli'ne. Hadi gidelim, Jeppe! Resepsiyonu arayıp soracağım, odalarındalar mı diye. Değillerse, babanın cep numarasını aldım."

Jeppe ağzını açamadan o kapıdan çıkmıştı bile.

KOPENHAG'TN EN POPÜLER geniş bulvarı olan Bredgade'de öğlen trafiğinin uğultuları kol gezmekteydi. Anette arabayı sokağın köşesine park etti, çiseleyen yağmurun altında otele kadar yürüdüler. Bir grup Japon turist, şemsiyelerle silahlanmış, ellerinde 80'li yılların elektrik *boogie* günlerini hatırlatan beyaz eldivenlerle donanmışlardı. Bir dans yarışmasına katılmaya gidiyor olabilirlerdi tabii ama Anette pek sanmıyordu. Jeppe, Phoenix Hotel'in yıldız çerçevesi cam kapısını itti, içeriye girdiler.

Lobi, tersyüz edilmiş bir bezeye benziyordu, kristal avizeler, damla şeklindeki elmaslarla kaplıydı ve sırmalı kumaştan ağır perdeler pencereleri çerçeveliyordu. Anette bu tip modası geçmiş dekorasyondan nefret ediyordu. Beyaz mermer zeminin tam ortasında gördüğü fıskiye den iğrendi.

Kendini gergin, sessiz ve biraz da dalgın hissediyordu. Svend'le ikisi çocuk yapmamaya daha baştan karar vermişlerdi

hem de çevrelerindeki herkes tavşanlar gibi ürerken. Üç border collie cinsi köpekleri vardı, onlara “oğullarımız” diyor, başka bir şeyin eksikliğini duymuyorlardı. Ama Anette, evlat kaybının çok acı bir şey olduğunun farkındaydı, şu anda da birilerine tam o acıyı yaşatmak üzereydi.

Otel kadrosu, Anette’in talimatıyla Bay ve Bayan Stender’a odalarında beklemeleri gerektiğini söylemiş, başka bir açıklamada bulunmamışlardı. Anette’le Jeppe ikinci kata çıkıp 202 numaralı odayı buldular, kapıyı tıkdattılar. Bir saniye ancak geçmişti ki ufak tefek bir kadın kapıyı açtı. Kır saçları kısa kesilmiş, zarif bir kadındı. Hüzünlü bir ifadeyle onlara bir baş selamı verdi. Alnındaki kaygı kırışıkları, sedefli gözlüğünün üstünde Hindu kadınların “kast” işareti gibi görünüyordu. Bir adım geri gidip içeriye girmeleri için yol açtı.

Christian Stender ipek kumaş kaplı bir koltukta, kafasını avuçlarının arasına almış oturuyordu. Gömleğinin üst düğmelerini açtığı için koca göbeğinin hemen üstünde kurlaşmış göğüs kolları dışarı çıkmıştı. Koltuğun yanında cilalanmaya ihtiyaç duyan eskimiş deri pabuçları duruyor, sahibinin konforu modaya tercih ettiğinin işaretini veriyordu. Başını kaldırdı, konukları görünce yine indirdi. Yüzü ter damlalarıyla kaplı, ufacık gözleri kızarmıştı. Adam ya taşlaşmıştı ya da ciddi gastrit hastasıydı.

Bayan Stender, “Resepsiyoncu telefon edip polisin bizimle konuşmak istediğini söyleyince Christian fenalaşmaya başladı,” diye açıklamada bulundu. Ellerini kaygı ifade edercesine ovuşturup duruyordu. “Julie’ye bir şey oldu, diye düşünüyor. Benim... Ih, üvey kızım. Telefonunu açmıyordu. Onu avutmaya çalıştım ama dinlemiyor. Olay şirketteki hırsızlıkla ilgili, değil mi? Julie’yle ilgisi yok, değil mi?”

Anette’le Jeppe bakiştılar. Gerçeğı söylemeye ikisi de hevesli değillerdi. Anette, Jeppe’ye başını sallarken aralarındaki işbölümüne şükran duyuyor gibiydi. Ardından hemen duvar dibine seğırtti. Oradan babanın da, üvey annenin de yüzlerini rahatça inceleyebilecekti.

Jepppe, "Maalesef buraya hırsızlığı konuşmaya gelmedik," dedi Hafifçe öksürdü. Sesi beklemediği kadar gergin çıkmıştı. "Üzgünüm. Kötü haber getirdik. Julie için geldik."

Christian Stender başını kaldırıp baktığında, gözbebekleri eroinmanlarındaki gibi küçülmüştü. Adam beklenti içinde donmuş gibiydi. Anette o yüzü inceleyip gizli ifadeleri arıyordu ama tel görebildiği, en büyük korkusuyla karşı karşıya kalmış bir babanın yüzü oldu.

Jepppe kararsız bir sesle konuşmayı sürdürdü. "Çok üzgünüm ama gelişimizin nedeni size..."

Daha sözünü bitiremeden Christian Stender ayağa fırlamış deliller gibi bağırmaya başlamıştı. Derken devrildi, ipek koltuğun dibine dizüstü düştü, bağırmayı sürdürdü. Yüzü buruşuk, saç telleri pırıl kafasının üstünde ince bir tül tabakası gibiydi. Acı ve umutsuzluk sahnesi oynayan opera şarkıcılarını andırıyordu.

Anette bunları dikkatle kaydederken sakindi. Amatör tiyatro seyrediyormuş gibiydi. Empati mekanizması harekete geçmiş değildi. Nesi vardı bu kadının? Ya da bu *adamın*?

Jepppe babanın haykırırları arasında sözlerini sürdürmeye çalıştı: "Julie'yle Caroline'nın dairesinde genç bir kadının cesedini bulduk. Üzülerek söylüyorum ki Julie olduğu belirlendi. Teşhisi resmileştirmek için bazı işlemler hâlâ sürüyor ama bir kuşkuyla yer olduğunu sanmıyoruz."

Anette'in gözlerini aradı, aralarında işaretleştiler. Henüz otopside, dış kontrolünden söz etmeye gerek yoktu.

Jepppe, "Bana acı veren durum..." diye başladı ama takıldı.

Christian Stender yerde kıvrılmıştı. Karısı koltuğun arkasından ona bakıyor, koltuğun kumaşını çekiştirip duruyordu.

Derken Ulla Stender alçak sesle ama beklenmedik bir otoriteyle, "Bir dakika yalnız kalabilir miyiz?" deyiverdi. "Herhalde polis merkezine falan gelmemiz gerekecek, onun farkındayım ama bize kendimizi toplamamız için biraz zaman tanıyabilir misiniz? Baş başa?"

Jeppc kapıya yönelirken Anette, "Lobide bekleyeceğiz," dedi. "Acele etmeyin."

Birlikte koridora çıktılar. O boğucu odadan ve duygu yoğunluğundan kurtulmaya zaten can atıyorlardı. Taziyeler yeterli olmazdı. O yüzden, başka bir şey söylemediler. Anette kapıyı arkalarından çekti. Kilit yerine oturmadan önce son görebildikleri, kadının kollarını uzatarak kocasına doğru yürüyüşü oldu.

BÖLÜM 5

“Düğmeye ben basayım mı sizin için? Hangi kata çıkıyordunuz?”

Serum askısı taşıyan kel kadın dostça gülümserken parmakları asansör düğmeleri üzerinde hazır bekliyordu.

Esther de gülümsedi, “On dört,” dedi. “Çok teşekkür ederim.”

Kapılar kayarak kapandı. Esther beynini yokluyor, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordu -belki havaya dair bir şey- ama kadının en son ne zaman dışarıya çıktığını da bilmiyordu. Sessiz kaldı, parmağının ucuna tükürüp cebinden çıkardığı kâğıt mendille son kalan mürekkep lekesini silmeye çalıştı. Olay yeri teknisyeni ona, bütün dünya modern tarama sistemlerini çoktan kabul etmişken Danimarka'nın hâlâ parmak izi almak için mürekkep kullanan az sayıda ülkeden biri olduğunu anlatmıştı. Orta Afrika Cumhuriyeti gibi ülkeler bile Danimarka'dan ilerideydi. Bunları hep parmaklarını mürekkep keçesine bastırırken anlatmıştı. Garip bir adamdı. Esther hemen sonrasında tırnaklarını fırçalamıştı ama mürekkebin birazı hâlâ çıkmamıştı.

Danimarka Ulusal Hastanesi'nin kalp damar bölümündeki yoğun bakım, ilk bakışta pek neşeli bir yer gibi görünmüyordu. Oysa burada çekilen acıları maskeleyerek için duvarlara türlü posterler de asnuşlardı. Tüm umutların tükendiği yerlerde insanlar hep en mutlu renkleri kullanırlardı. Asansörün bitişiğindeki bir tanesinde, bir önceki emniyet müdürünün vereceği bir konserde

Danimarka folk şarkılarından sekiz tanesinin piyano eşliğinde söyleneceği bile duyurulmaktaydı.

Sağlıklı insanların beş dakika dayanamayacağı duygusal performanslar, hastaların ruhsal durumunu gerçekten iyiye götürebilir mi? Esther 3-14-2 numaralı koğuşa girerken kafasında bunlar vardı.

Doğru odayı bulup açık kapısında durakladı. İçerideki ilk iki yatak boştu ama üçüncüsünde Gregers Hermansen yatıyordu. Yüzü pencereye dönüktü.

Esther kapıyı kararsızlık içinde tıkırdattıktan sonra, “Merhaba Gregers,” diye seslendi.

Hasta dönmedi ama omuzları hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Sanki o ana kadar acısını içinde tutmaya çalışmış ama annesinin sonunda sıyrık dirseğine bakmaya geldiğini anlayınca gözyaşları bir dinleyici bulmuştu. Esther kapı eşiğinde kalakalmış, bu kasvetli hastane odasından kaçma güdüsüyle mücadele etmekteydi. Kendini toparladı, yürüyüp yatağın yanına geldi.

“Benim yalnızca,” dedi.

Gregers gözyaşlarının serbestçe akmasına izin vermişti. Esther onun elini tuttu, o sakinleşinceye kadar sessizce bekledi.

Zavallı eski dost, diye düşünüyordu içinden. Yirmi yıldır tanıdığı ama aslında pek de tanımadığı bu adama karşı duyduğu acıma çok yoğundu. Onca zaman aynı çatı altında yaşamalarına rağmen, hiç tam da dost olmamışlardı. Şu anda büyük bir kayıp gibi görünüyordu bu durum.

Esther bir sandalye çekti, ceketinin düğmelerini açtı, yine Gregers’in elini tuttu. Avutucu bir şeyler söylemek istiyordu ama ne dese yanlış olacaktı. Sessizce oturup hıçkırıkları dinlerken kendini yetersiz hissetmekteydi. Bir tatile ihtiyacı vardı, bir kadeh kırmızı şaraba ihtiyacı vardı. Zihnini rahatlatmak zorundaydı. Hepsi çıkmaz sokaklara varan binlerce şey düşünüp durmamalıydı. Binlerce yıl geride kalmış bir zamanda, bir hastane yatağında kendisinin de nasıl ağladığını hatırlamamalıydı. Elini tutacak kimsesi de olmamıştı.

Avcundaki güçsüz eli çok fazla sıkıldığını fark edip biraz gevşetti, o eli okşamaya çalıştı. Adamın gözyaşları yavaş yavaş dindi.

"Kim?" diye soracak oldu, kekeleydi; yalnız yaşayan insanların tipik durumu. Esther eğildi, onun sesini duymaya çalıştı.

"Kim, kimdi o?" diyebilirdi sonunda. Sesi öyle boğuktu ki Esther önce onun neden söz ettiğini anlayamadı. Gregers boğazını temizledi, parmağıyla plastik sürahiyi gösterdi. Esther bardağa biraz su koyup ona uzattı sonra yeniden doldurdu, o sakinleşene kadar bekledi.

"Bir... Cesedin üstüne düştüm," diye kekeleydi Gregers. "Duvarlarda kan vardı. Polis bana hiçbir şey söylemedi." Çökmüş görünüyordu. Esther birden farkına vardı; onu yaşlı biri olarak düşünüyor ama kendisini farklı düşünüyordu.

"Kim olduğunu bilmiyorum, Gregers," dedi. "Polis hâlâ bilgi vermeye hazır değil."

"Ölmüş müydü? Ben bulduğumda ölmüş müydü?"

Elbette, diye düşündü Esther. Bundan korkuyor! Onu kurtarabileceğini sanıp kuygılanıyor. Polis hiç mi iyi bakmamıştı ona?

"Gregers, dinle beni," dedi otoriter bir sesle. "Sen gelmeden çok önce ölmüştü o. Yapabileceğin bir şey yoktu, duyuyor musun beni?" Aslında kızın ne zaman öldüğünü o da bilmiyordu, ayrıntıların hiçbirini bilmiyordu. Ama bu hastayı elinden geldiğince rahatlatmaması için de hiçbir neden yoktu.

Birdenbire midesinde bir boşluk hissetti. Bir ton tuğla oradan boşalmış gibi. Gün boyu içinde yüzdüğü akşamdan kalmışlık duygusu birdenbire açıldı, zihninin odağı kendisinden uzaklaştı. *Benim binamda bir cinayet, diye düşündü. Ah, ne korkunç! Boğazı sıkıştı. Gerçekten olmuş muydu bu? Hem neden?*

"Neden?" diye sordu Gregers yakaran gözleriyle bakarken. Bu sözlerin onun aklından geçen düşünceleri yankıladığını bilemezdi.

Esther içinde bir suçluluk hissetti ama bu hissi bir kenara itti. *Rastlantı olmalı. Hastalıklı, amaçsız bir rastlantı.*

Babası iki günde bir arıyordu. O da bazen cevap veriyordu. Bugün telefonun çalıp durmasına izin verdi, onunla uğraşmaya dayanamazdı. Annesini çok öz-lüyordu. Onun hastalığı ve ölümü, içinde kalıcı bir özlem duygusu bırakmıştı. Olduğu gibi görölmenin ve sevilmenin özlemi, annesinin güven verici sesini bir daha duymanın özlemi. Sen her zaman benim Yıldız Çocuğum olacaksın, derdi annesi ona ve ben de sana hayatın yükünü taşıyabilmen için yardım edeceğim. Şimdi o ağırlığı kendi başına taşıyordu. Babası yardımcı olamazdı o konuda. O hâlâ kızını masum bir küçük kız olarak görüyordu.

Havlusuyla kitaplarını bisikletinin sepetine yerleş-tirdi, binip Knippelsbro Köprüsü'ne yöneldi. Öğle sı-cağında sokaklar bomboştu. Havaalanına giden boş yolda, Amager Strandvej'de bisikletini bir bisiklet parkına bıraktı, kilitledi, sepeti çıplak uyluğuna sür-tünerek kumsala yürüdü. Ahşap köprüde bir selfie çekti, Instagram'a koydu.

Kumsal yarı çıplak insanlarla doluydu. Hepsi yarı erimiş durumdaydılar. Kendine eşyalarını koyacak bir köşe buldu, yavaşça soyundu. Her çift göz bu striptizi izliyormuş gibi hissediyordu. Sonunda biki-nisi ve güneş gözlüğüyle kaldı. Gerindi, gözlüğünün koyu renk camları ardından insanlara baktı.

Kel bir adam olduğu yerde durmuş, elindeki don-durma erirken onu gözleriyle sanki yiyordu. Pis ihti-yar. Uzaklardaki ulaşılmaz ufka doğru baktı, güneş yağını almak üzere sepetine eğildi. Bir yığın göz ona çakılmışken yağ yavaşça tenine sürdü. Ama göre-mediği bir çift göz daha vardı. Güneş gözlüğünün gerisine saklanmış bir çift göz. Vücudunu kendisine aitmiş gibi seyrediyordu. Cildi bir tuvalmiş gibi. Ne yaptığını fark etseydi, hâlâ olacakları önleyecek za-manı vardı.

Ama etmedi.

BÖLÜM 6

Sığınağa benzeyen 6 numaralı sorgu odasında bile Jeppe, kendini buranın resmi havasında, Phoenix Oteli'ndeki o kasvetli odadan daha iyi hissetmekteydi.

İki dedektif yanlarında Stender'larla birlikte merkeze yarım saat önce dönmüşlerdi. Şu anda Christian Stender oturmuş, karısının elini tutar durumda sandalyesinde öne arkaya sallanıp duruyor, dalgın bir halde kendi kendine bir ezgi mırıldanıyordu. Anette yine her zamanki Philip Marlowe pozunda duvara yaslanmış, yalnızca kâğıt bardaklardaki çayları getiren polis geçebilsin diye bir adım kıpırdamıştı.

Jeppe karşısındaki çifte aynı korkunç konuyu sürdürmek zorunda olduklarını göstermek istercesine kafasını salladı.

"Bunun sizi büyük bir şoka sürüklediğini anlıyorum," derken Ulla Stender'a bakıyordu. Kadın da gözlerini iki kere kırıp ona baktı. "Üzgünüm ama size bazı durumları bildirmek ve birkaç soru sormak zorundayım. Zor da olsa."

Kadın kararsız biçimde başını salladı.

"Yüzde yüze yakın bir olumlu tanılama yaptık, yani sizin cesedi fiilen görüp teşhis etmeniz gerekmeyecek. İsterseniz son bir kere onu görebilirsiniz. Ama ben pek tavsiye etmem. Her zamanki halinde olmayacaktır... Yani, tanıdığınız kişi gibi olmayacaktır."

Ulla Stender bu rahatsız sözlerden irkilmiş gibiydi; Christian Stender ise sanki donmuştu.

“Sonra da size, otopsi konusunda neler hissedeceğinizi sormak zorundayım,” diye devam etti Jeppe. “Bir itirazınız var mı?”

Ulla yan gözle kocasına baktı sonra başını iki yana salladı. Soru zaten daha çok formalite gereği idi, onlar hayır dese bile yapılacak otopsi.

“Teşekkür ederim,” dedi Jeppe. “Ayrıca size, Julie’nin ev arkadaşı Caroline Boutrup’un nerede olduğunu bilip bilmediğinizi sormam gerek. Olayın niteliğine bakılırsa onu bulmamız aciliyet kazandı.”

Üzgün baba gözlerini yumdu, içinden kendi kendine konuşmayı sürdürdü. İlahi varlıklarla konuşuyor olmalı, diye düşünüyordu Jeppe. Cevap karısından geldi.

“Julie bize fazla şey anlatmazdı ama Caroline’nin annesiyle babasından duyduğuma göre bu hafta bir kız arkadaşıyla kano gezisine gitmiş. İsveç’te bir yere.”

Jeppe masadaki bir bloknotu onun önüne doğru itti.

“Julie’nin hem burada Kopenhag’da hem de Sørøad’daki evdeyken görüştüğü arkadaşlarının, sınıf arkadaşlarının ya da başka temas ettiği kişilerin adlarını yazar mısınız?”

Ulla bir an düşündü, sonra birkaç isim yazdı.

“Size dün akşam nerede olduğunuzu da sormak zorundayım. Formalite gereği. Olayla ilgili herkese soruyoruz.”

“Dün gece mi? Gece boyunca mı?” diye sordu Ulla Stender. Yazmaya devam etmeden önce başını bloknottan kaldırıp bir an baktı. “Otelde uyuyorduk. Salı geldik, o dün müydü gerçekten? Öğleden sonra otele yakın bir kafede Julie’yle buluştuk. Christian’ın bugün ve yarın önemli toplantı programları vardı ama rabii iptal edildi.”

“Bir şey içmek için falan hiç çıkmadınız mı?”

“Hayır, erken kalktığımız için yorgunduk, Nyhavn tarafında kısa bir yürüyüş yaptık, otele döndük. Oda servisinden yiyecek

söyleyip televizyonun karşısında yedik. Sanıyorum on bir dolaylarında yatağa girdik."

"Julie'yi gördüğünüzde nasıldı?"

"Her zamanki gibiydi. Mutlu ve neşeli. Bir kurs programını yazılmış, onu söyledi. Bir saat oturduk ama sürenin çoğunu telefonda geçirdi. Son zamanlarda nasıl oluyor, biliyorsunuz."

"Bunu şimdi konuşmanın zor olduğunu anlıyorum ama Julie hakkında ne kadar çok şey bilirsek o kadar iyi. Bize onu biraz anlatabilir misiniz?" Jeppe yumuşacık bir sesle konuşuyordu. "Nasıl biriydi? Neler yapmaktan zevk alırdı? Bu gibi şeyler."

Ulla Stender kocasına göz attı. Christian'ın gözleri hâlâ kapalıydı.

"Şey, Julie tatlı kızdır," dedi güvensiz bir sesle. "Normal, bilirsiniz, mutlu, genç. Konserlere gitmekten hoşlanır, tiyatroya bayılır." Bayan Stender söyleyebileceği kelimeler bulmaya çalıştı ama paylaşmaya değer bir şey bulamadı.

"Onun canını yakmak isteyecek biri geliyor mu aklınıza?"

Kadın başını iki yana salladı. Gücenmiş gibiydi.

"Ya *ikinizden birinin* canını yakmak isteyecek biri? Julie'ye zarar vererek sizi üzecek biri?"

Ulla yine başını salladı.

Jeppe gözlerini masaya eğdi, burnunu sümürmesi için ona bir süre tanıdı.

"Christian'ın ortakları ve müşterileriyle anlaşmazlıkları olurdu ama bir golf oyunu sırasında çözülemeyecek şeyler değildi. Zaten öyle bir şey için kimsenin Julie'ye zarar vereceğine inanmam. Yani çulğunca bir şey bu."

Anette sessizliği bozdu, duvarın dibinde durduğu yerden, "Julie'yi aslında ne zamandan beri tanıyorsunuz?" diye sordu. "Christian'la ne zaman evlendiniz?"

Jeppe'nin kaşları kalktı, Anette'e sözü kesmemesi için işaret verdi ama o aldırmaz etmedi.

“Mart 2004’te,” dedi Ulla Stender. Gözleri tedirgin bakışlarla sağa sola bakıyordu. “Julie bizim için şarkı söylemişti. ‘Fly on the Wings of Love’. Daha dokuz yaşındaydı! Herkes çok etkilenmişti.”

Christian Stender ürperdi, gözlerini elleriyle kapattı. Karısı titrek bir sesle devam ediyordu.

“Julie çocuktu daha o zaman. Ben Christian’ın şirketinde işe alınmıştım, aileyi o zamandan beri tanıyorum. Julie’nin annesinden sonra... Yani onu kaybettikten sonra -kanserdi- ikimiz yakınlaştık ve sonra da evlendik. Bu zamana kadar Julie’nin artık beni annesi olarak gördüğünü umuyorum. Yani görmüş olduğunu...” Ulla Stender’in üst dudağında ter damlacıkları oluşmuştu. Kolyesiyle oynayıp duruyordu.

Anette, “Julie’nin annesi ne zaman öldü?” diye sordu. Ulla Stender’in kancadan kurtulmasına izin vermek niyetinde değildi henüz.

“Irene 2003’te öldü,” diye cevap verdi Ulla. “Ama o zaman gelinceye kadar uzun süre hastaydı. Christian hastane olayından iyice yorulmuştu. Korkunç bir süreçti.”

Özellikle Irene için, diye düşündü Jeppe. Ulla Stender’in evliliğini savunmaya alışkın olduğu belliydi. Acaba Bay Stender karısının gömülmesinden beş dakika sonra sekreteriyle evlendi diye dedikodular mı çıkmıştı Sørvad’da? Ulla Stender, üstüne yönelen o istemediği dikkatlerden kurtulmak için masanın altına saklanmaya hazır bir çocuğa benziyordu.

“Julie ne zamandır Kopenhag’da yaşıyordu?” Jeppe konuyu değiştiren Anette’e uyarıcı bir bakış yollamıştı.

“Altı aydır,” dedi Ulla. “Martta geldi, o daireye yerleşti, sonbahar gelip okul açılmadan kendine yarı-zamanlı bir iş bulmaya çalıştı.”

“İrzına geçilmiş miydi?” Christian Stender’in boğuk sesi odanın içinde gıcırda gibiydi. *Tecavüz...* Bir babanın kızı için hayal edebileceği en korkunç şey.

“Gözle görülen o tür bir saldırı işareti yoktu,” dedi Jeppe. Hareketsiz oturuyor, bir yandan konuşurken bir yandan da karşısındaki çifti gözlemliyordu. “Ama saldırgan bıçak kullanmış.”

Baba soluğunu sesli sesli saldı, başını tekrar eğdi.

"Ve korkarım bıçağı onun üzerinde kullanmış." Jeppe bu sözlerken Anette'in yüzündeki keskin hakışı görmezden gelmişti.

"Nedenini nasıldığını tam olarak bilmiyoruz ama bazı şiddet davranışları, ölüm anından önce gerçekleşmiş," diye devam etti. "Siz söylemeye mecbur oluşum beni çok üzüyor. Bunun ne anlamı gelebileceğini biliyorsanız, bize söylemeniz çok önemli."

Ulla Stender ellerini ağzına kapatıp başını şok içinde iki yana salladı.

"Ulusal Hastane'de bir ekibimiz hazır bekliyor, eğer acil kız danışmanlığına ihtiyacınız olursa telefon numarası burada."

Christian Stender başını kaldırdı. Gözleri iri iri açılmıştı. Yüzü arkasındaki duvar gibi bembeyazdı. Hemen kusmaya başladı.

Sorguyu kısa kesip onu kanepeye yatırmak, kovayı getirmek zorunda kaldılar ama iki kere öğürdüğünü ve ardından da bayıldığını görünce onu yere yatırıp ambulans çağırdılar. Karısı merdivenleri hızlı çıkmış gibi kesik kesik soluk alıyordu. Ambulansın kapıları kapanınca Jeppe onu uyarmak, polisin onlarla yine konuşmak zorunda kalabileceğini bildirmek zorunda kaldı.

Ambulans kaldırımından ayrılırken Anette itiraz etti.

"Neyin var senin?"

"Nasıl yani?"

"Bu zavallılara suçlunun kızı sağken bıçakla yaraladığını ne diye söylüyorsun? Hiç uygun değil. Bu kadar duygusuz bir davranış sana hiç uymuyor."

Jeppe, "Bir anlamı olup olmadığını bilmemiz gerek," diye savundu kendini.

"Evet ama Tanrı aşkına, bir soluk payı tanı insanlara! Daha ölümünü yeni sindiriyorlar."

"Ekibin başı benim ve her küçük kararımı savunmak zorunda değilim. Zaten senin de pek saygılı davrandığın söylenemez." Jeppe yerdeki bir taşa tekme atmak isterken ıskaladı. Zarar verince

güdüğü kabarıyordu içinde. O taşı alıp en yakındaki arabanın ön camına fırlatmamak için kendini zor tuttu.

Anette ona, bir ruh hastasına bakar gibi bakıyordu.

“Emirleri kimin verdiği umurumda değil. Güç gösterilerini kes. Ya da her ne yapmaya çalışıyorsan onu.”

“Ne demeye çalışıyorsun sen?”

“Sakin ol! Sadece kendin gibi davranmıyorsun. Unut gitsin!”

Sonra döndü, binaya girdi. Jeppe durduğu yerde ambulansın arkasından baktı, sinirlerini yatıştırmaya çalıştı.

JEPPE MERDİVENLERİN önünden çıkıp polis merkezinin iç avlusuna adım attı. Buradaki kasvetli sütunlar en pırıl pırıl yaz günlerini bile karartmaya yeterdi. Cinayet bölümündeki arkadaşlarının yanına dönmeden önce biraz soluk almaya ihtiyacı vardı. Yer karolarının aralarındaki otlar, öğle sonrası güneşi altında ısılıyor, avlunun resmiyetini yumuşatıyordu. Öyle de uzamışlardı ki, biçilmeye hazırdılar neredeyse. Kopenhag Belediyesi buraya ot öldürücü ilaç atacak parayı bulamıyor olabilir miydi?

Hakkı vardı Anette’in. Jeppe’nin ruhsal durumu berbatı. Beli ağrıyordu. Doktoruna telefon edip bir OxyContin reçetesi daha yazsın diye yalvarması şarttı.

Ama ruhsal durumunun nedeni yalnız bel ağrısı değildi. Başka insanların sadakatsizlikleri hâlâ onu etkilemekteydi hatta eskisinden bile fazla. Karısı ölüm yatağındayken Christian Stender’in sekreteriyle aşk yaşaması iğrendiriyordu onu. Şahsına bir hakaret gibiydi âdeta.

“*Sen en iyisisin. Diğerlerinin hepsinden iyisin.*”

Tina Turner’ın şarkısı şakaklarının arasında gümbürdüyor, onu yılbaşı gecesine geri götürüyordu. Therese o gece her zamankinden güzeldi. Öyle hatırlıyordu onu şimdi en azından, ne giydiğinin önemi yoktu. Giysileri değildi onu güzel gösteren. Aslında onu ulaşılmaz kılan şey, aralarındaki mesafe ve giderek artan o özgüvensizlikti. Kente taksiyle inmişlerdi. Kraliçe Margrethe’in

televizyon konuşmasına daha vakit vardı, Danimarka'da tüm yıl başı kutlamalarında değişmez bir gelenektir bu. Her ikisi de pencerelerinden yağın karları seyreliyorlardı.

İhmal etmişti onu, farkındaydı. Çok fazla seyahat etmiş, kar yerine aşırı sıkı sarılmış, evdeki başarısızlıklardan ve zorluklardan kaçınmaya çalışmıştı. *Ama artık her şey farklı olacaktı. Elini tümüştü eşinin. Yeni yıl boyunca gelecekteki ailemize odaklanacağın, tüm enerjimi ona yönelteceğim. Başaracağız! Hayatımda ikimizde önemli bir şey yok.*

O ise yavaşça elini çekmiş, şoförden müzik sesini biraz yükseltmesini istemiş sonra başını yine pencerenin camına çevirmişti. Tina Turner arabanın içini olumlu mesajlarla doldururken Jeppe de başını çevirmiş, kendi camında eriyen kar tanelerini seyretmişti.

Yılbaşı partisi daha baştan "Kafkaesk" bir niteliğe sahipti. Elinde şampanya kadehiyle duruyor, yanındaki sevdiği kadına eşine bakıyordu. Ama her nedense, onun eşi değildi artık o kadın. Akşamı nasıl bitirebildiğini pek hatırlayamıyordu ama saat on ikiyi vurduğunda henüz ona elini bile sürmüştü değildi. Eşinin ona sunduğu öpücüğün tadı "görev" tadıydı. Artık sona erdiğini anlamıştı.

Saat on ikiyi biraz geçtiğinde Jeppe'nin yanına gelmiş, geceyi tek başına geçirmekte olan bir kız arkadaşına pek acıdığını söylemişti. Jeppe pek şaşırılmamıştı bile. Gidip arkadaşını biraz avutmak, neşelendirmek istiyordu. Uzun sürmezdi. O ayrılırken etraftakiler şaşırmışlardı ama aldırış etmeyecek kadar sarhoştular.

O da paltosunu giymiş, az sonra çıkmıştı oradan. Kent sokaklarında eşini izlemişti, kötü melodramlardaki aktörler gibi. Bir yandan içi parçalanarak, bir yandan adrenalin düzeyi yükselerek. Sonunda eşi yabancı bir kapıdan girdiğinde oranın bir kız arkadaşın evi olmadığını anlamıştı. İçinden ona kadar saymış, yaklaşmış zili çalmıştı. Zilin yanında Niels diye bir isim vardı. *Niels*. Kapıyı eşi açmış, hiçbir pişmanlık işareti taşımayan bir sesle ondan

gitmesini istemişti. Olayın en kötü yanı da buydu; utanmaması, onu avutmaması, onun için kaygılanmaması. *Gitmen gerek, Jeppe! Uzaklaş!*

Sonra da kapıyı kapatmıştı.

Evlerdeki partilerden ışıkların taşıdığı kent sokaklarında yürüyerek en iyi arkadaşı Johannes'le kocası Rodrigo'nun evine ulaşmış, kapıyı vurmuştu. Anlayamıyordu, reddedilmişti, yıkılmış durumdaydı. Onların kanepesinde iki hafta kalmış, işine telefon edip hasta olduğunu söylemiş, kendini yün battaniyeler mağarasına gömmüştü. Johannes'le Rodrigo ona çocukları gibi bakmış, onun dökemediği gözyaşlarını dökmüşlerdi. Hikâyeyi bin kere dinleyip destek vermişlerdi. Ta ki o ayağa kalkabilene, dünyayla yüzleşebilene kadar.

Evine döndüğünde eşine ait tüm eşyalar da, mobilyaların çoğu da yok olmuştu. Bomboş duvarlarda sökülmiş etajerlerin izleri vardı. Salonda yalnızca eskimiş kanep kalmıştı. Oraya uzanıp hareketsiz kalmıştı Jeppe. Mutsuzluk sıvısına atılmış bir sünger gibi, tek damla kalmayana kadar emerek.

Sonunda Johannes gelip evin kapısını vurmuştu. Açılmayınca da bodrum katının pencere camını kırarak içeriye girmiş, onu çekip sürükleyerek duşa sürüklemişti.

Kış da bahar da gelip geçmişti. Ağustos geldiğinde Jeppe işe başlamıştı. Boşanma ilanı postayla gelmişti evine. Kahve sehpasının üstünde duruyordu. Eşinin yeni bir hayata yöneldiğinin, kendisinin yalnız kaldığının hüznü bir işareti.

BÖLÜM 7

Esther de Laurenti pabuçlarını ayaklarından fırlatıp kendine bir kadeh kırmızı şarap doldururken köpekleri ayaklarının çevresinde zıplayıp duruyordu. Bugün öyle korkunç bir gün olmuştu ki he zamanki *cabernet* şarabını içemezdi. Mutfak masasının başında üstünde hâlâ kaşmir ceketıyla dururken koca bir yudum aldı, gözlerini kapadı, o duygunun tüm vücuduna yayılışını hissetti. *Ahhh!*

Kristoffer musluğun başında sebzeleri soymaktaydı. Esther döndüğünde Kristoffer ona el sallamış ama hastane ziyaretiyle ilgili bir şey sormamıştı. İyi tanıyordu Esther'ı. Kendine gelmek için biraz zamana ihtiyaç duyardı o.

Salonda Esther kendini kanepeye attı. Köpekler hemen yerlerinden fırlayıp onun yüzünü gözünü yalamaya, ceketine nüy topakları bırakmaya koyuldular. Evin içi taze pişmiş ekmek kokuyordu, herhalde Kristoffer'ın son zamanlarda deneyip durduğu o tava ekmeklerinden biriydi. Koku öyle rahatlatıcıydı ki Esther ağlamaya başladı. *Kalbinin ağırlığı artmak sözü çok isabetli bir söz*, diye düşündü. *Tam da öyle hissediyorum. Göğsümde koca bir taş*. Bir yudum daha içti, Epistème'ı okşamaya koyuldu. Sonunda köpek kanepeye yazıldı, kafasını arkalıya dayadı.

Taksiyle eve dönerken radyo, kent merkezinde bir genç kadının öldürüldüğünden söz etmişti. O sırada *onun* kendi apartma-

nından, onun kiracısından söz edildiğini hemen kavrayamamıştı. Onun Julie'sinden. Çünkü Julie idi öldürülen. Henüz kimse bunu böyle söylemiş değildi ama Esther biliyordu. İsviçre trenlerinin tam saatinde kalkacağından nasıl eminse, bundan da öyle emindi. Taksici radyoyu kısmış, çağın ne kadar bozulduğuna yönelik cık cık sesleri çıkarmıştı. Esther ise arka koltukta suçluluk hissederek oturuyordu.

"Fırında kuzu budu ve bakla salatası yiyeceğiz. Olur mu?" Kristoffer mutfak kapısından sesleniyor, bir yandan ellerini bir mutfak havlusuna kuruluyordu. Gözleri her zamanki gibi yine başka taraflara bakmaktaydı.

"Kulağa çok hoş geliyor, şekerim. Teşekkürler!"

Delikanlı yine mutfak döndü, kapıdaki sesleri yeniden duyulmaya başladı. Bu gevşeme doğru bir şey gibi gelmiyordu Esther'e. İki kat aşağıda bir cinayet işlenmişken onun burada rahat rahat oturması, taze pişmiş ekmekleri ve güzel yemekleri koklaması uygun değildi. Yalnızlık hissedip ağlamanın, içip içip sızmanın, sabahlara kadar ağlamanın günüydü bugün. Çok daha uygun düşerdi.

Gerçekten Julie olabilir mi? Ne de iyi bir kiracıydı; Caroline'dan çok daha sakın, çok daha derli topluydu. Belki o kadar güzel sayılmazdı ama çekiciliği yalnız gençliğinden kaynaklanmıyordu. Çocuksu gülümsemesinin köşelerinden gizli bir duygusallık belli oluyordu. Julie baskı altına alınmış bir asiydi; gizemlerle, böceklerle dolu sessiz bir denizdi. Esther bunu fark etmiş; onu kandanın altına almaya, hayatına yardımcı olmaya, onun kendisinden daha iyi koşullarla hayata atılmasını sağlamaya karar vermişti. Manevi anne olarak değil de bir zamanlar kendisi de hayatın sillesini yemiş ama doğrulup bundan sıyrılmış biri olarak.

Julie nice kere mutfak penceresinin cam kenarına oturup onun gam egzersizleri yapmasını dinlemişti. Arada sırada Esther misafir ağırladığında servise, bulaşıklara da yardım etmişti.

Kristoffer blender'ı çalıştırınca Epist me  aşıırıp kanepeden aşağıya atladı. Herhalde kuzunun yanına p re hazırlanıyordu. Belki de sos. Esther kadehi dikip boşaltırken Julie ile Kristoffer'ın nice kere yemek davetlerinde kendisine birlikte yardım ettiklerini hatırladı.

Kristoffer'a Julie'yi ne kadar iyi tanıdığını sorması gerekiyordu. Tüm projesini yeniden değerlendirmek zorundaydı. Julie'yi kendisinin öldürüp öldürmediğini polise anlatmak zorundaydı.

Akşamları yürüyüşe çıkıyordu. Yanından geçen adamların gözlerine bakıp biraz eğlenmekteydi. Özellikle yanında bir kadın olanların. Bir erkeğe den-
gesini kaybettirmenin en kolay yolu gözlerinizi indir-
meden adama bakmaktı. Bir erkek açısından göz-
ne bakmak ya onunla yatmak ya da onu öldürmek
istiyorsunuz şeklinde algılanırdı. Bunun onları bu
kadar rahatsız etmesi eğlendiriyordu onu. Kontrol
kendisindeydi, bu da katıksız bir eğlenceydi. Ama
sonunda evine yalnız dönen yine o oluyordu.

Bir akşam dar kaldırımında yürüyen bir adamla kar-
şılaştı. Geniş omuzlu biriydi, gözlüklüydü, yüzünde
esrarengiz bir gülümsemeyle tek başına yürüyordu.
Onun da gözüne bakmaya çalıştı ama adam onu
fark etmedi, yürümeyi sürdürdü. O da kendini, ada-
mın arkasından bakar buldu.

Ertesi akşam onu bu sefer karşı kaldırımında gördü
ve hemen tanıdı. Adam onu yine görmedi. Bu canını
sıkıyordu. Yüksek topuklu sandaletler içindeki ayakla-
rı ağrıyarak evine doğruldu. Her yanda mutlu çiftler
vardı, kent sevgiyle dolmuş taşıyordu. Omzunda bir
el hissetti, döndü, adamı karşısında buldu. Gülüm-
süyordu. Birden utanır gibi oldu, gözlerini indirmek
zorunda kaldı.

Adam bir kâğıt parçasını onun avcuna sıkıştırdı,
"Al!" dedi sonra yürümeyi sürdürdü. Kâğıtta yazılar
vardı:

YILDIZ ÇOCUK

Başka bir şey yoktu. Yalnız o kadar. Büyük harf-
lerle ve mürekkeple yazılmıştı. Kaldırımın ortasında
yazıyı yüksek sesle okudu, vücudunda bir şeyin gev-
şediğini hissetti. Başını kaldırdığında adam gitmişti.

BÖLÜM 8

"Yani başka bir ifadeyle Julie'nin kendi yaşıtı olan pek fazla arkadaşısı yoktu, öyle mi?" Jeppe, Esther de Laurenti'nin mutfağındaki kas sanda yesinde tedirgin tedirgin kıpırdandı, bu arada kolundaki sıate baktı. Akşam sekizi yeni geçmişti. Uzun bir gün olmuş, pek çok bilgi gelmişti. Kimi hayati önem taşıırken kimi de fasa fisoydu ama hangisinin hangisi olduğunu ayırt etmek şu anda zordu. Anette'ler merkezdeki toplantıyı tek başına idare etmesini rica etmiş sonra Oscar Bar'da buluşup günü değerlendirmeye razı olmuştu.

Şu anda, Esther de Laurenti ile baş başa konuşmaktan memnundu. Kadın eviyenin başında pembe bir süngerle bulaşık yıkıyor, bir yandan konuşuyorlardı. Maktulün kimliğiyle ilgili bilgi gösterdiği tepki hüzünlü ama kontrollü olmuştu. Zaten bildiği bir şey onaylanmış gibi. Onun bir şeyler sakladığını seziyordu Jeppe. Söylemeye can attığı ama cesaret edemediği bir şey.

Esther şişeden kadehine tekrar kırmızı şarap doldurdu. O şiş bu mutfak tezgâhının üstünde daimi bir yere sahip görünüyordu. Kaşlarını kaldırıp Jeppe'ye baktı, onun da isteyip istemediğini anlamaya çalıştı. Jeppe işaret parmağını iki yana sallayıp reddetti, o içerken sabırla bekledi.

"Julie kendinden büyüklerle dostluk kurmayı tercih eden kızlardandı," diye cevap verdi sonunda. "Kendi yaşıtılarını ilginç

bulmadığı için değil ama sanıyorum onu biraz bunaltıyorlardı.” Esther’in konuşması peltikleşmeye başlamıştı. Islak ıslak çıkıyordu kelimeler ağzından. Ama bu kadar çok şarap içtiği hesaba katılırsa, yine de kendini çok iyi ifade edebiliyordu.

“Tabii vaktinin çoğunu Caroline’la ve onun erkek arkadaşıyla geçiriyordu ama Julie’nin onlarla birlikteyken kendini fazlalık gibi hissetmiş olması çok doğal. Bu arada... Buldunuz mu onu? Caroline’ı?”

Jepppe bu bilginin ne kadarını paylaşmak istediğine karar vermeye çalışıyordu.

“Telefonuna ulaşamıyor ama bir tanık onu ve arkadaşını Bromölla’daki bir kamp yerinde bu sabah görmüş. Caroline’nın kredi kartı o kampta kullanıldığına göre onlar olduğundan oldukça eminiz. İsveç polisi onları Kopenhag’a yollayacak.”

Esther soluğunu verdi. Besbelli rahatlamıştı. Sonra içkisinden bir yudum daha aldı.

“Ben burada doğdum, biliyor musunuz?” diye sordu. “Bu bina da. Annemle babam burayı 1952’de almış, giriş katında bir ‘pub’ açmışlar. Adı Pelikan. Annem barı yönetiyor, babam da müşterilerle bیلardo oynuyormuş. Yani korunaklı bir çocukluk değildi benimdi. Ama eğlenceliydi. Annem yaşlanıp Pelikan’ı kapatmak zorunda kaldığında mahalleli bir veda partisi verdi. Yalnızca bir bina değil benim için burası.”

Jepppe konuyu değiştirmeden önce bir iki saniye boyunca terbiyeli terbiyeli bekledi.

“Daniel nasıl biri? Caroline’nın erkek arkadaşı?” diye sordu sonunda. “Anladığıma göre o da Sörvad’lı. Julie ile de tanışıyor olmalılar...” Sözüünü o noktada ortada bıraktı. Yarı soru, yarı ima. Esther hemen karşılık verdi.

“Yo, unutabilirsiniz bunu,” dedi. “Daniel iyi çocuktur.”

Başını arkaya atıp şarap damlasının dili üzerinde yuvarlanmasını sağladı. Kadehini bıraktığında boşaldığına kızmış gibi görünüyordu.

Jeppe kararsızdı. Sinirlenme tepkisi, genellikle acılı bir noktaya yaklaştığı zaman ortaya çıkardı. Ve acı önemli bir şeydi. Bir türlü söyleyemediği şeye mi yaklaşıyorlardı yoksa?

Gerekmediği halde bloknotuna baktı. "Peki... Kristoffer kimi?"

Esther kasıldı. "Kristoffer benim şan öğretmenim. Ve arkadaşım. Dört yıldır tanıyorum onu. Aslında..." Takılmıştı. Buluşık yıkamaktan buruşmuş parmak uçlarına baktı. Sanki üstüne yağın soruları durdurmak için basabileceği bir düğme arıyordu.

Jeppe, "Julie ile tanışıyorlar mıydı?" diye şansını denedi.

Esther'in baktığı yere, çorabındaki deliğe baktı. Kadın doğru kelimeleri ararken mutfak sessizleşmişti. Acı dolu birkaç dakikanın sonrasında elinin tersiyle yanaklarını kuruladı, gözyaşlarını yok etmeye çalıştı.

"Anlamanız gereken bir nokta var, Kristoffer farklıdır," dediğinde, birdenbire kelimeleri de gözyaşları gibi serbestçe akmaya başlamıştı. "Yani demek istiyorum ki gerçek anlamda farklıdır, biraz otistik, tek başına biri. İçeride döner, kapanıktır ama bu onu tehlikeli biri yapmaz. Anlıyor musunuz?"

Jeppe başını evet der gibi salladı ama tek anladığı, onun korumacı tutumuydu. *Bu mıydı sakladığı şey?*

"Karmaşık bir karakterdir ama çok yeteneklidir," diye devam etti Esther. "Sanat alanında tam bir harika çocuk. Konservatuvara on dokuz yaşında başlamış ama bırakmış çünkü kendi müziğine eğilmek istemiş. Her yıl kaç kişi kaydolmak için başvuru yapıyor, haberiniz var mı? Eşi benzeri yoktur. Ayrıca güvenilir biridir. hiçbir yere geç kalmaz, köpeklerime o bakar. Bir sineğe bile zarar veremez, duyuyor musunuz beni?" Konuştukça kendine güveni azalıyor gibiydi.

"Julie ile ikisi tanışıyorlar mıydı?" diye sordu Jeppe tekrar.

Esther bir an soluğunu tuttu, sonra kelimeler ağzından tükürür gibi döküldü: "Evet, lanet olsun, tanışıyorlardı. Birbirlerini iyi tanıyorlardı."

KLOSTER SOKAĞI'NDAN, Anette'le buluşma yeri olan Oscar Bar'a kadarki kısa yürüyüşü sırasında Jeppe, Therese'e telefon açtı. Nedenini kendi de bilmiyordu. Yalnızca onun sesini duymaya ihtiyacı vardı. Therese cevap vermedi. Ona son ulaşabildiğinde bir daha aramamasını söylemiş, telefonu kapatmıştı. Telefonda onun sesini duyduğunda hissettiği acının daha ne kadar süreceğini, kendisinin o acıya daha ne kadar ihtiyaç duyacağını merak ediyordu.

Kopenhag Hükümet Konağı'nın yanındaki küçük meydana insanlar yazlık kıyafetleriyle bistroların masalarında oturmuş, çene çalıyorlardı. Yüksek kaide üzerindeki iki borazancı heykeli sürekli olarak roze ve bira tüketimini izlemekte, her an borazanlarını öttürmeye hazırmış gibi görünmekteydiler.

Jeppe ile Anette, Oscar Bar'ın kapısında buluşup selamlaştılar. İkisi de yorgundu. Anette masa bulmaya çalışırken Jeppe de biraları aldı.

Barmen, "Dikkat et hayatım," diyerek alaycı bir gülümsemeyle tezgâhın üstünü elindeki ıslak bezle sildi. "Dirseklerini bir anlığına kaldırırsan, güzel rüzgârlığının kolları ıslanmaz. Islanırsa yapış yapış kalır!"

Jeppe dirseklerini kaldırdı, René'nin tezgâhı kurulamasını bekledi. René'nin alaycı tavrı, Oscar Bar'ın popülerlik nedenlerinden biriydi. Normalde fazla gürültülü olan bu yeri tercih etmesinin de nedenlerinden biriydi. Yoksa saçma sapan masaları, duvarları kaplayan aynalarıyla tuhaf bir yerdirdi burası. Johannes tanıştırmıştı onu bu barla. Bin yıl kadar önce, birlikte tiyatro okulundayken. Jeppe o sıralar annesinin sahne hevesini kendinin sanıyordu. Kim bilir, belki de gerçekten öyleydi.

René elindeki paçavrayı yana fırlattı, buzdolabından iki şişe bira çekti. Jeppe çoğu şarkıcı ya da aktör olan müşterileri seyrediyordu. Onun büyüdüğü evde sanat demek, din ve sahne sanatçıları demekti. Tabii müzisyenler, yazarlar, yarı tanrı sayılıyorlardı o sıralar. Jeppe'nin annesi duygularını pek belli etmeyen biriydi

ama Schubert'in *Winterreise*'ini dinlerken ya da *Alice Harikalar Diyarında*'dan paragraflar okurken gözyaşlarını tutamazdı.

Tiyatro okulundan ayrılması büyük bir hayal kırıklığına yol açmıştı. Annesi öyle bir şey dememişti tabii ama Jeppe ona hayatını hayallerle geçiremeyeceğini söylerken yüzünde beliren solgun gülümsemesinden anlamıştı. Birkaç yıl boyunca fitness modasına kapılmış, takla ve perende hocalığı yapmış ama zaman içinde olgunlaşmaya başlamıştı. Arkadaşlarından biri polis akademisine girdiğinde bu iş Jeppe'ye fiziksellikle istikrarın karışımı gibi görünmüştü. Pek de fazla düşünmemişti aslında. Başvurusunu yazıp yollamakla yetinmişti.

Tiyatro okulu günlerinden kala kala Johannes'le arkadaşlığı, ezberindeki sayısız sahne şarkıları, bir de Oscar Bar kalmıştı. Burası polis merkezine yakın bir yer olduğuna, soğuk bira da sattığına göre, alışkanlık değiştirmek için bir neden göremiyordu. Anette'le burada sık sık buluşurlar, iş arkadaşları da "Werner'le Kömer yine Gay Bar'a gidiyor," diye onlara takılırlardı. Hem de birlikte!

René iki şişe birayı tezgâhın üstüne koydu. Jeppe cebinden para çıkarıp ödedi, Anette'in oturduğu köşedeki masaya doğru ilerledi.

Jeppe oturunca şişelerini şerefe kaldırıp sessizce içmeye başladılar.

"Tamam," dedi Jeppe bir yandan parmaklarını pantolonuna sürtüp kurularken. Bloknotunu ortaya çıkardı. "Bakalım hangi noktadayız!"

"Julie Stender'da." Anette tabletini açıyordu. "Yaşı yirmi bir. Dün gece Kloster Sokağı 12 numaradaki dairesinde öldürülmüş. Görünüşte cinsel saldırı belirtisi yok ki bu tek başına dikkate değer. Ama cesedin suratında sarsıcı bir oyma desen var."

Jeppe başını evet anlamında salladı. "Onu son görenler?"

Anette ekranını taradı, bir küfür savurdu, okuma gözlüğünü çıkarıp burnunun ucuna oturttu, bir küfür daha savurdu.

“İşte burada. Saidani mesajları ve Facebook bilgilerini taradı. Maktul dün gece Købmagergade'deki Student Kafe'de verilen konsere gitmiş. Sosyal çevresindeki pek çok gencin gittiği bir bar. Orkestranın adı 'Vutbajns' ya da ona benzer bir şeymiş diyor. Ben tanımıyorum. Julie Stender daha oradayken Facebook'una bakmış ama barmen onu hatırlayamıyormuş. Birkaç kişiyle konuşmuş, Falck hâlâ telefon aramalarını kontrol ediyor. Ama bildiğimiz kadarıyla saat on sularında yorgun olduğunu, eve gitmek istediğini söyleyerek çıkmış.”

“Eve varmış. Onu biliyoruz. Bir bira daha ister misin?”

“Hemen bitirdin mi?”

Jeppe bara bakıp René'yle göz göze gelmeye çalıştı, iki parmağını havaya kaldırarak işaret verdi ama barmen bardaki gümüş rengi şort giymiş adamla konuşmayı sürdürüyordu.

“Saidani, Julie'nin telefonundaki bir sürü SMS'i okumuş,” diye devam etti Anette. “Caroline'a, babasına, eski bir okul arkadaşına yazmış. Olağanüstü bir şey yok. Ama Student Kafe'den eve dönerken Julie iki kişiye mesaj çekmiş, burada durum ilginçleşiyor. Onu on üç gece Caroline'a çektiği mesaj, 'Merhaba Caro. Umarım yaban diyarını sevmişsindir. Konser biraz yavandı. Bir şey kaçırmadın. Esrarengiz Mr. Mox'dan yeni haber yok. Özledim. Muç muç!’”

“Esrarengiz Mr. Mox. Sihirbaz ismi gibi.”

“Birine taktıkları isim olmalı,” dedi Anette. “Hayatında bir erkek var gibi. Tek yapacağımız, kim olduğunu bulmak.”

Birasından hızlı bir yudum çekip devam etti. “Tamam ama dinle çünkü burası önemli. Bir sonraki mesajı da tanıdığımız birine.”

“Kristoffer'a mı?”

“Hasstr! Biliyordun, ha?” Anette hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Ne yani, sen çalışırken ben saç mı kestiriyordum?” Jeppe gülümsemesini saklayamamıştı.

"Kadın kısmı umut kesmemeli, tamam mı? Bu arada, o genç kız buklelerini hiç mi kestirmeyeceksin? Bu halinle seni ciddiye almak zorlaşıyor."

Jeppe onun sözünü kesti. "Hadi hadi. Ne diyor mesajda?"

"Gece onu çeyrek gece: 'Merhaba K. Sıkıldım, veda etmeden çıktım. Üzgünüm! J.' Kristoffer hiç cevap yazmamış. Demek ki o da konserdeymiş ve Julie'yle ikisi birbirlerini tanıyorlarmış."

Jeppe evet der gibi başını salladı. "Esther de Laurenti söylemişti bana. Besbelli evde birbirlerini sık sık görmüşler. Kristoffer Danimarka Kraliyet Tiyatrosu'nda kostüm görevlisi olarak çalışıyor. İşi onu kırk gece bitiyor. Gidip yetişelim ona oradan çıkmadan."

"O zaman birer tane daha içmeye rahat vaktimiz var." Anette şişesini bitirdi, René'ye el salladı, o da hemen fırlayıp iki yeni şişe açtı.

"Bunu nasıl beceriyorsun?" diye sordu Jeppe.

"Neyi? Tek yaptığım el sallamaktı." Anette ona boş bakışlarla bakıyordu.

"Neyse, boş ver." René, Anette'e sır dolu gülümseyip şişeleri masaya koyarken Jeppe kaşlarını çatmıştı. "Başka?"

"Daireye zorla girme izi yok," diye devam etti Anette. "Gegers bulunduğunda pencerelerin de hepsi kapalıymış. Ön kapı kilitli, mutfaktaki arka kapı da sağlammış. Kapıyı açık bırakıp biriyle yatmaya kalkışmadıysa suçluyu içeriye kendisi almış demektir."

"Ve saat ondan sonra pizza ısmarlamayacağına, gazete dağıtan çocuğu içeri almayacağına göre tanıdığı biri olduğunu varsayabiliriz, öyle mi?" diye sordu Jeppe.

Anette bir yudum bira daha içip düşündü.

"Bana öyle geliyor. Boylu boslu bir kız. Cılız değil. Onu alt etmek kuvvet ister. Ama bakalım Nyboe yarın otopside sonra ne diyecek."

Jeppe camdan dışarıdaki yaz gecesine baktı. Dış masalar biracılarla, ceketsiz sigara tiryakileriyle doluydu, hepsi de avaz avaz

konusuyordu. Dün gece bu saatte Julie Stender kent sokaklarından evine y r m  , anahtarla kapıyı açıp girmiş, kapıyı da arkasından kapatmı tı. Ya sonra? Kristoffer'a başka mesaj  ekmedi i gibi, telefonunu bir daha kullanmamış, kimseye telefon a mamı , arayan da olmamıştı. Sosyal medyada da bir faaliyeti yoktu. Sokaklarda biri izlemi  miydi onu? Anette sinirli hareketlerle ellerini sağda solda gezdiriyor, sanki sigara arıyordu. Jeppe'nin de canı sigara istedi, oysa çoktandır aklına gelmemi tı. Therese'le ikisi doğurganlık tedavisine ba ladıkları sırada bırakmış, pek de  zlememi tı. Ama tadı fena değildi, özellikle biranın yanında. Şimdi artık yeniden ba lamasına bir engel yoktu.

   ay ve Bayan Stender'ın oteldeki tanı ı ne demiş, baktın mı?"

Anette notlarından okumaya başladı.    ekiz buçukta oda servisi  smarlamı lar.    i porsiyon pirzolaıyla bir    e Amarone. Ondan sonra otelden çıktıklarını kimse görmemiş ama resepsiyona gözükmeden girip çıkmak zor değil. Lobi kamerasından filmleri istedik. Ama bir de arka çıkış var. Asansörle eksi bire inersen, orada kamera da yok. Yani kesin sayamayız."

   vakit kaybetmeden aileyi tanıyan biriyle konu malız. Christian Stender'la da. Ba  ba a."

Anette ba ıyla onayladı, sessiz klavyesini kullanarak notunu aldı.

Jeppe kolundaki saate göz atarak,    olda Shawarma Izgara'ya u ramak ister misin?" diye sordu.    Ben yemek yiyemedim."

Anette tabletini kapatıp birasını bitirdi.

   G n boyu yaptığın en akıllıca öneri bu i te," dedi.

DÖRT KA IK ACI B BERL  birer Shawarma, üstüne hızlı adımlarla Str get'te (Kopenhag'ın yaya yolu) yürüyüş. Jeppe'nin baharatlar yüzünden hâlâ ağzı yanıyordu ama kötü bir his değildi. Anette'le ikisi Kristoffer'ı tiyatronun Tordenskjolds kapısında; sahne çıkış kapısında bekliyorlardı. Güleç yüzlü bir siyahi olan güvenlik görevlisi, kimsenin o görmeden kapıdan  ıkmayaca ı

ya da garaj kapısının açılması için zili çalmadan çıkamayacağı konusunda güvence verdi. Melodik bir Karayip aksanı vardı ve çelik çerçeveli gözlük takıyordu. Çıkan olsa bile güvenlik kameralarından bulunurdu.

Duvar baştan başa, yıllardır burada, ülkenin en güzel tiyatrosunun eğimli sahnesinde gösteri yapmış oyuncuların siyah beyaz yüzleriyle doluydu. Uhrevi bir görünüşleri vardı. Sanki hiçbir zaman kostümelerini çıkarıp eşleriyle tartışmamış ya da bir jambonlu sandviç yememişlerdi. Ama zaten içeriden çıkan seyirciler de başlarını çevirip güvenlik görevlisine, "Sağ ol, iyi geceler!" diye seslenirken aynı şekilde görünüyorlardı. Normaldi görünüşleri: kısa boylu, uzun boylu, yaşlı, genç; renkli eşarpları, sandaletleri, blucin ceketleriyle. Durmadan yenileri de çıkıyordu kapıdan. Kimi temiz tıraşlı, kiminin elinde irili ufaklı müzik aleti çantaları, birinin kucagında selofana sarılı bir çiçek buketi, çevresinde arkadaşları.

Jepppe güvenlik görevlisinin yanında durmuş, kalabalığa dikkatle bakmaktaydı. Kristoffer'ın yalnızca bir resmini görmüştü Esther de Laurenti'nin evinde. Geçerken tanımayabilirim diye korkuyordu.

On dakika kadar sonra Kristoffer tek başına çıktı. Sırtında çantası vardı, başparmaklarını onun askularına takmıştı. Okula giderken fazla sayıda kitap taşıyan bir öğrenci gibiydi. Jepppe'nin yanına kadar gelince birdenbire durdu.

Daha Jepppe ağzını bile açamadan, "Gelin hadi," dedi. "Evim beş dakika ötede. Oraya gidelim."

Kristoffer öne düştü. İncecikti, kambur yürüyordu. Yaya geçidinden geçip bir mağazanın cephesi boyunca ilerledi, Jepppe'yle Anette de itiraz etmeden onu izlediler. Bir tanığı evine giderken böyle izlemek gerçi protokole aykırıydı ama tanık zaten bunu kendisi önermişti. Hem kendi ortamında belki daha rahat konuşabilirdi.

Kopenhag'ın kent merkezi. Burada oturanlar Jeppe'ye hayli egzotik görünürdü. Nereden alışveriş ederlerdi ki yani alacakları şey kokulu mum ya da suşi değilse?

Eskiden kalma St. Nicholas Kilisesi'nin karşısında bir avluya saptılar, arka binanın gösterişsiz ahşap kapısına yürüdüler.

"En üst kat," dedi Kristoffer.

Jeppe'yle Anette'in geçmesi için kapıyı açık tutuyordu. Sonra boyası soyulmuş tırabzanları tutarak, eskimiş sarı boyalı duvarlar arasında, dik ahşap merdivenleri ikişer ikişer tırmanmaya başladı.

Jeppe onu izlerken ikinci kata vardıklarında arkada Anette'in homurdandığını duydu. Dördüncü kat, herhalde tavan arasıyken değiştirilip daireye dönüştürülmüştü. Kristoffer kapının kilidini açıp itti. Posta kutusunun üstüne *Kristoffer Sigh Gravgaurd* yazılı bir kâğıt yapıştırılmıştı.

Sigh? Herhalde sahne için kullandığı bir isim olmalıydı. Doğuştan kalma olamayacak kadar da uygundu.

Jeppe'nin cebinden gelen zil sesi onu kapı eşiğinde duraklattı. Falck. Cevap verdi, bir saniye dinledi, "İyi, teşekkürler," dedi.

Anette ona soru soran bir bakış yöneltti. O da soluklanmak için durmuştu.

"İsveç polisi Caroline'la arkadaşının yerini bulmuş," diye bilgi verdi Jeppe. "Kopenhag'a dönüş yolundalar. Şok içindeler ama sağlam ve güvendeler. Caroline'ı yarın sabah sorgulayacağız."

Anette başını sallarken, son yarım kat merdiveni nasıl çıkabileceğini hesaplamaktaydı.

Jeppe kapıyı itip dairenin girişine adım attı. Daracık bir yerdi. İlerleyebilmek için kapının kanadını oynatmak zorunda kalmıştı. Arkada Anette'in kısık sesle küfrettiğini duydu. Daire küçük bir mutfak alanı, yuvarlak bir masa, çevresindeki katlanan sandalyeler ve tek kişilik bir yataktan ibaret sayılırdı. Ne bitki vardı ne duvarlarda resim ne de başka bir eşya. Yatakhane gibiydi ama temizdi. Bulundukları odanın ilerisinde küçük bir oda daha görünüyordu. Orada büyük bir yazı masası göze çarpıyordu.

Üstünde iki bilgisayar ve bir klavyeyle. Duvarlar kalın, ses geçirmez panellerle kaplıydı ve birtakım müzik aletleri yerlerdeydi. Jeppe orada bir sitar, bir ukulele, bir konga ve bir tef görmekteydi. Birkaç da kapı kacak vardı, herhalde onlar da müzik aletleri koleksiyonunun parçalarıydı.

Kristoffer görünmez olmuştu. Mutfaktaki bir kapı arka merdivenlere açılıyordu. Yatağın yanında da bir kapı vardı. Bu kapıların ikisi de kapalıydı.

"Ne cehenneme gitti?" diye fısıldadı Anette. Elini ceketini içine soktu, tabancasının kayışını gevşetti.

"Belki banyodadır," dedi Jeppe. Yatakla duvarın arasından yarıya geçip kapıyı tıkırdattı. Hiçbir şey olmadı.

Anette arka merdivenlerin kapısını dikkatle açtı, aşağıya baktı, başını iki yana salladı. Tabancanın emniyetini açtı, kaldırdı, banyo kapısına nişan alırken Jeppe'ye başını salladı. Jeppe kapıyı yine tıkırdattı. Hâlâ cevap gelmiyordu.

"Kristoffer?"

Sessizlik.

"Cevap versene, lanet olsun!" Jeppe elini kapının kulpuna attı, dönüp Anette'e baş salladı. Nabızı kulaklarında atıyordu. Sonra kapıyı birdenbire açıp kendini yatağın üzerine attı. Ateş hattında kalmak istemiyordu. Kapı kanadı bir kitap rafına çarptı; birkaç kitap yere düştü, sonra... Sessizlik.

Banyonun beyaz fayans zemini üzerinde Kristoffer sırtüstü yatıyor, tavana bakıyordu.

Jeppe kalktı. Bu gereksiz sahneler onu çok tedirgin etmişti.

"Ne halt ediyorsun?" diye bağırdı. "Niye cevap vermiyorsun bize?"

Kristoffer sessiz yatmayı sürdürmekteydi. Jeppe ona bir daha bağırdı, yine cevap alamadı. Tam kaba kuvvete başvuracağı sırada genç adam doğruldu, ellerinin tersiyle yüzünü ovaladı. Yarı yarıya lavabonun altında sayılabilecek yerinden konuşmaya başladı. Ne açıklama yapmış ne de bir mazeret ileri sürmüştü.

“Julie onu fazla zorladığımı, can sıkığımı söyledi. Anlamıyordu...”

Jeppe onun sözünü kesti. “Başka bir şey söylemeden önce bilmen gereken şeyler var,” dedi. “Bize açıklama yapmaya mecbur değilsin. Bu davada ileride senin de üzerine kuşku düşebileceğini inkâr etmiyoruz. Anlıyor musun?” İfadesinin daha sonra geçerli kabul edilmesi için yasal haklarını ona bildirmek zorundaydı.

“Ben kendi istediğimi söylerim. Her zaman da öyle yaparım.” Şaşırmış gibiydi. Sanki onların buradaki varlığını yeni fark ediyordu.

Anette keskin bir sesle, “Julie ile aranızda bir ilişki olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu.

“İlişki mi?” diye sordu Kristoffer. “Üç kere seks yaptık. Sonuncusu bir ay önceydi. Bakın. Ben âşıktım ona. Giderken artık arkadaş olmamız gerektiğini söyledi.”

Jeppe’nin nabızı yine hızlanmaya başlamıştı. “Kristoffer? Sen dün gece neredeydin?” diye sordu.

“Student Kafe’deki konsere gittik, Julie’yle.” Rahat konuşuyordu. Görünüşe göre, “neleri saklayayım” gibi bir kaygısı yoktu. “Yani, hâlâ arkadaşız onunla. Konser güzeldi, grubu dinledik, biraz bira içtik. O erkenden eve döndü.”

“Sonra sen ne yaptın?”

Kristoffer gözlerini yerde baktığı noktadan ayırdı, Jeppe’nin omzuna bakarak konuştu.

“Onu takip ettim.”

Jeppe fenalaştı. Nabızı kulaklarında atıyordu.

“Kristoffer, bizimle merkeze gelmek zorundasın,” dedi.

BÖLÜM 9

“Bir sigara içebilir miyim?”

Anette’in dedektif olduğundan bu yana duyduğu sorular arasında en sık geleni buydu. Neredeyse Kristoffer’ın isteğine ever diyecekti, sırf pasif içiciliğin birazcık keyfini çıkarabilmek için.

“Olmaz, lanet olsun!” dedi kendini tutarak. “Ayrıca burada işimiz bitene kadar bir şey yiyemez, içemez, uyuyamazsın da.” Kamerayla bilgisayar arasındaki sarkmış kablolarla oynadı. Yorgundu, aksiliği üstündeydi.

Kristoffer gülümsedi. İfadesiz suratında ilk defa bir duygu belirtisi okunuyordu, etkisi sarsıcı olmuştu. Bilgisayara doğru eğildi, sarkan kablolardan birini alıp prize taktı. Kameraya göz kırptı. Kayda hazırды. Ekranda odanın görüntüsü belirdi. Anette ekranı kendine çevirip Jeppe’nin yanına oturdu. Hâlâ gülümseyen Kristoffer’la karşı karşıyaydılar.

Anette kollarını sıvayıp dirseklerini masaya dayayarak, “Pekâlâ,” dedi. “Saat yirmi üç kırk altı, çarşamba, ağustosun sekizi. 2815 referans numarasıyla Kristoffer Sigh Gravgaard’ın sorgusuna devam ediyoruz. Sorguda ekip lideri Jeppe Kørner ile dedektif Anette Werner görevli. Söyle bize Kristoffer, dün gece Student Kafe’den ayrılmasından sonra Julie Stender’i neden takip ettin?”

Genç adam göz göze temastan hoşlanmıyormuş gibi yere bakarak konuştu. “Woodbines’i dinlemeye birlikte gitmiştik.

Ben biralarımızı almaya kalktığımda Julie ara sırasında oradan ayrılmıştı. Kalkıp gitmişti. Son haftalarda mesafeliydi. Mesajını algılamadığımdan korkuyormuş gibiydi. O yüzden ben de onun evine yürüdüm. Kafenin dibindeki evine.”

Anette sandalyesinde kıpırdandı. Yorgunluğu bir anda azalmıştı sanki. Nereye varacaktı bu lafların sonu? İtiraf mı edecekti yoksa?

“Konser yerinden kaçta çıktın?”

“Ben saat takmam,” derken Kristoffer yavaşça eğildi, alnını acayip biçimde masaya dayadı. Ağzı masanın yüzeyine birkaç santim mesafedeyken konuşmayı sürdürdü. “Ama on buçuk ya da on bire çeyrek kala olmalı. İki dakika geçmeden kapısındaydım.”

“Ya sonra?”

“Evin ışıkları açıktı. Caroline İsveç’te, o nedenle Julie’nin eve döndüğünü anlamıştım. Sokakta durup bir süre baktım sonra ona bir şarkı söyledim.”

“Şarkı mı?” dedi Anette. Yüzüne bir şamar atmamak için kendini zor tutmuştu. “Doğrul, arkana yaslan. Duyması zor olu...”

“Love Will Save You’. Sevginin kurtarma gücü. Ya da öldürme,” diye onun sözünü kesti Kristoffer. Kloster Sokağı’nın ortasında durup kapalı pencerelere şarkı söylemeyi dünyanın en normal şeyi sayıyormuş gibiydi. Besbelli bir cinayet soruşturmasıyla ilgili sorgulandığının farkında bile değildi.

“Perdenin gerisinde kıpırdayan gölgeler gördüm,” diye devam ediyordu. “Yalnız değildi. Kendimi aptal gibi, kandırılmış gibi hissettim.” Kristoffer başını masadan kaldırdı, eliyle göğüs cebini yoklarken sigara yasağı hatırladı. “Evet, öyle olunca da ayrıldım oradan.”

“Ne demek istiyorsun?” Anette dikleşmişti. “Ayrıldın mı? Nereye gittin?”

“Kanal boyuna. Bir sigara içtim. Belki iki. Sonra döndüm.”

“Nereye döndün? Julie’nin evine mi?” Oda birden sessizleşti. Kristoffer’ın gözleri bir kere daha odanın köşesine dönmüştü. Oralarda bir şey arıyormuş gibiydi. Anette içinden ona kadar saydı.

"Julie'nin evine mi döndün?" diye tekrarladı sorusunu.

"Hayır, geri dönüp konserin geri kalanını dinledim." Kristoffer şapşal gibi konuşuyordu. Konu onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi.

"Ayrıldıktan ne kadar sonra döndün Student Kafe'ye?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama orkestra hâlâ çalışıyordu, demek yarım saatten uzun sürmüş olamaz."

"Sonra ne oldu?" dedi Anette.

"Ne demek istiyorsun?"

"Konserden sonra ne yaptın? Öff, hadi, lanet olsun!" Anette'in sabrı tükeniyordu.

"Sonra arkadaşlarla birlikte sarhoş oldum," diye cevap verdi Kristoffer.

Anette sesli sesli içini çekti. "Arkadaşların bunu onaylar mı?"

"Evet. Birlikte çıktık. Caroline'nun erkek arkadaşı Daniel da bizimle geldi."

Jeppe masadaki bloknotu ona doğru itti. "Arkadaşlarının telefon numaralarını alalım," dedi.

Kristoffer'ın yüzü bebek yüzü gibi ifadesizdi. Onun bu garip davranış biçimi Anette'in kendini bir sıcak dalgası altındaymış gibi hissetmesine yol açıyordu. Kristoffer o anda esneyip gerinince çileden çıktı.

"Öldürüldü o, bunu anlıyorsun, değil mi?" diye alaya almaya çalıştı durumu. "Senin için bunun hiçbir anlamı yok mu? Çünkü umurunda değilmiş gibi davranıyorsun!"

Kristoffer yine gülümsedi. İnsanın dengesini bozuyordu bu durum. Avuçlarını masaya dayayıp ellerinin üstüne baktı.

"Umur!" diye tekrar etti. "Bağırıp çağırmiyorum, kekelemiyorum diye mi? Yumruklarımı kanayana kadar duvarlara vuruyorum diye mi? Üzülmekle kalmıyorum, yıkılmış durumdayım. Anlamanızı beklemiyorum."

Sözü edilen arkadaşları aramak üzere çıktıklarında onu orada yalnız bıraktılar. Hepsi de Kristoffer'ın dediklerini onaylıyordu. Araya kadar oradaydı sonra konser bitmeden yine dönmüştü. Bu

da ikinci yarı ancak kırk beş dakika sürdüğüne göre herhalde Julie'yi bulup yüzünü berbat edecek, öldürecek, sonra kanlı giysilerini değiştirip cinayet silahından kurtulacak, hiçbir şey olmamış gibi geri dönecek kadar vakti olamaz demekti.

Anette gözlerini ovalayarak, "Yine de manyak denecek kadar garip," dedi. Başını iki yana çevirip duruyor, boynunu rahatlatmaya çalışıyordu.

Jeppce yorgun bir gülümsemeye, "Yapacak vakti yoktu," diye karşılık verdi.

"Belki de arkadaşları koruyorlar onu."

"Yarın DNA örneği ve parmak izi alır, bardaki tanıklarla zamanı netleştirmeye çalışırız. Ama neden yalan söylesinler? Onu serbest bırakmak zorundayız, sen de farkındasın."

Anette çöp tenekesine bir tekme atıp yerde gıcırdayarak kaymasına yol açtı. Son iki saattir, on yılın cinayetini yirmi dört saat içinde çözeceklerine inanmayı sürdürmüştü. Şimdi ise yine en başa dönmüşlerdi.

JEPPE'NİN EVİ, banliyö semtinin bodur ağaçları ardında karanlık ve yaklaşılmaz bir yerdi. Pabuçlarını girişte, ışıkları yakmadan çıkardı. Eski günlerden, eve geç döndüğünde uyandırmak istemediği birinin bulunduğu günlerden kalma bir alışkanlık. Sıcak su musluğundan su alıp bir bardak çay hazırladı. Bu otomatik sıcak su tesisatını Therese ısrarla istemiş, kendisi ise buna hiçbir zaman alışmamıştı. Sular fışkırıyor, parmaklarını yakıyordu. Çay poşeti şişti, suyun üzerine yükseldi, bulanık sulara yüzmeye başladı. Jeppce rengi yavaş yavaş değişen suya tatsız tatsız baktı. Neden bir alkol problemi başlatacak cesareti bile yoktu?

Çayı mutfakta bırakıp bilgisayarını alarak yatak odasına geçti. Therese'in tarafı saydığı yere hiç göz atmadan doğruca kendi tarafına yürüdü. Therese'in başucu masasında, Paris'e gittikleri hafta sonu gezisinde oradan aldıkları *Kama Sutra* kitabı duruyordu.

Hâlâ birbirlerine âşık oldukları günlerden bir anı. Doğurganlık tedavilerinden önce. Niels'den önce. Şimdi kitap o masanın çekmecesindeydi. Onun aşka inancının anısıydı ve odanın o tarafını bir mayın tarlası haline getiriyordu.

Jepppe bir an ayakta durdu, düşündü sonra battaniyesini kapıp döndü, salona yürüdü. Kanepenin sırtlığına iki yastık dayadı, uzanıp rahatladı ve bilgisayarını açtı.

Kristoffer cinayetin hemen öncesine kadar Julie'yle beraberdi, onunla bir ilişkisi olduğunu da, öfkелendiğini de, kıskançlık hissettiğini de kendisi söylemişti. Sebep de vardı, fırsat da. Suç sırasında oradaydı, dolayısıyla da kuşkulular listesinin en başındaydı. Ama Jepppe onun açıklamalarına inanma eğilimindeydi. Belki süzgeçsiz dürüstlüğü, kuşkuları silmenin kurnaz bir yolu olabilirdi ama eğer öyleyse, iş de yarıyor demektir. Jepppe onu şiddet uygulayan biri olarak düşünmekte zorluk çekiyordu. Böyle şeyleri genellikle insanların gözünden sezebilen biriydi. Yine de... Kristoffer kendini reddedilmiş gibi hissetmişti ve kıskançlık herkese aklını kaybettirebilirdi. Neydi Julie'nin penceresinin altında söylediği şarkı?

Jepppe notlarına baktı, bilgisayara girip "Love Will Save You" şarkısını aradı. Swans diye bir grubun şarkısıydı. Bu ona hiçbir şey ifade etmedi.

Karanlık, kasvetli bir şarkıydı. Söyleyen de çatlak bir erkek sesiydi.

"Aşk seni mutsuzluktan kurtarır, sonra kanlı bir geçmişe bağlar."

Biraz daha araştırma yaptı, sonunda Swans grubunun hayranlar sayfasını buldu. Şarkının sözlerini tartışanlar genellikle vakti bol olan yalnız erkeklerdi. Türü Gotik/Endüstriyel miydi, yoksa yalnızca Gotik miydi? Şarkı çok mu yoksa az mı depresifti?

Örneğin "Failure"dan daha mı acıydı? Bu da aynı grubun bir başka şarkısıydı. Bazılarına göre şarkı umut ifade ediyor, diğerlerine göreyse pes etmekten söz ediyordu. İntihar sözü birkaç kere geçmekteydi. Jeppe uykulu uykulu gözlerini kırptırdı, sonra bilgisayarı kapattı. Tedirgin uykusuna dalıncaya kadar ona şarkıdan bir mısra eşlik etti.

"Aşk herkesi kurtarabilir ama beni asla, asla... Kurtarmayacak."

BÖLÜM 10

Nemli sabah havasında Jeppe'nin derin soluklarına pabuçlarının çakıllar üzerinde çıkardığı çatırtılar eşlik ediyordu. Parkın yukarısında, gökyüzünün mavisine karşı pembe bulutlar, bir Technicolor sinemacısının rüyası gibiydi. Koşmak, boşanmalara karşı normal bir tepkidir. Bu yalnız forma girmek ve yeni birine çekici görünmek amacına dönük değildir, aynı zamanda terapi sürecinin bir parçasıdır. Koşmak Jeppe'ye küçüklüğünü hatırlatıyordu, hani kolundaki ya da dizindeki sıyrığın acısını azaltmak için kendini çimdiklediği günleri.

Tepeye doğru koşuyordu. Zihninin ardında *My Fair Lady* müzikalinden "Ascot Gavotte" çalmaktaydı, üstüne düşünceleri serbestçe akıyordu. Bir insan neden bir başka insanı keser? Başkalarını incitme dürtüsü hepimizin içinde vardır; onu anlayabiliriz, uygulamasak da anlarız. Ama Julie'nin katilinin yaptığı gibi bir acı verme arzusu, onun anlayamayacağı bir şeydi. Buna bulabileceği tek isim *kötülük* olabilirdi.

Jeppe küçük bir çocuk bahçesinde duraklayıp esnetme hareketleri yaptı sonra eve doğru koşmayı sürdürdü. Raylara paralel koşuyor, istasyon binalarını bir an önce geride bırakmaya çalışıyordu. Valby'deki ev rayların hemen yanındaydı, öyle olmasa Therese'le ikisinin oraya taşınmaya dünyada parası yetmezdi.

Gürültü azaltma tekniği hayli etkiliydi tabii. Geri kalanına da alışıyordu insan. Jeppe aslında üst kat banyosunun penceresinden trenlerin hızla gelip geçişini seyretmeyi oldukça eğlenceli buluyordu ama Therese, demiryolunu gözden saklamak için elinden gelen her şeyi yapmış, pencerelere panjurlar taktırıp ses engelleme sisteminin dibine leylaklar dikmişti. Evle raylar arasında birkaç metre ancak vardı ama ev küsmüş çocuklar gibi arkasını dönmüştü o raylara. Dışarıdan bakıldığında, tuğla cephe sabah ışığında oldukça davetkâr görünüyor olsa da Jeppe eve girdiği anda buradaki yalnızlık duygusunu tokat gibi hissediyordu.

Dušta yine penisine dokunmaktan mürnkün olduğunca kaçınmaya çalıştı. Aralık ayından beri seks yapmamış, bir kere bile yapmak istememişti ve penisi gözle görülecek kadar küçülmüş gibiydi. Belki ilk birkaç ay boyunca yuttuğu antidepresanların bir yan etkisi. Yönetimin zorladığı -bunun resmi adı *terapi* idi- terapi seansı polis psikologlarından biri tarafından yapılmış, o sırada *öfke, korku ve kıskançlık* gibi, *iktidarsızlık* kelimesi de varlığını hissettirmiş ama telaffuz edilmemişti.

Her zamanki gibi bluciniyle tişörtünü giydi, kahvaltı fikrinden vazgeçip bloknotunu rüzgârlığının cebine tıktı. Otopsi 08.00'de başlayacaktı Ulusal Hastane'nin Patoloji Departmanı'nda. Erken çıkarsa sabah trafiğinin çoğundan kurtulabilirdi.

Jeppe arabasını hastanenin Teilum binasının tam önüne park etti. Burası küçük çakıllar ve yaprak dökmeyen ağaçlar arasında fazla iri bir mezar taşına benziyordu. Lobinin kahverengi fayans kaplı duvarı, içerideki havanın da depresif ve loş olmasını garantiye alıyordu. Soldaki buzlu cam kapı sunum odasına giden yola açılıyor ancak ölen kişinin kimliği başka bir şekilde tespit edilemiyorsa kullanılıyordu. Kapıdaki tabelaya BİRİNCİ DERECE AKRABALAR, İZİNLE ifadesi birkaç dilde yazılmıştı. Jeppe buruk buruk gülümsedi. Birinin davetsiz çıkagelmesi olasılığı zaten herhalde pek azdı.

Anette bir dakika sonra kapıdan içeri daldığında temiz havayı da beraberinde getirdi. Yanında olay yerine gelen polis fotoğrafçısı da vardı.

Jeppe başıyla ikisini selamlayarak, "Günaydın," dedi.

Anette, "Günaydın!" diye cevap verirken neşçyle göz kırptı. "Caroline Boutrup Kopenhag'a sağ salım döndü. Annesi de onunla birlikte olmak için Jutland'dan geliyor. Burada işimiz bitince onunla buluşmak üzere dosdoğru merkeze gidiyoruz."

"Ya erkek arkadaşı Daniel?" diye sordu Jeppe.

"Falck şu ara onu görmeye gidiyor." Anette dudağına pembe rujunu sürdü, asansörün düğmesine uzandı. Parmağı asansör düğmesinin üzerindeydi.

Beyaz fayans zeminli otopsi odasında beş otopsi ünitesi yan yana sıralanmıştı. Her birinin kocaman paslanmaz çelik eviyesi, bunların da otopsi masasına bağlantısı vardı. Her birinin tavanında parlak floresan ışıklar görünüyordu. Dedektifler rutin dezenfeksiyon ritüellerinden geçtiler; önlük, galoş ve ameliyat bonelerini giydiler. Duvar dibine sıralanmış beyaz lastik çizme-lerin önünden geçip en dipteki üniteye ilerlediler. Cinayetle ilgili otopsiler hep orada yapılırdı. Masalar boştu. Ama her zamanki koku yine dolduruyordu burayı. Kötü bir koku değildi, hafif bir dezenfektan tadı var gibiydi yalnızca.

Nyboe son üniteye bekliyordu. Üstünde yeşil laboratuvar önlüğüyle bandanası vardı. Lastik eldivenlerini giyiyor, otopside kendisine yardımcı olacak asistanıyla alçak sesle konuşuyordu.

"Hoş geldiniz," diye karşıladı onları. "Umarım iyi dinlenebilmişsinizdir."

Asistanına başını salladı, o da dönüp üniteden çıktı.

"Eğlenceli olmayacak," diye uyarıda bulundu. "Bildiginiz gibi, bıçak yaralarından bazıları kanamıştı, yani ölümden önce alınmış yaralardı." Nyboe her birinin gözlerine baktı. Sanki durumun ciddiyetini vurgulamaya çalışıyordu.

"Maktulün kafatası sol şakağından çatlamıştı. Deriyi delmeden. Bu önemli, çünkü şakaktaki deri gergindir, kolayca yarılır. Dün ceset geldiğinde bir tomografi taraması yaptık. İnce bir kırık, *pia mater*'e kadar uzanıyor," -duraklayıp başka bir ifade aradı- "yani en içteki yumuşak meningslere kadar. O nedenle serebros-pinal sıvı sızmış, büyük bir intrakraniyal hematoma yer almış, yani beyinde çok miktarda kan birikmiş. Tabii sonuçlara varmak için önce bir sürü adım atmamız gerek ama görünüşe göre ölüm nedeni, sol şakağa ağır bir cisimle vurulmuş olması. Her zamanki gibi yine bir şeyler buldukça size bilgi vereceğim."

Asistan bir sedyeyi iterek içeri soktu. Sedyede Julie Stender yatmaktaydı. Üstüne steril bir çarşaf örtülmüştü. Masa eviyle birleştirildikten sonra asistan çarşafı dikkatle kaldırdı, cesedin elleri üzerine konmuş steril torbaları da aldı. Jeppe onu bir gün önce oturduğu evde nasıl gördüyse, yine öyle yatıyordu. Yarı giyinik, kurumuş yaralar ve kabuklarla kaplı, yüksekte atılmış cansız bir manken gibi. Bir gün öncesine kadar yaşayan, düşünen bir insandı; hayalleri, duyguları, ihtiyaçları olan biriydi. Oysa şimdi bir torba dolusu DNA'dan başka bir şey değildi.

OTOPSİ, CESEDİN dış görünümünün incelenmesiyle başladı. Nyboe, asistan patolog ve fotoğrafçı masanın çevresinde akbabalar gibi dönmekte, en uygun saldırma yerini arıyor gibi görünmekteydiler.

Nyboe ara sıra duruyor, elindeki diktafona giysilerde bulunduğu izleri anlatıyordu. Bıçağın girdiği yerlerde kirlere ve akıntılara etiketler takılıp tarif ediliyor, sonra Nyboe aynı prosedürü ultraviyole ışın altında tekrar ediyordu. Saç ve küçük zerrecikleri alıp küçük steril torbalara koyuyor, onları numaralandırıyordu. El turnaklarını da kesip aynı şekilde arşivledi.

İki patolog, giysileri dikkatle cesetten sıyırdılar. Artık beş gözlemcinin bakışları altında çıplaktı. Fotoğrafçı birkaç resim çekti, sonra Nyboe dış yaraları büyüteçle ve elinde paslanmaz çelik cımbızla dikkatle inceledi, bir yandan sürekli olarak diktafonuna

konusup durdu. Yaralar, eller, tırnaklar, kulaklar ve kesik izleri. Pamuk tamponlar meme başlarına sürüldü, gözkapakları kaldırılıp gözlerde kanama var mı diye incelendi.

Arada sırada Nyboe duruyor, bir gözlemine paylaşıyordu.

“Dövme çok yeni. Sağ el bileğinde iki yıldız ve bir yazı; çok taze ve henüz kabuk tutma süreci bitmemiş, olsa olsa iki hafta önce yapılmış olmalı.”

“Demek Kopenhag’da yaptırdı,” dedi Jeppe. Bunu Anette’e söylüyordu. “Belki Caroline bu konuda bir şeyler biliyordur.”

Nyboe, Julie Stender’in kollarını işaret etti.

“Her iki kolda yirmi beş otuz çizik var, çoğu birkaç milimetre derinliğinde, bazıları daha derin. Kendini bıçaktan korumak için kollarını kaldırmış olmalı. Şurada, hançerenin üstünde birkaç yara daha derin. Deride fiksasyon izi bulamıyorum, yani başka bir ifadeyle, kızı bağlamamış. Bu durum, dairenin her yanındaki kan fışkırmalarından da belli. Ön holde de, salonda da, banyoda da.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Jeppe.

“Onu her tarafta kovalamış,” diye açıkladı Nyboe. “Bıçak yaralarının birkaç tanesini arkadan almış, yani onu kendisinden kaçarken bıçaklamış. Ama bunların hiçbirisi ölümcül yara değil. Ayrıca teninde cinayet silahının bir izi yok.”

“Yüzünü korumaya çalışmış çünkü oraya resim yapmayı planlamış,” derken ürperdi Jeppe.

“Katilin niyetleri konusunu size bırakmakta kararlıyım,” diye konuştu Nyboe. O arada lastik eldivenli eliyle bir tutam kanlı saçı Julie’nin yüzünden kaldırıyordu. “Şu kesikler o öldükten sonra yapılmış ama alnındaki şu kesiğe bakarsanız yoğun kanama olduğunu görüyorsunuz. Sanırım adam bu deseni o canlıyken yapmaya çalışmış ama kız öyle güçlü mücadele vermiş ki rahat çalışabilmek için onu öldürmeye mecbur olmuş. Şakağa darbenin nedeni bu.”

Otopsi odasına bir sessizlik çöktü.

“Adam,” dedi Anette tedirgin tedirgin kıpırdanırken. “Erkek olduğundan emin olabilir miyiz?”

"Canlı bir insanı bir yandan keserken zapt edebilmek kuvvet ister."

"Ama cinnet amaç yoktu, öyle mi?" diye direndi Anette.

Nyboe, "Niyetleri size bırakıyorum," diye tekrarladı. "Ama hayır, vajinada da rektumda da meni kalıntısı olmadığı gibi şu ana kadar vücudun hiçbir yerinde de görmedik."

Nyboe daha da eğilip yakından bakarken, yarı diktafonuna, yarı onlara yönelik konuşmayı sürdürdü. "Yüzeysel çizikler, en çok iki milimetre derinliğinde, görünüşe göre aynı bıçak. Eni dar, iki milimetreden ince, çok keskin ve büyük olasılıkla dokuz santim boyunda. Bunlar olay yerinde bulunan o çakıya uyuyor." Duraklayıp fotoğrafçıya baktı. "Yüzün yakın resimlerini yeterli sayıda çektin mi?"

Fotoğrafçı başıyla onayladı ama ne olur ne olmaz diye birkaç tane daha çekti.

Nyboe devam etti. Yine yarı diktafona, yarı onlara konuşuyordu. "Sağ gözün çevresinde uzun, duraklamasız, paralel çizgiler; ağızda burun arasına ve çeneye doğru. Sağ yanaktan başlayan bir tur spiral desen. Sizce neye benziyor?"

"Maori dövmesi mi?" diye öneride bulundu Anette. "Onların suratlarında böyle çizgiler var."

"Evet, mümkün. Bence kâğıt kesme oyunu ya da onun gibi bir şey. Her neyse, pergelsiz daire çizmenin ne kadar zor olduğunu düşünün sonra bunu yumuşak deride yapmanın ne kadar daha zor olacağını hesaplayın. Yarım saat sürmüş olmalı en azından."

Anette'le Jeppe masanın iki yanından bakiştilar. Bu durumda Kristoffer varsayımından vazgeçmeliydiler, tabii tanıkları sağlam-
sa Bir katili, maktul olduktan sonra o kadar uzun süre orada kalmaya iten şey ne tür bir durtu olabilirdi? Bir desen çizmek için mi?

"Neden çığlıklarını kimse duymamış?" diye sordu Jeppe. Ortaya soruyor, kimseyi hedef almıyordu.

Nyboe bakışlarını ona odakladı. Otopsileri sırasında yersiz sorulardan hoşlanmazdı.

"Ağız boşluğunu incelemek üzereyim," dedi. Cesedin başını
ıyık geriye itip ağzı zorlayarak açtı, kafasındaki çembere takılı
büyütecî gözüne indirdi, birkaç dakika sessizce baktı. "Burada bir
şey var. Sağ azıların iç tarafında. Küçük bir iplik gibi. Yaklaşık
yedi milimetre boyunda, mor ya da pembe kumaştan. Analize
yollayacağız tabii ama belki de bağırmasın diye ağzına bir şey tık-
mıştır. Bir bez. Eğer öyle yapmışsa, bez kan içinde olmalı."

Jepppe düşünceli bir tavırla başını iki yana salladı. "Eğer öy-
keye, katil onu çıkarmış olmalı çünkü olay yeri ekibi öyle bir şey
bulmadı."

Nyboe, "Kendi DNA'sı da bulunabilir o bezde," dedi. "Cina-
yetten sonra o da kan içinde kalmış olmalı, biliyorsun değil mi?
Kızın kanı yani. Görülmeden kent sokaklarında kaçabilmesi tu-
haf. Bu sıcakta, her yanı kan içinde."

Asistan patolog cesedi yıkadı, tarttı, ölçümleri alıp iç incele-
meye hazırladı. İri ve keskin otopsi bıçakları kasap bıçaklarına
benziyordu. Yandaki tekerlekli masanın üzerindeydiler. Nyboe
duvardaki çividen bir çift metal örgü eldiven alıp bir bıçak seç-
ti, Julie Stender'in vücudunu boğazından kasık kemigine kadar
kesti.

BÖLÜM 11

“Yumurta salatası mı, yoksa jambon mu?” diye sordu Anette. Hastane kafeteryasındaki sırada, iki öğrencinin arasındaydı. Jeppe yan tarafta beklemekteydi.

“Yalnızca kahve, sağ ol.”

Anette içini çekip narin partnerine baktı. Annette’in karnı gurluyordu. Jeppe’ninse bugünlerde hiçbir şey yediği yoktu, rengi açılmış saçlarıyla cılız şarkıcılara benzemeye başlamıştı. Evdeki tombul, sağlıklı kocasını sevgiyle hatırladı. Akşam yemeğine be-
arnezz soslu biftek yapmaya söz vermişti Svend.

Otopsi bölümünden yeni çıkmışlardı. Oradaki saatler süren sessizlikten sonra buradaki gürültü insanın kulaklarında patlıyordu. Nyboe göğüs kafesini açmış, maktulün organlarını çıkar-
mış, her birini tartıp ölçmüş, kimyager patoloğun toksin, alkol ve uyuşturucu açısından analizleri yapması için hazırlamıştı onları. Sonra kafatası derisini kesip sıyırmış, kranyumu kesip beyni ve sol şakaktaki hasarı incelemişti. Bu incelemeler, daha önce varıl-
mış kanıları doğruluyordu: Julie Stender, kafasına hızla vurularak öldürülmüştü, bunu yapan da büyük olasılıkla solak olmayan, sağ elini kullanan bir erkekti. Ölüm zamanı salı gecesi 23.00 ile çar-
şamba gecenin 2’si arasındaydı.

Anette ile Jeppe merkeze dönmeden önce fuayede iki yeşil bar taburesine oturarak kısa bir mola verdiler. Jeppe bloknotunu

çıkardı, Anette jambonlu sandviçinin selofanını açtı, koca bir lokma ısırды, dudağının kenarında kalan mayonezleri elinin tersiyle sildi.

Jeppе ona ayıplar gibi bakmaktaydı.

“O sandviçte ne kadar katkı maddesi ve koruyucu var, haberin yok mu?” diye sordu. “Şu masanın üstünde bir yıl bıraksan, küflenmez bile. Zehir dolu içi.”

Anette, “Bana göre bir sakıncası yok,” deyip plastik şişedeki nıpturuncu sodadan içti. Başını Jeppе'nin bloknotuna doğru sabırsız bir ifadeyle salladı. “E-ee? Ne var elimizde?”

Jeppе bir kere daha başını iki yana salladıktan sonra gözlerini bloknotuna çevirdi. “Julie salı akşamı konserden evine dönüyor. Ya katille birlikte geliyor ya da eve geldikten sonra kapıyı açıp katili içeriye alıyor. Hangisi olursa olsun, onu gecenin o saatinde, kendisi yalnız olduğu halde evine aldığına göre, demek ki iyi tanıdığı biri. Julie'nin hayatındaki erkekler kim?”

“Birincisi babası, onu bugün görmemiz gerek.” Anette konuşurken avurdunda koca bir sandviç lokması vardı.

“Bence de. Christian Stender'in bildiği bir şey var. Ama bir baba, kızını öyle doğrayabilir mi?”

“Yeterince deliyse.”

“Eh, teşekkür ederim,” dedi Jeppе ekşi bir sesle. “Sağlam bir psikolojik profil her zaman işe yarar.”

“Bir şey değil!”

“Tamam, bir de Esther'in şan öğretmeni Kristoffer var,” diye devam etti Jeppе. Bir yandan cebinden ıslak mendil pakетini çıkarıyordu. “Julie ile bir ilişkileri olmuş, oğlan duygusal olarak etkilenmiş ayrıca olay yerindeymiş. Tek sorun, bu işi yapmaya vakti olup olmadığı. Nyboe'ye göre kız en erken saat 11'de ölmüş olabilir. Ama Student Kafe'deki tanıklar 11.30'da Kristoffer'la orada konuştuklarını söylüyorlar.”

Anette onun uzattığı ıslak mendili reddedip telefonuna cevap verdi.

“Werner.”

“Ben Saidani. Bir sorunumuz var. Siz hâlâ hastanede misiniz?”

“Yeni bitti. Beş dakikaya dönüş yoluna koyuluyoruz.”

“Julie Stender’ın Instagram sayfasında aktivite var. On dakika önce birisi Julie Stender’ın ölü suratının yakın çekilmiş resmini koymuş. Bıçaklı desenin. Hesaba Julie’nin adıyla girmiş. Deminden beri buraya medya soruları yağıyor.”

“Lanet olsun!” diye patladı Anette. Ağzı açık kalmıştı.

Jeppe kaşlarını kaldırıp ona baktı.

“Cinayet gecesi çekilmişse benziyor,” diye devam etti Saidani. “Resim karanlık ve pürüzlü. Kanlar var.”

“Saçmalık! Kaldıramıyor musun resmi?” Anette ayağa kalkmış, Jeppe’ye hemen yola düşmeleri için işaret ediyordu.

“Uğraşıyoruz,” dedi Saidani. “Ama ne zaman ‘sil’e bassak, birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıkıyor. Profilini kapatmaya çalışıyorum ama o da o kadar kolay değil. Ayrıca önemli bilgiler varsa onları kaybetmekten de korkuyorum.”

Öğle yemeklerinin kalanını orada bırakıp arabaya koştular. Merkeze vardıklarında Cinayet Birimindeki herkes diken üstündeydi. O ana kadar dertleri katili bulmaktı. Ama artık yağmur gibi yağın soruları savuşturmak, paniğin yayılmasını önlemek de gerekiyordu. Medya katile “Bıçaklı Canavar” adını takmıştı bile. Ne kadar yaratıcı!

Anette ceketini masanın üstüne fırlatıp Saidani’nin odasına koşarken Jeppe de hemen onun arkasındaydı. Pabuçlarının tabanları yapışkan linolyum zeminde garip sesler çıkarıyordu.

Anette kapıyı vurmadan açtı. “Silebildin mi?”

“Henüz değil,” dedi Sara Saidani. Gözünü ekranından ayırmamıştı. “Profile erişebiliyoruz ama bir başkası Julie adıyla girmişken profili kontrol edemiyoruz. Umarım bir an önce Instagram’dan bir cevap gelir. Onlarla ancak e-posta yoluyla temas kurulabiliyor. Polis için bile.”

Anette eğilip karanlık resme baktı. Gölgele arasında beyaz ten belli oluyor, çizilen korkunç desen de görünüyordu. O suratın yanı başında, Julie'nin dipdiri, gülümseyen bir resmi vardı. Genç, sevinç dolu gözleri, aradaki çelişkiyi dayanılmaz hale getirmekteydi.

Saidani ekranı işaret ederek, "Katilin kendisi olmalı," dedi. "Şu yerdeki kilime bak! Fotoğraf Kloster Sokağı'ndaki dairede çekilmiş. Yani biri bunu cinayetden sonra ama Gregers Hermansen onu bulmadan önce çekmediyse -ki bence olacak şey değil- o zaman katilin kendisi çekti demektir."

"Resmin nereden geldiğini izleyemiyor musun?"

"Mobil servis sağlayıcı kullanılarak yüklenmişse, hayır." Saidani umutsuz gibiydi. "İzleyemiyoruz. Instagram o profili neden hâlâ kapatmıyor, onu da anlayamıyorum. Ne zamandır orada!"

Jepppe, "Ama neden maktulün resmini onun kendi Instagram profiline yüklüyor," diye araya girdi. "Bundan ne kazanacak?"

Saidani omuz silkerek, "Kim bilir?" diye karşılık verdi. "Başarısını sergilemenin bir yolu."

Anette elleriyle yüzünü ovalıyordu. Bu olay giderek daha beter hale gelmekteydi. Jepppe'yle bakiştılar.

"Eee, şimdi ne yapacağız, Jepsen?" Seçenekleri son derece sınırlıydı. Şu anda partnerinin ekip lideri konumuna imrenecek hali yoktu.

Jepppe yere bakarak içini çekti.

"Ayrılalım," dedi. "Clausen'i ara, teknik araştırmada mesafe almışlar mı sor. Ben de Caroline'ı sorgulayayım."

Saidani gözlerini ekrandan alıp onlara baktı. "Annesiyle mola odasında bekliyor," dedi.

"Mükemmel." Jepppe, Anette'e başını salladı. "Saidani ile ben devam ederim. Sen şu telefonu et."

Anette çaktırmadan ona göz kırpıp koridora çıktı. Eğer Saidani bu kadar can sıkıcı bir tip olmasa, Jepppe'nin ondan hoşlandığına kalıbını basabilirdi. Eh, ona göre hava hoştu. Ne var ki, Saidani'nin hep böyle aksi olması bezdiriyordu Anette'i.

Anette kendine bir bardak kakao alıp olay yeri ekibinin başındaki Clausen'i aradı. Adam telefonu ilk çalışta açtı.

"Merhaba Werner. Ne var kafanda?" Onun sesi de yorgun geliyordu.

"Cinayet silahı. Nedir durum?"

"Olumsuz. Kafasına her neyle vurduysa, o şey o dairede değil artık. Şu ara bıçağın üzerinde çalışıyoruz. Herhalde akşam olmadan sana bir şeyler söyleyebiliriz. Fırsat bulursan uğra."

"Başka bir şey?" Kakaosunu yudumlarken dilinin ucu yanmıştı.

"Dairede tahmin edebileceğiniz herkesin izi var. Kızların saçları duşun dibindeki delikte, Julie'nin tükürüğü kirli kahve fincanında falan filan ama cinayetle ilgili net bir şey yok. Düşünüyorum da saldırının ne kadar canavarca olduğu dikkate alınır, katilin şaşılacak kadar az izi var. Kızlara ait olmayan saç yok, kan yok, ifrazat yok... Ve şu ana kadar fazla iz falan da yok. Aşırı dikkatliymiş. Salondaki kâğıt yığınının üstünde iyi bir ayak izi bulduk, cesedin etrafındaki kanlarda da ayak izleri var. Çok net bunlar. Belki bize bir ipucu verebilir."

"Ya parmak izi?" diye sordu Anette.

"Bovin deli gibi çalışıyor ama şimdiye kadar cinayetle ilgili bir şey bulmuş değil. Bilmediğimiz bir iz yok."

"Söylesene. Adam eldiven mi takmış?" diye sordu Anette. Bu arada kakaosundan dikkatle bir yudum daha aldı.

"Bana sorarsan ki soruyorsun eldivenden fazlası sözkonusu. Bence bir tür koruyucu tulum giymiş olmalı."

CAROLINE BOUTRUP, Cinayet Biriminin mola odasında oturmuş, annesinin elini tutmuştu. Kocaman yün bir hırkaya sarınmıştı ve yüzünün alt kısmını bir eşarpı ile kapatmıştı. Koyu kumral saçları tutam tutam yağlı, yüzü ağlamaktan şişmişti. Ama o haliyle bile Jeppe'nin ömründe gördüğü en güzel kızlardan biriydi. Harikaydı aslında. Film yıldızı gibiydi. Annesi Jutta'da da

aynı güzellik vardı ama o daha yaşı ve daha derli topluydu. Saçları k t kesilmiş, ceketini de dimdik omuzlarına atmıştı.

Jepp e ikisiyle el sıkıştı, Caroline'dan sorgulanmak üzere kendisiyle birlikte sorgu odasına gelmesini rica etti. Güzel kız kordondan geçerken kahve makinesinin başındaki sivil polisler gözlerini ondan alamıyorlardı.

Odanın kapısı arkalarından kapandığı anda kız yine ağlamaya başladı. Y rek burkan hıçkırıkların ardından gözyaşlarını ve burnunu y n hırkasının koluna sildi. Jepp e onu yavaşça oturttu, kâğıt mendil kutusunu masada ona doğru itti, söze başlamadan onun ağlamasının bitmesini bekledi.

"Caroline, biliyorum, senin için çok zor ve çok  zg ns n. Ama yardımına ihtiyacım var. Serbest dolaşan bir katil var. Onu kaçmadan ya da daha beteri, başka birine saldırmadan yakalamak için Julie hakkında her şeyi bilmemiz gerek."

Yine gözlerini sildi, doğruldu, kendini toplamaya çalıştı.

"Neyi bilmek istiyorsunuz?" Jutland aksanıyla konuşuyordu.

"Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı? Julie'ye kötülük etmek isteyecek biri var mıydı?"

"Hayır!" diye patladı Caroline başını mutsuz mutsuz sallayarak. "Julie bir melekti. Şey, belki melek değildi ama bilirsiniz, iyi bir insandı! Çok yumuşak yürekliydi."

"Ya erkekler?" diye sordu Jepp e. "Bir erkek arkadaşı var mıydı?"

"Düzenli bir ilişki yoktu." Caroline fularının saçaklarını  r p  r p çözmeye koyulmuştu. "Julie bir bakıma terk edilmiş erkeklerin koleksiyonunu yapardı. Onlardan artık hoşlanmadığı zaman da *arkadaş kalalım* derdi."

"Bu terslediği erkek arkadaşlardan biri ondan    almak istemiş olabilir mi?" diye sordu Jepp e.

Caroline yine ağlamaya başladı. "Julie'yle oldum olası tanışıyoruz. Gerçek gibi gelmiyor bu durum." Yüzünü ellerine gömüp bir süre öyle oturdu. "Ama hayır. Julie hep yumuşacık, vejetaryen

tipi erkeklerle çıkardı. Sineği bile incitemeyecek tiplerle." Jeppe kalkıp köşedeki sūrahiden bir bardak su aldı, ona getirdi.

"Julie ile Kristoffer'ın ilişkisini biliyor muydun?"

Caroline kaşlarını kaldırarak, "Çok asılıyordu ona o salak," dedi. "Ona müzikler besteliyor, gece yarısı telefon açıyordu. Julie dayanamaz oldu. Daniel onu orkestradan biriyle yakınlaştırmaya çalışıyordu."

"Daniel senin erkek arkadaşın mı?" diye sordu Jeppe.

"Evet. Aslında birlikte büyüdük üçümüz. Aynı sınıfta okuduk..." Sesi biraz çatlak çıktı ama hafifçe öksürüp devam etti. "Daniel da biraz bozuk bir ailenin çocuğu. Julie'yle ikisi kırmızı şarap içer, habalardan, üvey annelerden söz eder dururlardı."

"Julie bozuk bir ailenin mi çocuğu?"

Kaşları yine kalkmıştı. Yüz ifadesi bütünüyle "*Hem de nasıl*" der gibiydi.

"Annesi o küçükken kanserden öldü," diye devam etti. "Babasını da gördünüz zaten, değil mi?"

Jeppe kararsızdı. "Sence babası Julie'yi çok mu seviyordu?"

"İlahlaştırmıştı onu!" Caroline yüzünü buruşturdu. "Ama Julie bundan nefret ediyordu."

Jeppe'nin cebinden telefonun çaldığı duyuldu. Gazeteciler olabilir miydi? Ya da belki Bay Stender birini kandırmış, ondan Jeppe'nin telefon numarasını almış olabilirdi. Her kimse, beklemek zorundaydı.

"Ya Julie'nin dövmesi?" diye devam etti. "O konuda ne biliyorsun?"

"Dövmeyi arkadaşım Tipper'ın Nyhavn'daki dükkânında yaptırdığını biliyorum. Orayı ona tavsiye eden bendim..." Caroline bir an başını eğdi, konuşamadı.

"Bileğindeki yıldızlar belli bir şeyin sembolü mü?"

Kız dudaklarını ısırıldı. "Bilmiyorum. Julie sır saklamaya başlamıştı. Üç hafta kadar önce o yeni adamla tanıştığından beri. Yıldızların onunla bir ilişkisi vardı."

"Esrarengiz Mr. Mox mu?" diye sordu Jeppe. Kollarındaki rişler kabanıvermişti.

Caroline'm gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Evet, ona öyle diyordum çünkü bana onun hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Siz nereden tanıyorsunuz onu?"

"Bana onun hakkında bildiklerini anlat." Jeppe öne doğru eğilmişti.

"Aslında sokakta tanıdığı biriydi. Kaşla göz arasında âşk oldu diyebilirim. Ama kim olduğunu bir türlü söylemiyordu. Bunun ilişkiyi bozacağını söylüyordu. Adamla hiç tanışmadım."

"Ama onunla ilgili *bir şeyler* söylemiş olmalı," diye bastırdı Jeppe. "Herhangi bir şey. Bu önemli, Caroline."

Kız biraz su içti, düşündü.

"Hımm. Onun *gerçek bir erkek* olduğunu söyledi, 'Bu sefer benimle gurur duyacaksın,' dedi."

Jeppe hafif gülümseyerek, "Yumuşacık vejetaryen tip olmadığı için mi?" diye sordu.

Caroline yüzünü avuçlarına gömüp hıçkırmaya başladı.

BÖLÜM 12

Jepppe plastik çatalını tavuğa ve marul yaprağına saplamış, üstüne düşürmeden ağzına tıkmaya çalışıyordu. Anette'le ikisi yiyeceklerini satın alıp Glyptoteket Müzesi dışındaki küçük bahçeye gelmiş, güneşte düşüncelerini netleştirmeye çalışıyorlardı. Şirin müze polis merkezinin hemen yanındaydı, bahçesi de kent merkezinde iyi korunmuş bir sırdı. Yirmi dakikalığına bile olsa merkezdeki karamsar ruh durumundan sıyrılma ihtiyacı duymuşlardı.

Çevrelerindeki çimenlerde yarı giyinik Kopenhaglılar, yazın o güne kadarki en sıcak gününün keyfini çıkarmaktaydı. Böyle sıcak günler pek azdı.

Anette tek ayağını banka basmış, gözlerini yummuş, sigarasını tütürüyordu.

“Falck'ın demin dediğine göre bu sabah Daniel Fussing'i sorguda fazlaca zorlamış. Çocuğun cinayet gecesiyle ilgili cevaplarında bazı boşluklar görmüş. Daniel, Student Kafe'deki konser biterken Kristoffer'la konuştuğunu kesin olarak söylemiş ama orkestradaki iki başka müzisyenle barmen de konserin aslında Kristoffer'ın dediğinden çok daha geç, gece yarısına doğru bittiğini söylemişler. Ek olarak üç şarkı daha çalmak zorunda kalmışlar. Kristoffer oradan on buçukta çıktıysa -ki kafede en son o zaman görülmüş- gece yarısına kadar da dönmemişse, o zaman yapacağını yapacak vakti var demek oluyor.”

Jeppe, "Anlamı yok," diye itiraz etti. "O zaman tulumunu ve çakısını konsere yanında getirmiş olmalı ki oradan dosdoğru Julie'yi öldürmeye gidebilsin, suratına desen çizecek zamanı kullansın, eserinin resmini çeksin, kızın Instagram hesabının kullanıcı adını ve parolasını arayıp bulsun, kanlı tulumu ve cinayet silahını yok etsin, sonra da geri dönüp arkadaşlarıyla birlikte sarhoş olsun, öyle mi? Hepsi bir saat gibi bir süreye sığacak yani, ha? Hem de cinayet yerinde hiçbir iz bırakmadan!"

"Amacı vardı ve o sıra oradaydı." Anette sigarasının filtresini ısırdı. "O sıra oradaydı. Katilin maktul tarafından tanınan bir kişi olup o sırada orada olmasına ne kadar sık rastlanır ki? Hımm, dur bakayım... Her zaman, değil mi?"

"Kristoffer'ın kuvveti yetmez zaten. Ne kadar sıska, farkında değil misin?"

"Yeterince öfkeli olmak yeter, Jeppe."

Jeppe pörsümüştür salatanın kapağını kapadı, kalkıp çöp sepetine attı. İşler böyle devam ederse kendisinin de gücü dermanı kalmayacaktı. Boşanmaların en iyi yanı, mutsuzluğun insanı zayıf tutmasıydı.

Anette onun yanına oturdu. "Saidani o Instagram hesabını kapattırabildi mi?"

"Evet ama vereceği zararı verdi zaten. Resim bütün sabah bas-kılarında çıkmış."

Anette sigarasını inceledi, bir nefeslik daha var olduğuna karar verdi. "Falck biz çıkarken telefonda Julie'nin babasını yeni bula-bilmişti. Konuşma pek de iyi gitmiyordu."

"Yo, gitmez. Öfkeli bir adam o. Yani, anlaşılabilir bir şey. Bu arada, Falck'la Saidani'ye onun geçmişini bir araştırmalarını söyledim." Jeppe'nin cebindeki telefon çaldı, elini atıp onu cebinden çıkardı. Annesiydi. Çağrıyı reddetti. "Esrarengiz Mr. Mox hakkında ne düşünüyorsun peki?"

"Onun bir hayal olmadığı nereden belli? Çıtırdayan her şey şeker değildir. Caroline bile hiç görmemiş onu."

“Yirmi bir yaşındaki kadınlar kendilerine ilişkiler uydurmaz. Belki platoniktir, belki masumdur ama onu çok etkileyen bir adam gerçekten var. Onunla ilgili bir dövme yaptıracak kadar hem de.”

Anette izmaritini yere fırlattı. Bir an yan yana sessizce oturdular. Güneşin altında, hayatın seslerinin ve normallüğünün tenlerine nüfuz etmesini sağladılar. Az sonra Cinayet Biriminin karamsar paralel dünyasına nasılsa dönmek zorundaydılar. Jeppe çakıllara dökülmüş çiçek yapraklarına ve güvercin pisliğine baktı. O anda gördüğü manzara Kopenhag’a çok uyuyormuş gibi geldi ona: çiçeklerle pisliklerden oluşma bir mozaik.

TORBEN FALCK, Cinayet Birimi koridorunun en ucundaki ofiste, masasında iki büküm oturuyor, ekrana öyle yakından bakıyordu ki onu gören bir optometri reklamındaki “Önce” resmi için poz verdiğini sanabilirdi. Sara Saidani kapı aralığından ona bakıyor, onun kendisini fark etmesini bekliyordu. Falck’ın şişko göbeği masaya yaslanmıştı, pantolonunun yeşil askıları o pantolonu belinde tutmak için fazla mesai yapıyormuş gibi görünmekteydi. Odada jambon kokusu vardı. Zaten masadaki paketin kâğıtları da belli ediyordu öğle yemeği olarak ne yediğini.

Sara kapıyı iki kere tıkırdatıp cevap alamayınca itip içeriye girdi.

“Hey, Falck. Bir saniye seni rahatsız edebilir miyim?” Bir sandalye çekip onun yanına oturdu. Falck’tan kızartma kokuları yayılıyordu.

“Hey, merhaba! Nereden çıktın sen?” Falck’ın şaşkın homurdanışında yine de bir sıcaklık vardı.

Sara içinden, yeni çalışma arkadaşları arasında en sevdiğinin Falck olduğunu düşündü. Otekiler uzak duruyorlardı kendisinden. Haberi olmadan bir kuralı ihlal etmiş gibi. Yabancı uyruklu olmak bir engelmiş gibi. Kültürel yabancılık da değil çünkü Cinayet Birimindeki yeni iş arkadaşları da onun Tunuslu kökenlerine karşı değildiler. Helsingør’daki eski arkadaşları gibi bunlar

da kabulleniyorlardı bu kadarını. Galiba aradaki engel Sara'nın kişiliği idi. Sara kahve içmiyor, şeker de çok seyrek yiyordu. Kaba esprilere gülmüyor, politika konuşmayı da sevmiyordu. Uyum sağlamaya, göze girmeye de çalışmıyordu. Akşamları erkenden eve, iki kızının yanına dönüyordu. Bunlara aldırmayan tek kişi de görünüşe göre Falck'tı.

Ona bir baş selamı verdi.

"Kimin ne yaptığını bir kararlaştırsak diyordum. Christian Stender'ı aramaya başlamış mıydın?"

Falck gülümsediğinde bıyığı ıslak süpürge gibi kıvrıldı.

"Biraz baktım. Şu ana kadar ancak finansal durumuna ve profesyonel hayatına bakabildim. Görünüşe göre Stender hırslı bir iş insanı ve çok tezgâhta bezi var. Bir sürü yönetim kurulunda üye, rüzgâr türbinlerinden ayaküstü restoranlara kadar. Parasının çoğunu BMW'lere yedek parça ithalatından kazanmış. Resim sanatına da meraklı, Herning Çağdaş Sanat Müzesi'ne birkaç tablo bağışlamış."

"Çağdaş sanat, ha?" Sara ona kuşkuyla baktı. "Heming'de mi?"

"İyi bir müze deniyor. Birkaç şirket açıp kapatmış, birkaçı da iflas etmiş. Böyle şeyler bir insanı pek popüler yapmaz. Ayrıntılara da bakıyorum ama kolay malzeme değil, biraz zaman alacak." Falck bir düğmeye bastı, ekran kararınca da kendine bir küfür savurdu.

"Ayaküstü restoranlar ve sanat müzeleri. Bunlar nasıl bir arada oluyor?"

"Ekranı nasıl geri getireceğim?" Ona çaresiz gözlerle bakıyordu. Sara uzandı, Falck'ın bilgisayarını düzeltti. "Hah, tamam! Teşekkür ederim. Stender birini para için yapıyorsa, öbürüne de prestij için para veriyorsa, hiç şaşmazdım. Oldukça yaygın bir davranış zaten. Vitrinde cici şeyler, kötülerini bodrumda."

"Ama işiyle kızının ölümü arasında gerçekten bir bağlantı olabilir mi?" Sara bunu düşünürken alt dudaklarını ısırırmaktaydı. "Vahşi onayet kılığında finansal bir intikam ve cesedin suratında desenle? Pek olacak gibi değil."

Falck onun omzu üzerinden arkasına bakıyordu. Sara da döndü. Kapı eşiğinde Thomas Larsen duruyordu. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Sara kaşlarını kaldırarak, "Evet?" diye sordu.

"Kristoffer Gravgaard'ın geçmişine baktım. Oldukça ilginç." İçeri girip masaya yürüdü, konuşurken yüzlerini görebilecek şekilde oturdu. "Yoksul mahallede, akıl hastası annesiyle büyümüş. Annesi onu doğurduğunda kırk üç yaşındaymış. Bunun nasıl olduğunu Tanrı bilir. Bakıcı aile Kristoffer'la ilgili ilk raporunu belediyeğe verdiğinde o, üç yaşındaymış. Annesinin yeni erkek arkadaşı çocuğu dövmüş, çocuk hafta sonu ziyaretine her tarafı çürük içinde gelmiş. Yani karşımızda baştan beri süren çocuk ihmali ve istismarı var."

Sara bunu kaçırmadı. "Besbelli çocuğu o evden alacak kadar değil," dedi.

Larsen aldırış etmeden devam etti. Sözünün kesilmesine canı sıkıldıysa bile belli etmedi.

"Değil. Ama onu tümüyle deli etmeye yeter bana göre. Okul günlerinden iki not var. Birincisinde, kilitli dolapların olduğu odayı sökmüş. İkincisinde, bir okul arkadaşı onunla alay etti diye çocuğu dövüp canına okumuş. O sıra dördüncü sınıftaymış."

"Eee?" diye sordu Sara.

"Eee mi? Belli ki dengesiz biri. Julie'yi öldürmek için amaca da fırsata da sahip. Bence onu hemen alıp getirmeliyiz."

Sara, Falck'a döndü. "Nerede kalmıştık?" Kimin getirilip sorgulanacağını yönetimin kararı olması gerektiğini Larsen'e hatırlatmaya gerek görmemişti.

Falck, "Orasını Körner bilir," dedi. "Konuş onunla. Sanırım Werner'le ikisi otele, anne ve babayla konuşmaya gidiyorlar ama bir telefon aç."

Sara, Falck'ın bilgisayarına eğilip bir şeyler yazarken Larsen hâlâ orada oturmayı sürdürüyordu. Larsen'in buraya destek ve saygınlık aramaya geldiğinin farkındaydı ama kendisi ona böyk

şeyler verecek durumda değildi. Bir dakika kadar sonra Larsen kalktı, veda etmeden odadan çıktı.

Falck hafifçe öksürdü. "Uyduruk erişteye ne denir?" diye sordu.

Sara onun yusyuvarlak dost yüzüne bakınca gülümsemeden edemedi.

Falck, "*Impasta*," deyip neşeyle göz kırptı.

PHOENIX OTELİNDE Ulla Stender istemeye istemeye lobiye inip orada Anette'le birlikte beklemeye razı oldu. Jeppe, Christian Stender'la odada yalnız konuşacaktı.

Jeppe sarı ipek kaplı sert kanepede kıpırdadı, Stender'ın kalın halı üzerinde sürekli gidip gelişine baktı. Bugün biraz daha iyi görünüyordu. Üzerine iyi oturan koyu gri bir takım giymişti, yalnızca dirsekleriyle dizleri biraz yıpranmış gibiydi. Ayağında efendi gibi pabuçlar vardı. Seyrelmekte olan saçları bir tür saç bakım ürünü kullanılarak düzeltilmişti. Dün karşılaştıkları adam değildi artık ama gözlerinde yine aynı panik duygusu vardı.

"Kopenhag'da ne kadar kalalım istiyorsunuz? Bu lanet olası otel odasında bekleyip duramam. Julie'nin cenazesini düzenlemeliyiz. Bir de bugün o felaket resim her yerde karşımıza çıkıyor. Nasıl oluyor bu? Söyleyin bana, katili bulmak için neler yapıyorsunuz?"

Stender bir bardak köpüklü sıvıyı dikip bitirdi. Bir tür efervesan asit giderici olmalıydı. Jeppe'ye öfkeli gözlerle bakıyordu. Sorularına cevap almaya alışkın bir havası vardı.

"Bugün biraz daha iyi olduğunuzu görmek güzel, Bay Stender. Lütfen oturabilir misiniz?"

Stender koltuğun ucuna ilişti. Her an yine fırlayıp odayı arşınlamaya hazır görünmekteydi.

Jeppe toparlayabildiği bütün otoriteyle konuştu:

"Bu tür cinayet soruşturmalarında, son otopsi raporu dosyaya girmeden cenazeyi teslim edemeyiz. Bu da bir iki gün sürebilir. Ondan sonra eşinizle size, kızınızı alıp gömmeye izni verilir. Bu

durumda otelde kalmaya zorlanmanızın hoş olmadığını anlıyorum ama size burada ihtiyacımız var. Tek arzumuz katili bir an önce bulup dosyayı kapatmak.”

“Benim kızım.” Christian Stender başını kaldırmadan konuşuyordu.

“Efendim?”

“Benim kızım. Julie benim kızımdı. Ulla çok destek oldu bana da Julie’ye de ama onun annesi değil. Daha çok bir arkadaşı gibi. Sizin çocuklarınız var mı?”

Jeppe başını iki yana sallarken yüreği yine burkuldu.

“O zaman neden söz ettiğimi anlayamazsınız. Bir babanın ya da bir annenin çocuğuna olan sevgisi benzersizdir. İnsanların hissedebileceği tek şartsız sevgi odur. Üvey birinden gelen asla öyle olmaz.” Sesi tıkanmaya başlamıştı.

Eğer bu sorgudan bir şey çıkacaksa, konuyu hemen değiştirmesi gerektiğini anlamıştı Jeppe. Christian Stender büsbütün yıkılmadan.

“Julie’nin bir erkek arkadaşı var mıydı? Erkek arkadaşları?”

“Öff, lütfen!” Alınmış gibiydi. “Julie’mın herkesle çıkan biri olduğunu iddia edemezsiniz! Benim kızım kusursuzdu. Ama zeki kızdı, hedefleri vardı. Kopenhag’a taşınması partilere gidip sarhoş olmak için değildi, her ne kadar o da gençliğin bir parçası haline gelmiş olsa bile. Okumak istiyordu, bir yerlere gelmek istiyordu.”

Jeppe başıyla onayladı. “Peki, Kopenhag’a taşınmadan önce? Lisede veya okul saatleri dışında erkek arkadaşları var mıydı? Ti-yatroyla ilgilendiğini duymuştum gibi geliyor.”

Christian Stender’ın yüzü gerginleşti. Estetisyene gidip yüzünü gerdirmiş gibi oldu.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Yalnızca Julie’nin geçmişini daha iyi öğrenmek istiyorum. Olasılıkları dikkate almalıyız. Kopenhag’a taşınmadan önce hayatında bir erkek var mıydı?”

"Kim yayıyor bu dedikoduları?" Çenesi kasılmıştı. Öfkesini gemlemeye çalışıyor gibiydi. "Evi ona kiralayan o kocakarı mı? Yoksa çenesini tutmayı bilmeyen Ulla mı boşboğazlık etti?"

Jepp'e'nin bir bamteline bastığı belliydi. Bir kumar oynamaya karar verdi.

"Anlatın bize o adamı!" diye ısrar etti. "Önemli olabilir."

Christian Stender derin bir soluk aldı, göğsü kabarıp köprücük kemiğine kadar yükseldi. Yutkunmakta güçlük çekiyor gibiydi. Sonra Jepp'e'nin gerçek hayatta hiç görmediği bir şey yaptı: yumruğunu ağzına götürdü, eklemelerini ısırdı.

Jepp'e bir an bekleyip sonra yine sordu. "Bu aşamada Julie'nin bütün ilişkileri potansiyel olarak önemli. Kimdi?"

Stender nefesini verdi, kendini topladı.

"Julie'nin onuncu sınıftaki resim öğretmeni idi. Hjalte bilmem ne; lanet olası Faroe Adaları'ndan gelme lanet olası bir çoban. Okul saatlerinden sonra bir tiyatro kulübü kurdu, türlü hippie piyesleri oynamaya başladılar. Tabii Julie de girmişti kulübe. Çok çalıştı, çeşitli prodüksiyonlar için şarkılar yazdı, tiratlar yazdı. Adam ondan yirmi beş yaş daha büyüktü ama bu da onu baştan çıkarmasını engellemedi. Yasadışı bu! Kovdurttum onu tabii."

"Ne zaman oldu bütün bunlar?"

"Yaklaşık altı yıl önce. Önemli değildi aslında. Julie gençti, etki altında kalan bir kızdı, o da bunu istismar etti. Aslında Julie ona âşık olmaktan çok, hayrandı. Sonra çabucak unuttu."

"O da uzaklaştı mı?"

Bildiğim kadarıyla Faroe Adaları'na dönmüş. Bin beş yüz kilometre kuzeye. İsabet. Kalsaydı taşaklarını sökerdim."

Christian Stender birdenbire karşısındakinin kim olduğunu hatırladı, Jepp'e'ye mahcup bir bakış fırlatarak bunun yalnızca bir deyim olduğunu ima etti.

"Adı neydi demiştiniz?" Jepp'e bloknotunu çıkarıyordu.

"Hatırlanmıyorum. İlk adı Hjalte idi, soyadı daha da beter bir şeydi. Faroe dili gibi. Eminim oralarda hâlâ koyun otlatıyordur; çok vicak, liberal bir tip."

Jepppe çabucak not alıp ona gülümsedi.

“Sizinle ilgili raporda birkaç iflasa rastladık. Bir tür döviz alış-verişi, tam kitaba uygun olmayan bir şey.”

Tepki gelmedi.

“Sizce profesyonel yaşamınızda bazı düşmanlar kazanmış olabilir misiniz?” Jepppe, kalemi kavrayan parmaklarını sıktı.

Stender’ın gözlerinde bir öfke şimşegi çaktı, adam Odiscus’muş da ancak gemisi rüzgâra karşı giderken güç kazanabilirmiş gibi. Ama o an hemen geçti, yerine öyle büyük bir yeis geldi ki Jepppe ağırlığını göğsünde hisseder gibi oldu.

Bir daha denedi. “2008’de bir mahkûmiyetiniz tecil edilmiş.”

Stender başını iki yana salladı, teslim oldu. Gözleri yorgun, bakışları boştu.

“Bir şey değildi o. İnanın bana, bu konuyla ilgisi olamaz. Yanlış yerleri deşiyorsunuz.”

Tombul yanaklarından yaşlar boşalmaya başlamıştı. Jepppe gittikçe sabırsızlanarak seyrediyordu onu. Ne kadar bitkin görünüyor olursa olsun, adamın söylemek istemediği bir şey vardı, Jepppe’nin de bunu ona söyletmediği için canı sıkılıyordu.

Stender yanaklarını parmaklarıyla sildi. Sağ elinin küçük parmağında kocaman altın bir yüzük vardı. Erimiş balmumuna mühür basmakta kullanılanlar gibi. Bir tür gizli locaya aitmiş gibi.

“Loca kardeşliği mi?”

Buna cevap olarak Stender kaşlarını kaldırdı, saatine baktı. Jepppe’yi ilgilendirmezdi gerçekten.

Jepppe kalkıp elini uzattı.

“Soruşturmamıza yardımcı olabilecek bir şey hatırlarsanız beni arayın. Kızınızın katilini bulmak için elimizden geleni yapıyoruz. Elimizden gelen her şeyi.”

Anette lobide beklemekteydi. Görünümü bono faizleri ve amorti getirileriyle ilgili upuzun bir konferans dinlemek zorunda kalmış gibiydi. Belki de işbölümü öbür tür’ü yapılmalıydı. Anette taşralı sekreterlerle iyi geçinebilecek tiplerden sayılmazdı.

“Ulla Stender nerede?”

Anette gözüyle lobi katının tuvaletlerini işaret etti.

“On dakikadır orada. Biz gitmeden çıkacağını da sanmıyorum.”

Jeppé'nin gülmesi, arabanın yanına varıncaya kadar kesilmedi. Gülmek iyi gelmişti ikisine de. Anette de bu keyfi uzatmak için elinden geleni yapıyordu. Ancak Herning'e, genelde sekreterlik mesleğine ve banliyölerde yaşayan ev kadınlarına küfürler savurduktan sonra gerçek bilgileri paylaşmaya hazır hale geldi.

“Stender'ların evinde kimin egemen olduğu konusunda kuşkuyla yer yok,” dedi. “Kocasının her istediğini yapıyor, o da gücünü sonuna kadar kullanıyor. Aslında ben de olsam öyle yapardım eğer o kadınla evli olsaydım!”

“Eğer ona sert davranıyorsa Julie'ye de öyle yapmış olabilir. Hatta belki şiddet. Ya da her neyse.”

Anette kırmızı ışıktan geçmek için hızını arttıran bir bisikletli yüzünden frene bastı, pencereden o gence küfürler sıraladı.

“Olmaz diyemem ama bana sorarsan, sanmıyorum. Julie onun sevgisinin sıcak ışıkları içinde yaşıyordu, Ulla ise hep gölgelerde. Eğer Julie'yi öldürmek isteyecek bir kişi varsa o da Ulla'dır, Christian değil.”

Kopenhag kanallarının üzerinden geçerlerken Jeppé de Anette'e Julie'nin sevgilisi hakkında öğrendiklerini anlattı. Suyun kıyısındaki basamaklara oturan insanlar öğlen güneşinin tadını çıkarmaktaydı. Moladaydılar, günün geri kalanı için bir planları yoktu, Ford'un içindeki havanın ışık yılları uzağında bir atmosfer içindeydiler.

“Bu Hjalte'nin kim olduğunu ve şimdi nerede olduğunu bulmak zorundayız,” dedi Jeppé. “Altı yıl öncesine kadar Vinding Okulu'nda resim öğretmeniymiş. Stender ailesini tanıyan, bu olayları yakından gözlemlemiş birileriyle konuşmamız gerek. Caroline. Ya da belki annesi Jutta.”

Anette başını sallayarak, “Ararım onu,” dedi. “Cep numarasını yollar mısın?”

Ulusal Müze'nin önünde, kırmızı ışıklarda durdular. Jeppe cep telefonunu çıkarıp gerekli bilgiyi Anette'e yolladı. Tam telefonu cebine koyacağı sırada da arandı. Bu sefer cevap verdi.

"Ben Körner. Merhaba Esther, anlayamadım..." Jeppe yaşlı kadının karmaşık sözlerini dinledi ama tek anlayabildiği, konunun önemli olduğuydu. "Hemen geliyorum," derken emniyet kemerinin tokasını açtı.

"Burada iniyorum. Kloster Sokağı'ndan haber var, bir saate kadar merkezde görüşürüz." Anette'in şaşkın bakışlarına aldırmadan kapıyı çarpıp kapattı, Stormgade boyunca gerisin geri koşmaya başladı. Anette'in dikiz aynasına bakan gözlerini düşünüyor, olayın dışına itilmekten ne kadar rahatsız olacağını biliyordu. Vah vah. Beklemek zorundaydı, o kadar.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 13

Esther de Laurenti salonunun ortasında yere oturmuş, bilgisayarı önüne açmıştı. Gözlüğü burnunun ucunda, yazılarla dolu sayfalar İsfahan halısının üzerine yayılmış durumdaydı. Köpekler sepetlerinde üst üste yatmış, memnun memnun horlamaktaydı. Öğlen ışığında salonda huzur hüküm sürüyor gibiydi.

Şafak sökerken kötü bir rüya uyandırmıştı onu. Diz boyu çamurlu suların içinde ayaktaydı rüyasında. Başını eğip baktığında bacaklarından kanlar aktığını görmüştü. Yatakta uzun süre şilteye yapışmış durumda yatmış, tam ayılıp rahatlayana kadar beklemişti.

Tanıdığı bir rüyaydı bu. Zaman içinde duygularını bastırmayı öğrenmişti ama bu sefer uyandığında rüyadakinden de beter bir durumla karşı karşıya bulmuştu kendini. Başlangıçta kitapla Julie'nin ölümü arasında herhangi bir bağlantı olabileceği düşüncesini reddetmişti ama artık bunu inkâr edemiyordu. Ekrandaki sayfalar gösteriyordu her şeyi. Bunu fark ettiren de Julie'nin o doğranmış suratının resmiydi.

Etrafındaki kâğıtlar arasında bir süre arandı, sonunda bir sayfayı eline aldı.

Ertesi hafta onunla yine buluştu. Bu sefer ön kapıyı kapayıp döndüğünde onu hemen arkasında bulmuştu. Kendisinden biraz daha uzun boyluydu ama omuzları, sırtı güçlüydü. Gözleri gözlük camlarının ardından yaramaz bir ifadeyle parıldıyordu. Ona elini uzattığında hiç kararsızlık göstermeden tuttu.

Yaz gecesi el ele kanal boyunda yürüdüler. Konuşmuyorlardı. Yalnızca ara sıra birbirlerine bakıp durumun saçmalığına gülüyorlardı. Ona adını sorduğunda o, işaret parmağını dudaklarına götürmüş, gülümsemekle yetinmişti. Bu gece olmaz güzelim, henüz olmaz. Dünya kadar zamanımız var.

Yaşça ondan büyüktü. Buna aldırmıyordu. Aralarında zamandan ve mekândan daha güçlü bir bağın var olduğunu biliyordu. Onu kapısına kadar götürdü, merdivenlerden yukarıya yolcu etti, bir öpücük yoladı. Boş vaatlere yer yoktu, zaman ve mekân içinde ikiz ruhlardı onlar. Hiç kuşkusu yoktu. Ertesi sabaha kadar da olmadı. Bir daha ondan haber alacak mıydı? Böyle hisseden bir tek kendisi miydi; onu bir an önce görmezse ölecekmiş gibi hisseden bir tek o muydu?

Yedi gün geçti. Yedi uzun gün boyunca ısrarla sokaklarda yürüyüp durdu. Umudunu yitirmek üzereydi. Yedinci gece koşeyi döndüğünde, onu kendi kapısının önünde durur gördü.

Gülümsüyordu.

Esther Julie'yi ona kendisini hatırlattığı için seçmişti. Kâğıt üzerinde öldürmesiyse kendi kafasındaki roman fikrine uyduğu içindi. Ama romanın Julie hakkında olduğunu kim biliyordu? Esther soluk almaya çalıştı. Son bir saat içinde birkaç kere göğsünü bir mengene içinde hissetmiş, derin soluk alamayacağına inanmıştı. Üniversite-
deyken fakültede stresin yükseldiği zamanlarda olduğu gibi.

Esther sayfayı bıraktı, sabahlığının cebindeki kullanılmış kâğıt mendilleri boşalttı. Bütün gün böyle sürüklenip gidemezdi.

Giyinmeli, hastaneye zavallı Gregers'ı görmeye gitmeliydi. Uşana bütün giysilerini saklamasını emreden, yazdığı kitap bitene kadar kendini robdöşambriyle yaşamaya mahkûm eden Victor Hugo muydu? Ne yapacaktı bu yazdıklarını şimdi?

Bir sayfa daha çekti kâğıtların arasından.

Kızla adam tek kelime konuşmadan merdivenleri çıktılar. Tam öyleyiz gerçekten, diye düşünüyordu: küçük bir kızla yetişkin bir adam. Anahtarlarını arıyordu. güvensiz ve ürkekti; o sakın sakın duruyor, pırıltılı gözleriyle onun anahtarı bulup kapıyı açmasını seyrediyordu. Kız içerisi dağınık olduğu için pişmandı ama özür dilemedi. Gözüne çocuksu bir hareket gibi görünüyordu özür dilemek. Adam çevresine bakınmıyordu; yalnızca ona bakıyordu. İçinden bir duygu, adamın gitmesini istiyordu ama hayır, asla gitmemeliydi.

"Kahve? Şarap?"

Başını iki yana salladı, koltuğun geniş kollarına ilişti.

"Bluzunu çıkar."

Sesi yumuşak ama çok güçlüydü. Kız ürperdi. Böyle mi hissedecekti? Aşk. Grip olmuş. midesinde kelebekler uçuşuyormuş, aynı zamanda da hız trenine binmiş gibi mi hissedecekti?

Bluz zor çıkıyordu, sonunda onu kafasından çekti. Kumaşın ardında teninin pembeleştiğini anlayabiliyor, ölmek istiyordu. *Hiç böyle hissetmedim*, diye düşünüyordu. *Hiç*. Sonunda bluzu çıkarmayı başardığında, o elinde çakıyla oturmuş bekliyordu.

Gülümsüyordu.

Esther mutfığa yürüdü, bir iki kirli tabağı yana itip kahvenin telvesini musluğa boşalttı. Kristoffer'a şu ara biraz uzak kalmasını söylemişti, bulaşıklar o nedenle birikiyordu. Kendisinin bir ay

önce uydurduğu senaryo, nasıl şimdi gerçek olabilmişti? Birisi senaryoyu okumuş, onu yaşamaya karar vermişti. Bu doğru olabilir miydi? Hâlâ inanamıyordu.

Cevap tam gözünün önünde, eviyenin içindeydi: Kristoffer.

Julie'yi tanıyordu, büyük olasılıkla âşıkta ona. Dairedeki tüm kâğıtlara sınırsız ulaşımı da vardı. Hikâyeyi okumuş olabilir miydi; aynı zamanda da Julie'yi incitmek istemesine bir sebep var mıydı? Belki kız reddetmiş olabilir miydi onu?

Ama hastalıklı bir şeydi bu. Cinayet işleyen ancak hasta, deli biri olabilirdi. Kristoffer olamazdı.

Ocak ayında üniversitedeki ofisini boşaltıp son on yılın en şatafatlı veda partisini verirken rahatlamıştı. Arkadaşları ona, gidecek bir işi olmayınca hayatında bir boşluk hissedip etmediğini sormuşlardı. Ama Esther ömründe hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Fakülte'deki saçmalıklardan ve şımarık öğrencilerden kurtulmak bir kayıp değildi. Şimdi artık hep istediği kitabı yazabilecekti. Artık akademik makaleler yoktu! Konu ve karakterler üzerinde çalışmaya çocuksu bir hevesle başlamıştı. Julie aşağıya taşındığında hayalindeki kurbanı bir anda fark etmişti. Geçmiş lekeli, güzel bir kasaba kızı. Fazla basit gibi ama onu ilginç kılan bazı açıklanmaz durumlar da vardı. Ölen anne, sert baba, o sessiz gülümsemenin gerisindeki güçlü irade, gözlerindeki özlem. Karmaşık bir karakterdi. Şimdi de artık ölmüştü.

Esther salona dönüp telefonunu buldu. Bu kadar rastlantı olamazdı. Polise söylemek zorundaydı.

BÖLÜM 14

Gözlüklü adam arkasına yaslanıp önünde yatan genç kadına baktı. Saçları başının çevresine saçılmıştı. Mücadeleyi de bırakmıştı artık. Pek az inliyordu. Makyajı yoktu, yüzü çocuklar gibi temiz ve çıplaktı. Hazırdı. Onun ilham perisiydi, tuvaliydi. Kasığında bir hareket, diyaframında bir yükselme hissetti. Çakı sivri ve keskindi, sapı ise elleriyle temas nedeniyle yumuşamış gibiydi. Gerilim süresini elinden geldiğince uzattı. Bıçağın süt gibi teni ilk deldiği an, onun en sevdiği andı. Deri çukurlaşır, sonra yarılır, güçlü ellerindeki bıçağın etkisiyle bölünürdü. Çizgi çizgi, kesik kesik.

"Lanet olsun!" diye parladı Thomas Larsen. "Kim yazar böyle bir manyaklığı?" Kendini tutamamış, tiksintisini saklayamamıştı.

Jeppes başını kâğıttan kaldırarak, "Besbelli yerinde bir soru," dedi. "O metin, Esther de Laurenti'nin yazdığı romanın taslağından. Maktulün yaşadığı ve öldürüldüğü binanın sahibi."

"Ama bunun bu cinayetle ne ilgisi var?" Larsen kollarını göğsünde çaprazlamıştı. "İlhamını binlerce başka özentî polisiye yazarından almış. İyyk!"

Bazıları ona katılmaktaydı. Saidani beğenmez bir tavırla başını iki yana sallıyor, Falck'ın ela gözleri tedirgin bakıyordu.

Jepppe, "Mesele kimin yazdığında değil, kimin okuduğunda," diye devam etti sözüne. Sonra sessiz kalıp ötekilerin sakinleşmesini bekledi. "Bakın, bu taslak üç hafta önce yazılmış."

Bunu sindirmelerini bekledi.

"Elimizdeki kırk sayfalık cinayet romanı taslağı Julie'nin öldürülüşünü ayrıntılarıyla tarif ediyor ama biliyoruz ki o cinayet dünden önceki gün işlendi."

Sandalyeler gıcırdadı, ayaklar tedirginlikle kıpırdadı.

"Taslak bana yarım saat önce verildi, yani henüz hepsini dikkatle okumuş değilim. Ama Esther de Laurenti, romanın kahramanını Julie'ye göre tasarladığını, cinayetin de -bildiği kadıyla- onun hayali cinayetinin taklidi olduğunu söylüyor. Yüzüne bıçakla çizdiği o desene kadar. Kitapta katil, sokakta tanışıp âşık olduğu bir adam. Esther, Julie'nin gerçekten böyle bir şey yaşadığını ve kendisine anlattığını söylüyor. Ne yazık ki Julie adamı fazla anlatmamış, o yüzden bize yardımcı olamıyor. Tek bildiğimiz, yaşının Julie'den hayli büyük olduğu, orta boylu olduğu ve gözlük takması."

Saidani, "Kim ulaşmış olabilir taslağa?" diye sordu.

"Esther'in dairesinde yazıcıda basılmış bir kopyası vardı. İşte şu elimdeki. O daireye giren herkes erişebilir taslağa."

Larsen açıkça ortada görünen bir şeyi seslendirmekte gecikmedi: "Kristoffer Gravgaard. Esther de Laurenti'nin anahtarı var onda. İsteddiği gibi gelip gidiyor. Hikâyeyi okuyor ve gerçeğe taşımaya karar veriyor!" Larsen'in öfkeli enerjisi bütün odaya yayıldı.

Jepppe onu durdurmak için tek elini havaya kaldırdı.

"Daha tüm ayrıntıları dinlemiş değilsiniz. Esther de Laurenti, üç kişilik bir *online* yazar grubuna dahil." Bloknotundaki isimlere baktı. "Erik Kingo, Anna Harlov ve Esther de Laurenti. Sürekli Google Docs sayfasını kullanıp yazılarını paylaşıyor, birbirlerinin

yazdıkları üzerine yorumlar yapıyorlar. De Laurenti'nin bana anlattığına göre bu bir tür motivasyon aracı olarak işliyormuş. Yazdığı cinayet romanının iki bölümünü yüklemiş oraya. Birincisi yirmi beş sayfa ve 5 Temmuz'da yüklenmiş. O bölümde, maktul kente taşınıyor ve bir adamla tanışıyor. Öteki on beş sayfayı, yani cinayetin işlendiği kısmı da 30 Temmuz'da yüklemiş. Bu da demektir ki cinayetin tarifi gerçek cinayetten bir hafta öncesinden beri *online*'da bekliyormuş."

"Yazı grubunun dışında bunu bilen var mı?" diye sordu Anette duvar dibindeki her zamanki yerinden.

"Onu araştırıp öğrenmemiz gerek."

Saidani karamsar bir ifadeyle içini çekti. "*Online* olan her şey açılıp okunabilir eğer nasıl yapacağını bilen biri çıkarsa," dedi. "Sormamız gereken asıl soru, bu yazıların Julie Stender hakkında olduğunu bilen var mıydı? Görebildiğim kadarıyla kitapta kızın adı falan yok."

"İyi bir nokta, Saidani. Sana Esther de Laurenti'nin bilgisayarnı getirdim. Yazı grubuyla ve birbirleriyle olan iletişimleriyle ilgili ne var ne yoksa ortaya çıkar."

Saidani başını evet dercesine salladı, kıvrık atkuyruğu kafasında sallandı. Jeppe'nin aklından hiç neden yokken Saidani'nin saçlarını açsa güzel bir kız olacağı geçti.

Sözlerini sürdürdü Jeppe: "Metne erişebileceğini bildiğimiz insanlara odaklanmamız gerekiyor. Ama aynı zamanda, Google Docs'a kimse girmiş mi, ona da bakmamız lazım. Yazı grubunun üyeleri, Danimarka Yazarları Derneği'nin web sitesindeki tartışma sayfalarında pek aktifler. Ayrıca yazarlar dergisi *Forfatterbladet*'in son sayısında da Erik Kingo'yla bir röportaj var. Orada bu yazı grubundan da söz ediyor."

Anette, "Yani prensip olarak grubun varlığını herkes okumuş ve tekniklere biraz yatkın olan herkes de bu metinlere girebiliyor," diye araya girdi. "Biliyorsunuz, Christian Stender da Julie'yi ziyaret etti. Metinleri okumuş olabilir..."

Jeppes arkasındaki panoyu işaret etti.

"Prensip olarak öyle. Ama biz şimdilik metinleri okuduğundan emin olduğumuz iki kişiye odaklanalım..."

Larsen öfkeyle onun sözünü kesti: "Amaca da fırsata da maktulle ilişkiye de sahip olan, metne de ulaşabilecek olan *tek* kişiye odaklanmaktan ne haber peki?"

Jeppes ona döndü: "Kristoffer Gravgaard'ın şüpheli olmaktan çıktığını söylüyor değilim. Sen onu ve geçmişini incelemeyi sürdür, sonra da Falck metinleri okusun, cinayetle karşılaştırsın. O zaman tüm ayrıntılara sahip oluruz. Saidani benden Esther de Laurenti'nin bilgisayarını alacak, Anette'le ben de Adli Tıp'a gidip yeni teknik kanıtlar var mı diye bakacağız. Soru var mı?"

Falck parmaklarını iki askısının arasından fırlayan göbeği üzerinde kenetlerken arkasına yaslandı. "Bana mı öyle geliyor, yoksa önemli bir ayrıntıyı atlıyor muyuz?"

"Nasıl yani, Falck?"

"Şey, belki ben biraz eski kafalı biriyim ama bana göre en aşikâr şüpheli daha baştan devre dışı bırakılıyor."

Jeppes sinirli bir tavırla, "Sadede gel lütfen, Falck," dedi.

"Esther de Laurenti, Tanrı aşkınıza! Neyiniz var sizin böyle? Cinayet onun binasında işleniyor: bu taslaklara göre. Hem de kendisi evdeyken. Neden o şu anda sorgulanmıyor?"

Larsen alaycı tavrıyla cevapladı. "Hımm, yüz yaşında olduğu ve kırk kilo ancak geldiği için olabilir mi?"

Falck sözünü sürdürdü: "Altmış sekiz yaşında ve sağlığı çoğumuzdan iyi. Bu nasıl bir ayrımcılık böyle!"

Anette güldü: "Demek kendinden bir kafa boyu uzun olan genç ve kuvvetli bir kadını alt etti, öyle mi? Elindeki ufacık çakıyla!"

Gülmesi herkese yayılmaya başladı. Falck masaya öfkeli bir yumruk indirdi.

"Kesin gırgın arkadaşlar! İnsanlar altmışı devirdikleri anda kollarını bacaklarını kullanamaz hale mi geliyor? Eter falan kullanmış da olamaz mı? Onu baştan kenara atmak salaklık yine de."

Jepppe bu sözdeki haklılığı fark etmişti. “Doğru söylüyorsun, Falck,” dedi. “Onu gözden uzak tutmamalıyız. Sen metinlerle başla işe.”

“Tamam!”

Oda sessizleşti ama bu da biraz, şimşek çaktıktan sonra gök gürültüsüne kadar geçen zamanı andırıyordu. Şarj yüklü! Kanıt yokluğu ve farklı teorilerin örtüşmemesi, bir suçu çözmenin en iyi bileşimi değildi. Jepppe’nin içinde, ekibin kontrolünü kaybetmeye başladığına dair güçlü bir sezgi belirmişti.

Elindeki sayfaları masaya çarptı.

“Şimdi işe koyulalım mı artık?”

JEPPE’YLE ANETTE otopark alanında sessizce yürüyorlardı. Anette sessizdi, Jepppe de ona bunun nedenini sormaya kalkışmadı. Rüzgârlığının fermuarını açıp yolcu koltuğuna geçti. Yolda bir süre ilerlediklerinde Anette vites değiştirirken arabayı neredeyse zıplattı.

“Eh, boşandığından beri geçinmesi kolay biri haline geldiğin söylenemez, Jepsen! Biliyorum, kolay değil. Ama kişisel dertlerini evde bıraksan da yetişkin biri gibi davranmaya başlasan olmaz mı?”

Sanki savruk bir ergenmiş, kirli çamaşırlarını yerlere atmış ve sütün hepsini içip bitirmişti! Jepppe alt dudağını ısırıldı. İşin kötü yanı, arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Soğukkanlı davranmakta zorluk çekiyordu. Her zaman sahip olageldiği önsezilerinden tümüyle yararlanamaz olmuştu. Sanki beyni bir pamuk yığınına sarılmış, hayati organlarının derisi yüzülmeye başlamıştı. Belki OxyContin’dendi, belki büyük üzüntülerin geciken etkileri. Ne olursa olsun, bunları Anette’le konuşmak niyetinde değildi.

“Caroline’nın annesiyle konuşma fırsatını oldu mu?”

Anette onun peşini bırakıp bırakmama konusunda kararsız gibiydi ama sonunda, biraz insafı davranmaya karar verdi.

“Evet, sen de Laurenti’yle konuşurken ben de onunla sohbet ettim. Julie’nin öğretmeniyle ilişkisini baştan sona biliyordu ve paylaşmaktan da memnundu. Boutrup ailesi Stender’larla bir zaman-

lar iyi dostmuşlar ama sonra araları açılmışa benziyor.” Anette hikâyeyi anlatmaya hevesliydi, kendi tepkilerini unutmuştu bile.

“Christian Stender sana olayı anlatırken biraz önemsizleştir-miş. Küçük bir kasaba olan Sörvad’da, müthiş bir skandal patla-mış. Öğretmen, oranın yerlisi işadamlarının masum kızını baştan çıkarıyor. O işadamları da karısının cenazesinin hemen ardından sekreteriyle evlenmiş biri. Kuaförlerde olayın dedikodusu on yıl-dan fazla sürmüş.”

H. C. Andersen otoyolundaki trafikte şerit değiştirdiler. Bu yol ülkenin ünlü şairi için dikilmiş anıtın tam önünden geçiyordu. Jeppe içinden Hükümet Binası Meydanı’nın yapım aşamasında olmadığını en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Yirmi yıl olmuş muydu acaba?

“Öğretmenin adı Hjalti, Hjalte değil. Soyadı Patursson. Faroe Adaları’ndan gelmiş.” Anette konuşurken parmakları direksiyon simidi üzerinde davul çalıyordu. “Kopenhag’da okuyup öğretmen olmuş, Jutland’daki Aarhus’a taşınmış çünkü bir kadınla tanışmış sonra da onunla evlenmiş. Geçinememişler. Hjalti, Sörvad’daki bir okulda öğretmenlik yapmaya başlamış ve Jutta’nın anlattığına göre on beş yaşındaki Julie’ye sırlıslıkla âşık olmuş. Yaşı kırka yakınmış ama yine de kıza olan duygularını saklayamıyormuş. Jutta tiyatro kulübündeki rüyler ürpertici bir toplantıyı anlatı bana. Julie’den gözünü alamıyormuş. Eline kâğıtlar uzatırken ona dokunmaya çalışmış falan. Söylentilere göre Christian kovdur-muş onu.”

“Ama bunlar oldukça zararsız şeyler, değil mi?” Jeppe camını indirdi, içine yaz havasıyla birlikte egzoz kokularını da çekti.

“Zararsızlıkla hiç ilgisi yok! Yatmış onunla sinsi herif! Babası fark edip onu kasabadan kovdurtmadan önce seks yapmışlar.”

“Tamam, demek skandal olmuş diyorsun. Genç kız, sin-si adam, öfkeli baba, falan filan. Ama üstünden altı yıl geçmiş. Bunun bu cinayete hiçbir ilgisi olamaz, değil mi? Julie’nin eski sevgilisi kalkıp...” Jeppe kendi ağzından çıkan bu söze, kızı bu

şekilde istismar etmiş biri için kullandığı bu kelimeye yüzünü buruşturmadan edememişti. "... öç almaya karar vermiş olamaz, değil mi?"

"Daha en iyi kısmını dinlemedin." Anette besbelli kendini müthiş finale hazırlıyordu.

Jeppe sürücü yerinde bulunan arkadaşına baktı. O da kaşlarını kaldırarak o bakışa karşılık verdi. Bispeengbuen üst geçidinin altından geçmekteydiler.

"Yo, olamaz. Demek istediğin?"

Anette dudağını kıvrarak başıyla onayladı.

"Olmuş işte. Julie Stender on beş yaşındayken öğretmeninden gebe kalmış ve gizlice kürtaj olmuş. Uzun süre okula gidememiş. Bahanesi, depresyon geçirmesi. Ama Caroline'a yazdığı bir mektupta gerçeği itiraf etmiş. İş daha ciddi görünmeye başladı mı şimdi?"

Jeppe'nin içinde beklemediği bir enerji kıpırdanmaya başlamıştı. "Faroe Adaları'na telefon açıp Hjalti Patursson'la bir sohbet etsek iyi ederiz," dedi.

BÖLÜM 15

Ydre Nørrebro'dan geçip Brønshøj ve Vanløse arasındaki orta sınıf apartmanlardan, çiçeksiz pencereler ve indirimli vitrinlerden oluşmuş mahalleye girdiler. Adres de Slotsherrensvej Sokağı, 113 numaraydı. İkişer katlı, kırmızı tuğla iki yapı vardı orada. NCTC diye bilinen Adli Tıp binasının önüne park ettiler. İlk vardiya çalışanları binanın kapısından çıkıyordu. Park etmiş arabalarının üstünden birbirleriyle sohbet edenler vardı. Evlerine gidip barbekülerini yiyecek, soğuk biralarını içecek, hangi marka ketçabın daha iyi olduğuyla, çocukların yatma saatini yarım saat uzatmanın iyi olup olmayacağıyla ilgili çene çalacaklardı. Jeppe'yle Anette bu kalabalığın arasında ters yöne ilerliyorlardı.

İçeriye girdiklerinde Olay Yeri İnceleme'nin başı olan Clausen merdivenlerin tepesinde telefonla konuşuyordu. Eliyle gelmeleri için işaret etti, dönüp uzun bir koridorda yürümeye başladı. Hâlâ konuşuyordu telefonda. Koridorun sonuna varınca geniş bir odanın kapısını açık tuttu, girmeleri için işaret verdi. Bir duvarın önündeki uzun tezgâhta sırayla bilgisayar ekranları görünüyordu. Birkaç surat, beyaz ışıklı sanal dünyadan gözlerini ayırıp onlara baş selamı verdi. İçerisi sıcak ve boğucuydu. Jeppe yaka düğmesini açtı, avuçlarını pantolonuna sildi.

Clausen telefondaki konuşmasını birkaç homurtuyla bitirdi, onları kendi masasına götürdü, kahverengi bir zarfın bir sürü parlak fotoğraf çıkardı.

“İyi ki geldiniz. Gün boyu birkaç ilginç bulguya ulaştık.”

Olay yerine ait on iki fotoğrafı masaya dizdi, tükenmez kalemin ucuyla işaret ederek konuştu.

“Bildiğiniz gibi, salonun, mutfak ve holün duvarlarına sıçramış kanlar bulduk. Halılardan, duvarlardan ve mobilyalardan sekseni aşkın numune daha aldık. Şiddetin nerede başladığını bilmek zor ama salon kanepesinin üstünde ve çevresinde bulduklarımızın eliptik biçimli izlerine göre, bence ilk bıçak darbelerinin indiği yer orası. Duvarlardaki kan lekelerinin biçimi, bunların duvara yukarıdan inerken çarptığını gösteriyor. Lekelerin uzunluğu da duvara yüksek hızla çarptıklarını gösteriyor. Kurban kanepeden düşmüş olabilir çünkü kanepede iki derin kesik var. Onu bıçakladığı yerler. Kanepenin yanı başındaki bir kan gölünde Julie’nin sol elinin bir izini bulduk. Aynı iz yerde üç kere tekrarlanıyor, mutfak kapısına doğru gidiyor. Bunlar Nyboe’nun kızın sırtında bulunduğu bıçak yaralarına uyuyor. Yani kız emekleyerek kaçmaya çalışırken katil onu bıçaklamayı sürdürmüştü.”

Ofiste bir anlık sessizlik oldu. Julie Stender’in hayatının o korkunç son dakikalarına, kendiliğinden ortaya çıkan bir saygı jesti.

Jeppes hafifçe öksürerek sessizliği bozdu.

“Cinayet silahı hâlâ bulunmuş değil, öyle mi? Yani kafasına neyle vurdu?”

“Onu yanında götürmüş olmalı,” dedi Clausen. Başını sıkıntıyla iki yana sallıyordu. “Dairede bulup incelediklerimiz arasında bir karton süttan ağır bir şey yok.”

Üstü linolyum kaplı masanın üzerinden uzanıp bir başka kahverengi zarfı eline aldı, içinden kanlı bir nesne çıkardı.

“Bu müflon ceket, cesedin hemen yanında bulduk. Kana bulanmıştı. Kızın kanı tabii. Adli Tıp inceledi. Katilin harekete

geçmeden önce kızın yüzüne bir şey kapattığı teorisiyle uyuyor. Üstündeki kanlar kızın yaralarından geliyor.”

“Ya izler? Birtakım izler bırakmış olmak zorunda.” Jeppe koluyla alnındaki terleri siliyordu.

“Sıcaklık için üzgünüm. Klimamız yine bozuk.” Clausen bunu söylerken ellerini kenetledi. “Kanda katilin ayakkabısının bazı mükemmel izlerini bulduk, veritabanıyla karşılaştırdık ve eşleştirmeyi başardık. Ne yazık ki ayakkabı izleri, parmak izi gibi benzersiz değil. Yani tek öğrenebildiğimiz ayakkabının markası ve numarası.”

Adli tıp teknisyenlerinden biri gözlerini ekrandan ayırıp onlara döndü. “Spor pabuç, Nike Free, dokuz numara. Uzun süredir gördüğüm en net iz. Yerdeki kan gölünün tam göbeğinde. Sanki onu oraya mahsus bırakmış.”

“Ayakkabı yepyeni,” diye sözü devraldı Clausen. “Tabanda tek bir aşınma yok, daireye girene kadar araya sıkışmış taş ya da kir de yok. O ayakkabı daha önce sokakta hiç giyilmemiş.”

Clausen’le teknisyen birbirlerine başlarını salladılar, sonra Clausen devam etti.

“Katil cinayetten sonra sokaklara kan içinde çıksa çok dikkat çekerd. Ayrıca merdivenlerde de kan izi yok. Daireden çıkmadan önce kılığını ve pabuçlarını değiştirmiş olmalı.”

Jeppe, “Bu da olayın iyi planlandığına işaret,” dedi.

Clausen son derece ciddi yüzünü onlara çevirdi.

“Planlı, ha? Evet, öyle, çok iyi planlandığı konusunda sizi temin edebilirim.”

ANETTE İKİ PARMAĞIYLA BURNUNUN kemerini çimdikleyerek derin bir soluk aldı. Bu cinayetin her yanı karmaşıktı. Sekiz yıl önce Cinayet Birimine geçiş yapmadan önce Organize Suçlar Biriminde çalışmıştı. Çete suçları, uyuşturucu satışları, tehditler ve şiddet; her şey parayla ve güçle ilgiliydi. Pek hoş sayılmasa da o haşin gaddarlığı içinde anlaşılabilir şeylerdi. Bu girift

hıçak desenleri, kılık değiştirmeler, roman taslakları her seferinde alışma çabalarını boşa çıkarıyordu.

Eğer Julie'nin ölümü parayla ya da güçle ilgili değilse, neyle ilgiliydi o zaman?

Clausen'in omzuna dokundu. "Acaba normal kıyafetinin üstüne eşofman falan mı giydi?" diye sordu. "Kapıya gelene kadar kuşku çekmez, cinayeti işledikten sonra da onu kolaylıkla çıkarıp bir torbaya koyabilir, olamaz mı?"

Clausen düşündü.

"Evet, olabilir gibi geliyor. Yeni pabuçları da zili çalmadan önce giymiş olabilir. Ne bileyim, belki de o sıra eldivenleri bile takmıştı. Yani lastik eldivenler kızın hemen fark edebileceği bir şey değil. Eve girdikten sonra tek yapacağı bıçağı çekmek olur."

Anette'in alnı kırıştı. *Lastik eldiven takan bir katil?*

"Ya çakı?" diye sordu. "Onu katilin yanında getirdiğinden emin miyiz? Kızın değil miymiş?"

"Caroline çakıyı daha önce hiç görmediğini söylüyor."

"Yani katil Julie'yi öldürmüş, suratına o deseni çizmiş, sonra üst kıyafetini, ağır cinayet silahını ve pabuçlarını torbaya koyup sokağa çıkmış, öyle mi? Ne diye çakıyı orada bırakmış peki? Akla uymuyor. Ayrıca, ayy, burada bir pencere falan açamaz mıyız? Haşlanıyoruz resmen!" Anette kendini, kontrol edemediği bir oyunda piyon gibi hissetmeye başlamıştı ve buna çok bozuluyordu.

"Bıçak darbesi almış bir kaburganın ve çakının bıçak kısmının silikon kalıplarını çıkardık." Clausen bir yandan konuşurken pencereye yürüyüp otoparka bakan camı açtı. Ofise güneşin ısıttığı hava doldu. Bu hava tatilin ve yaklaşan güzel günlerin müjdesini taşıyor gibiydi. "Bıçak, kaburgadaki kesik izlerine uyuyor. Ayrıca çakı silindiği halde kan konusunda da pozitif çıktı. Kullandığı bıçağın o olduğundan eminim."

"Eh, iyi! O zaman onu sistemde tarar, bir yerlerden hatırlıyor muyuz diye bakarız." Anette iyimser olmaya çalışıyordu.

Clausen kollarını özür diler gibi havaya kaldırdı.

“Onu zaten yaptık,” dedi. “Çakı basit bir av çakısı ve her tarafta birkaç kuruşa satılıyor. Ayrıca, bıçağı da yeni. Bıçağında en küçük bir aşınma yok.”

“Yeni pabuçlar, yeni çakı, lastik eldivenler.” Anette acı acı güldü. Belki de şefle konuşup kendisini başka bölüme transfer etmesini istemeliydi. Suçluların bu kadar kurnaz olmadığı, her şeyi yedi açıdan inceleme gereği yaratmadığı bir yere.

Adli Tıp teknisyenlerinden biri yerinden kalktı, elinde bir kâğıtla onlara yaklaştı. Anette onu hemen tanıdı. David Bovin, parmak izi uzmanı. O da sıcaklanmış gibi rahatsız gibi görünüyordu. Ter içindeydi. On saniyede bir gözlerini kırıyor, uzun süre kapalı tutuyordu.

“Bir şey buldum!” diye bağırdı. “Mutfağın yanındaki kapının pervazından sağ elin topuğundan ve baş parmağından bir iz. Herhalde kapıya şöyle dayanmış olmalı.” Bovin bir kapıya yaslanır gibi yaptı.

Anette, “Yani ayakkabını giyerken dengeni korumak ister gibi mi?” diye sordu.

Bovin yine gözlerini kırıştırdı, başıyla onayladı.

“Ama o çok sıradan bir hareket, değil mi? Başka biri de bırakmış olabilir,” diye itiraz etti Anette. “Mutlaka katile ait olması gerekmez, değil mi?”

Bovin elindeki kâğıdı kaldırıp göstererek, “Ama içinde nişasta tozu izleri var,” dedi. “Daha doğrusu, doku çizgilerinin araları zerreciklerle dolu. Yani iz o zerreciklere bulanmış durumda.”

“Ama bunun anlamı ne? İzlere yerleşmiş zerrecikler ne anlama gelir?”

“Gündelik kullandığımız bir sürü şeyde zerrecikler bulunabilir, örneğin talk pudrası, kremler, kozmetikler. Ama az vardır. Buradaki kadar çok değil.” Kâğıdı elinde salladı. “Ama lastik eldivenlerin içinde de kullanılır. Bence büyük olasılıkla bu lastik eldiven giymiş biri ve eldivenini kapıya yaslanmadan az önce çıkarmış.”

"Yani katilimiz kapıda kanlı eldivenlerini çıkarıyor, sonra pabucunu giyerken dikkatsizlik edip çıplak eliyle kapının pervazına dayanıyor, öyle mi?" Anette kalbinin göğüs kafesinde attığını kulağıyla duyabiliyordu. Omurgasından aşağıya bir ter damlası süzüldü.

"Mümkün olabilir gibi geliyor," dedi Bovin. "Bu izi Julie Stender'ın ailesinin ve dostlarının izleriyle karşılaştıracam. Binada yaşayanlarınkilerle de. Oradan bir şey çıkmazsa, merkezi veritabanında da ararım, ona göre bakarız."

Sıcak odaya bir sessizlik yayıldı. Yarım dakika sonra Clausen solukunu burnundan sesli sesli saldı, kopan bir saç teli havada uçtu. Clausen sol kolunu kıvrıp saatine baktı.

"Evet, umalım ki Bovin izi eşleştirebilsin. Yoksa Adli Tıpçıların yolladığımız kan ve doku örnekleriyle ilgili raporunu beklememiz gerekecek. Yeni PCR tekniğiyle neredeyse sıfırdan bile DNA profili çıkarabiliyorlar. Şimdi artık bana izin vererseniz, bugün bakmam gereken daha bir sürü şey var hatta *dün* bakmam gereken. Kapiyı kendiniz bulabilirsiniz, değil mi?"

NCTC'NİN KAVURUCU havasından sonra, otoparktaki öğle sonrası havası yatıştırıcı geliyordu. Anette arabanın kapılarını açtı, içerinin sıcaklığının dağılmasını bekledi. İkisi de binme konusunda isteksizdiler. Kaputa iliştiler. Ağaçların tepelerinde bir grup karatavuk uçuşmaktaydı. Çizdikleri rastgele koreografi onlara nedense önemli görünüyor gibiydi.

Telefonun çalması kuşları korkuttu, ağaçtan ağaca uçuşa geçtiler. Jeppe cevap verirken Anette batmakta olan güneşe karşı gözlerini yumdu, konuşulanları dinlemeye koyuldu. Duydukları genellikle anlamsız sesler ve hecelerd. İyi haber mi, kötü haber mi belli olmuyordu.

Jeppe görüşmeyi bitirip telefonunu cebine soktu.

"Falcık aradı," diye bilgi verdi. "Faroe Adaları'nı aramış. Hjalti Párusson geçen yaz kendini öldürmüş. Yürüyüş yaparken Sumba

diye bir yerde bir zirveden kendini uçuruma atmış. Günlerce bulamamışlar. Sırt çantasını yere bırakmış, çizmelerini çıkarmış ama intihar notu bulamamışlar.”

Anette hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı. “Eh, demek ki Julie’yi öldüren o değilmiş.”

“Onu neden yapsın ki zaten?”

“Tasadüf olamaz,” dedi Anette. “Julie’nin ilişki kurduğu öğretmen, onun ölümünün bir yıl öncesinde kendini öldürüyor.”

“Bunların birbiriyle ilgisi ne?” Jeppe güneşe karşı gözlerini kısmıştı.

“Christian Stender.”

“Nasıl yani?”

“Eh, orasını henüz bilemem.” Arabanın kapısını kapatmak için öfkeli bir tekme attı ama hidrolik sayesinde tekmenin etkisi yumuşadı.

Jeppe öfkeli partnerine güldü. “Ne yani, çikolataya falan mı ihtiyacın var?”

“Evet, var!” diye aksileşti Anette. “Bir de regl olma zamanımın yaklaşıp yaklaşmadığını sor bari. O zaman tamam olur.” Kaşlarını çatarak bakıyordu. Jeppe’nin bu küstah takılmaları bazen dayanılmaz geliyordu ona.

Jeppe gülümsemesini yüzünden sildi. “Falck şimdi Hjalti Patursson’un hâlâ sağ olan annesini bulacak. Neden intihar ettiğini öğrenmeliyiz, ayrıca Julie’yle ve hamilelik hikâyesiyle ilgili neler bildiğini de öğrenmeliyiz.”

Anette başıyla onayladı. Lastik eldivenler, küstah partnerler, intihar etmiş şüpheliler; insanın bir tek gün içinde tahammül etmesi gereken şeylerin sınırı hiç yok muydu? Sürücü koltuğuna oturup kapıyı çok sert çekti, deminki etkisiz tekmenin öcünü aldı. Jeppe arabanın çevresinden dolaşıp onun yanına bindi. Emniyet kemerini takması uzun süre aldı.

“Christian Stender’in kendi kızını öldüreceğine gerçekten inanıyor musun?” diye sordu.

Anette kontağı çevirdi, gaz pedalına öfkeyle bastı.

"Şöyle ifade edeyim. Ayaklarımı 43 numara olup olmadığını bilmek isterdim."

Yola öyle hızlı çıktı ki Jeppe'nin sırtı koltuğunun arkasına yapışır gibi oldu. Bu biraz iyi geldi.

MERKEZE VARDIKLARINDA arabanın anahtarlarını teslim etmek üzere Jeppe devraldı. Her anahtarın ve her telsizin asılacağı kendi çivileri vardı. Sonra Anette'i beklemeden merdivenlere atıldı. Şu an, ekip liderini oynamak ve onu kendisinden uzak tutmak için bazı görevlendirmeler yapmaya pek uygundu.

Ekibin üyeleri bilgisayarlarının ya da telefonlarının başındaydı. Oysa normal bir gün olsa çoktan evlerine gitmiş olurlardı. Falck telefonda konuşuyordu. Jeppe tek parmağını kaldırıp ona, daha sonra konuşmak istediğini işaret etti. Falck başıyla onayladı, konuşmasını sürdürdü. Jeppe kendi odasına yönelmeye çalışırken Thomas Larsen'in atletik adımları ona yetiştirdi. Larsen yeni duş alıp, kuaförden çıkmış gibi görünüyordu. Jeppe gözlerinin kenarlarından kurumuş uyku izlerini silmeye çalıştı.

"Adli Tıp'tan yeni haberler var mı?"

Jeppe, "Bir ayak izi," derken başını iki yana salladı. "Ama işe yarayacak bir şey değil. Katilin ayağı 43 numara pabuca sığıyormuş, o kadar. Bir de belki işe yarayabilecek bir el izi."

"Kristoffer'ı alıp getirelim. Yani biliyoruz ki o. Arkadaşları onu korumaya çalışıyor. Student Kafe'dekiler sarhoşmuş, zamanı tam olarak hatırlayamıyorlar. Bir gece hücreye atsak Falck'la ikimiz ona itiraf ettirebiliriz."

"Bence bekleyelim, Larsen."

"Bence de harekete geçelim, Körner!"

Jeppe'nin içinden Larsen'in o hoş Romalı burnuna bir yumruk patlatmak geldi. Şakakları atıyor, boğazı sıkıştıyordu. Dürtüyü engelledi ama sesindeki öfkeyi gizleyemedi.

“Lider ben oldukça, benim emirlerimi uygulayacaksın. Benden izinsiz bir adım attığını duyarsam kendini ufacık bir adaya transfer olmaya hazırla. Langeland mesela. Anlaşıldı mı?”

Larsen topukları üzerinde dönüp öfkeyle uzaklaşırken ardında pahalı tıraş losyonu kokuları bulutlar gibi dolanıyordu. Jeppe de bir iş arkadaşını transfer ettirmek gibi bir hakkı olmadığını, böyle bir tehdidi amirleri duyarsa başının ciddi bir belaya gireceğini bilerek, yüreği çarparak, avuçları terleyerek kendi odasına girdi.

Akşamın erken saatlerinde departmana bir sessizlik çökmüştü. Gregers Hermansen’in, Caroline Boutrup’un ve maktulün ailesinin tanık ifadeleri karşılaştırılıp bir tutarsızlık olup olmadığına bakıldı, Student Kafe’nin müdürüyle tekrar temas kurulup personelin zamanla ilgili dediklerine tekrar bakıldı, Daniel Fusing’le orkestrasının ifadeleri üçüncü kere gözden geçirildi. Masanın üstündeki pizza kutuları sessizce boşaldı, ofisi peperoni kokuları sardı.

Saidani, Esther de Laurenti’nin bilgisayarına eğilmiş, yazarlar grubuna yollanan kitap bölümlerini inceliyordu. Anette toplantı odasından Christian Stender’ı aradı, Julie’nin Hjalti Patursson’la ilişkisiyle, hamileliğiyle ve kürtajıyla ilgili soruları olduğunu söyledi. Jeppe odasının kapısını kapayıp annesinin peş peşe gelen üç mesajına cevap vermeye çalıştı. Kısa bir not yazdı. Sağ olduğunu bilse yeterdi. Daha fazlası beklenemezdi ondan şu ara.

Falck kapıyı tıkırdatıp meraklı bir ifadeyle araladı. Elinde Esther de Laurenti’nin taslağı vardı, biraz dağılmış durumdaydı. Jeppe ona oturması için işaret etti, önüne açılmış bir torba şeker koydu. Sabahın sekizinden beri çalışmakta oluşlarına karşılık küçük bir ikramiye.

“de Laurenti’nin sorgusu nasıl gitti?”

Falck ağzına bir şeker attı, düşünceli bir tavırla ağzında dolaştırdı.

“Hımm, şey, itiraf etmem gerekir ki açık bir aday gibi görünmüyor. Zayıf biri olduğu için değil ama bana şiddet gösterecek

bin gibi görünmedi. Klasik bir akademisyen. Her şeyin konuşarak çözümlenebileceğini düşünen tiplerden. Ayrıca bir amaç da göremiyorum.”

Jeppe ona dikkatle baktı.

Falck işaret parmağını havaya kaldırdı: “Ama bunlar, onu ihmal edeceğiz anlamına gelmiyor tabii.”

“Bu olayda onu ihmal etmek gibi bir riskimiz yok.” Jeppe içini çekti. “Cinayetin odağı oymuş gibi görünüyor. Ya da daha doğrusu, yazdığı taslak öyle görünüyor. Okumaya vakit buldun mu?”

“Evet. Bir cinayet romanı olarak ayrıntılı bir taslak. Cinayeti de anlatıyor. Toplam kırk sayfa.”

Jeppe kâğıtları alıp tararken, “Taslakla Julie’nin öldürülmesi arasında daha başka benzerlikler de var mı?” diye sordu.

“Değerlendirmek zor.” Falck ağzına birkaç şeker daha attı, bu sefer konuşması biraz daha zor anlaşılır oldu. “Gerçek cinayetlerde bazı ayrıntılar taslakta yok. Kitaptaki kızın bir ev arkadaşı yok, konser de yok romanda. Ama adamla sokakta tanışıyor, onu eve getiriyor. Gerçek hayatta da öyle olmuş olmalı. Diyelim ki kız eve girdikten hemen sonra kapıyı çalmış olsun. Genç bir kadın, yabancı erkekleri öylesine eve almaz.”

“Ya cinayetin kendisi?” diye sordu Jeppe.

“Ürkütücü bir benzerlik. Taslakta koruyucu giysiden ya da eldivenden söz edilmiyor ama insanı ürkütecek kadar uyuyor.” Falck pantolon askılarını omuzlarına yerleştirdi ve izah etti. “Katil eve girer girmez çakıyı çıkarıyor, kitapta kız ona âşık ki bu da Caroline Boutrup’un ve Esther de Laurenti’nin ifadeleriyle uyumlu. Onu çıplak elle yatırıp suratına deseni daha sağken çiziyor. Kız onun kollarında, kanamadan ölüyor.”

Jeppe’nin midesi bulanır gibi oldu. “İyi ki bunu gerçek hayatta yapamamış.”

“Yapamamış ama ne yazık ki yapmaya çalışmış.” Falck başını eğip kendi şiş göbeğine baktı, Jeppe de bu arada Falck’ın Julie yıllarında bir kızı olduğunu hatırladı.

“Taslak nasıl bitiyor?”

Son kısım, suçlunun deseni çizmesi. Yüksek sesle okumamı mı istiyorsun?”

Jepppe başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkür ederim, kendim okurum. Nasıl kaçtığı tarif edilmiyor, değil mi? Ya da kim olduğu?”

“Hayır. Ama Esther’in dediklerini doğru kabul edersek, kendi de bilmiyor. Julie Stender yalnızca adamın yaşının büyük olduğunu ve gözlük taktığını söylemiş. Sokakta tanıdığı adamın bu katil olup olmadığı bile kesin değil. Yani eğer biri taslağı okudu da taklit etmeye kalktıysa herhangi biri olabilir.”

Jepppe şakaklarını ovarak, “Anlamaya çalışıyorum,” dedi. “Esther hikâyeyi iki rauntta anlatıyor: birincisinde genç bir kadın büyük kente taşınıyor ve bir adamla tanışıyor... İkincisindeyse üç hafta sonraki cinayet tarif ediliyor, öyle mi?”

“Tam öyle.”

“Katil belki Julie kanalıyla Esther’e ilk kısmı yazma ilhamını vermiş olabilir. Sonra da ikinci kısımda cinayetle ilgili kendi ilhamını bulmuş olabilir. Gerçek ve kitap-kitap ve gerçek.” Jepppe içini çekti. “Bu iş adamakıllı karışıyor. Gerçek dünyada hiç kimse öyle düşünmez. Fazla kurnaz.”

Jepppe bunları söylerken bile doğru olmadığını biliyordu. Suçlular izlerini örtmek için ellerinden her geleni yaparlardı. Ortada somut gerçekler olmaması sinirlendiriyordu onu. Bu soruşturma, crimekte olan buzdağına tırmanmaya benzer bir şeydi. Elleri durmadan kayıyor, sırtı ağrıyor, kendine acımaya başlıyordu.

“Jepsen!” Anette, Jepppe’nin sırtına bir şaplak atmış, neredeyse ağzındaki şekerin boğazına kaçıp onu boğmasına ramak kalmıştı. “Ulu Tanrım!” diye patladı Anette. “Amma tip bu Stender denilen herif! Ona Julie’nin kürtajını sordugumda tümüyle fittırdı, avukatını arama tehdidi savurdu. Kimin dedikodu yaptığını bilmek istedi. Evet, *dedikodu* dedi. Ayrıca, hikâyeyi bambaşka anlattı. Hangi baba olsa gözünün bebeğini korumak için aynı şeyi yapardı. Hjalti

Patursson'u da Faroe Adaları'na dönmesinden sonra hiç görmediğini iddia etti."

Jeppe ayağa kalktı, Falck'a başıyla işaret edip şimdilik konuşmalarının bittiği sinyali verdi. Falck ağzına bir şeker daha atıp odadan çıktı.

"Onu öğrenmek zor olacak."

"Hjalti Patursson'un annesini hâlâ bulmaya çalışıyorum. Yerel polise göre Faroe Adaları'nın bir yerinde sapasağlam yaşıyormuş. Belki onun ekleyeceği bir şeyler vardır." Anette şeker torbasını kapı, Falck'ın bıraktığı yerden yemeye başladı. "Bu arada, Stender ailesi pazartesi günü Sørvad'a dönüyor. Nyboe cesedi almalarına izin verdi. Cenaze perşembe günü Sørvad Kilisesi'nde."

Jeppe'nin masada duran cep telefonu çalmaya başladı. NCTC santralinin numarasıydı arayan. Clausen soluk soluğaydı.

"Merhaba Körner. Bovin kapı pervazındaki el izini eşleştirdi. Hani lastik eldivendeki nişastaların bulaştığı izi."

"Bu kadar çabuk mu? Nasıl oldu?" Jeppe önüne bir bloknot çekti, kalem bulmak için çekmeceyi açtı.

"Evet, öyle. Bovin'in bu kadar önemli bir karar alacak yetkisi yok ama adli tıp teknisyenleri olarak iki kişi baktık, eşleştirme uyuyor. İzde on dört ayrıntı bulduk. Biliyorsun, emin olmak için on tane yetiyor. Yani kuşku yok. Eşleştirdik."

"Kimmiş?" Jeppe gözlerini kaldırmış, Anette'e bakıyordu. İkisi de soluk almıyorlardı.

"Kuşku yok. Julie Stender'in kapısındaki izi bırakan Kristoffer Gravgard."

BÖLÜM 16

Esther de Laurenti, kanalın çamurlu sularının parlamento binasındaki yeşil kuleyi yansıttığı yeri işaret ederek, "İşte Agnete'in deniz perisi, yedi oğluyla birlikte onun dönmesini burada bekliyordu ama o hiç dönmedi," dedi. "Bir sualtı heykelimiz olması ne güzel," diye devam etti sonra. "Sanatı suyun altına saklamak bir yanıyla Danimarkalıları çok uyuyor. Bazen akşamları köpekleri gezdirirken buraya gelip deniz perisine iyi geceler diliyorum. Oğullarından birinin devrildiğini görebiliyor musunuz? Kanal-daki tur teknelerinden biri çarptı ona."

Jepppe bir an karanlık sulara baktı. Güneş artık Christiansborg Sarayı'nın çatısına doğru alçalıyor, Gammel Strand'deki binaların cephelerini altın çağ tablolarının rengine dönüştürüyordu. İnsanların gelip geçene gülümsediği, içlerinin mutlulukla doluğu yaz gecelerinden biriydi. Jepppe'nin içine dolan bir şey varsa, o da çaresizlikti. Biraz önce Thomas Larsen'le ekibin geri kalanı Kristoffer'ı işyerinde tutuklamaya gitmişlerdi. O el izi, daireye geldiğini tespit etmiş, lastik eldiven giydiğinin de altını çizmişti. Yani onu çok kuşkulular sınıfına sokmuştu. Ama yine de kesin değildi. Prensip olarak, bambaşka bir gün gelip Julie'ye duvan boyama işinde yardım etmiş de olabilirdi. Dava açabilmek için onun itiraf etmesine ihtiyaç vardı.

Jeppe el izini ekibe açıklarken Thomas Larsen'in yüzündeki o zafer dolu bakış, zihninde yolmadan duramadığı bir kabuk gibiydi. Kristoffer'ı tutuklama işini Larsen'e bırakırken mazere-tti, kendisinin Esther de Laurenti'ye bilgisayarını geri götürmek zorunda olduğu, bu arada ona birkaç önemli soru daha sormak istediğiydi. Ekip lideri olarak bir şüpheli tutuklanırken onun da orada olması gerektiğini bilmeyen yoktu. Orada olmaması, istenmeyen durumlara yol açabilirdi. Ama aldırırmıyordu Jeppe. Daha doğrusu yanılmış olmaktan utanıyor, kendini başarısız hissediyordu. Hem zaten ona göre Kristoffer'ı bu şekilde içeri almak dünyanın en kötü yaklaşımıydı. Onu zorlarsa ya da sert davranırlarsa delikanlının huysuz ergenler gibi içine kapanıvereceğinden emindi.

Tatsız düşünceleri bir kenara itip Esther'e soracağı sorulara odaklanmaya çalıştı.

"Neden özellikle Julie?" diye sordu. "Henüz onu iyi tanımaya vaktiniz olmamıştı. Sizce onu, hakkında roman yazacak kadar ilginç hale getiren neydi?"

Esther kayışı çekip köpeklerini deminden beri okşayan Fransız turist kızlardan uzaklaştırdı. En az iki gecedir uyuyamamış gibi görünüyordu. Kısa saçları yıkanmamış, yüzünün rengi solgundu. Başının bir hareketiyle ilerideki boş bankı işaret etti, oraya oturmak üzere hareketlendiler.

"Şey, yazdığım kitap *Julie* hakkında değildi," diye açıkladı. "Ben bir suç romanı yazıyordum. Kahramanıma da Julie ilham verdi. Biyografi değildi kitabım. Ama sorunuza cevap olarak bunun birkaç nedeni vardı. En önemlisi, Julie'de ne olduğunu bilmediğim ama kafamda imajlar yaratan bir nitelik olmasıydı. Sırlardı bunlar herhalde. Üzüntülerini içlerinde taşıyarak yaşayan insanlar ya da başlarından büyük zorluklar geçmiş insanlar, kolay ve mutlu hayatlar sürmüş olanlara göre daha ilginçtir."

Jeppe eliyle kol saatini yokluyordu. Bu soruşturmadan da kalasında yarışıp duran düşüncelerden de uzaklaşmak için

sabırsızlanmaktaydı. Tek istediği evine gidip bir uyku ilacı yutmak, bir süre olsun huzura kavuşmaktı.

“Nasıl zorluklar?” diye sordu. “Drama öğretmeninin yol açtığı istenmeyen hamilelik mi?”

Esther de Laurenti ona üzgün üzgün baktı. “İnsanların bazı şeyleri mezara götürmesine izin verilmeli,” dedi.

Jeppé onun yüzüne dosdoğru bakarak, “Korkarım bir şeyi vurgulamak zorundayım,” demek zorunda kaldı. “Julie hakkında bütün bildiklerinizi söylemeniz son derece önemli. Büyük ya da küçük, her şey yardımcı olabilir bu soruşturmaya.”

Kadının gözlerine yaşlar dolduğunu görmek Jeppé’nin telaşa kapılmasına yol açtı. Sulara doğru baktı; onun yanaklarını, burnunu, ceketinin koluna silip kurulamasını bekledi. Esther birkaç kere öksürüp boğazını temizledi, başını salladı, kayısı rengi eteğinin pililerini düzeltti.

“Julie’nin on beş yaşındayken hamile kaldığını belli ki biliyorsunuz,” dedi. “Kazaydı tabii, durumun koşulları da en iyi koşullar değildi. Ama Julie gerçekten seviyordu onu, adı Hjalti’ydi ve o da ona âşıktı. Julie bebeği doğurmak istiyor ama babasının buna karşı çıkacağını biliyordu, bu yüzden durumu saklayabildiği kadar sakladı. Babası durumu üç ay geçtikten sonra fark etti...”

Esther doğru kelimeleri ararken yanaklarını sildi, boğazını bir daha temizledi.

“İyice çileden çıktı,” diye devam etti sonra. “Doğurursa Hjalti’yi öldüreceğini söyleyip tehdit etti. Julie bana salonu nasıl cehenneme çevirdiğini, etajerleri devirip eşyaları camdan dışarı attığını anlattı. Çok korkmuş kız. Kendini odasına kilitleyip iki gün kapıyı açmamış. Gece herkes uyuduktan sonra nasıl gizlice banyoya gittiğini anlattı bana. Üçüncü gün artık odadan çıkmış, arabaya binip babasının Aarhus’ta bildiği özel bir kliniğe gitmişler. Normalde doktorlar on iki hafta geçtikten sonra kürtaj yapamıyor ama Julie’yi bayıltıp yapmışlar. Kendine geldiğinde bebek gitmiş, koluna da bir serum takılmış. Birkaç ay okulda

gidememiş, İsviçre'de bir ailenin yanında kaldığı sürenin sonunda durumu düzelmiş. Resmi açıklama, ağır depresyon ama o bile ailenin itibarını çok sarsmış. Sonunda okula dönebildiğinde Hjalti gitmiş. Bir daha da ondan haber alamamış."

Jeppes söyleyecek bir şey bulamıyordu. On beş yaşındaki hamile kızla babası arasında neler olup bittiğini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Adam öfkesinin etkisiyle çileden çıkmış olmalıydı ama daha da beteri, bu olayın ona öğretmeni öldürme motivasyonu vermiş olabilmesiydi. Kızını değil. Asla kızını değil.

"Kürtaj Julie'yi neredeyse yıkmış," diye devam etti Esther. "Kız çok uzun süre mutsuz olmuş. Ama sonunda bundan sıyrılmış. İnsan gençken pek çok şeyi alt edebiliyor. Kendini babasından manen uzaklaştırmış ama aynı evde yaşamayı sürdürmüş çünkü hissettiği nefreti onun da hissetmesini istiyormuş. Bu da onun verdiği ceza. İşe de yaramış. Babası onun peşinde yaralı bir köpek gibi dolanıp duruyor, öfkesini karısından ve yanında çalışanlardan çıkanyormuş. Julie'ye gelince kendisine ilgi gösteren bütün delikanlıları tersliyor, alaya alıyormuş. İnanılmayacak kadar tatlı ve çekici bir kızdı ama eminim ki erkekleri ipe bağlayıp kukla gibi oynatabilirdi."

"İlginizi çeken bu çelişki miydi?" diye sordu Jeppes. Söylencilerin ruhunu kavramak istiyordu. Burada önemli bir nokta vardı ama neydi acaba?

"Evet," diye karşılık verdi Esther. "En azından ilgimin önemli bir parçası bundan kaynaklanıyordu." Sustu, gözlerini indirdi. Sanki cesaretini toplamaya çalışıyordu. "Bir zamanlar ben de -nasıl ifade etmeli- benzer bir olaylar zincirini yaşamıştım."

Kulakları dikiliverdi Jeppes'in.

"İstenmeyen bir hamilelik, zorlama bir karar ve keder. O zamanlar bambaşka bir çağda yaşıyorduk ama o tecrübe birçok bakımdan -şimdi yanlış bir kelime kullanıyor olabilirim ama- paraleldi. Evet, Julie'yi hayranlık uyandırıcı buluyordum çünkü

yükü ağırdı ama aynı zamanda da ona baktığımda kendimi buluyordum.” Bir an sessiz kaldı. “Biraz yürüsek mi?”

Banktan kalkıp Gammel Kıyısı boyunca yürüdüler, Krog'un deniz mahsulleri lokantasının önünden geçip inşa halindeki metro durağının yanından ilerlediler.

Köpekler önlerinde mutlu mutlu sağa sola koşup duruyorlardı.

“Yeni tanıştığı adamla ilgili neler söyledi Julie size?”

“Kitabımda katil yaptığım adamla mı?” diye sordu Esther. “Fazla bir şey söylemedi. Başka konularda pek açık konuşabiliyordu ama onunla ilgili konuşmuyordu. Belki de o adam, diğer erkek arkadaşlarından daha fazla anlam ifade ediyordu onun gözünde. En azından, görünüşte öyleydi.” Esther köpekleri kendine doğru çekti, fotoğraf makinelili bir grup turistin rahat geçmesini sağladı. “Bir dakika, dikkatli konuşmalıyım, gerçeği romanla karıştırmamaya özen göstermeliyim... Ben o adamı kendi kitabımdaki karaktere dönüştürdüm. Ne kadarı Julie'den geldi, ne kadarını ben kendim uydurdum, hatırlamak o kadar kolay olmuyor. Hımm dediğim gibi, yaşça ondan büyüktü, hoş bir yüzü vardı, sanırım öyle demişti. Ve gözlük takıyordu. Onunla sokakta tanışmıştı kitaptaki gibi. Onu ben uydurmadım. Ha evet, adam ona bir kâğıda yazılmış not vermişti. *Yıldız Çocuk* diye yazan bir not. Bu çok etkilemişti Julie'yi. Çünkü annesi öyle dermiş ona. Onunla paylaştığı bir şeymiş. Notu buzdolabına yapıştırmıştı, kendi gözlerimle gördüm.”

Jepp'e tek kiralık bisiklete binmiş iki çocuğun gülüşerek kaldırımında yanlarından geçmesini bekledi. Buzdolabında öyle bir not yoktu artık. Yani katil belki onu da alıp yanında götürmüştü. Olabilir miydi? *Yıldız Çocuk!*

“Başka ne vardı...” diye sesli düşündü Esther. “Onu *nerd*¹ diye tarif ediyordu. Sanatkar ruhlu olduğunu, kendisini onunla bağlantılı hissettiğini de söylemişti. Sanırım hepsi bu kadar.”

“Sanatsal bir ruh. Acaba ne demek istedi bununla?”

¹ Bilgisayar teknolojisine tutkun biri.

"Duygusal, yaratıcı, hassas? Bunu demek istemezler mi insanlar genellikle bu sözlerle?"

"Sizce o bir *ressam* mıydı?" Jeppe kendi sesindeki kuşkuyu kendi de fark etmişti.

"Eh, Julie sanatla, sanatçılarla dolu bir ortamda büyümüştü, yani o tür şeyleri çekici bulacağını varsayabiliriz."

Köpeklerden biri kaldırımın ortasında çömelmeye kalktığında Jeppe birkaç adım uzaklaşmayı seçti. Esther de Laurenti cebinden buruşuk bir naylon torba çekti. Eğilip yerdeki kakayı alırken alçak sesle, "Sizce Kristoffer mı öldürdü onu?" diye sordu.

Jeppe çabucak ona yaklaştı, aynı kısık sesle aynı soruyu ona sormayı seçti. Esther kelimelerini tarttı ama Jeppe onun bu konuyu dünden beri defalarca düşündüğünü anlamıştı.

"Hayır, Kristoffer'ın cinayetle hiçbir ilgisi olduğunu düşünmüyorum," dedi Esther sonunda. "Onu tanıdığım için, sevdiğim için değil ama genellikle başka insanlara, onları öldürmek isteyen kadar ilgi gösteren biri değildir. Bu size bir anlam ifade ediyor mu? Yakın bağ kurduğu tek insan benim. Julie'ye hayranlık duymuş olabilir ama benim tanıdığım Kristoffer daha çok kendi duygularıyla meşguldür, o duyguların odağı olan kişilerle değil. Biraz farklı bir çocuktur ama son derece barışçıldır."

Jeppe şu dakikalarda polisin Kristoffer'ı tutukladığını ona söylemek için bir neden görmüyordu. Onun ve köpeklerinin yanında Kloster Sokağı'nın köşesine kadar yürüdü, iyi geceler diledi, Tivoli yakınına, arabasını park ettiği yere doğru ilerledi.

Araba aşırı sıcaktı. Parktan çıkıp sağa, tren istasyonuna doğru döndü, raylara paralel ilerledi. Bir kırmızı ışıktaki durduğu sırada telefonu çaldı, Anette'in sesi hoparlörlerde patladı.

"Neredesin?" Sesi çok heyecanlıydı.

"Eve doğru gidiyorum. Her şey yolunda mı?"

"Kristoffer'ı bulduk. Hemen tiyatroya gelmen gerek."

"Ne oldu ki?" Işık yeşile dönmüştü. Jeppe arkasındaki korna sesine aldırmadan dörtlülerini yaktı.

“İş bu akşam altıda gelmiş ama perde saati geldiğinde, yok olmuş. İş arkadaşlarının hiçbiri onun nerede olduğunu bilmiyordu, böylece tiyatroyu aramaya koyulduk. Kocaman bir yer burası. Onu birkaç dakika önce bulduk. *Avizenin içinde.*”

Jeppa sol eliyle kırmızı ışığı arabanın tepesine taktı, sonra direksiyonu çevirip aracı olduğu yerde döndürdü.

BÖLÜM 17

Jepppe, Tordenskjolds Caddesi boyunca ilerleyip Danimarka Kraliyet Tiyatrosu Kraliçe Özel Giriş Kapısı'nın mozaikli çardağı önünde durdu. Şık giyinmiş seyirciler tiyatronun kapılarından dışarıya boşalmaktaydı. Sanki kaldırımlara, bisiklet parkurlarına çikolatalı fondanlar yayılmaktaydı. Tiyatronun arka tarafındaki dar sokakta medyanın araçları yolu tıkamıştı bile. Telaşlı gazeteciler, yanlarında kamera ekipleriyle seyircilerin arasına dalıyor, onlardan gecenin olaylarıyla ilgili "görgü tanığı" ifadeleri almaya çalışıyorlardı. Tiyatroda gerçek bir cinayet, sahnede sergilenebilecek her şeyden daha ilginçti. Hatta günün birinde kendi başına bir tiyatro oyunu olabilirdi.

Gazetecilerin arasından koşarak, basamaklardaki kalabalıklarla mücadele ederek tiyatroya girdi. Lobiden vestiyerdeki eşyalarını isteyen insanların bağırırları duyuluyordu. Görevli falan yoktu vestiyerde. Jepppe ana salona açılan kapılardan birini buldu. İçeride Falck kırmızı kadife koltuklardan birine yaslanmış, tavana bakmaktaydı.

"Neden kapatmadınız tiyatronun kapılarını? Katilin kaçmasına fırsat tanuyorsunuz!" diye bağırdı Jepppe.

Falck işçibaşı eline benzeyen kocaman elini kaldırıp onu durdurdu.

“Körner, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu gece burada bin üç yüz kişi oturmuş, bale seyrediyordu. Hepsine de önemli bir şey görüp duydularsa bize başvurmalarını söyledik ama öyle bir şey olmayacak. Bu tiyatro âdeta bir binada iki tiyatro gibi. Ön taraf, seyircilerin görebildiği kısım ama bir de dev bir perde arkası var. Çalışanları orada tutuyoruz ama iyimser değiliz. Hepsi oyunu sahnelemekle meşguldü ayrıca buranın çıkış kapılarının sayısı Christiansborg Sarayı’nınkinden bile çok.”

Jeppesakinleşti. *Elbette, Anette’le ekibin diğer üyeleri durumu degerlendirmiş, en doğru kararı vermişlerdi.*

“Nerede o?”

Falck parmağıyla yukarıyı işaret etti. Jeppes onun gösterdiği yere bakınca, muhteşem süslü tavanı gördü melekleriyle, yaldızlı bezemeleriyle. Sessizliği belli belirsiz bir şingirtı bozdu. Jeppes dev orta madalyonda asılı koskoca kristal avizeyi gördü. Avizenin sallandığını fark edince meraklı gözlerini arkadaşına çevirdi.

Falck başını evet der gibi salladı, “Anlaşılan Nyboe’nun ekibi de gelmiş,” dedi. “Seni oraya götürüyüm.”

Jeppes’yi kulisin hemen yanındaki küçük bir kapıdan geçirdi. Tiyatro okuluna gittiği günlerde, arkadaşı Johannes’le hemen her hafta bir oyun seyrettikleri sıralarda Jeppes sık sık o kapının arkasındaki dünyayı merak etmişti. Sahne hayatını.

Kapının gerisinde bir grup sahne yardımcısı, müdürün kontrol panelinin başına toplanmıştı. Hepsi de siyahlar giymişti. Kimi göbekli ve ak saçlı, kimi genç ve incecik. Sessizdiler ama bir torba şeker elden ele geçip duruyordu. Moladaymışlar gibi. Besbelli sahne yardımcılarını sarsmaya bir ceset yetmiyordu. Thomas Larsen biraz ilerideydi. Ak saçlılardan birini sorguya çekiyordu.

Jeppes oradakilere bir baş selamı verdi; yan tarafa, gerçek sahneye doğru baktı. Sahnede karanlık bir mağara dekoru vardı. Çocuklardan oluşmuş bir bale grubu, saçları arkada sımsıkı topuz yapılmış, çantaları omuzlarında, bir yetişkinin güdümünde

sahneden geçiyordu. İçlerinden biri biraz huysuzlanıyordu. Jeppe saatinine baktı. Geç kalmışlardı.

Falck oradaki ekibe dönüp Jeppe'yi işaret etti. "Arkadaşımın yukarıdakilerin yanına ulaşması gerekiyor," dedi.

Siyah giyinmiş adamlardan biri Jeppe'ye başını salladı, sahneye doğru yürüdü. Jeppe kararsız adımlarla onu izledi. Efsanevi sahne öyle çok saygınlık ve coşku yaşamıştı ki, ayakta kirli polis ayakkabılarıyla orada yürüdüğünü düşünmemeye çalışıyordu. Burada Jerome Robbins'i, Bournonville'i seyretmiş, ünlü sanatçılara aşık olmuş, kendi geleceğiyle ilgili hayaller kurmuştu o. Johannes ilk Reumert Ödülü'nü kazandığında onu alkışlamış, içinden *Keşke ben olsaydım*'la *Keşke sen olmasaydın* arasında bir fark olduğunu düşünmüştü.

Teknisyenlerden biri arkadan, "Ceketi çıkar!" diye bağırdı.

Jeppe döndüğünde, adamın kendisine bağırdığını gördü. Dönüp kendisine rehberlik eden adama baktı, o başını iki yana sallamakla yetindi, sahne boyunca yürümeyi sürdürdü, karşı kulise girip siyah demir kapıdan parlak ışıklı bir koridora girdi.

"Neydi o öyle?"

"Eskiden kalma bir batıl inanç. Sırtında ceketle bu sahneden geçmenin kötü şans getireceğine inanılıyor. Işık çalmak da yasak. Ama bundan beter bir kötü şans olamaz zaten. Haydi, gelin buradan çıkıyoruz."

Bir kapıyı daha açtı, merdivenlerden dördüncü kata kadar çıktılar. Yolda kostüm departmanındaki dikiş makinelerinin yanından, duvarları koca koca aynalarla kaplı, yüksek tavanlı prova odasından geçmişlerdi. Jeppe buralarda ne işleri olduğunu soracaktı ki rehberi aynalardan birine yürüyüp onu itti. Kapı açıldı, rehber geçti, onun da izlediğinden emin olmak için dönüp arkasına baktı.

"*Aynanın İçinden Geçiş*" diye düşündü Jeppe. *Her şeyin ters-yüz olduğu yer.*

Karşlarına çıkan dik merdiven, belli ki buranın temizlik rutinine dahil edilmemişti. Rehber, basamakları ikişer ikişer tırmanmaya koyuldu, Jeppe de titrek tırabzanı tutarak onu izledi. Merdivenlerin tepesinde rehber bir kapıyı açtı, kendilerini tozlu bir tavan arasında buldular. Zemin ahşaptı, duvarlardaki yuvarlak pencereler kentin akşam ışığına karşı mavi maviydi.

“Tavan arasına hoş geldiniz.” Rehber kollarını iki yana açmıştı. Duruma uyan bir hareket de sayılmazdı. Sonra dönüp gerisin geri merdivenlerden inerek gözden kayboldu. Jeppe bir yandan çevresine bakarken kapının yanındaki kutudan bir çift galoş alıp ayaklarına geçirdi. Çok geniş bir yerdeydi ve burası genellikle bomboştu. Orada burada birtakım atık yığınları göze çarpıyordu, o kadar. Bir küme turne bavulu, üstleri talaş dolu birkaç ahşap bank, taşınabilir merdivenler. Kenardaki boş soda kutuları insanların hâlâ buradan ara sıra geçtiğini gösteriyordu.

Odanın köşeleri karanlıklarda kayboluyor, terk edilmişlik duygusunu güçlendiriyordu ama birkaç ışık sütunu, bir yerlerde çalışanlar olduğunun işaretliydi. Olay yeri teknisyenleri bazı yerlere şeritler geriyor, inceleyecekleri alanları işaretliyordu. Işıkları sağlayan jeneratörün gürültüsünü bastırmak isteyen sesleri avaz avazdı. Jeppe orta yere doğru yürüdü. Orada gri bir metal kutu, boşluğu yerden tavana kadar doldurmaktaydı. Kutunun iki yan-
gın kapısı açıktı. Yerde koskoca bir delik görünüyordu. Çapı dört metreydi deliğin. Çevresinde alçak demir parmaklıklar vardı. Aşağıdan ışık geliyor, kraterin çevresinde duran arkadaşlarının yüzlerini aydınlatıyordu.

Anette’in sarışın atkuyruğu pırıl pırıl parlıyordu. Onu görmüş-
tü ve yanına gelmesi için işaret ediyordu. Jeppe gidip onun yanın-
da durdu, parmaklığın üzerinden dikkatle aşağıya baktı. Aşağıda,
parterdeki seyirci koltukları görünüyordu. Tam orta yerde de dev
kristal avize asılıydı. Jeppe kendini emilip aşağıya uçuyormuş gibi
hissetti. Kadife koltuklardan oluşmuş deniz, açık bir ağız gibi bek-
liyordu onu aşağıda. Amma güzel bir uçuş olurdu. İçgüdüsel bir

hareketle geri çekildi. Kafasında avizenin kopup aşağıdaki insanların üstüne düşmesi hayali belirmişti. Bu konuda da bir piyes yazılmamış olamazdı herhalde.

Avizenin çanağı içinde, bulundukları yerin birkaç metre aşağısında, cansız bir beden yatmaktaydı. Oraya doğrultulmuş bir ışığın altında avizenin kristalleri bir disko havası yaratarak kıpırdıyor, dikkatle bakan polislerin yüzlerine yansıyor. Kristoffer Gravgaard'ın belden yukarısı çıplak ve hareketsiz, parıldayan camın içindeydi. Tümüyle cansız olduğu konusunda hiç kuşkuya yer yoktu. Sıka göğsünde, kalbinin hemen yukarısında, *SIGH* harflerinden oluşan bir dövme göze çarpıyordu. Dar ve uzun harfler kullanılmıştı. Jeppe gözlerini kısı, odaklamaya çalıştı. Eğer bu dövme Kristoffer'ın hayata bakışını simgeliyorsa, o hayatın burada, Danimarka Kraliyet Tiyatrosu'nun avizesi içinde son bulmasında trajik bir ironi vardı.

Nyboe kraterin karşı tarafında durmaktaydı. Cesedi oradan nasıl alabilecekleriyle, kıpırdatmadan önce bir inceleme yapıp yapamayacaklarıyla ilgili olarak Clausen'le konuşmaktaydı.

Jeppe, Anette'in kolunu yakaladı, baş başa konuşmak üzere onu çekip yuvarlak camlardan birinin yanına götürdü.

"Bir suç işlendiğine mi inanacağız, yoksa vardiya değişiminde çatıya çıkıp, gömleğini çıkarıp kendini avizenin içine mi attı?"

Anette omuzlarını kaldırdı. "Görünüşe göre Nyboe intihar da olabilir diye düşünüyor. Ama ne olursa olsun, otopsi yapmadan o ihtimali kenara itmeyecek."

Nyboe'nun sezgisi Jeppe'yi ikna etmeye yetmiyordu. "Beş metre yüksekten bir avizenin içine atlamak insanı öldürür mü sence?"

"Yüksek doz bir şey almışsa, eh, evet."

"Ya zamanlama?"

Anette bloknotunu cebinden çıkardı, tek eliyle sayfaları çevirirken öbürüyle ışığı oraya tuttu.

"Kristoffer'ın bu akşam altıda gelmesi gerekiyordu ve başka türlü davranmış olabileceğine inanmak için neden yok. Kapıcı zamanını tam hatırlamıyor ama patronu altı çeyrek dolaylarında onu

kafeteryadan kahve alırken görmüş. Ondan sonra gören olmamış ama arkadaşları depodan dansçıların taytlarıyla kostümlerini aldığını söylüyorlar. Onun kaybolduğunu fark etmemişler. Ta ki vakit gelip dansçılar kostümlerini odalarında hazır bulamadıklarını görene kadar. O sıra saat yedi buçukmuş, ilk zil çalıyormuş." Kafasına kepini geçirip anlatmayı sürdürdü. "Bu tiyatrodaki seyirciler ve oyuncular için zil üç kere çalıyor; perde açılışından yarım saat önce, on beş dakika önce ve beş dakika önce."

"Bunları biliyorum," dedi Jeppe. "Bilmeyen yok zaten."

Anette hiç rahatsız olmadan devam etti: "Onun orada olmayışına şaşırılmışlar ama telefonuna da cevap vermeyince, dansçıları hazırlamak zorunda kalmışlar. Telaş içindeymişler. Haber vermeden basıp gitti diye herkes pek bozulmuş."

"Bir terslik olduğunu ne zaman anladınız?"

"Biz sekiz buçukta geldik, o sırada kayıptı. Larsen'le Falck evine gittiler, kapıyı kırıp girdiler ama tabii orada yoktu. Bu arada geri kalanımız, tiyatrodaki arama yapıyorduk. Tam pes etmek üzereydik ki, yer gösterenlerden biri geldi, avizenin içinde bir şey olduğunu söyledi. İkinci balkonda bir seyirci fark etmiş, haber vermiş. Başlangıçta bunu bir şaka sanmışlar. Larsen güvenlik görevlilerinden biriyle bakmaya gidince oyunu ikinci perdenin ortasında durdurduk. Saat dokuzu çeyrek geçe."

Anette ışığını söndürdü, bloknotu cebine soktu, dönüp avizeye doğru yürümeye başladı. Jeppe olduğu yerde kalmıştı. Arkasından seslendi.

"Eğer sizin istediğiniz gibi onu sorgulamak üzere alıp getirseydik..."

Anette dönüp baktı. İleriden gelen ışıkların önünde silüet gibiydi.

"Evet, öyle yapsak şimdi sağ olabilirdi."

ANETTE BİR AN DURUP ona baktı, sonra geri gelip omzuna dokundu.

“Olmesi senin suçun değil, bunu bal gibi biliyorsun.”

Jepppe başını evet der gibi salladı. Partnerinin beklenmedik çetkati dokunaklı gelmişti ona. Zaman zaman çok can sıkabiliyordu Anette ama neticede iyi bir insandı.

Jepppe çevresine bakındı.

“Katilin nasıl kaçtığını söyle bana. Seyircilerle birlikte ön kapılardan çıkmadı herhalde, değil mi?”

“Güvenlik görevlileri bize ‘ip terası’ dedikleri bir yerden nasıl çıkılabileceğini gösterdiler. Sahne görevlileri oyun sırasında dekorların yerini ipleri çekerek oradan değiştiriyorlar.” Anette eliyle en uzaktaki karanlık köşeyi gösteriyordu.

“Oradaki koridordan bale okuluna geçiyorsun, o kapıdan sola çıkıyorsun. Oradan çıkmış olmalı gibi geliyor. Yani gerçekten ortada bir katil varsa. Kristoffer’ın anahtar kartı kayıp. Yani birisi onu alıp yoluna çıkan kapıları açmış olabilir. Manyetik bant olan normal bir kart. Şifresi falan yok. Çıkmak çok kolay.”

Delğin etrafındaki gruptan telaşlı sesler, çatırtılar, gıcırtilar duyuluyordu. Kristoffer’ın cesedinin bulunduğu avize yukarı çekilmekteydi. Jepppe’yle Anette de seyretmek üzere oraya yaklaştılar. Anette, “Eskiden avize her akşam, gösteri başlamadan önce yukarı çekilmiş,” diye anlatmaya başladı. “Şimdi ancak temizlik ve onarım için çekiliyor. Aşağıya kadar indirilmesi dört saat sürüyor, o kadar yavaş hareket ediyor. Anlarsın, kristal şingirtılar birbirine dolaşmasın diye.” Jepppe’nin şaşkın bakışını fark etmişti. “Güvenlik görevlisi bizi yukarıya çıkarırken anlatmıştı. Çok heyecanlı, değil mi?”

Bu baliyle yeterince heyecanlı değilmiş gibi.

Jepppe başını eğip avizeye baktı, sordu: “Benim bilmek istediğim, çocuk oraya nasıl indi? Beş metre olmalı ara. Sarkıtıldı mı, yoksa atıldı mı?”

“Sarkıtıldığına dair bir işaret yok. Tabii bir katil varsa, onu sarkıtmuş da olabilir ama o çok daha zor iş olur. Atıldığı kesin gibi. Nyboe daha yakından incelediğinde bize söyler nasılsa.”

“Ama beş metreden atılan bir adamın ağırlığı avizeyi düşürmez mi?” Jeppe yavaş yavaş kendilerine doğru yükselen pırıltılı kristallere baktığında bir kere daha ürperdiğini hissetti. “Destekler ince gibi görünüyor ama çok sağlam olmalılar. Neredeyse bir ton çeker o avize. Hem zaten Kristoffer da çuvaldaki en ağır patates sayılmazdı.”

Jeppe'nin dizleri boşalır gibi oldu. Deliğin ağzından geriye çekildi.

“Eğer atıldıysa, müthiş bir gümbürtü kopmuş olmalı. Neden kimse duymamış?”

“Larsen sahne yardımcılarını sorguluyor. Bakalım ne bilgiler çıkacak.”

Ceset yaklaştıkça deliğin ağzındaki grup sessizleşmişti. Nyboe beyaz giysileri içinde gruba katılmış olan Bovin'den bir kafa boyu daha uzundu. Vincin uğultusu dışında tek ses, polis fotoğrafçısının flaşından gelmekteydi. Çevresi binlerce kristalle sarılmış siyah saçlı, solgun delikanlının görünüşü insanı sarsacak kadar dramatikti. Sahnelere layık bir gösteri.

İsteddiği bu zaten, diye düşündü Jeppe. Bir performans, bir yerleştirme bu! Bizim şerefimize.

Avize çıkabileceği kadar çıkınca vincin mekanizması sustu, salt bir sessizlik oldu. Kristoffer'ın gözleri yana doğru bakar durumda kalmıştı, sanki hayatta son eylemi köşelerdeki hayaletleri görmeye çalışmaktı.

Nyboe, “Tamam arkadaşlar,” diyerek sessizliği bozdu. “Gösteri bitti. Onu yüzeysel olarak inceleyelim, sonra da soğuk odaya kaldırıp hepimiz evlerimize gidelim.”

BÖLÜM 18

Düşüşün, kanların ve yana bakan gözlerin sonrasında Jeppe, cuma sabahı kanepenin üstünde başı dönerek uyandı. Hızlı düşünceler bir anda kafasını doldurdu. Gözünün ucuyla henüz günün ağarmadığını gördü. Tekrar gözlerini yumdu, beynini rahatlatmaya çalıştı. Kanepe minderinin keskin dikişi omzunun derisini acıtıyordu.

Kristoffer Gravgaard neden Julie Stender'dan iki gün sonra öldürülmüştü? O dairede elinin izi vardı. Cinayete nasıl karışmış olabilirdi? Jeppe derin derin nefes aldı, kafasını netleştirmeye çalıştı. Julie Stender'ın kürtajının öldürülmesiyle ilgisi neydi? Öğretmen karışmış mıydı bu işe? Karıştıysa, nasıl?

Yüzüstü dönüp bir daha denedi. Göz ucuyla saate baktı, kalkmak için çok erkendi. Therese'in fotoğrafı ilişti gözüne. Her şeyi alıp giderken cömertlik göstermiş, bu fotoğrafı geride bırakmıştı. Jeppe bin kere fotoğrafı atmak istemiş ama yapamamıştı. Onun da anılarıydı bunlar, onun da hayatıydı. Başarısız doğurganlık tedavilerinden birinin sonrasında Tivoli Lunaparkı'nda çekilmişti. Lunaparkta sürekli tartışmışlardı. Therese oradaki neşeli çocukları seyrediyor, Jeppe sperminin kalitesizliğinden ötürü suçluluk duyuyor, bu haksızlık onu öfkeliendiriyordu.

Ama fotoğraf çok şirindi. Gözlerini güneşe karşı kısmış, dos-doğru kameraya bakmıştı. Hüzünlü gülümsemesi hâlâ yüreğini burkuyordu Jeppe'nin. *Birini sevdiğiniz zaman, yüreğinizdeki nasırlar avuçlarınıza iner.*

Annesi sık sık söylerdi bunu. Sertleşmiş parmaklarıyla onun yanaklarını okşarken.

Jeppe kalktı. Saati 05.12'yi gösteriyordu ama uyuyamadığına göre, işe koyulsa da olurdu. Gecedен bu yana vücudunda sanki elli benzemez unsur birleşmişti. Soğuk düşün bir derece yaran oldu, mutfakta koyu kahveyi önüne koyup masaya oturduğu zaman kendini bir dereceye kadar bugüne hazır hissetmeye başladı. Notlarını çıkardı, sayfaları çevirip amaçsızca gözden geçirdi.

Dün akşam tiyatrodaki yaptığı yüzeysel gözlemler sonucunda bile Nyboe, Kristoffer'ın kendini öldürmüş olamayacağını kabullenmişti. Bu, delikanlıyı Julie cinayetinden beraat ettirmek demekti. Ama o zaman neden Julie'nin kapı pervazına kocaman, üstelik de pudralı bir el izi bırakmıştı? Ve neden o izin kimliği saptandıktan iki saat sonra öldürülmüştü? Demek ki Kristoffer bir şey biliyor olmalıydı.

Jeppe kahvesini bitirdiğinde acı posanın dişlerine yapıştığını hissetti. İnsan bir plan göremiyorsa, bulabildiği az sayıdaki benzerliklere odaklanmak zorundaydı. Şu an için Julie'nin ve Kristoffer'ın öldürülmeleri arasındaki tek bağlantı Esther de Laurenti idi. Kendi binasında işlenen bir cinayeti senaryo olarak yazmış ve cinayet gecesi için kendisine destek olacak tanığı da yoktu. Birkaç güçlü kuvvetli adamla ekip kurmuş olabilir miydi? Ama neden yapsındı ki bunu?

SABAH TOPLANTISINDA EKİBİN havası gergindi. Ek personel çağırılmış, oda tıklım tıklım dolmuştu. Thomas Larsen tek başına oturuyor, Falck duvara yaslanıyorken Saidani telefonuyla meşguldü. Bir tek Anette formda görünüyordu. Turuncu çizgili bir eşofman üstü giymişti ve kahvesini yudumlarken gu-

kimsüyordu. *Svend'le ikisi muhteşem bir sabah geçirmiş olmalılar,* diye düşündü Jeppe acı acı. Tam brifingi başlatmak üzere yerine oturacakken şef sessizce girdi, kapının hemen iç tarafında ayakta durdu. Bir şey söylemiyordu ama söylemesine gerek de yoktu. Onun burada oluşunun ne anlama geldiğini herkes anlıyordu nasılsa. Durumun aciliyetini bütün ekip anlasın diye gelmişti.

Jeppe parmak eklemleriyle masaya vurdu.

"Günaydın herkese," diye başladı. "Bildiğiniz gibi baş şüphelimiz Kristoffer Gravgaard'ı kaybettik. *Napoli* balesinin ikinci perdesi oynanırken Kraliyet Tiyatrosu'ndaki avizenin içinde bulundu. Nyboe otopsiye dokuzda başlayacak ve Larsen, senin de orada olması, bana dönüşte raporu vermeni istiyorum."

Jeppe, sandalyesinde arkasına yaslanmış oturan Thomas Larsen'e baktı. Larsen'in yüzünde herhangi bir duygu belirtisi yoktu. Kristoffer'ın suçlu olmadığı konusunda Jeppe haklı çıkmıştı.

Ama inadından biraz erken vazgeçmiş olsa o genç adam şimdi sağ olabilirdi. İkisi de biliyorlardı bunu. Herkes biliyordu.

"Dün gece tiyatro çalışanlarından neler öğrendiğini anlat," dedi Jeppe.

Larsen yavaşça doğruldu. Azar işitmiş ergenler gibi davranıyordu.

"Kristoffer işe gelmiş," diye başladı. "Altıyı çeyrek geçte kafeteryadaki aşçıya merhaba demiş, giysi odasından gerekli eşyaları almış. Ama onları dansçıların odalarına dağıtma fırsatı bulamamış, demek ki çalışması o noktada yarıda kesilmiş. Avizede bulunana kadar kimse onu bir daha görmemiş."

"Kimse görmeden, duymadan, oraya nasıl gitmiş?" Jeppe onu acele etmeye yönlendiriyordu ama o cevap vermekte yavaş davranıyordu.

"Normal usule göre saat yediyle yedi buçuk arasında sahnenin zeminini temizlemesi gerekiyormuş, yani kapılar seyircilere açılmadan hemen önce. Orayı temizlemek için kullanılan makine çok gürültü çıkaran bir şey. O sırada sahne görevlileri genellikle

kafeteryaya gidiyor ya yemek yiyor ya da kahve içiyor. Dansçılar ısınma hareketlerini yapıyor, orkestra da henüz akortları yapmayı başlamamış oluyor. Başka bir ifadeyle ana salondaki tek kişi, sahneyi temizleyen kişi ve o da kulaklarına tıkaç takmış oluyor.”

“Bu da katile, Kristoffer’ı kandırıp tavan arasına götürmek orada onu öldürüp avizeye atmak için bir buçuk saat tanıyor. Olabilir. Nasıl kaçtığını biliyor muyuz?”

Sözü Saidani devraldı. Klipsten kurtulmuş birkaç buklesini kulağının arkasına ittikten sonra konuştu. Bu hareketi Jeppe’yi gülümsetmişti.

“Kraliyet Tiyatrosu’nda elektronik anahtar kartı sistemi kullanılıyor. Karttaki bilgiler kırk sekiz saat orada korunuyor. Kristoffer’ın giysi odasına altı yirmi ikide girdiğini görüyoruz, yirmi beş geç de oradan çıkıyor.” Saidani söz dinlemeyen saçlarını tekrar arkaya itti. “Bundan sonraki tek hareket, sekiz kırk yedide Heibergsgade’deki yangın merdiveni yoluyla. Tahmin ettiğimiz gibi katilimiz Stærekassen yoluyla kaçmış ve Kristoffer’ın anahtarını kullanarak binadan çıkmış.”

“Yedi kırk yedi demek istiyorsun herhalde,” diye düzeltti Jeppe.

“Hayır.” Saidani bir an onun yüzüne uzun uzun baktı. “Anahtar kartı yangın merdiveninde saat sekiz kırk yedide kullanılmış.”

“Kristoffer avizeye atıldıktan sonra bir saatten fazla mı geçmiş? Ne halt ediyormuş o zamana kadar?”

“İzliyordu.” Anette kahvesinin son yudumunu içti, başparmağıyla dudaklarının köşelerini sildi. “Bence tavan arasında deliğin kenarından avizeye bakıyor, yaptığıнын tadını çıkarıyordu. Aşağıda seyirciler, tepelerinde bir ceset... Bunu ne kadar eğlenceli bulduğunu tahmin edebiliyorum. Sonra ara verilince sahne görevlileri İp Terası’ndan ayrılıp molaya çıktığında sessizce oradan geçip çıkıyor. Tamam!”

Larsen, “Kim oyalanır olay yerinde,” diye itiraz etti. “Onu her an görebilecek bin kişi varken?”

Anette, “Senin daha iyi bir fikrin mi var?” diye sordu.

Larsen iki kolunu havaya kaldırdı, kimsenin duyamadığı bir şeyler mırıldandı. Anette ona gözlerini devirdi, başka herkes de gözlerini yere indirdi. Bir tek şef dışında. Ateş saçan gözlerini Jeppe'ye dikmişti, sanki ekibin moralini bozma suçunu ona yüklemekteydi. Aslında ondan başkası da sorumlu sayılamazdı.

Jeppe hızla görevleri dağıttı, sabah toplantısına son verdi. Şefle ikisi odada yalnız kaldıklarında Jeppe onun yüzündeki kaygı çizgilerinden, büyük bir zılgıt yemek üzere olduğunu anlamıştı.

Şef iki elini kalçalarına dayayıp onun karşısına dikildi, ufak tefek yapısına ve yumuşak yüz ifadesine rağmen çok otoriter görünüyordu.

"Kørner," dedi. "Emniyet müdürüne ve medyaya ne söylememi bekliyorsun?"

"Bütün ipuçlarını incelediğimizi ve tanık ifadelerini almayı sürdürdüğümüzü."

"İpucumuz falan yok!" dedi şef. "Bulduğumuz tek Adli Tıp izinin sahibi de şimdi öldürüldü. Ciddi soruyorum: Ne var elimizde? Hiç şüpheli var mı?"

Jeppe omuzlarını kaldırdı. Şef soluğunu burnundan saldı, kapağa yöneldi.

"Mosbæk'ten öğleden sonra üçte gelmesini istedim. Soruşturmada sana yardımcı olsun."

"Mosbæk mi? Şimdi mi?"

Öğleden sonrayı polis psikoloğuyla baş başa geçirme fikri, Jeppe'nin keyfini daha da kaçırmıştı. Mosbæk kötü psikolog olduğundan değil, Jeppe özel olarak da ona danıştığı için profesyonel ustalığının en üst düzeyde olduğunu biliyordu ama şu ara, somut ipuçları aramak yerine oturup katilin psikolojisini konuşmak ona vakit kaybı gibi geliyordu.

Şef kapıda durdu.

"Buna hazır mısın sen, Kørner? Çünkü ağır geliyorsa herkes anlayış gösterir."

Kararlı bir ifadeyle başını salladı, başka bir şey söylemeksizin şefin odadan çıkmasını bekledi. Boşanma sonrası depresyonunda merhamet gösterilmesi, neredeyse normal sinir krizi kadar kötüydü.

Jeppe kâğıtları toparlayıp kendi günlük planını gözden geçirdi. Yazarlar grubunun öbür iki üyesi sorgulanmalıydı. Önce Erik Kingo, sonra da Anna Harlov. Neyse ki Kristoffer'ın ailesine haber verme işini Anette üstlenmişti. Kristoffer'ın annesine kötü haberi vermeye giderken yanına en iyi polislerden birini alacaktı, bakalım annesi delikanlının son günlerine biraz ışık tutabilecek miydi. Görünüşe göre Kristoffer, ruhen sağlıksız annesiyle o kadar yakın değildi ama yine de kadın bazı önemli bilgilere sahip olabilirdi. Ne olursa olsun, ona haber vermek gerekirdi zaten.

Jeppe o gün Esther de Laurenti'yi ziyarete de iki polis yollamaya karar verdi. Kristopher'ın ölümüne onun tepkisi, herhalde çocuğun annesininkinden bile kötü olabilirdi.

P. KNUDSENS Gade, Kopenhag'a giren anayoldu. Her gün sayısız insan kente gelip gider ama pek azı o kapıdan geçtiğinin farkına varırdı. Jeppe, Esther de Laurenti'nin yazar dostlarının adreslerini not etmişti. Erik Kingo, *HF Frem 4, Knudsens Gade*'deydi. Randevu almak için kısaca konuştuklarında adam adresi böyle vermişti. İçinden düşündü: HF sözü genelde Danimarka'nın hobi bahçelerine verilen ismin kısaltılmışı olarak kullanılırdı ve çoğu zaman ufacık evlerden, yazlık kabinlerden oluşurdu. Dört şeritli bir otoyol üzerinde gerçekten hiç dikkat etmediği bir hobi bahçesi bulunabilir miydi? Hem başarılı bir yazar, neden Güney Limanı kesimindeki otoyollardan birinin üzerinde oturmayı seçsindi ki?

Jeppe, Ellebjerg İlkokulu'na yaklaşıırken yavaşladı, Gustav Bangs Gade'de, yoğun yeşillik bir alanı çevreleyen çitin dışına arabayı park etti. Doğruydı: hobi bahçesiydi burası.

Çit boyunca yürüdü, kapısında *HF Frem* yazılı tabela bulunan bir bahçe kapısına vardı. Tabelanın mavi emaye yazıları, buranın rüzgârlı hava koşullarıyla iyi başa çıkıyordu doğrusu. Kapının iç

tarafında dört ufacık ahşap ev, mutlu renkleriyle pınlı pırıldı. Kiminin kuş bahçeleri, kiminin müstemilatı vardı. Önünden geçtiği bahçelerde insanlar şortlarıyla, yalınayak, piknik masalarında oturuyor, soğuk biralarını içerek öğlen güneşinin tadını çıkarıyordu. Bir yanda emekliler kâğıt oynuyor, öbür yanda bir ailenin küçük çocukları hortumla birbirini ıslatıyor, göl kenarındakiler şişirme bot yüzdürüyorlardı. Ayak seslerini duyan bir baba başını kaldırıp Jeppe'ye kuşkuyla baktı. Güneşe karşı gözlerini kısmak zorunda kalmıştı.

Patika, oval bir gölün ardındaki tümsekte görünen iki evin ortasında son bulmaktaydı. Gölün çevresinde her biçimde sayısız ufacık ahşap ev, buraya karmaşık, pastoral, son derece Danimarka'ya özgü bir gecekondü mahallesi havası veriyordu. Ağaçların suya doğru eğdiği dalların koca koca yaprakları suyu karartırken, ahşap iskelelerin üzerinde güneş şemsiyeleri görünüyordu. Nilüferlerin arasında demirlemiş küçük kayıklar göz alıyordu. Jeppe şu anda güneybatı Kopenhag'ın merkezinde bulunduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Bir taş atımı uzaktaki otoyoldan buraya trafik uğultusu bile ulaşmıyordu.

"Siz polis olmalısınız!"

Jeppe döndü, altmış yaşlarında, uzun boylu adamı gördü. Ellerini lekeli bir pamuklu beze silmekle meşguldü. Eskimiş beyaz gömleğine, sıvalı kollarına bakılırsa, bir şeyi maviye boyarken yakalamıştı Jeppe onu. Erik Kingo'nun omuzları geniş, beyaz saçları gür, çenesi çıkıktı ve belli ki böyle olmasından kendisi son derece memnundu. Jeppe'ye hiç gülümsemeksizin baktı, koca ellerini silmeyi sürdürdü.

"Evet, resim de yaparım," diye açıkladı, sanki Jeppe'nin mutlaka soracağı bir soruya önceden cevap vermeyi seçmişti. Sonra döndü, soldaki eve doğru yürüdü. Jeppe'yi yanına davet etmemişti bile.

Jeppe bitkin bir halde *İşte bir alfa erkek daha*, diye düşündü ve onu takip etti.

"Bir fincan kahve ister misin?"

Jepppe başını hayır anlamında salladı ve davet beklemeden oradaki banka oturdu.

"Online yazarlar grubuyla ilgili size bazı sorular sormak istiyordum. Esther de Laurenti ve..." Bloknotuna bakmaya çalışıyordu.

"Anna Harlov," diye tamamladı Erik Kingo. "Bir âfettir. Beş cümle yazsa üçünü bayağılaştırmaktan kurtulamaz. Zaten hiçbir kadın kurtulamaz bence. Neyi bilmek istiyorsunuz?"

Jepppe sert, ahşap banka otururken ağrıyan kalçalarını biraz olsun rahatlatmak için öne doğru eğildi. Bu piknik masası, minimalist döşenmiş evin tek "kulübe tipi" mobilyası olmalıydı. Ne minder vardı ne biblo. Yalnızca kitap rafında iki küçük bronz heykel, o kadar. Dar alanın çoğunu çalışma masası kaplamıştı. Çalışmanın sosyalleşmekten önemli olduğuna dair bir sinyal.

Jepppe bloknotunu açarken, "Yazar grubunuz hakkında bana neler söyleyebilirsiniz?" diye sordu. "Ne zamandan beri var o grup?"

Erik Kingo kollarını göğsünde kavuşturdu, tek parmağını düşünüyormuş gibi çenesine dayadı. Hem yapmacık hem de erkeksi görünen bir poz.

"Ah Tanrım, durun bakayım, Anna'yı beş altı yıl önce San Cataldo'daki yazarlar kulübünde tanımıştım. Harika bir adamla evli, John Harlov. Danimarka Sanat Vakfı'nı o yönetiyor. Her neyse, yazarlar grubu taslaklarımızı birbirimize gösterip yorumlar yaparken doğdu. Yazarlık insana yalnızlık duygusu veren bir iştir. Editörünüz dışında, işi bilen birinden geribildirim almak hoş bir şeydir."

"Demin Anna Harlov'un pek de iyi bir yazar olmadığını söylememiş miydiniz?"

"Tanrı da biliyor ya, doğru. Ama iyi editör olabilecek niteliklere sahip. Gözleri keskin. Esther bize katılalı bir yıl bile olmadı. Onu bize öneren John olmuştu. Bir iyilik olsun diye. Yani henüz yazdıklarının hiçbirini yayımlanmış değil. Nice kişi gibi onda da cinayet romanı yazma konusunda isterik bir arzu var. Ama edebiyat tarihiyle ilgili bilgileri harika."

Erik Kingo ellerindeki boyaları silme işini bitirdi, bir Türk cezvesinden fincanına kahve koydu. Çok koyu, telveli cinsinden.

"Anna'nın kurup yönettiği Google Docs sayfasına, geribildirim istediğimiz metinleri yüklüyoruz. Üç kişiyiz yalnızca. Parola kullanıyoruz. Bilgileri dışarıdan kimseyle paylaşmayacağımıza dair de yazılı bir anlaşma imzaladık. Sızarsa felaket olur."

Kingo kafasını arkaya atıp minik fincandaki kahvenin son yudumunu içti. Sonra cezveye uzanıp fincanını tekrar doldurdu, döndü, Jeppe'nin karşısına oturdu.

"Dinle, Esther'in cinayetle ilgili bir tür olaya bulaştığını duydum ama bunun geri kalanımızla ilgisi ne?"

Jeppe cevap vermeden önce durakladı, karşısındaki adamı süzdü. Kingo'nun demode maço otoritesi, bugünlerde pek de sık rastlanmayan türdendi. İnsanların kendisine itaat etmesine alışkın biri olduğu belliydi.

"Ayrıntılara giremem ama Esther'in kiracısının öldürülmesiyle Google Docs sayfasına yüklediği taslak arasında bağlantılar var."

"Bağlantılar mı var?" diye tekrarladı Kingo.

Jeppe gözlerini onunkilerden kaçırmadı ama bir şey de söylemedi.

Birkaç saniye sonra Kingo kahve fincanına baktı, "Kıza yazık tabii," dedi. "Hoş kızdı."

"Kız mı?"

Kingo kahvesinden bir yudum aldı, sonra boğazını temizledi. "Esther'in kiracısı. Julie'ydi, değil mi? Esther'in son şarap âlemlerinden birine gittiğimde görmüştüm onu. O sıska şan öğretmeniyle birlikte servise yardım ediyordu."

Kristoffer. Jeppe katılaştı. Kingo kurbanların ikisini de tanımıştı.

"Ne zamandı o?"

"Birkaç ay önce. Mart sonları olmalı herhalde çünkü martın on beşine kadar Hald Konagi'nda yazarlık eğitimiyle uğraşmıştım."

"Julie ile konuştunuz mu? Ya da Kristoffer'la, şan öğretmeniyle?"

Kingo başparmağındaki boya lekesini tırnağıyla kazımaya çalışırken, "Tek kelime bile konuşmadım," dedi. "Masada on ya da on iki kişiydik, sohbet de gece boyunca çok canlıydı. Yani hizmet verenlerle çene çalmaya vakit yoktu. Belki bir ara ondan bir fincan kahve istemiş olabilirim."

Jeppe, Esther de Laurenti'ye o daveti sormak için notunu aldı, sonra gözlerini Kingo'nun özgüvenli gözlerine dikti.

"Biz taslağa dönelim. Ne zaman okudunuz onu?"

"Birkaç hafta önce. Olayın yeri olarak kendi binasını kullanmıştı, orası çok kesin."

"Kitaptaki kızın Julie Stender üzerine modellendiğini fark etmiş miydiniz?"

"Hayır," diye omuz silkti Kingo. "Kasabadan gelme herhangi bir genç kız olabilirdi. Aslında Esther'in taslağıyla ilgili eleştirilerimden biri oydu. Kurbanın dünyada en çok kullanılmış klibi olması. Neden yaşlı bir adamı ya da evsizlerden birini öldürmemişti? Ama şuna da işaret etmeliyim, okuduğum kısımda kız henüz öldürülmemişti."

"Yani Esther'in bir hafta önce yüklediği sayfaları okumadınız öyle mi? İkinci bölümü?" Jeppe karşısında oturan güneş yanığı, kara gözlü adamı inceledi ama onda yalnızca belli belirsiz bir işsizlik görebildi.

"Sayfiye olarak buraya üç hafta önce taşındığımdan beri bilgisayar açmadım. Christianshavn'da bir dairem var, kışları orada geçiririm. Burası ilkel bir yer. İnternet yok, gereksiz elektronikler de yok. Cep telefonum var ama onu da günde bir kere açıyorum, acil bir durum olmadıkça da işim biter bitmez kapatıyorum. Koluma saat bile takmıyorum."

Kingo, Jeppe'ye çıplak kollarını gösterdi. Güneş yanığı kollarında, boya lekelerinin arasında teninin altındaki damarlar belli oluyordu. Sağ elinin küçük parmağında bir mühür yüzük parıltı damaktaydı.

“Buraya çalışmak için geldim. Bazı günler resim yapıyorum, bazı günler yazı yazıyorum. Julie’nin öldüğünü bilmemin tek nedeni de sizin aramanız.” Kingo kollarını geri çekti, tek elini ağarmış saçlarının arasından geçirdi.

Jeppe, “Salı akşamı neredeydiniz?” diye sorarken Erik Kingo’nun yüzünden bir gülümsemenin gelip geçtiğini gördü.

“Salı akşamı durun bakayım, gecenin geç saatlerine kadar yayıncımın verdiği yaz partisindeydim. Orada bana ödül verildi, bir konuşma yaptım sonra yayıncımla ve birkaç editörle birlikte ‘pub’lardan birine gittik. Bilmem bunlar yeterince tanık sayılır mı?”

Sayılırdı herhalde. Jeppe notunu aldı.

Kingo dönüp düşünceli gözlerle göle baktı.

“Burası Kopenhag’ın en derin göllerinden biri, biliyor muydunuz?” diye sordu. “Pek belli olmuyor ama on üç metre derinliği var ve içi balık dolu. Kaplumbağalar bile var. Eskiden kireç madeniymiş tabii. Kilise Gölü diyoruz buraya çünkü kilisenin tam yanında. Danimarka yaratıcılığının en iyi örneklerinden biri. Günün birinde ben birini öldürürsem -ki yazıda da gerçek hayatta da asla yapmam- buraya getirip ayağına ağırlık bağlar, suya atar, yılan balıklarının onu yiyip bitirmesini beklerdim.”

Erik Kingo kısıp güldü, sonra inanılmaz zarif bir el hareketiyle kafasındaki korkunç hayali uzaklaştırır gibi yaptı. Jeppe onun iri parmaklarına bakarken omurgasının tepesinden bir ürpertinin başladığını hissetmekteydi.

BÖLÜM 19

Kloster Sokağı'ndaki 12 numaralı bina sessizdi. Birinci kattaki daire boştu çünkü bir felaket olmuş, orayı boş bırakmıştı. İkinci katın terk edilmesi, orada oturan kişinin hastanede, hayata dönmeye çalışıyor olmasındandı. Üçüncü katın sessiz olmasıysa, Esther de Laurenti'nin ses çıkaracak bir şey yapmamasındandı. Ses demek, hayat demekti, tabii kapı ziline kötü haber demek olduğu zamanlar dışında. O zaman ses demek, ölüm demek oluyordu. Düşünceleri anaför gibi dönüp duruyordu; kapıyı da asla açmaması gerekiyordu.

Kanepenin koluna tünemişti. İki polis gelip ona Kristoffer'in haberini bildirdiğinde nerede oturuyorduysa yine orada oturuyordu. Kalkıp daha rahat bir yere geçmek yanılmış gibi geliyordu ona. Durmalıydı dünya.

Bir sonraki adımın da geleceğini biliyorum, diye düşündü *ama dayanamıyorum.* Soluk alıp vermek bile ihanetti. Ağlıyor olmayışına ne kadar şaştığını hatırladı. *Gözyaşlarım bile terk etti beni,* diye düşüncü, sonra kendini tutmaya çalıştı. Bu bir kitap değil. Bu gerçek.

Kendini zorlayıp ayağa kalktı, derin bir soluk aldı, kanının hareket etmeye başladığını hissetti. Köpekleri gezdirmesi, çöpleri atması gerekiyordu. Taslağına göz atmalı, düşünmeli, neler olduğunu anlamaya çalışmalıydı.

Kristoffer'ın artık var olmadığını anlamaya çalışmalıydı.

Banyoda, soğuk suyun altındayken geldi aklına. Kristoffer bir daha gelmeyecekti, onu bir daha hiç görmeyecekti. Julie'nin ölümü korkunç olmuştu, özellikle de kendini kısmen sorumlu hissettiği için ama Kristoffer'ı kaybetmek, insanın kendi çocuğunu kaybetmesi gibiydi. Esther duş başlığını göğsüne doğru tutup ağlamaya başladı. Uzun, acı hıçkırıklar parlak fayanslarda yankılanıyordu. Sonunda gücü tükendi, kendini bırakıp ıslak zemine yığıldı.

Vücudu ürpermeye başlayınca kadar banyoda, yerde yatmayı sürdürdü. Yavaşça kalktı, sıcak suyu açtı, duş başlığını tekrar yerine taktı, ısınmaya çalıştı. Havlupandan aldığı kalın havluyla kurulanıp vücut losyonunu yine her zamanki gibi süründü. Hayat devam ediyordu, arada durmuş olsa bile. Giyindikten sonra kahvesini yaptı, pencere kenarındaki çalışma masasına yerleşti.

Kristoffer'ın gelmesini yasaklayarak son günlerinde aralarında bir uzaklaşma yarattığına çok pişmandı. Veda edememek başıslanamayacak bir şeydi. Cenazeyi kim düzenleyecek acaba, diye merak etti. Kristoffer'ın annesinin bu işi yapabileceği konusunda kuşkuları vardı. Yardım teklif etmek zorundaydı.

Düşünceleri dehşet ortamıyla günlük pratik konular arasında gidip gelirken elleri de masanın üstündeki kâğıtları gruplara ayırmaktaydı. Gruplardan biri, romanıyla ilgili tüm notlarından ve taslaklarından oluşuyordu. Onları ilk fırsatta Jeppe'ye verecekti. Bir başka grup faturalardı, biri de ileride, birkaç yıl içinde yazmayı planladığı Oscar Wilde'la ilgili notlardan oluşmaktaydı. *Vagant* edebi dergilerini toplayıp dördüncü bir küme oluşturdu, kullanılmış kahve fincanlarını da yere indirdi. Kaç zamandır aradığı opal yüzüğü, Galen'in *En İyi Doktor Aynı Zamanda Filozoftur* kitabının altından çıktı. Bir an için bir sevinç yükseldi içinden. Ama sonra hatırladı ve dünya yine dayanılmaz oldu.

Önceki gün hastanede Gregers'ı ziyaret ettiğinde adam ona yanı sıra tonunda, binalarına bu belaları musallat etmek için ne

yaptığını sormuştu. Sorarken bunun ne kadar cuk oturduğunu bilemezdi tabii. *Dünyada bunca polisiye roman varken, neden benimki?*

Esther çekmecedeki vergi evrakını da çıkarıp bir küme oluşturdu, bunu yaparken içinde kırıntılar olan bir tabakla yapışkan bant bobinini devirdi. Bobinin kaidesi öyle ağırdı ki iki elini kullanmak zorunda kaldı. İçinde büyük bir tedirginlikle Patoloji Bölümü'nden gelen raporun sayfalarını ayırmaya koyuldu.

Bir terslik vardı.

Masanın üstüne baktı. Bu ağır ve hantal yapışkan bant kaidesi, kesinlikle kendisine ait değildi. Birinden ödünç alıp da sonra geri vermeyi unutmuş olabilir miydi? O hiç bant kullanmazdı ki!

Eğer işinden ayrılırken getirmiş olsa bir yerinde Kopenhag Üniversitesi diye bir yazı olmalıydı. Camdan gelen ışığın altında kaideyi çevirip altına baktı ama üzerinde etiket bulamadı.

Kaidenin altı açık gri keçe kaplıydı. Bir köşesinden uzanan kahverengi leke, yüzeyin ortalarına doğru küçük damlalara dönüşüyordu.

Esther'in elleri gevşedi, yapışkan bant kaidesi gümbürtüyle yere düştü.

Sarışın kırpıklarındaki kan damlaları, solgun teni üzerinde parlıyordu. İzini yanağında bir s s gibi taşı-maktaydı.

Ona ebedi güzellik ihsan etmişti kendisi. Arkada-şı son uçuşunu yapmış, bir ışık halkasının ortasına konmuştu.

Cömert armağanlar. Görebiliyor musun beni şimdi?

Beni kâbus fabrikasının battaniyesine sarınmış insanlar biçimlendirdi. Yckluklarıyla biçimlendirdi-ler beni. Ama artık biçim veren benim. Ben, bıçakçı. Hikâyeyi ben yazıyorum. Kendi hik yemi.

Deli değilim ben. İcinizden biriyim.

Ama her şeyde bir denge olmak zorunda. Ya-şayanlarla  l ler arasında, atılganlarla ekingenler arasında. Tavuklarla yumurtalar arasında. İnsanın dayanabileceğinin bir sınırı var. Bakıcı denilenler mahvederken dünya müdahale etmeden seyreder, o zaman da ortaya yeni kurallar çıkar. Yeni bir adalet.

Bu ağzında acı bir tat bırakmıyor mu, diye mi so-ruyorsunuz? Buna tek cevabım, acı tattan hoşlanıyo-rum, demek olur. Çünkü acı ve çünkü bana ait.

BÖLÜM 20

Jeppce arabayı güneşin altına bırakmıştı. Döndüğünde direksiyon simidi öyle ısınmıştı ki torpido gözünden bir paçavra bulup simidi onunla tutmak zorunda kalmıştı. Bütün camları indirip fanı en yükseğe ayarladı. Hobi bahçesinden çıkıp yoğun trafiğe girdiği sırada Anette aradı. Trafik uğultusuna rağmen sesi netti.

"Cinayet silahını bulduk! Esther de Laurenti bir saat önce masasının üstünde bir bant kesici buldu. Kanlı. Clausen kanın büyük olasılıkla Julie'ye ait olduğunu söylüyor. Katil onu elinden bir kan gölüne bırakmış olmalı."

"Cinayet silahının Esther de Laurenti'nin masasında ne işi var?" Jeppce gaza yüklendi, Fisketorvet Alışveriş Merkezi'nin köşesindeki yeşil ışığın sonuna yetişmeyi başardı.

"İyi bir soru. Bobin kaidesinin fotoğrafını Caroline Routrup'a yolladım. Onunmuş. Genellikle kızların salonundaki kitap rafında dururmuş. Kaybolduğunu fark etmemiş."

"Parmak izi?"

"Yok. Ama nasıl olup da Esther de Laurenti'nin dairesine geldiği ilginç. Ve neden?"

Jeppce, Kalvebod Rihtımı'nda bir kırmızı ışıktaki durdu, denizi görmesini engelleyen bir dizi beton iş hanına baktı.

"Ya biri onu suçlu göstermeye çalışmış ya da belki o birini korumaya çalışmış olabilir mi? Kristoffer'ı belki."

"Bu iş delirtecek beni!" diye homurdandı Anette. "Sen buraya doğru mu geliyorsun? Neredesin?"

"Østerbro yolundayım. Yazarlar grubunun ikinci üyesi Anna Harlov orada yaşıyor, eski teraslı evlerin birinde, bilirsin, Potato Rows'ta. Hey, bu arada, lütfen Saidani'ye rica eder misin, Erik Kingo'nun geçmişini bir tarasın."

"İlginç bir yanı mı var?" Sesinde umut belirmişti.

"İlk bakışta yok. O akşam için tanıkları var gibi görünüyor." Jeppe arabayı Tivoli ile tren istasyonu arasındaki yola sürdü. Kalabalık turist grupları karşıdan karşıya geçiyor diye yavaşlamıştı. Turistlerin gözleri yola bakacak yerde, lunaparka doğrulmuştu. "Ama Esther de Laurenti'nin evinde hem Julie'ye hem de Kristoffer'a rastlamış."

"Aha." Sesindeki ümit sönmüştü. "Saidani'ye söylerim. Belki Kingo yapışkan bantları sık kullanan biridir, biz de yeni bir boş kovalamacaya çıkarız."

O telefonu kaparken Jeppe de Farimagsgade'da, teraslı küçük evlere yakın bir kestane ağacının dibine park ediyordu. Son yıllarda bu evler, deniz kenarındakiler kadar büyük bir moda haline gelmişti. Hepsi çok güzel restore edilmiş, bol paralar harcanarak yaratıcı adımlarla güzelleştirilmişti.

Anna Harlov'un evi de istisna oluşturmuyordu. Jeppe ön bahçenin çakalları üzerinden evin parlak siyah kapısına doğru yürürken arkasındaki demir bahçe kapısı ufacık bir çıt sesiyle kapanmıştı. Therese'in de arzusuydu Potato Rows'ta bir eve taşınmak. Kendisi ona takılır, bunun iflah olmaz züppelik olduğunu söylendi. Yenilenmiş bir işçi evine, sırf kültürel seçkinler arasında popüler oldu diye o kadar para ödemeyi kim isterdi? Şimdi artık Niels'le buraya taşınabilir, öbür evler gibi her tarafı eskitme ahşapla ve türlü zaafarla kaplatabilirdi.

Zili çalamadan kapı açıldı, elinde çöp torbası taşıyan bir kadın ona telaşlı bir bakış yöneltti.

"Ay, beni korkuttunuz. Biraz erken geldiniz. Dedektif Körner, değil mi? Kusura bakmayın, elinizi sıkamıyorum."

Onun yanından geçip ön bahçedeki çöp bidonuna yürüdü. Dağınık sarı saçlarını rastgele toplayıp tepesinde bir topuz yapmaya çalışmıştı. Vücudundan güneşte ısınmış meyve kokusu gibi bir parfüm yayılıyordu. Jeppe onu seyrederken o, bidonun kapağını açtı, elindeki torbayı atıp iki eliyle bastırdı. Yalınayaktı. Siyah bir tulum giymişti. O tulumu küçük bir otomobil fiyatı ödemiş olmalıydı. Çöpü her bastırışında tulumun kumaşı kabarıyor, uyluklarına sarılıyordu. Poposu biçimli ve cazip, kolları ince, teni yanıktı.

Jeppe kasığında bir hareket hissedince şaşırdı. Anna Harlov'un memeleri, ipeksi kumaşın içinde serbestçe kıpırdıyordu. Jeppe'nin kafasında çıplak ten hayalleri dolaşmaktaydı. Kadın dönüp parlak ve açık ifadeli yüzü, bembeyaz dişleriyle ona gülümsediğinde penisi kabardı yavaşça ama yine de yılın ilk ereksiyonu olma yolundaydı.

"Neyse ki yarın toplayacaklar," dedi Anna Harlov. "Dün gece yılan balığı yedik. Sıcak havada balık kılçıklarından berbat kokan bir şey yoktur."

Bir kere daha yanından bu sefer sürtünerek geçti, Jeppe bir an için kollarını ona uzatacakmış gibi oldu.

"Yani farkındayım, yılan balığı yemememiz gerek ama bunlar balık çiftliklerinde yetiştiriliyor ve tümüyle legal. Tadı da öyle güzel ki! Her neyse, gelin içeri. Ben şu ellerimi yıkayıp geliyorum."

Sekiz ayını ereksiyonsuz geçirmişti, gölgesini bile görememişti ve şimdi oluyordu, Østerbro'daki bir ön bahçede. Jeppe önce bir rahatlama duygusuna kapıldı, ardından onu utanç duygusu izledi. Arkadaşı Johannes'm ona zayıfladı diye aldırdığı bu sıkı blucine için için küfretti. Birkaç kilo vermenin en iyi yolu boşanmaktır zaten. Dönüp Anna Harlov'un peşinden eve girdi.

İçerisi tam beklediği gibiydi. Pahalı ve zevkli döşenmiş, entelektüel bir ev. Ankastré kitap raflarında kitaplar iki sıra halindeydi. Parkeler açık renk, Børge Mogensen kanepenin üzerindeki battaniyeler Bolivya yünündendi. *Eminim kuzeyde bir de yazlık evleri*

ıdır, orada kibirli ve şık dostlarıyla taze karides yiyip doğal şarap içiyorlardır, diye geçirdi içinden Jeppe. Arzularının odağını küçümseyerek ereksiyonunu gidermeye çabalıyordu. O odak da açık mutfağın paslanmaz çelik eviyesinin başında ellerini yıkamaktaydı.

Anna Harlov başını yuvarlak masaya doğru sallayıp onu oturmaya davet etti. Masanın üstünde bir bakır termos, taş fincanlar ve küçük bir kâsedeki krakerler hazırды. Arka bahçeye açılan cam kapının yanı başında Anna Harlov'un bir fotoğrafı asılıydı. Kendinden bir hayli yaşlı bir erkekle birlikte bir banka oturmuş pozda. Adam elleriyle kollarını sallayarak bir şeyler anlatıyor, Anna da ona sevgiyle bakıyordu.

"Aslında aramanızı bekliyordum. Şimdiye kadar aramamış olmanız şaşırtıcı."

İki fincana kahve koydu, oturdu. Sesi boğuk ve pürüzlüydü. Jeppe'ye artistlerden birini hatırlatıyordu. Bir bacağına ötekinin üstüne atıp profesyonel davranmaya çalıştı.

"Bize söyleyecekleriniz mi var yani?"

Alnına düşen bir bukleyi üfleyerek yüzünden uzaklaştırmaya çalıştı. "Gazetelerde okuduklarımdan dışında bir şey bilmiyorum," dedi. "Ama Julie Stender cinayetiyle Esther'in üzerinde çalıştığı roman arasında dikkate değer benzerlikler var. Erik'le ben o metni haftalardık biliyorduk. Yani, soruşturmacı ben olsam, bunu biraz kuşkulu bulurdum."

Jeppe onun eleştirici bakışlarını kendi üzerinde hissetti. Ne yazık ki bu da zamansız libidosunu yatıştıracak bir etki değildi.

"İlk ne zaman okumuştunuz onu?" diye sordu.

"İlk bölümü yüklediği zaman -kurbanın karakter tarifi falan- temmuz başıydı. Cinayet de geçen hafta işlendi."

"Kimin hakkında yazdığını biliyor muydunuz?"

Kahvesini üfledi, dikkatle bir yudum aldı. "O sırada, herhalde o iki kızdaki ilham aldı diye düşündüm ama pek fazla dikkat ettimmi söyleyemem. İnsan hayali bir roman yazarken gerçek hayatın bir şeyler almak zorunda."

"Julie Stender'la hiç karşılaştınız mı?"

"Evet, bir kere. Esther'in verdiği bir yemek davetinde servis yapıyordu. Mart ayındaydı galiba."

Anna Harlov da gelmişti o partiye. Jeppe bloknotuna YEMEK DAVETİ diye yazdı.

"Erik Kingo da oradaydı, değil mi?"

"Evet, daha başka kimseler de. Kocam, örneğin."

Kocasından söz ederken yüzünde bir isteksizlik ifadesi mi vardı, yoksa Jeppe'ye mi öyle gelmişti? Anna düşünürken dilinin ucunu dudakları üzerinde gezdirdi, sonra dudaklarını parmağıyla kuruladı. Konuğunun şerefine mi?

Jeppe kendini topladı, "O yemekle ilgili hatırladığınız şeyler var mı?" diye sordu.

"Biz çok gezeriz. O nedenle de aklımda net bir şeyler kalmadı. Hoş bir ortamdı, onu hatırlıyorum. Bilmek istediğiniz özel bir şey var mı?"

"Tartışmalar, anlaşmazlıklar oldu mu?"

"Pek sayılmaz." Gözlerini kırıştırdı ama göz temasını bozmadı.

Jeppe başını eğdi, boğazını temizledi. "Julie Stender'ın konuklardan herhangi biriyle teması oldu mu?"

"Ben de biraz konuştum onunla. Kente alışıp alışmadığını, hangi dalda eğitim alacağını sordum. Onun dışında, havadan sudan konuşuluyordu. Yani Julie ve o genç adam sofrayı toplarken. Şimdi düşünüyorum da daha sonra bir ara Erik'i mutfakta onunla konuşurken gördüm. Sesini azarlar gibi yükseltmişti, o yüzden hatırlıyorum."

Jeppe başını kaldırıp ona baktı. Erik Kingo, Julie'yle hiç konuşmadığını söylemişti.

"Nedenini biliyor musunuz?"

Anna başını iki yana salladı, topuzundan bir başka bukle kurtulup yüzüne düştü. Kendisi mi hayal ediyordu, yoksa o mu tahrikkâr davranıyordu?

"Esther de Laurenti'nin taslağıyla Julie Stender cinayeti arasında bir bağlantı olduğunu söylemişsiniz. Bunu biraz açıklayabilir misiniz?"

"Açıklayabileceğimden pek emin değilim. Bakın, hafta başında biz evde bile değildik. Kocamın salı günü Aarhus'ta bir galeri açılışı vardı, ben de onunla gittim. Ama demek istediğim, katilin o taslağı okuduğu açıkça görünüyor, değil mi?"

"Siz taslağı kimseye göstermediniz ve kimseyle konuşmadınız, değil mi?"

"Hayır. Yazarlar grubumuzun kuralları çok açıktır. Malzemenin hepsi üçümüz arasında sır olarak saklanacaktır." Yumuşak dudaklarında küçük bir gülümseme dans eder gibi oldu. Bir davet gibiydi. "Ama bakın, sanırım burada asıl konunun çevresinden dolanıyoruz."

Jeppe fincanına uzanacak oldu ama eline güvenemediği için vazgeçti. Kafasına saldırıp duran hayallerde Anna Harlov masanın üzerinde çıplaktı, pahalı kıyafeti parça parça edilmişti, kendi dudakları da onun memelerinin üzerindeydi. Şimdi kendisine başını sallasa çıkacak sorunlardan sorumlu sayılamazdı.

"Biri Google Docs'tan Esther'in metnini okumuş ve kötüye kullanmış. Ama şimdi oraya yazan kim? Esther asla bu kadar tatsız bir şey yapmaz."

Jeppe hayal kırıklığına uğrayan libidosunu bir yudum kahveyle sakinleştirip masadaki damlaları eliyle sildikten sonra konuştu.

"Kim mi yazıyor? Anlayamadım."

"Yani bilmiyor musunuz?" Kalkıp salondan laptop'unu getirdi. Birkaç tuşa basıp ekranı ona çevirdi.

Sarışın kirpiklerindeki kan damlaları, solgun teni üzerinde parlıyordu. İzini yanağında bir sūs gibi taşımaktaydı.

Ona ebedi güzellik ihsan etmişti kendisi. Arkadaşı son uçuşunu yapmış, bir ışık halkasının ortasına konmuştu.

Cömert armağanlar. Görebiliyor musun ben şimdi?

“Ve böyle devam ediyor. Dün gece geç saatte yüklenmiş. Kim yazıyor bunları?”

Jepp e bir küfür savurdu, sımsıkı pantolonunun cebinden telefonunu çekip Saidani'yi aradı. Hemen cevap veren Saidani'nin sesi endişeliydi.

“Ben de tam seni arayacaktım. Yeni metin yüklendiğini şimdi fark ettim. Esther de Laurenti değil yazan. Onunla konuştum. Gruba kimin nereden girdiğini bulmaya çalışıyorum.”

“İyi. Yoldayım, geliyorum. Ekibi topla. Saat onda personel odasında buluşalım.” Jepp e telefonu pantolonunun cebine soktu. Yazarların Google Docs sayfasına yazmaya başlayan, katilden başka kim olabilirdi? Bu durumda cinayetlerle metinlerin bağlantısı da kesinleşmiş oluyordu.

Ayağa kalkıp Anna Harlov'a başıyla selam verdi.

“Sizinle tekrar konuşmamız gerekecek. O zamana kadar aklınıza soruşturma için önemli olabilecek bir şey gelirse lütfen beni hemen arayın.”

Kartvizitini uzattı, ön kapıya yöneldi. Daracık antrede durdu. Kapıda bir sürü kilit vardı. Bir an kararsız kaldı. Çıkmak için hangisini açacağını bilemedi.

“Üzülme yin, kapının nasıl açılacağını ancak buraya yedi sekiz kere gelmiş insanlar öğrenebiliyor.”

Anna Harlov peşinden gelmişti, şimdi de tam arkasında duruyordu. Jepp e onun geçmesi için yana çekilmeye çalıştı. Anna en tepedeki kilide uzanırken yumuşak memelerinin onun koluna değmesine izin vermişti.

“Belki gitmemeniz için bir sinyaldir!” Bir an ona yaramaz çocuk ifadesiyle baktı sonra kapıyı açtı. Jepp e tepki göstermeden kendini ön bahçede buldu, arkasındaki kapı kapandı.

Aklı karışmış, nefesi sıklaşmıştı. Kuzey Avrupa'nın en sert penisi de onunkiydi.

JEPPE'NİN VÜCUDUNU KONTROL altına alma çabaları, merkeze kadar olan yolculuğun yarından fazlası boyunca sürdü. Ne

zamandır böyle bir arzu hissetmemiştir. Rahat bir ilişkinin bedeli, en iyi olasılıkla rahat bir seks hayatı olurdu. Tedavinin ikinciyle üçüncü dölleme girişimi arasında bir ara, Therese'le onun bir zamanlar çok eğlenceli olan seksleri de bir tek amaca dönük, belli zamanlarda gerçekleşecek zoraki bir çiftleşmeye dönüşmüştü.

Şimdi de arabasının içinde, yeni yetmeler gibi titrer durumdaydı. Bu kadın onu sırf eğlence olsun diye mi işletiyordu, yoksa saklayacağı bir şey vardı da onun önünde bir sis duvarı mı oluşturmaya çalışıyordu?

Merkeze ulaşınca arkadaşları onu soru ve talep yağmurlarına tutmadan önce dosdoğru tuvalete yöneldi. Neyse ki orası boştu. Kapıyı kilitledi, Johannes arayınca açmayı reddetti, ellerini iyice yıkayıp sert kâğıt havlularla kuruladı. SMS geldiğinde çın sesini duydu. Johannes besbelli memnur olmamıştı.

En iyi arkadaşın seni doğum gününe davet ediyor da sen evde kalmayı seçiyorsun! Partilere insan her zaman gıdıp dans edebilir. Hayat demek, televizyonda mümkün olduğunca kötü film seyredip kanepede uyuyakalmak demektir. J.

Haftalar önce postayla gelen davetiyeye cevap vermeyi Jeppe yine her zamanki gibi unutmuş, kendiliğinden ortadan kalkacağını ummuştu. Bu seferkinden kurtulmak kolay olmayacaktı. Baha-ne olarak bu cinayet olayını kullanmak zorundaydı. Johannes de kabul etmek zorunda kalırdı, kalmaz mıydı?

Sinir uçları fırtınada kalmış çingiraklar gibi çınlarken Jeppe ceketinin cebindeki ilaç kutusunu çıkardı. Bir zamanlar o kutuda, bir ons fiyatı zenginleştirilmiş uranyumdan fazla olan lavantalı Fransız şekerleri bulunurdu. Oysa şimdi asetaminofen ve Oxy-Contin hapları vardı. Sırt ağrıları için alıyordu onları, biraz da alıtmaya başlamıştı. Haplara da biraz koku eklenmiş, o tatsız te-beşir tadı telafi edilmeye çalışılmıştı.

Birinden bir, ötekinden iki tane yuttu, çenesindeki suları silerken aynada kendine baktı. Cildi balmumu gibiydi. Bunun yalnızca başarısız saç boyasından ve tepedeki floresan ışığından kaynaklanmadığını biliyordu. Derin bir soluk aldı, kimyasalların işlerini görmesine izin verdi. Derken gerginlik yavaş yavaş gevşedi, Jeppe sakinleşti.

Toplantı odasının kapısını açtığı anda Thomas Larsen, Falck ve Anette'i masaya oturmuş çene çalarken buldu. Sara Saidani açık pencerenin önünde durmuş dışarı bakıyordu, sanki kendi apayn dünyasındaydı.

"Evet, Saidani? Duyalım bakalım!"

Kız dönüp masada kendisini bekleyen bilgisayarın başına yürüdü. Peşinden yumuşacık, neredeyse neşeli bir havayı sürükleyerek yürümüştü. Yüzündeki ciddi ifadeyle ters düşen bir koku Jeppe kendini biraz daha iyi hissetti.

"Dün gece on biri elli geç, bilinmeyen biri yazarların online dosyasına bir sayfa yazı girmiş. Ben aslında sayfayı kaldırmayı planlıyordum. Medyayı falan düşününce daha iyi olur diye karar vermiştim. Ama şimdi düşünüyorum da açık kalsa daha iyi olur."

"İyi düşünüyorsun, Saidani," diye ona katıldı Jeppe. "Metnin ilk başına baktım da bunu yazan her iki cinayetin sorumluluğunu üstleniyor. Hem surata çizdiği desenden hem de Kristoffer'ın avizeye uçmasından söz ediyor. Ama tabii salağın teki gazeteleri okumuş, yazarların dosyasını 'hack'lemiş de olabilir."

"Parolayla korunuyor." Saidani bunu söylerken kuşkuyla gözlerini kısmıştı. "Üç kullanıcı profilinin de kullanıcı adları ve parolaları saptanmış. Son üç aydır çok kere girip çıkmışlar. Kimin ne zaman, ne yorum yaptığı hep belli. Dün akşamkini yükleyen de Erik Kingo olarak girmiş."

"Kingo mu? Yazlığında hiç internet olmadığını iddia ediyor o." Jeppe hapların etkili olmaya başladığını hissediyor, seviniyordu. Vücuduna rahat bir uyusukluk yayılmakta, sırtı gevşemekte, dudaklarında bir gıdıklanma başlamaktaydı.

"O yalan olabilir," dedi Saidani omuzlarını kaldırarak. "Temmuz başından beri hiç girmedığı doğru. Esther de Laurenti'ye son yorumlarını o zaman bırakmış. Ama onun kullanıcı adını ve parolasını bilen biri bu son metni dün gece yarısından hemen önce yüklemiş."

"Konuşurum onunla. Telefonu genellikle kapalı. Herhalde oraya tekrar gitmem gerekecek." Jeppe o tatsız hobi bahçesini hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

Anette, "Ya Julie'nin Instagram'daki yüzü?" diye sordu. "Ağzında da bir şey vardı, belki anasonlu şekerdi. O konuda yeni bir şeyler öğrendik mi?"

Saidani başını iki yana sallayarak, "Onu kimin yüklediğini bilemiyorum," dedi. "Ama profil kaldırılmadan önce *beğen* ya da *beğenme* yorumu koyanları kontrol ediyorum. Fotoğrafa 200'e yakın *beğen* gelmiş, büyük yük. İnsanlar bunu bir tür şaka falan sanmış olmalı."

Saidani'nin yanakları biraz pembeleşmişti. Jeppe ona bakarken gülümsemesini engellemeye çalıştı. Belki de gerçekten utanmıştı. Larsen'e döndü. Larsen açık mavi gömleğiyle diri ve rahat görünüyordu.

"İyi, otopsinin bir özeti?"

Larsen gömleğinin kollarını özgüvenli bir hareketle sıvadı. Kristoffer'ın katil olduğu yolundaki öngörüsü doğru çıkmayınca tedirgin olmuşsa bile o duygunun artık üstesinden gelmiş olduğu belliydi.

"Kristoffer Gravgaard dün ölmüş. Perşembe. Ağustosun 9'u, saat 18.00 ile 19.30 arasında. Nyboe ölüm nedeninin kalp durması olduğunu saptadı..."

"Kalp durması mı?"

"... elle boğulma sonucu gelen kalp durması. Dolayısıyla da *anayıldı* gibi kesinlikle cinayet. Vücutta dış izler yok, boyun kısmında parmak ya da tırnak izleri yok, oysa bunların olmadığı bir boğulma kurbanı çok nadir. Nyboe'ya göre katil onu arkadan

kavrayıp kalbi durana kadar karotid damarlarına bastırması olabilir. Bir dakikadan uzun sürmüyormuş. Çok profesyonel bir iş."

Anette, "*Shime-waza!*" diye bağırdı. Japon aksanını taklit etmeye çalışıyordu.

"Evet," diye devam etti Larsen. "Klasik bir judo kavraması. Normalde şiddet gösteren kişiyi yatıştırmak için kullanılıyor. Nyboe'nun kalp aritmisiyle ilgili son derece teknik ayrıntılarına girip başınızı ağrıtmak istemiyorum, yalnızca özetini anlatıyorum." Larsen dinleyicilerine beklenti dolu bir bakış yöneltti, gerilimin artmasını istiyormuş gibiydi. "Kurbanımız boynun ön tarafındaki bir refleks noktasına elle basınç yapılması sonucu ölmüş. Tam o noktaya bastırılmış. Yani bunu yapan, ne yaptığını çok iyi bilen biri. Kavga sanatlarında yüksek beceri sahibi, belki askeri personel olarak eğitilmiş biri. Nyboe özellikle *infaz* kelimesini kullandı."

"Julie Stender'ı da öldüren kişiden mi söz ediyoruz?" Jeppe, Larsen'in arkalarında bir yere bakıyor, onun kibirli yüzünü görmekten bilerek kaşınıyordu.

"Bunu bilmek zor," dedi Larsen. Düşünceli bir hareketle koltundaki altın saati düzeltiyordu, rahat ve kontrollü görünmek isteyen biri gibi görünmeye hevesli bir hali vardı. "Ama katil bu kurbanı da imzasını bırakmak istemez miydi?"

Jeppe, "Julie'nin kafasına vuruldu, Kristoffer boğuldu," diye devraldı sözü. "Bu aynı katil değildir anlamına gelmez. Yepyeni bir katilin apansız ortaya çıkmasının ne kadar küçük olasılık olduğunun hepimiz farkındayız. Eğer Kristoffer'ın ölümü Julie'ninkinin intikamı niteliğinde olsa avizeler, judo numaraları devreye girmezdi. Böyle bir şeye inanmak güç. Ama eğer aynı katilse, neden bu kadar farklı iki cinayet metodu kullanıyor? Burada bir tür mesaj var mı?"

Falck kararsızlık içinde boğazını temizledi. Sinek yutmuş da gırtlğından canlı olarak geri çıkartmak istiyormuş gibiydi.

"Evet, Falck ne diyorsun? Konuş!" Jeppe'nin bugün bu tür yaşıklara sabrı yoktu.

"Bence katilin iki cinayet için amaçları farklıydı. Birincisinde, yani Julie Stender'da, çok daha fazla arzu görüyoruz. Katil tıpkı roman taslağında olduğu gibi onun yüzüne bir desen çiziyor. Nyboe kızın ölürken sarhoş ya da bir madde çekmiş olmadığını onaylıyor, demek deli gibi mücadele vermiş olmalı..."

Jeppes başını sabırsızlıkla salladı, Falck sakın sakın devam etti.

"Öte yandan Kristoffer infaz edilip avizeye atılıyor. Katil onu bir bahaneyle tavan arasına gelmeye razı etmiş gibi. Sonra onu arkadan kavramış, oracıkta öldürmüş."

"Ya avize?"

"Sen kendin söyledin, Kørner," derken Falck parmaklarını pantolon askılarına takmıştı. "Tiyatro seviyor, en üst etkiyi sağlamaya çalışıyor."

"Ama onu neden öldürsün?"

"Bir şey biliyor diye. Kristoffer bir şey görmüş ya da keşfetmiş olmalı. Biliyorum, kulağa saçma geliyor ama katili biliyor olmalı. Belki daha önce onu bu bilgiyle tehdit etmiş de olabilir. Daha iyi bir açıklama bulamıyorum. Biraz değişik bir gençti, değil mi?"

Jeppes yarısı boşalmış kahve fincanına baktı, fincanın duvarlarında kalmış kahve zerrecikleri içine karışsın diye fincanı sallayıp çevirdi.

"Ama durum Falck'ın tarif ettiği gibiyse -ki ben de ona katilma eğilimindeyim- o zaman katil bizim Kristoffer'ı almaya geldiğimizi de biliyor."

Dedektifler birbirlerine baktılar. Polis radyosu geçenlerde SINE'ye dönüştürüldüğünden beri aralarındaki tüm telsiz bağlantıları şifrelenmiş, hacklenmesi imkânsız hale getirilmişti.

Larsen, "Biri konuşmuş olmalı," dedi.

Odaya gerilim yüklü bir sessizlik yayıldı. Katiller nadiren eldiven takıp koruyucu giysiler giyer, olay yerinde kanıt bırakırlardı. Polisin yarım saat sonra ne yapacağını da asla bilmezlerdi.

BÖLÜM 21

“Beni bir araman yeter, tatlım! Gece ya da gündüz! Söz veriyorsun, değil mi?”

Esther yorgun yorgun başını salladı, Lisbeth’in avuçlarında tuttuğu kendi ellerine baktı. Bir an için onların kimin eli olduğunu anlayamadı. O gevşek doku, ince derinin altından görünen mavi damarlar; gerçekten kendi elleri olabilir miydi bunlar? Eski dostları olan Lisbeth’le Frank, bir saat kadar önce ellerinde La Glace’tan alınmış pastayla onu teselliye gelmişlerdi. Şu anda Esther bir an önce onları kapıdan defedip gün boyu özlemini çektiği bir kadeh şarabı içmeye can atıyordu. İnsanlar emekli olunca vakitleri bollanıyordu! Onların bu jesti gerçekten dokunaklıydı ama artık usanmıştı kendisi.

“Size tabii ki bildiririm. Ama şu anda biraz dinlenmem gerekiyor.”

“Evet, dinlenmen şart! Yapabileceğimiz herhangi bir şey olursa,” diye devam etti Lisbeth, “Köpekleri gezdirebiliriz, ayrıca gelip bizde de kalabilirsin.” Onu sımsıkı ve uzun uzun kucakladı, sonunda merdivenlerden inmeye başlayabildiler. Neyse ki Frank el sallamakla yetinmişti.

Esther köpekleri içeri alıp kapıyı kilitledi, yeniden ağlamaya başladı. Üstüne bunca dikkat yöneltilmişken duygularını bastırmak

kolay değildi! Yanaklarını kuruladı, tam kadehine şarap dolduracağı sırada kapı yine vuruldu. Ne unutmuş olabilirlerdi ki?

Frank'le Lisbeth'in taze kucaklama ve avutmalarından umutsuz durumda kapıyı açtı. Ama gelenler Caroline ile annesi Jutta Boutrup'tu. Esther, Jutta'yı yıllardır görmemişti. İlk izlenimi, ne kadar güzel olduklarıydı; her zaman güzeldiler ikisi de. Caroline kendini onun kollarına attı. Hüngür hüngür ağlıyordu. Jutta da onu izledi, dakikalarca kapı dibinde kucaklaşmayı sürdürdüler. *Bu kadar aşırı sevgiye dayanamam, ciye geçirdi içinden Esther; çok geçmeden yalnız kalmak zorundayım.*

"Bir dakikalığına içeri gelebilir miyiz?" Kendini ilk toplayan Jutta olmuştu. "Daireden Caroline'nın eşyalarından bazılarını almaya gelmiştik. Yanımızda bir polis de var ama biz bir merhaba diyene kadar aşağıda beklemeye razı oldu."

"Tabii, gelin," diye mırıldandı Esther. "Burası çok dağınık, ben de berbat haldeyim ama sizi görmek çok güzel." Onları salona göndürdü, koltuğun üzerindeki kitapları indirip yer açtı.

"Bir kadeh şarap ister misiniz?"

"Şarap için çok erken, değil mi? Kahven var mı?"

"Demlikte biraz kalmış olmalı, hâlâ sıcak mı emin değilim." Esther iki fincan buldu, mutfak masasının üstünde duran kırmızı şarap şişesine özlemle baktı.

Salona döndüğünde Caroline kanepeye oturup bacaklarını da yıkarı almış, annesinin omzuna yaslanmıştı. Jutta onun yanağını yavaş yavaş okşuyor, sanki küçük kızını uyumaya hazırlıyordu. Esther kahveleri doldurdu, Fas'tan gelme yer minderine oturdu.

"Neler yapıyorsunuz?"

"Caro şu ara çok zorluk çekiyor. Hepimiz öyle herhalde. Ne kadar gerçeküstü, değil mi?"

Esther başını evet der gibi salladı. Gerçeküstü, bundan daha fazla gerçeküstü olamazdı.

"Ayrıca tabii..." Jutta sesini alçalttı. "... Daniel'in Caro'dan ayrılmaya karar vermiş olması da daha beter."

"Anne, *lütfen!*" Caroline sıkıntı içinde annesine baktı ama sonra hemen eskisi gibi yaslandı.

"Ya! Bunu duyduğuma üzüldüm, tatlım." Esther anlayışlı anlayışlı başını sallıyor, bir an önce kalkıp gideceklerini umuyordu.

"Ya sen, Esther? Durumun nasıl?"

Esther yeni bir duygusal dalgayı başlatmamak için yalan söylemek niyetindeydi ama sonunda bunu yapamayacağına karar verdi. "Açık konuşmak gerekirse bilmiyorum. Berbat haldeyim herhalde; bir saati geçirmeye bakıyor, ikinci saate hazırlıyorum kendimi. Yoksa çok ağır geliyor."

"Ya Gregers?" diye sordu Jutta. Uzanmış, onun elini okşuyordu.

"Hâlâ hastanede. Birtakım testler yapıyorlar. Ama bence iyileşecek. Her gün ziyaret ediyorum onu."

"Ah, ne korkunç. Ne kadar trajik bu olaylar." Jutta kahvesinden bir yudum alıp fincanı bıraktı, edepli bir hareketle kendinden uzağı itti. "Polisin elinde hiç şüpheli yok mu hâlâ? Bize hiçbir şey söylemiyorlar."

"Bildığım kadarıyla yok." Esther onlara kendi romanından söz edip etmemeyi düşündü ama bunu kaldıramayacağına karar verdi. Anlatılamayacak kadar karmaşık bir durumdu.

"Düşünüyorum da acaba Christian'ı araştırıyorlar mı?" Jutta mükemmeli biçimlendirilmiş kaşlarını kaldırmıştı.

"Julie'nin babasını mı demek istiyorsun?"

"Bence o adam baştan beri kızı konusunda patolojik bir durumda. Onu sağıksız biçimde idolleştiriyor."

"Anne-babalar hep öyle yapmazlar mı?" Esther, Caroline'a anlayışla gülümsedi.

"Aşırını ama," dedi Jutta. Bir yandan kolunu kızına sarıyor, onu sanki koruyordu. "Julie'nin bir erkek arkadaşı var diye onu kıskanmaya kalkarsa hiç şaşmam. Tam bir buldozer. İliklerine kadar narsisist."

"Yeter anne!" Caroline başını annesinin omzundan kaldırmaksızın gözlerini devirdi. "Dışında kal bu işin!"

Jutta, Esther'e anlamlı anlamlı baktı.

"Caroline'a profesyonel yardım almasını söyledim ama bilirsin, genç kızlar ne kadar inatçı olabiliyor..."

"Kes!" Caroline birden dikleşti. "Bir kere bile olsa susamaz mısın? Benim kaybım..." Tekrar hıçkırmaya başladı. "En yakın arkadaşımı kaybettim ben; sen de kalkmış, *psikoloğa* git diyorsun. Öldürüldü o, lanet olsun, *öldürüldü*. Kahretsin. Ben aşağıya, eşyaları toplamaya iniyorum."

Ayağa kalktı, salondan çıkmaya hazırken birden döndü, Esther'i yanğından öptü. O uzaklaştığında Esther'in yanğı sırlıslıktı. Esther yanğını silmek için onun gitmesini bekledi.

"Ah, benim zavallı yavrum. Durumu öyle zor ki." Jutta derin derin içini çekti sonra iki uyluğunu tokatladı. "Eh, herhalde aşağıya inip ne yapıyor diye bakmam gerek."

Esther elini onun dizine uzatarak kalkmasını engelledi. "Julie'nin babası hakkında söylediklerinde ciddi miydin?"

Jutta ona şaşkın şaşkın baktı. "Ah hem de nasıl!"

"Bunu polise söyledin mi?"

"Bizi sorgulayan dedektife fikrimi söyledim ama dinliyorlar mı, kim bilir. Bir zamanlar Stender ailesiyle görüşürdük ama adamdan baştan beri hoşlanmadım. Havalara girmeye çalışan bir taşra hödüğü, aslında tam bir hayvan. O da, yaşlanmakta olan kötü arkadaşları da... Çok fazla paraları var, çok fazla güçleri var. İğrenç!"

"Yaşlanmakta olan kötü adamlar mı?"

"Bilirsin," dedi Jutta dudaklarını öfkeyle büzerek. "İş camiasından arkadaşları. Birlikte ava çıkıp eskortlarla falan pahalı yemeklere gidenler. Adamın da çevresinin de ahlaktan yoksun olduğunu hissetmişimdir hep. O Kingo var ya... Çok ünlü olsa da, sanat eleştirmenleri ona bayılsa da..."

"Bizim Kingo'dan mı söz ediyorsun? Erik Kingo'dan mı?"

Esther'in ağzı açık kalmıştı.

"Ah. Özür dilerim, Esther. Onu tanıdığını unutmuştum. Her neyse, eminim kibar davranıyordur. Asıl dayanamadığım, Christian Stender. Eh, bir an önce Caroline'a bakmam gerek..." Jutta kalktı.

Esther onu kapıya kadar geçirdi ve bir kere daha kucaklaşmaya da dayandı.

“Kendine iyi bak! Kentte bir süre kalacağız. Ablamın evinde. Konuşmaya ihtiyacın olursa ara, e mi?”

Esther el sallayıp kapıyı onun arkasından kapatırken kafası zonkluyordu. Erik Kingo ile Christian Stender da birbirlerini tanıyorlardı demek! Şarap biraz daha beklemek zorundaydı. Telefona yürüyüp Jeppe Kørner’i aradı.

JEPPE POLİS PSİKOLOĞU Mosbæk’i ofisinde ellerini ensesinde kavuşturmuş, bacaklarını üst üste atmış durumda buldu. Her zaman kareli gömlek giyen, kelleşen kafasını gür sakalıyla relafi etmeye çalışan erkeklerdendi. Severdi onu Jeppe. Nedeni de birçok meslektaşından farklı olarak adamın gerçekten dinlemeyi bilmesiydi. Therese’le ayrıldıktan sonra ve işe dönene kadar birkaç kere dinlemişti Jeppe’yi. Neler konuştukları, Jeppe’nin o alt ayını oluşturan sisler arasında kaybolmuştu ama adam hakkında iyi bir duyguya sahipti.

“Eee, Jeppe,” diye gülümsedi Mosbæk. “Nasılsın? Ahengi yeniden yakalayabildin mi?”

Jeppe son seanstan bu yana onunla baş başa kalmadığı için bu sefer kendini bir tuhaf hissediyordu.

“İyi gidiyor, Mosbæk. İlerliyorum. Kahve?”

Mosbæk’in hayır cevabına aldırmadan; dışarıya, kahve makinesine yöneldi. Mokaçino ve türlü lezzetler sunan eski kocaman makinenin yerine artık hızlı çalışan, tam otomatik bir espresso makinesi konulmuştu. İki kat daha uzun sürüyordu, kahvenin tadı da eskisi kadar kötüydü. Jeppe *cortado*’yu seçti. Bir de insanların kendisi hakkında ne düşündüğüne kaygılanmamayı öğrense!

Elinde kahveyle döndüğünde Mosbæk hazırды. Notlarını önündeki masaya yaymıştı.

“Anette’i bekleyelim mi?”

“Neredeyse gelir. Biz başlayalım hele.”

“Harika.”

Mosbæk notlarına bakarken dudakları hüzünlü palyaçolar gibi bükülmüştü. Sanki o kâğıtların kendinden uzak olmasını istiyordu.

“Julie Stender’ın ölümüyle başlayalım. Organize bir cinayetti -yani metodik ve zeki- organize olmayanından farklı. Mantıklı düşünen, suçunu planlayan, olay sırasında soğukkanlılığını koruyan bir katil. Niyetlendiği şeyi, paniğe kapılmadan yapıyor. Bu hem sağlamlık gerektirir hem de bir düzeyde zekâ.”

Jeppe Mosbæk’in karşısına oturmuştu.

“Yani diyorsun ki stereo cihazını çalmak isteyen rastgele bir keş değil.”

“Tam öyle,” dedi Mosbæk. Kafasını kaşıdı. “Asıl soru, normalde zeki, kontrollü bir insan, birini bu şekilde öldürmekle ne elde edebilir? Şimdi önce bilinen yedi cinayet nedenini sayıp olmayacak olanları elersek ardından katilin davranışına eğilebilir, adayları gözden geçirir, öyle kapatırız.”

Jeppe başını salladı.

“Eh, başından başlayalım. Kâr, fanatiklik ve dışlanmayı eyleylim. Tamam mı?”

Jeppe yine kafa salladı.

Mosbæk önündeki kâğıtta bazı satırların üstünü çizdi. Orada gerçekten olası amaçlar yazılıymış gibi.

“Her iki cinayette kesinlikle şehvet-dürtülü davranışlar söz konusu ama maktullerin ikisine de einsel saldırı olmadığına göre einsel saldırıyı da elemeliyiz bence. İhtiras da ona istersen. O zaman elimizde üç ana motif kalıyor: kıskançlık, zevk almak ve öç almak. İçimdeki duygu, zevk almanın bu suçlu için çok şey ifade ettiğini söylüyor. Olayın sahnelenişi, yüze çizilen desen, evet, bir de yazılı bir senaryo taslağını hayata geçirme fikri son derece tiyatroyu. Karşımızdaki kişi, kendini yaratıcı biçimde ifade etme ve alışık biri olmalı, diyorum. Sanatçı yaklaşımı ve soyut düşünce

onun tanımadığı şeyler değil. Şu yazdığı metindeki dil de pek cahil biri olduğunu göstermiyor.”

Mosbæk basılı bir sayfa çekip gözden geçirdi.

“Ama beri yandan kendini sanatla ifade edebilen birinde, bunu cinayetle yapma dürtüsü olmazdı. Yani demek ki biz, pek de başarılı olmamış bir sanatçı arıyoruz. Bu arada söyleyeyim, zevk belli de kendi başına bir amaç olmayabilir. Bu işe güçlü duygular karışmış olmak zorunda.”

“Kıskançlık?”

Mosbæk düşünürken sakalını çekiştirdi. “Hımm, belki bir dereceye kadar. Kıskançlık güçlü bir güdücüdür. Ama bildiğim kadarıyla bu olayda kıskançlık motivasyonu güçlü olan bir tek Kristoffer vardı. Hem zaten kıskançlık temelli cinayetlerin çoğu çocuklu ailelerde yer alır, yani kaybedilecek şeyler daha fazladır. Bu katilde kıskançlık unsurları hiç yoktur demiyorum. Sadece, ana motivasyon o değil.”

“Demek elimizde bir tek öç almak kalıyor.”

Jeppe kendi bedenindeki tek duygunun öç almak olduğu hatıraları hatta ayları hatırladı. Niels’in evine gidip karısını ve onu öldürmeden geçen her gün bir zafer sayılmıştı. Artık bunlar gerçek değilmiş gibi geliyordu ona ama üstünden o kadar da uzun zaman geçmemişti.

Mosbæk konferans veriyormuş gibi parmağını kaldırdı.

“İntikam tüm şiddet duygularının anasıdır,” dedi. “Öfkeyi ve haksızlığa uğramışlık duygusunu çok uzun süre boyunca başı altında tutmak. Katil tarafından yazıldığını varsaydığımız metinde, kendinden ‘kendi hikâyesini yazan biri’ olarak söz ediyor. Yani daha önce başkalarından medet umduğunu ama artık kendi varlığının kontrolünü kazandığını söylüyor.”

“Julie ile Kristoffer’ı öldürerek mi?”

“Belki. Ama bence Kristoffer cinayeti konusunda Falck iyi bir noktaya işaret etmiş. O cinayetin bir gereklilik olduğu çünkü o gencin katille ilgili bir şeyler bildiği noktası. Normal koşullarda

bu Kristoffer'la katil arasında bir düzeyde karşılıklı güven olmalı; olmasa herhalde bize gelirdi."

"Gelmeyebilir. Kristoffer Gravgaard değişik bir gençti ve kurulu düzene inancı sifıra yakındı. Doğrudan kuşkulandığı kişiye gitmek için iyi nedenleri olabilir."

Jeppé'nin gözünün önünde genç adamın dik tavan arası merdivenlerini tırmanarak katille yüzleşmeye gidişi canlanmıştı. Kendi katiliyle. Belki kuşkularını polisle paylaşırsa da olurdu ama her nedense yanlış seçeneğe yönelmişti.

O katil de merdivenlerin tepesinde onu bekliyordu.

"ÜZGÜNÜM, GEÇ KALDIM. Faroe Adaları'yla telefonda konuşuyordum. Ne kadar ilerlediniz?"

Anette masada karşı karşıya arkalarına yaslanarak oturmakta olan Mosbæk'le Jeppé'ye soru soran gözlerle bakıyordu. Ofiste sakin, neredeyse *meditatif* bir hava vardı. Bir anda tedirgin oldu. Bu adamların ikisi de entelektüel havalara girecek gibiydi ve bunun hiç sırası değildi.

Jeppé, "Kristoffer'ın belki katili tanıyor olabileceğini konuşuyorduk," dedi.

"Başardığınız bu mu?" Anette etkilenmemiştir. "Biz onu çoktan saptadık. Burada profilleri konuşup katili belirleyeceğimizi sanıyordum."

Bir sandalyeyi gürültüyle çekip çift kişilik masanın ucuna oturdu.

Mosbæk kupkuru bir sesle, "Beş dakikada çözemedik o şifreyi," diye konuştu. "Ama artık sen geldiğine göre durum değişecek besebelli."

"Tamam, ben de onu söylüyorum işte!" Buruk gülümsemesini engelleyememiştir. Psikolog o kadar da kötü değildi.

Mosbæk kaşlarını neşeyle oynattı, konuşmaları yeniden rayına oturttu.

“Profilleri şimdilik bir kenara koyalım da olayı geriye doğru ele alalım. Görüntüde kimler var?”

Jepppe, “Nyboe da, Clausen de, erkek bir katile baktığımızı söylüyor,” diye karşılık verdi. Yan gözle Anette’e bakıyor, sanki ona nazik davranmadığı için sitem ediyordu. “Julie’nin hayatındaki erkekler arasında kesinlikle Christian Stender da var. Cinayeti işlendiği sırada tesadüfen o da Kopenhag’daymış. Ama eşine barksanız, Stender’la ikisi bütün gece otel odasındaymışlar. Bunu resepsiyon da, oda servisi de onaylıyor. Sekiz buçukta odaya yemek ve şarap getirtmişler.”

Anette itiraz etti. “Yine de yapmış olabilir. Otelden hiç çıkmadığını karıtlayamayız.”

Jepppe kaşlarını çatı: “Hangi amaçla? Kızını dünyada her şeyden daha çok seven bir adam neden onu işkence edip gaddarca öldürsün?”

“Kes dalgayı! Henüz bilmiyorum. Burada Mosbæk’le bu yüzden oturmuyor muyuz?” Ona ekşi bir bakış yöneltti.

Mosbæk evlilik danışmanı gibi iki elini havaya kaldırdı. “Tamam, anladım, baba temizdir diyemiyoruz. Onu bir kenara koyalım. Başka kim var?”

“Daniel. Julie’nin Sørvad’dan eski bir arkadaşı ve ev arkadaşının da erkek arkadaşı.” Jepppe konuşurken dudakları neredeyse hiç aralanmıyordu. Yorgun bir hali vardı. Yorgun ve huysuz. Anette onun bu hali karşısında sabrının sınırına yaklaşmaktaydı. “Amaç yine yok. Ayrıca cinayet sırasında Student Kafe’deydi, yani sağlam tanıkları var.”

“Başka kim?” Mosbæk kalemini sabırsız bir hareketle tık tık masaya vurmaktaydı.

Jepppe gözlerini ovalayarak, “Erik Kingo’nun da roman taslağına girme olanağı vardı,” dedi

“Kingo mu? Yazar olan mı?” Mosbæk etkilenmiş gibiydi.

“Ta kendisi. Ama Esther de Laurenti ile tanışıyor olması ve kadının verdiği, Julie’nin de servis yaptığı bir davette bulunmuş olması dışında, onu da Julie’ye veya Kristoffer’a bağlayamıyoruz.”

Anette, "Belki hakkında henüz yeterince şey bilmediğimiz içindir," diye araya girdi.

"Adamın salı günü için tanıkları sağlam, yani katil olarak mercek altında değil." Jeppe masaya yumuşak bir şaplak atıp onun yorumlarını durdurmaya çalıştı. Anette kollarını göğsünde birleştirdi. Azarlanmak onun en sevdiği şey değildi.

Mosbæk tek eliyle sakalını sivriltirken öteki elini göbeğine dayadı. Klasik düşünme pozu.

"Ne olursa olsun, burada ana amaçla suç arasında bağ kurmak ve katilin intikam hedefinin kim olabileceğini sormak gerek. İlk akla gelen cevap, Julie Stender. Bu saydığımız adamlardan herhangi birinin ondan öç alma ihtiyacı olabilir mi?"

Anette, Jeppe'nin ateş saçan bakışı karşısında çenesini meydan okur gibi havaya kaldırdı. "Böyle bir genç kadından öç almaya ihtiyaç duyacak kimseyi düşünemiyorum." Susmaya razı değildi. "Kristoffer dışında tek bildiğimiz, okulda onunla aşk yaşamış olan öğretmeni, Hjalti Patursson. Görünüşe göre ayrılımları ve kırtaj olayı onu yıkıp çökertmiş. Ama o zaman da asıl Christian Stender'dan öç almak isterdi. Hem zaten ölmüş o da."

"Belki de..." Mosbæk bir ona, bir ötekine bakıyordu. "... asıl orayı bakmamız gerek. Birisi Christian Stender'dan öç almak için onun gözbebeğini öldürmek isteyemez mi? Akla yatkın olabilir mi?"

"Şu ana kadar elimizde bir tek o var." Anette başını sola doğru eğerken boynundan bir tık sesi çıktı. "Demin Törshavn'daki polis komiseriyle konuştum. Orası Faroe Adaları'nın başkenti. Geçen yılın ağustos ayında Hjalti Patursson'un Sumba doruklarından düşmesini net olarak hatırlıyor. Polisler dosyayı intihar diyerek kapatmak zorunda kalmışlar çünkü ellerinde başka bir ipucu yokmuş. Ama komiserin aklına yatmamış. Ona göre, intihar fikriyle uyumsuz bazı işaretler varmış."

Jeppe dikkat kesildi. "Ne gibi?"

"İntihar mektubu yok bir kere. Annesine göre Hjalti artık depresyonda değilmiş. Tam tersine kendini bir projeye vermiş,

birtakım önemli mektuplaşmalara gömülmüş. Şef neyle ilgili olduğunu hatırlayamadı. Ama anne, onun kendini öldürecek biri olduğu fikrini kesinlikle reddediyor. Ayrıca da tam o sırada bir piknik sofrası hazırlamış.”

“Piknik mi?”

Anette partnerinin sesindeki ilgiyi anlayabiliyordu. Ona gülümsedi.

“Atlamadan önce. Güzel bir sofra kurmak, çizmelerini çıkarmak, sonra da okyanusa atlamak oldukça garip!”

“Anneyi buldun mu?” Jeppe doğrulmuş, sandalyesinde dimdik oturuyordu.

“Yaşlı bir kadın. Telefonu da yok, interneti de. Danimarka dilini bildiğinden bile emin değilim. Faroe Adaları’nda görünüşe göre her şey eski hayat tarzında. Örneğin polis benden kendilerine *fakı* çekmemi istedi!”

Jeppe kafasını salladı.

Sonra parmağını ona uzatarak konuştu. “Git, şefle uçak bileti meselesini konuş. Yarın sabahı biner gidersin, öğleden sonra da dönersin. Biz de bir gün sensiz idare etmek zorunda kalırız.”

Anette başparmağını havaya kaldırarak bu işi üstlendi. Jeppe’nin gözlerinde yeni bir hayat pırıltısı görmek ona iyi gelmişti. Mosbæk memnun memnun baş sallıyordu, buraya gelişinin baş amacı iki dedektifi barıştırmakmış gibi bir havaya girmişti.

Kapının çalması bu ahengi noktaladı. Aralıktan içeri Falck başını uzatmıştı.

“Özür dilerim ama NCTC, Kristoffer’in dairesinde bir şey bulmuş. Bir dolabın dibine saklanmış pembe bir bluz. Kan içinde. Büyük olasılıkla katil onu Julie Stender’in ağzına tıkmış. Şimdi bluzu inceliyorlar, öğleden sonra getirecekler.”

Oda sessizleşti. Yeni patlayan enerji neredeyse tümüyle yok olmuştu. Patlayan balondan boşalan hava gibi.

“Tamam. Teşekkürler, Falck.”

Falek gitmekten sonra uzunca bir süre sessiz oturdular. Anette söyleyecek bir şey bulamıyordu. Habire gerisin geri başa dönme durumu hepsini bezdirmekteydi.

Jeppe kalktı, sanık fotoğraflarının tutturulduğu panoya yürüdü.

"Benim bir sorunum var," dedi.

Anette başını iki yana sallarken, "Hımm, o kesin işte," diye onayladı. "Biraz daha açabilir misin?"

"Olay yerlerinde bulduğumuz ipuçları bin farklı noktaya işaret ediyor. Aynanın ters tarafındaymışız gibi."

Mosbæk kaşlarını çatı. Şaşkın bakışları bir birine, bir öbürüne dönüyordu.

Jeppe dosdoğru Anette'ye döndü. Yanaklarına biraz renk gelmiş gibiydi. "Eğer ipuçları gerçek değilse, o zaman bilerek sahte ipuçları yerleştirilmiş demektir ve eğer öyleyse, çok hain bir katille karşı karşıyayız."

Anette gözünü ondan kaçırmadan, "Üstelik bu katil olay yerine girebiliyor ve Julie Stender'ı öldürmekte kullanılmış olan yapışkan bant kaidesini oradan alıp Esther de Laurenti'nin masasına taşıyabiliyor."

Ofis bir kere daha sessizleşti. Duyulabilen tek ses Mosbæk'in kâğıtlarını tararken çıkardığı sestti.

"Cesaret isteyen bir hareket o," dedi Jeppe. "Küstahça olduğundan bahsetmiyorum bile. Bizden korkmuyor, Anette. Hiç korkmuyor."

Ortağı başını salladı. Sonunda ortak noktada buluşmuşlardı.

Mosbæk'i Otto Mønsted's Gade'ye açılan kapıya kadar geçirmek üzere merdivenlerden indiler. Akşam güneşinde sakalı onu Vikinglere benzetmişti. Tokalaşırlarken boğazını temizledi.

"Bu arada, katil internete girdiği metinde *kâbus fabrikası* lafını kullanmış. Bu size bir anlam ifade ediyor mu?"

Anette, "Akla belirli bir şey getirmiyor," dedi.

Mosbæk düşünceli bir tavırla dudaklarını nemlendirirken, "Birkaç anlama gelebilir," dedi. "Ama bu ifadeyi daha önce belli bir anlamda duymuşluğum var. Yetimhaneler ve benzer kurumlarda büyüyen çocuklar bazen o yurtlardan kâbus fabrikası diye söz ederler."

"*Yetimhanede* büyümüş bir katil mi yani?" diye sorarken Jeppe'nin dudakları büzülmüştü.

"Belki."

"Bir yetim, büyüyor ve bıçaklı katil oluyor, ha? Söylesene, biz bir kriminal romanın içinde miyiz neyiz?"

"Bilmiyorum, Werner. Öyle miyiz?"

BÖLÜM 22

Kingo Galerisi öyle gösterişsiz bir yerdi ki Jeppe önünden iki kere geçtikten sonra ancak bulabildi. Kimliksiz bir cam cephenin ar-
kasına saklanmıştı. İçeride bembeyaz duvarlar akşam güneşinde
parlıyor, burayı bomboş gösteriyordu. Notlarına baktı. Bredgade
19. Doğru yere gelmişti. Araba Danimarka tasarım klasikleriyle
dolmuş bir dükkanın önünde, yasak yerde bekliyordu. Eh, polislere
bu gibi ufak kıyaklar yapılması normaldi.

Enik Kingo sonunda telefonuna cevap verdiğinde galeriye
gitmek üzere yolda olduğunu söylemişti. Bir sergiyle ilgili hazır-
lıkları kontrol edecekti. Jeppe'ye, eğer vergi mükelleflerinin pa-
nasını biraz daha ziyan etmek istiyorsa bir zahmet Bredgade'deki
galeriye gelebileceğini söylemişti. Anette yarınki Faroe Adaları
yokluğuna hazırlanmak zorundaydı, o nedenle Jeppe tertemiz
iş camının karşısında tek başına durmaktaydı. Çocukluğunda ne
zaman Kongens Nytorv dolaylarındaki lüks mahallelere yolları
başta babası hep *Şıklık şart* derdi.

Zil sesi duyulmadan kapı kendiliğinden açıldı. Jeppe boş salona
girdi. Kendi ayak seslerini duyup tedirginlik hissetti. Sessizlik
tedirginlik insanı parmak uçlarına basa basa yürümeye yönlendirirdi ki?

Geniş alan iki kata bölünmüştü. Badanalı duvarlardan son-
ra koyeler, alt kat, alacakaranlık. Jeppe kulaklarını dikti, alt katta

uzaktan gelen mırıltılara doğru yürürken yassı ahşap kutular önünden geçti. Yolun sonu pırıl pırıl aydınlık bir odaya varacı gibiydi. Mırıltılar her adımda biraz yükselmekteydi.

Basit döşenmiş bodrum ofisinde Erik Kingo, yanında diğer genç bir adamla durmuş, masasına dayalı iki tabloya bakmıyordu. İkisi de sımsıkı siyah blucin giymişlerdi. Jeppe, Kingo'nun yaşını hatırlayınca buna şaşırır gibi oldu. Genç adamın dalgın bakışları Kingo'ya doğrulmuştu.

"Polis mi o?"

Besbelli Kingo'ya soruyordu bunu, kendisine değil. Kingo gözlerini tablolardan ayırdı.

"Aa, merhaba. Asacağımız birkaç yeni Raben Davidsen manifestosine bakıyorduk. Gelin de bakın."

Jeppe yaklaşır dikkatini resimlere yöneltti. Koyu renk bir önünde Rönesans suratları. Ne gibi bir yorumda bulunabileceği bilemediğinden, birkaç saniye boyunca sessizce bakmayı sürdürdü.

"Yalnız konuşabilir miyiz?" Jeppe'nin sesi bodrumun duvarlarında yankılanmıştı.

"Munir, git bize biraz kahve getir lütfen. Polis de sen gitmek bana özel sorularını sorabilir." Yavaş konuşuyordu. Sesinde belirgin bir düşmanlık yoktu yalnızca Jeppe'den daha önemli işleri olduğunun iması vardı.

Asistan ceketini kaptı, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle odadan çıktı. Bu kesintinin yalnızca can sıkmanın ötesinde, kabul edilmez bir şey olduğunun işaretiydi. Ayak sesleri duyulmaz olurken Kingo masasına yerleşti, Jeppe de bloknotunu çıkardı.

"Dün gece yarısından az önce sizin yazarlar grubunun dosyasına bazı metinler yüklenmiş. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

"Ah, yine yazarlar grubu. Hiç katılmamalıymışım oraya, zaten ek bir yük getireceğini tahmin etmiştim." İçini çekip gözlerini çevirdi. "Yo, hayır, eklenen metinle ilgili bir şey bilmiyorum. Dediklerim gibi yazlıkta çalışırken internete pek girmiyorum. Aslına bakarsanız cinayetden sonra orada yeni hareketlenmeler olmasına şaşırımdı."

"Biz de şaşırdık. Özellikle de metni yazan kişi sizin adınızı kullanarak girdiği için."

Erik Kingo kalkıp arkasındaki rafta bir şeyler aramaya başladı ama Jeppe onun gözlerindeki şoku görebilmişti. Gözlüğü elinde yüzünü döndüğünde ise yine sakin ve kayıtsızdı.

"Hah, buradaymış. Bu yokken lanet olası ekranı net göremiyorum. Ama bir yanlışlık olmalı. Dün gece ben hiç bağlanmadım. Girip bakabilirsiniz eğer..." Gözlüğünü takıp fareyi öne arkaya oynatarak bilgisayarını uyandırmaya çalıştı.

"Teşekkür ederim, iyi olur. Giriş sizin kullanıcı adınız ve parolanızla yapılmış ama IP adresi sizinkinden farklı. Onu araştırıyorsunuz tabii. Kullanıcı adınızı ve giriş şifrenizi bilen biri olabilir mi? Grubun güvenliğine çok önem veriyorsunuz diye biliyordum."

Gözlüğünü düzelterip ekrana bakarken, "Bilmiyorum," dedi Kingo. "Kesinlikle kimseye vermiş değilim. Ne menajerim ne de editörlerim biliyor. Özel asistanım biliyor tabii, bütün yazılarımı ve postalarımı dikkatle takip eder."

"Kahve almaya giden mi?"

"Munir, evet. Ama o bu işe daha yeni başladı, o nedenle de hiç..."

"Zıyanı yok." Jeppe onu durdurmak için elini kaldırmıştı. "Beklerim, döndüğünde ona sorarım."

"Peki. Şimdi bir bakalım... İşte burada dediğiniz metin." Bir an susup yazıyı okudu. "Eh, evet. Bunun nereden geldiğini bilmek isteyişinizi anlıyorum gerçekten."

Gözlük camlarının gerisinde Kingo'nun gözleri ufak görünüyordu. O okumayı sürdürürken Jeppe onu izlemekteydi. Rahatsız gibiydi. Belki polis tarafından rahatsız edildiği için, belki de daha ciddi bir sebepten. Tuşları saldırgan bir tavırla tıkırdatmaya başlamıştı. Jeppe ofisin parlak ışığında o parmaktaki yüzüğün pırıltısını gördü.

"Loca kardeşliği mi?"

Kingo ona şaşkın bir bakış yöneltti.

"Yüzük," diye açıkladı Jeppe. "Daha önce de görmüştüm. Anlamı ne?"

Kingo gözlüğünü çıkarıp gelişigüzel bir hareketle masaya attı.

"Biz bir grup arkadaşız, bunu hepimiz takıyoruz. İsterseniz bir rür loca diyebilirsiniz herhalde ama Masonlarla ya da o tür saçmalıklarla ilgisi yok."

"Christian Stender da aynı locadan mı? Birbirinizi tanıyor mussunuz." Jeppe, Kingo'nun yüz ifadesini çözmeye çalışıyordu. Şu anda adam keyifliymiş gibi görünüyordu.

"Birkaç etkili adam daha var, evet."

"Onunla tanıştığınızı bize neden söylemediniz?"

"Sormadınız."

Artık tam anlamıyla gülümsemeye başlamıştı. Jeppe kabaran sıkıntısını yuttu, buz gibi bir gülümsemeyle baktı ona.

"Maktulün babasıyla arkadaş oluştunuz önemli bilgi değil mi sizce?"

Kingo ellerini midesi üzerinde birleştirirken öyle rahat ki neredeyse tahrikkâr denebilirdi.

"Sizden gelmek zorunda," diye başladı. "Soruşturmanıza hangi bilgilerin yarayacağına karar vermek sizin sorumluluğunuz. Geri kalanımızdan bu rür şeyleri takip etmeleri beklenemez."

"Belki maktulü de daha önce söylediğinizden iyi tanıyor olabilirsiniz, değil mi? Yakın arkadaşınızın kızını?"

Kingo omuz silkerek, "Eh, *tanımak* derken ne demek istediğinizle bağlı. Yani, birkaç kere görmüşlüğüm var onu," dedi.

"Bunu da mı bize söylemeyecek kadar önemsiz buldunuz?" Jeppe notlarına göz attığında, sayfanın dibine "YALANCI?" diye yazdığını gördü.

"Stender ailesini tanımam neden önemli, anlayamıyorum. Korkunç bir cinayet işlenmiş ve bildiğim kadarıyla da şüphelileri bulup ifadelerini almak polisin işi. Benim ifademi aldınız ve sağlam buldunuz." Konuşurken yüzüğünü ovalıyordu. Bir alışkanlığa benziyordu bu hareketi. "Onun ötesinde, kişisel bağlantılarımız

herhalde davayla ilgisi olamaz. Ayrıca Stender'in kızını birkaç kere görmüş olmamın da faydası yok."

Geçen baharda Esther de Laurenti'nin yemeğinde onunla konuşmuş olmalısınız, değil mi?"

"Söylediğim gibi, o gece daha *önemli* şeyler konuşuyorduk, personelle konuşmaya vaktim yoktu. Ama ona merhaba dedim, geçen sefer de söylemiştim size..."

"Hayır, söylemediniz." Jeppe, Kingo'nun karanlık bakışlı gözlerine bakıyordu. "Maktulün kendisi ve ailesiyle ilgili başka önemsiz bilgiler de var mı? Eğer varsa bence birlikte merkeze kadar gidip bunları resmi bir sorgulamayla netleştirelim."

Erik Kingo başını arkaya atıp yüksek sesle güldü.

"Ahh, bayılıyorum bu tür konuşmalara," dedi. "Yerlerimizi be-
lirlemek için gerçek bir sidik yarışı. Su katılmamış testosteron!"

Asistan soluk soluğa elinde iki kahveyle merdivenlerden in-
mekteydi. Kingo ayağa kalktı.

"Munir, sergiyi hazırlama işine geri dönmeni istiyorum." Jeppe'ye döndü. "Biz aslında oldukça meşgulüz. Eğer belleğimi yoklamak için merkeze gelmemi istiyorsanız, bana haber vermeniz gerekir. Yeter ki iki saat bekleyin de şu sergiyi yoluna koyayım. Munir'e bir şey sormak istiyordunuz, değil mi? Siz sorarken benim de Londra'ya bir telefon açmam gerekiyor. Uğradığınız için teşekkür ederim."

Kingo köşeyi dönüp bitişik odada gözden kayboldu. Jeppe'nin kından adama kelepçe vurup onu hemen tutuklamak geliyordu. Başka neden yoksa bile en azından küstahlığıyla adaletin yolunu tıkamaktan. Onun yerine, Munir'e sorularını sordu, o da kollarını gözünde kavuşturarak ters cevaplar verdi. Hayır, yazarlar kulübü diye bir şeyden haberi yoktu, kullanıcı adları ya da şifreleri falan da bilmiyordu.

Bir çıkmaz yol daha. Jeppe galeriden ayrılırken cesareti kırıl-
ma hissediyordu. Arabayı çalıştırmadan önce telefonuna baktı, Johannes'in yine aradığını gördü.

Yolda olduğunu varsayıyorum! Saat 7'de başlıyor. J.

Doğum gününden sıyrılacak bir bahane bulmayı unutmuştu. Artık gitmek zorundaydı eğer Johannes'le bozuşmayı göze almıyorsa. O da kesin gücenirdi. Jeppc'nin tek çaresi bir gömlek ünlileyip suratına bir gülümseme yapıştırmaktı.

Bu gece de yeni bir ceset ortaya çıkmazsa tabii. İnsan umudunu kesmemeliydi.

"AMAN, NE TERSLİK!"

Meyve-sebze sıkacağı tehlikeli şekilde titremeye başlamış, araya bir şey sıkıştığını gösteren ışıklarını yakıp yakıp söndürüyordu. Sara Saidani kapağı açtı, ezilmiş sebzeleri kaşıkla alıp sorun çıkaran zencefil parçasını çıkardı. Makine tekrar normal çalışmaya başlayınca içine karalahanayla elma dilimlerini attı, köpüklü yeşil bir sıvı oluşana kadar bekledi. Cinayet masasındaki arkadaşları, tam da onlardan beklenecek şekilde bu makineye de temsil ettiği sağlık dogmalarına da itiraz etmişlerdi. Ama Sara inat etmiş, eğer onlar dev kahve makinesini tezgâhın üstünde tutabiliyorlarsa, hiç kahveli içeceklere el sürmeyen kendisinin de sıkacağını ofisteki küçük mutfakın bir köşesinde bulundurmaya hakkı olduğunu söylemişti.

Makinenin iç parçalarını yıkıyordu ki kapının pervazını birinin tıkırdattığını duydu. Önce kapıdaki adamı tanıyamadı. Sonra birden hatırladı. Onu bir yaz partisinde, elemanların çocuklarıyla futbol oynarken görmüştü. NCTC'deki parmak izi grubundan biriydi. David miydi adı?

Adamın elinde Adli Tıp teknisyenlerinin kahverengi zarflarından biri vardı. "Bunu Körner için buraya bırakmak üzere Clausen'e söz vermiştim," dedi. "Julie Stender olayından bir karut... Bir bluz."

"Körner şu anda burada değil, Werner de uzaklarda. Ama bana bırakabilirsiniz." Adam zarfı uzattı, başını sıkma makinesine doğru salladı. Henüz gitmek istemiyordu galiba.

"Hep böyle sağlık tutkunu musunuz?" diye sordu.

"Eh, hepimiz de damar sertliğinden ölecek olamayız, değil mi?" Zarfı masaya koyup elindeki sebze suyundan bir yudum içti.

Adam gözlerini bir iki kere uzun uzun kırpıstırdı, gözlerinde kuruma hissetmiş gibi. "Paylaşmak ister miydiniz?"

Sara'nın işi gücü vardı. Son ihtiyacı, sohbet arayan bir Adli Tıpçıydı.

"İçinde karalahana var. Ispanak da var, uyarmış olayım!" Dolaptan bir bardak alıp doldurdu.

Adam sırtarak aldı. Ona fazla yakın duruyordu.

"Mmm, güzelmiş. Elma da mı var içinde?"

Sara başıyla onayladı. Bu *nerd*'ler kişisel mesafe kavramını hiç anlamıyor, diye geçirdi içinden bezginlikle. İki adım uzaklaşıp masadan zarfı aldı.

"Bunun için teşekkürler. Kørner bana Julie Stender'ı susturmak için ağızına bir bluz tıkladığını söylemişti."

"Kristoffer'ın dairesinde bulduk." Konuşurken ağızının köşelerinde yeşil sebze suyu izleri gözüküyordu.

Sara zarfı açıp içine baktı. Kumaştaki kahverengi lekeler, ense-
sindeki tüylerin dikilmesine yol açıyordu.

"Avizeye atılmadan önce onu bir daha sorgulayamayışımız çok kötü oldu. Bunu neden sakladığını bilmek isterdim."

"Hatıra diye saklamak istemiştir belki de."

"Yani siz hâlâ Julie'yi Kristoffer'ın öldürdüğüne mi inanıyorsunuz?"

David Bovin omuz silkti. Sönmüş balon gibi bir hali vardı. Sanki soruşturmanın o bölümünün kendi sorumluluğu olmadığı-
nı ifade etmeye çalışıyordu. Musluğa yürüyüp bardağını eviyenin
çene bıraktı.

"Ellerimi yıkamak istiyorum. Sonra artık gitmem gerek."

"Kristoffer'ın Julie cinayetinde suçlu olduğuna gerçekten inan-
ıyor musunuz?" Arkası dönüktü. Sara onun avcuna bol sabun
küpellerini bileklerine kadar ovalayışını seyretti.

“Ellerimizdeki bakterilerin parmak izlerimiz kadar benzersiz olduğunu biliyor muydunuz?” Soruyu duymamış gibi konuşuyordu. Sesi yeterince dostçaydı ama adam sanki bambaşka bir gezegendeydi. “İki kişide tam aynı bakteri bileşimi olması imkânsız. Ellerimizi yıkadığımız ya da dezenfekte ettiğimiz zaman da kendi bakteri kültürümüzün yeniden oluşması yalnızca iki saat sürüyor.”

“Peki. Çok heyecan verici.” Sara gözlerini devirdi. “Benim işe dönmem gerek. Çıkış kapısını kendiniz bulabilirsiniz, değil mi?”

Cevap beklemeden mutfaktan çıkıp ofisine yürüdü. Ergenlik yaşlarının büyük bölümünü internet kafelerde geçirmişti o. Garip davranışlı zeki adamlarla ettiği sohbetler ona ömrü boyunca yeterdi. Ayrıca Christianshavn’a koşup kızlarını yuvadan almadan önce sadece yarım saati kalmıştı. Bilgisayarının başına oturdu.

Yarım saat önce Kristoffer Gravgaard’ın telefon kayıtları gelmişti, son hızla onların kodlarını inceliyordu. Listede dün 16.08’de, yani ölümünden birkaç saat önce ona bilinmeyen bir numaradan telefon geldiğini görmüştü. Aramada parası önceden ödenmiş bir telefon kartı kullanıldığı için izini sürmek uzun sürecekti. Şu anda Sara arama listelerini tarıyor, aynı numaranın daha önce de listede olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. O aramayla cinayet arasında bir ilgi olabilirdi pekâlâ: bir randevulaşma falan.

Gözünün ucuyla David Bovin’in koridorda merdivene doğru yürüdüğünü gördü. Tam kapının önünden geçerken durdu, garip bir tavırla gözlerini kırptırdı ama Sara tüm dikkati ekrandaymış gibi numara yaptı.

CABERNET SAUVIGNON ŞİŞESİ boştu. Esther onu salladı, eğip bükte ama içinden birkaç damladan fazla şarap çıkmadı. Bir süre önce evinde verdiği partiden artan şaraptı o da. Onu sakladığı, içmediği için gurur duymuştu. Son kalanı akıtmaya çalıştı. Bir tek damla düştü. Eh, o halde su içmek zorundaydı. Musluğu açıp bir süre akıttı, sonra eğildi, avcunu dayayarak içti. Şarap özlemi azalmadı.

Esther çömeldi, *şarap kovu* diye isim taktığı dolabın kıyı köşesi-
ni yokladı. Bakkalın buruşmuş kesekâğıdından başka bir şey yoktu
orada.

Ayağa kalkıp içki dolabını açtı. Maun kapığın içinde yemek
sonralarında içtiği tür içkilerin tozlu şişeleri durmaktaydı: *Crème
de menthe, Drambuie, Kahlúa*. Onları birer birer yere indirdi, arka
sıradaki mucizeye ulaştı: Özel durumlar için sakladığı Portekiz
Douro'su. Şişeyi dikkatle, iki eliyle kaldırdı, onu kucaklama isteğini
zor frenledi.

İlk kadehi mutfak masasının yanında ayakta içip bitirdi. İkinci-
sini alıp salona yürüdü, kendini şeftali rengi koltuğa attı. Birisi onun
bıyatını devralıyor, ona suçlar yüklüyor, elinde kalan bir avuç şeyi
mahvediyordu. Kristoffer'ın ölümü, masasına bırakılan yapıştırıcı
bant kaidesi. Bunları şahsına yönelik birer saldırı olarak görmemek
imkânsızdı! Esther kadehi boşalttı, kalkıp yenisini aldı, kulaklarının
arasındaki o tanıdık duygunun, *iyilik* duygusunun tadını çıkardı.
Dizlerinin titremesi o duyguyu azaltmamıştı.

Şimdi bırakmalıydı. Bırakmalıydı, istemişti bırakmayı. Kadehini
bir daha doldurdu. Ağzına kadar. Sonra bilgisayarını açtı. İnternet
arayıcısının üst kısmındaki sekme zaten açıktı. Google Docs iko-
nunu tıkladı, içkisini alırken döktü, çenesindeki damlaları parmak-
larıyla silmek zorunda kaldı. Sayfa zorluk çıkarmadan açıldı, belli
ki polis kapatmamıştı henüz belgeleri. Tanımadığı o metin, ona bir
kere daha güldü.

Neydi bunun anlamı? Yazdığı kitabı beğenmeyen birileri bu yüz-
den onun bütün arkadaşlarını öldürmeye mi karar vermişti? Daha
bitmemişti bile kitap, Tanrı aşkına, nerede kaldı yayımlanması.

Ne istiyorsun? diye yazdı ekrana, sonra hemen sildi. Bir cinayet
ortuşturmasının orta yerinde, delinin birine mesaj yazılmazdı. Ama
önce o deli yazarsa? Cevap vermemek salaklık olmaz mıydı?

Parmakları tuşların üzerinde öylece oturuyor, yanıp sönen imle-
ci bakıyordu. İçindeki öfke giderek kabarmaktaydı. Yirmiye kadar
gidiyordu. Sonra elliye. Yüze.

Ardından yazmaya başladı.

Fazla ileri gittiğinin farkında. Kendini aptal durumuna düşürdüğünü biliyor. Kristoffer'ı öldürmek bir hataydı. Fazla girişken bir hareketti. Karmaşa yaratmak isterken kendini açık etmişti. Ardında iz bıraktığını, onu gecikmeden bulacaklarını biliyor. Aptalın biri! Kendi hayatını zenginleştirmek için başkalarının hayatını mahveden ufacık bir böcek. Ama bitti artık. Durumu kendi kontrolü altında sanıyordu, kuklaların iplerini kendisinin oynattığını sanıyordu oysa aslında bir fıçının içinde, Niagara Çağlayanı'na doğru sürükleniyor, bunu tek fark etmeyen de o.

Esther yazdıklarına baktı. Keşke bu kelimelere zehir boşaltabilse alıcısı -zavallı Kristoffer'ın ve zavallı Julie'nin katili- bunları okuduğunda kör olup ölseydi.

O terk edilmiş ve yapayalnız, zavallı bir küçük insan, kimse tarafından sevilmemiş, sevimli değilmiş, annesi tarafından bile. Onun gibi manyağı, hasta, kavruk bir ruhu kim sevebilir?

Kadehini dikip boşalttı, başı döndü. Sonra dişlerini sıkı ve *Paylaş'a* bastı.

BÖLÜM 23

Normalde Kopenhag'ın en renkli ve kozmopolit mahallesi olan Vesterbro'daki sevimli Enghave Meydanı, kesilen ağaçların ve hiç bitmeyen metro inşaatının çukuru haline gelmişti. Genç kaykışlarla banklarda oturan alkolikler pisliğe çoktan beri alışmış, adım adım kendi alanlarını geri kazanmışlardı. Eski yolları tıkanınca yenisini bulan karınca dizileri gibi. Ama Jeppe karınca falan değildi. Geçici olarak dikilmiş ahşap duvarın yanından geçerken kollarını bedenine sımsıkı yapıştırdı, ceketinin kolları ıslak direklere sürtünüp lekelenmesin diye önlem aldı. Öğle sonrasında baskıcı sıcaklığı yerini yumuşak bir yaz yağmuruna bırakmıştı ve yerlerdeki su birikintileri burayı her zamankinden daha beter gösteriyordu.

Hiçbir zaman sonu gelmezdi. Bir proje biterken her işe burununu sokan kent planlamacıları hemen kentin ihmal edemeyeceği bir başka ihtiyaç bulurlardı. *Kopenhag hiç uslanmak bilmeyen bir kadın gibi*, diye düşündü Jeppe. Tepenin öbür yanında onu bekleyen sakin mahalledeki yeni adresinin ne kadar kıymetli olduğunu düşündü. Elinde bir şişe vasat şampanya taşıyordu. Onun şampanyasını kendisi içecekti herhalde. Çünkü kutlama yemeğinden vazgeçmişti. Bari bu bir iki saatlik kaçamağın tadını çıkarmaya değerliydi.

Istedgade her zamanki gibi neon ışıklarıyla, egzotik meyveler satılan stantlarla, hızlı arabalarla ve çocukların bindiği bisikletlerle doluydu. Gençler gruplar halinde, *hipster* barlarla eski tarz kahverengi *publar* arasında dolaşıp duruyorlardı. Devrilmiş bir çöp bidonundan kaldırıma *shawarma* paketlerinin yağlı kâğıtları saçılmıştı.

Jepppe, Johannes'le Rodrigo'nun, Gammel Råhtimi'ndeki çan katındaki daireden bu mahallede bir zemin katına taşınmaya ne zaman karar verdiklerini merak etti. Ama buranın atmosferi içinde mutlu görünüyorlardı. Oturdıkları dairenin parkeleri boyalıydı, bir merdivenle arkadaki ortak bahçeye inebiliyorlar, orada komşularla sohbet edebiliyorlardı. Acaba benim komşularım arasında da benim gibi boşananlar var mıdır, diye merak etti. En azından altı aydır görmemişti onları.

Johannes kapıyı açtığında dışarıya kızartma kokuları ve sevinçli karşılama sesleri yayıldı. Johannes onu önce kucakladı sonra da şampanyayı elinden aldı.

"Geldiğine öyle sevindim ki! Şu sıra senin için en uygun zaman değil, onun farkındayım." En tipik özelliği olan boğuk sesi Jepppe'yi sarıp sarmaladı, burada kendini rahat hissetmesini sağladı. Her zamanki gibi.

"Uzun kalamam. Bu soruşturma beni deli ediyor... Hiçbir yere varamıyoruz, habire yeni cesetler bulunuyor, şef de beni azarlayıp duruyor."

"Bilmez miyim? Ama her şeye rağmen, gelebildiğine sevindim." Johannes şişenin etiketini inceledi. "Süpermarketten hakiki şampanya! Masraf etmişsin!"

"Eee, her yudumu kıymetli."

"Öyle derler." Johannes güldü, kolunu Jepppe'nin sırtına attı. "Gel de ötekilerle tanış. Daha yeni oturduk."

Holdeki ayna Jepppe'ye kendi yorgun suratını yansıttı, ardından Johannes onu tokuşturulan kadeh seslerinin, kahkahaların doldurduğu yemek odasına soktu. Telefonunu iç cebine yerleştirirken

sesize almış ama titreme moduna getirmişti soruşturmayla ilgili yeni bir durum çıkar da haber gelirse diye. Bir kere daha, keşke buradan kaçacak cesaretim olsaydı, diye geçirdi içinden ama Johannes kendisine öyle iyilikler yapmıştı ki! Zaten yine de erken çıkabilir, saat onda yatağına yatmış olabilirdi.

Onu hemen gördü. Saçları gevşek bukleler halinde güneş yanığı omuzlarına dökülüyordu. Rodrigo'yla konuşmaktaydı. Başını kaldırmıyordu. Bunun farkındalığı ona iki dalga halinde çarptı. Önce tam diyaframına bir darbe aldı sonra akıl karıştırıcı bir sıcaklık midesinden parmak uçlarına yayılırken de dudaklarının istemeyerek bir gülümseme halinde kıvrılmasına neden oldu.

Anna Harlov'du tabii! Başka türlü de olamazdı zaten. Johannes'le Rodrigo'ya sürekli olarak artistler, moda ve tiyatro dünyasından insanlar uğrar, yanaklar öpülür, şakalar yapılırdı. Jeppe sık sık, bu karanlık salonlara girmesine izin verilen tek devlet memurunun kendisi olduğunu söyleyip şakalaşırdı. Aslında ona daha önce burada hiç rastlamamış olmasına şaşmak gerekirdi.

Anna gülerek Rodrigo'ya doğru eğildi. Jeppe içinde akıldışı bir bosançlık krizi hissetti. İpekle kaplı arkalıklar boyunca insanlara başını eğerek, gülümseyerek ve onlarla tokalaşarak ilerledi. Masa-
nın öbür ucundaki yerini buldu, bir radyatör ve siyah oje sürmüş
fızlı kilolu bir adam arasında sıkıştı.

Kendine bir kadeh ılık Riesling aldı, gözleri diğer konukları tarrken Anna Harlov'un kocasının burada olmadığını umdu sonra kendini saçma sapan düşüncelere kapılmamak üzere uyardı. Yanında duran adam ona, içinde *sergi* kelimesinin geçtiği bir soru sordu ama cümlenin geri kalanı odadaki kötü akustik tarafından yutulmuştu. Jeppe gülümsedi, içinden bunun yeterli bir cevap olmasını umdu. Adam arkasını dönüp siyah saçları küt kesilmiş bir kadınla konuştu. Demek verdiği cevap yeterli olmamıştı.

Johannes kadehinin kenarını vurarak çingırdatıyordu.

Sevgili dostlarım, hepinizi burada görmek çok güzel! Aslında doğum günümü kutlamayı planlamıyordum ama onur konuğu

olma fırsatını kaçırmak istemedim. Dolayısıyla da ileri yaşamı bir bahane olarak kullanıp hepinizle birlikte sarhoş olmayı seçiyorum. Takdimleri atlayalım, tamam mı? Onun yerine konuşun birbirinizle. Selam herkese!”

Jepppe gözlerini Johannes’ten ayırdığında, kendini Anna’nın gözlerine bakar buldu. O da masanın öbür ucundan ona, şaşırmış gibi bakmaktaydı. Onu burada gördüğüne gerçekten şaşırmış gibiydi. Jepppe’ye gelince o kendisini tanıdı diye memnundu. Anna eliyle parmaklarını tabanca gibi kıvrıp ona doğrulttu, soru sorar gibi baktı. Jepppe gülerek başını iki yana salladı, parmağıyla önündeki şarap kadchini gösterdi. Görevde değilim, demek ister gibi. Anna saniyelerce gözünü ondan ayırmadı, sonra gülümsedi.

Jepppe’nin kulakları çınlıyordu; önüne baktı, hiç gerekmediği halde çatalını, bıçağını yerleştirdi. Başını tekrar kaldırdığında Anna artık Rodrigo’yla konuşmaya başlamıştı.

Yanında oturan şişman adamın eski bir dansçı olduğu ortaya çıkmıştı. Kimin aklına gelirdi? Artık koreograf olarak çalışıyordu ve Jepppe’nin kendisine dans ve tiyatroyla ilgili mantıklı sorular sorabildiğine şaşırmıştı. *Çoğu kişi sahne kostümleri diktiğimi sunuyor.* Jepppe ona tiyatro okulunda geçirdiği yılı anlattı. Müzikal yıldızı olmayı umduğu günleri. Johannes’i de oradan tanıdığını söyledi. *Ha ha, gençlik ve masumiyet, insan on sekiz yaşındayken neler neler hayal eder.* Istakoz mayonezi karıştırılmış puf bir pirinç krakeri ağzında pamuğa dönüştü, Jepppe onu şarapla yuttu çünkü su sürahisi boşalmıştı. Anna’nın gözlerini aradı ve çoğu zaman da buldu.

Yanındaki adam Jepppe’ye sahnelerden vazgeçip kendine doğru dürüst bir meslek seçtiği için iltifatlar sundu. Sağlam bir polis memuru. *Dans stüdyoları yaralı ruhlara göre, birbirlerini onaylaya onaylaya kendi işlerine kapanırlar.* Jepppe ikisinin de kadehlerine şarap doldurdu, dalgın dalgın başını salladı. Kalkıp eve dönmesi gerektiğini biliyordu ama kaloriferle kalabalıkların arasına sıkıştığı için çıkamıyordu. Telefonu da sessizdi.

Burcun ne?

Adamın kulağına eğildi.

“Yengeç!”

“Yengeç, ha? Tahmin etmiştim! Sert kabuğunun içinde yumuşuk biri. Aile erkeği. Güvenlik bağımlısı. İyi ki artist olmamışsın.”

Tabaklar dolusu ilkbahar sebzeleri, yenebilir çiçekler, Jeppe’nin fırsat bulup tadına bakamadığı et yemeği, ardından da peynir ve porto... Sigara molası. Jeppe biraz temiz hava almak üzere dışarı çıktı, böylelikle tahammül edemediği yeni konuşmalardan kurtuldu. Dizi bir masaya çarptı. Acımayınca, ne kadar sarhoş olduğunu fark etti.

Birkaç kişi bahçede durmuş, içeriden duyulan “I Feel For You” şarkısına rağmen seslerini duyurabilecek tonlarda şene çalıyordu. Anna elinde bir sigara ve çıplak omuzlarında bir ceketle durmaktaydı. Elbisesi beyazdı. Güneş yanığı bacakları yumuşacık ve düzgün görünüyordu. Dişleri şarap lekeleriyle dolu, dudakları nemli bir adam ona doğru öyle bir hevesle eğiliyordu ki, şarabını kendi süet pabuçlarına döktü.

Jeppe aralarında Johannes’in menajerinin de bulunduğu bir gruba katıldı. Az tanıyordu onu. Sohbeti dinlemeye çalıştı. Elden ele bir esrarlı sigara dolaşıyordu. Rodrigo içeriden kafasını uzatıp tatlının geldiğini duyurdu, insanlar sigaralarını söndürüp yavaşça içeriye bğıldular. Anna dışında. Oracıkta durmuş, gülümsüyordu.

Bir insan nasıl bu kadar güzel olabilirdi?

Bunu yüksek sesle mi söylemişti yoksa aklından mı geçirmişti? Dünya gözlerinin önünde yüzüyor, midesi hafif hafif bulanıyordu. Şarap önünde duruyor diye neden bu kadar çok içmişti sanki? Öz-
kontrol diye bir şey yok muydu hiç onda?

Anna başını arkaya attı, agustos mehtabına baktı.

“Agustosta neden bu kadar çok yıldız kayar ki?” diye sordu.

Net konuşuyordu. Besbelli alkol tüketiminde dikkatli davranı-
cı. Jeppe onun bulanık hatlarına baktı, ona kuyruklu yıldızlarla,

meteoritlerle ilgili bir şeyler söyledi ama doğru cevap verdiğinden emin olamadı. Anna iki elini ona uzattı.

Tam zamanı, arkası dön, çık buradan, Jeppe. Bir taksi bul, evine git. Gözleri! Yatağına yat, sabah erkenden kalk, bu lanet olası cinayeti çöz. Göğüsleri! Yumuşacık, yuvarlacık göğüsleri! Elinde, kendi göğsüne yaslanmış.

Ereksiyonuyla dizinin zonklama yarısına girdiğini fark etti, ağzının ne kadar kuruduğunu hissetti.

"Gel!" dedi Anna. Onu gerisingeri karanlıklara doğru çekti.

ESTHER YILDIZLI GECEYE yatak odası penceresinden baktığında içi hüznle dolmuştu. Kalbin sevgi simgesi olması rastlantı değildi çünkü insan sevip de kaybettiğinde kederi göğsüne, biraz sol tarafta bir yere oturuyordu. Esther elini göğüs kemiğine dayadı. Bomboş, her şeyi içine çekip yok eden bir karadelik gibi.

Dóxa ile Epistème tedirginlikle sızlanıyorlardı, yatmadan önce onları dışarı çıkarsa iyi olurdu. Kanala kadar kısa bir tır. Kaldırım taşlarını ıslatsınlar diye. Çakır keyifti durumu, uzun yürüyüşlere elverişli sayılmazdı. Kayışları hayvanların boyunlarındaki tasmalara taktı, onlar da fazla bir heyecan gösteremeyecek kadar yorgundu. Kazağının üstüne uzun yün hırkasını giydi. Eğri büğrü basamaklardan dikkatle indi, ön kapıyı açtı. Köpekler tasmalara asılıp kanala doğru yöneldiler, o da onları izledi. Hüznü adımlarla. Bir zamanlar, bir ömür boyu önce, içinde masumiyet ve umutlar henüz diriymen Kopenhag'ın yaz gecesi havası içini mutlulukla doldururdu. O günler artık ebediyen kaybedilmiş görünüyordu.

Jeppe Körner onu aramış, ilkbahar başlarındaki o akşam yemeğinde kimlerin bulunduğunu, neler konuşulduğunu hatırlamasını istemişti. Esther *Agnete ve Merman*'a doğru ilerlerken anıların akışına izin verdi. Yemeklerin hazırlanışını hatırlamak zor değildi. Kristoffer'la birlikte çarşıya çıkmış, tırpana kanatlarını ve hayvan almaya çalışmışlardı. Güneşte battaniyelere sarınıp oturarak birer

kahve içmişler, balığın hangi sosla servis edilebileceğini tartışmış-
landı. Bögürtlenli ve vanilyalı pavlovalar konusunda karar vermek
zor olmamıştı. Hafif ve serin bir şey.

Esther boğazındaki bir yumruyu yutar gibi yaptı. Gözyaş-
larına daha fazla dayanamazdı. Köpekler ihtiyaçlarını gördüler,
Esther de dönüş yoluna koyulmadan önce onların etrafı biraz
koklamalarına izin verdi. Konuklar? Harlov'larla Erik Kingo'yu
davet etmişti, Kingo kocaman bir şapkayla gelmiş, her nedense
öbür konuklarla el sıkışmayı reddetmişti. Sonra eski iş arkadaşı
Dorte, bir de kitabını kabul edeceğini umduğu yayıncının halkla
ilişkiler yetkilisi kadın, neydi adı? Gerda'ydı, değil mi? Frank ile
Lisbeth, başka kim? Bertil tabii, sevgili Bertil, yanında çok genç
ve aşırı yakışıklı sevgilisiyle. Bir sonraki hafta o da Bertil'i terk
etmiş, giderken dolaptaki vizon paltosunu da almıştı. Akıllan-
mazdı bu Bertil.

Esther ön kapıyı açtı, paspası ayağıyla düzeltti. Köpekler sız-
landılar ama Esther onları yukarı taşımaya yanaşmadı. Basamak-
lar her adımda gıcırdıyordu. İkinci katla üçüncü kat arasındaki sa-
hanlıkta duraklayıp soluk almak zorunda kaldı. Köpekleri serbest
bıraktı. Onlar yukarıya doğru koşarken o durup dışarıda cuma
göçesine hazırlık anlamında yükselmeye başlayan neşeli sesleri
dinledi. Yazdığı taslağı o yemek sırasında tartışmışlar mıydı? O
konu ancak masanın üstünde yalnızca boş şişeler kaldığı zaman
açılmıştı. Ayrıntıları hatırlamıyordu.

Beklenmedik bir ses -yüksek bir ses- geldi yakından. İki kat
aşağıdaki ön kapının çarparak kapanışının sesi.

Göğsünde kalbi yerinden hoplar gibi oldu. Kim olabilirdi?
Şu anda binadaki tek kişi kendisiydi. Esther hiç kıpırdamadan
durdu, dinledi. Seslendiğinde sesi çatlak çıktı. Kimse cevap ver-
medi. Her taraf sessizdi. Hayal miydi o ses? Girdiğinde kapıyı iyi
kapatmış mıydı? Olup bitenlere bakıldığında kapıyı kilitlemeden
çıkıp çıkmanın ne büyük sersemlik olduğunu fark etti. Ölçü-
l bir adım attı, basamağın gıcırdadığını duydu. O ses merdiven

boşluğunda yankılandığında bir kere daha şaşırdı. *Ne budalalık!* Tırabzana sarılırken keşke köpekleri yanımdan ayırmasaydım, diye geçirdi aklından. Kararsızlık içinde yukarıya doğru bir adım daha attı ve bir anda korkuya kapıldı. Biri mi vardı orada? Dinledi ama yalnızca kalp vuruşlarının kulaklarındaki yankısını ve köpeklerin sızlanışını duydu. Eliyle boynundaki madalyonu avuçladı, soluğunu tuttu uzun süre.

Merdivenler yine gıcırdadı. Esther hareketsiz kalmıştı ama sesler devam ediyordu. Adım sesleri olduğu kesindi artık. Yukarıya doğru, kendisine doğru yaklaşan adımlar.

Ağzından çıkan çığlık, cam yanan bir hayvanın sesiydi. Sendeledi, tırmanmaya devam etti. Hıçkırıklara boğulmuştu. Kendi kapısına ulaşmaya çalışıyordu. Cebinde anahtarını aradı ama eli öyle titriyordu ki onu çıkardığında yere düşürdü. Adım sesleri yaklaşırken köpekler çökmüş, yere yapışmışlardı. Esther dizüstü çöktü, anahtarını bulmaya çalıştı, bağırdı, kendi sesinin imdat dileyen türden olduğunu duydu. Adımlar devam ediyordu. Çok yaklaşmışlardı artık. Dünyanın tamamını dolduruyorlardı.

Esther emekler pozisyonunda donmuştu. Korku damarlarında atıyordu, zehir gibi. Başı dönüyordu, güçsüzdü ama ölümle karşı karşıya gelirken zihni netti. Aşağıya bakıp gelenin kim olduğunu görmeye çalıştı. Gülümsüyordu gelen.

BÖLÜM 24

“Tamam, Anette iyi yolculuklar. Havaalanına inince telefon et.”

Jeppe telefonu kapadı, Anna’nın yolladığı SMS’i tekrar okuma güdüsüne karşı koydu. Kendini çok kötü hissetmeyi hak etmişti. Akşamdan kalma değilse bile profesyonellikten uzaklaştığı için utanmalıydı. Ama soyunmadan kendini kanepeye atıp sızmış olsa da en azından terk edilmişlikle, küçük düşürülmüşlikle ilgili rüyalar görmemişti. Sabah yedide saat çaldığında da hayatının sekiz ay önce yıkılmasından bu yana ilk defa kesintisiz uyuduğunu fark etmişti.

Dün gece çok güzeldi. Bir dahaki ne zamana? Anna

Onu tekrar görmek istiyordu. Ne duygusallık ne de zor anlaşılan ifadeler, kadınsılıktan ne kadar uzak! Jeppe koridorun orta yerinde başını kaldırdı, güldü. Mutluluk taşıyordu içinden. Arzuları pişmanlığa yer bırakmıyordu. Koridorun ilerisinde Narkotik Birimi’nden bir grup arkadaş sohbeti kesip baktılar. Jeppe telefonunu havada salladı, sosyal medyada gördüğü bir şeye gülüyor-muş gibi yaptı.

Anette şu sıra Faroe Adaları’na giden uçağa biniyor olmalıydı. Jeppe bu yolculuğa degecek bir sonuç alınacağına pek

inanmıyordu ama hiçbir ipucunu ihmal edemezlerdi. Bir kâğıt bardağa kahve doldurdu, dikkatle kendi ofisine yürürken neredeyse Thomas Larsen'e çarpıyordu. Bu sefer Larsen yorgun ve mutsuz görünüyordu.

"Ha, geldin mi, Körner! Bakıyorum bugün işe geç başlamayı seçmişsin."

Ona, "Ekip lideri olmanın bazı avantajları olmak zorunda," diye cevap verdi. Larsen'in iğnelemeleri bugün onu rahatsız etmekten çok uzaktı. "Ama sen, bakıyorum, eve dönmeye hazır gibisin. Gecen kötü mü geçti?"

"Hem de nasıl!" Larsen tek kaşını kaldırmıştı. "Dün gece yaşlı teyzemiz sinir krizi geçirince bütün gece onunla uğraşmak zorunda kaldım. Bir iki saat ancak uyuyabildim."

"Yaşlı teyzemiz?"

"Evet, o binadaki, Esther. Dün gece polis acili aramış; merdivenlerde ayak sesleri duyduğunu, katilin kendi peşinde olduğuna inandığını söylemiş."

Jeppe alçak sesle bir küfür savurdu. Suçluluk duygusu ekspres tren gibi gelip üstüne çöktü.

"Peşinde miymiş?" diye sordu.

"Öyle bir iz yoktu. Zorla girme yok, bir şey gören ya da duyan tanık yok, hiçbir şey yok. Ama o, içki dolabını boşaltmıştı ve isteri nöbetleri geçiriyordu."

"Şimdi nasıl?" Jeppe kahvesinden bir yudum almaya çalışırken dilinin ucunu yaktı.

"Binada yalnız kalmaktan korkuyor" Larsen içini çekmeye kalktığı anda esneyerek bitirdi. "Onu suçlayamam ama kaynaklarımız orada nöbet tutmamıza izin vermez."

Jeppe bu noktayı bir düşündü. Dilindeki yanığı serinletmek için soluk aldı.

"Onunla konuşurum," dedi. "Teşekkürler, Larsen."

Odasına girdiğinde kendini koltuğuna attı, kahveyi soğusun diye masanın kenarına itti. Esther de Laurenti gerçekten tehlikeye miydi? Olabilirdi. Onun binası, onun kiracısı, onun roman

ıslak, onun şan öğretmeni. Birkaç günlüğüne orayı yirmi dört saat koruyacak bir düzen için şeften ödenek istemek zorundaydı. Eğer katil gerçekten Mosbæk'in dediği gibi öç almak için öldürüyorsa belki de hedefi tek başına, yaşını almış, fazla zengin olmayın, yazar olmaya heves eden bir akademisyen olabilirdi.

Şefe çabucak bir e-posta attı, kendini tutamadan telefonundaki mesajları açtı. Anna'ya cevap vermemişti henüz. Cevap vermeden önce inisiyatifin bir süre kendi tarafında olmasının tadını çıkarmıştı. Gözünde onun yumuşak, ıslak dilinin son derece canlı bir hayali belirdi, redirgin olup koltuğunda dikleşti. Parmakları tuşlarda gezindi: *Bu gece?* Sonra *Gönder*e bastı. Hem de bu hareketinin nelere varacağını pek düşünmeden. Şimdi bekleme sırası ona gelmişti.

Sara Saidani kapıyı yavaşça tıkırdatıp içeri girdi. Jeppe çabucak biraz daha doğruldu, kendisini şehvetli düşüncelere dalmışken özellikle onun yakalamasından utanç duydu. O düşüncelerin dışından da belli olmaması imkânsızdı. Ama Saidani herhangi bir şeyin farkında olduğuna dair belirti göstermiyordu. Elinde bir kâğıt vardı. Onu masanın üstüne bıraktı.

"Esther de Laurenti, katile mesaj yazmış. Google Docs sayfasına. Dün gece. Doğrudan ona hitap etmiş, aşağılamış, salak demiş. Bak!"

Jeppe önündeki metne baktı.

"Demek belki de o yüzden gitti onun evine. Esther onun dengesini bozmuş olmalı."

"Larsen hayalinden uyduruyor demişti," diye itiraz etti Saidani. "Sarhoştı, uydurdu, demişti."

"Belki uydurmamış da olabilir. Ama ateşle oynuyor. Onunla ciddi ciddi konuşmam gerek."

Bir an birbirlerine baktılar. Paralel düşünüyorlardı.

"Eğer katil ona cevap yazarsa belki onu kullanıp bilgi edinebilir, onu bir tuzığa çekebiliriz." Jeppe yavaş konuşuyor, kelimelerini tartarak seçiyordu.

“Kadına güvenebilir miyiz? Fazla tehlikeli olmaz mı?”

“Başka ne çaremiz var? Mesele bunu yapacak kadar cesaretimiz olup olmadığı, öyle değil mi?”

Sara Saidani kafasından geçenleri belli etmeksizin süzüyordu onu. Sonra kalktı, kısa bir baş selamı verip odadan çıktı. Jeppe onun arkasından bakarken bir anlığına ortalığa yayılan vanilya ve sıcak ten kokusunu aldı. O andaki şehvet yüklü durumunda Saidani'nin çıkagelişi kesinlikle akıl dağıtmıştı.

Seks konusunu kafasından uzaklaştırıp bilgisayarını uyardı. Falck, Esther de Laurenti'nin üniversitedeki eski çalışma arkadaşlarıyla yaptığı konuşmaların notlarını yollamıştı. Onları okudu. Görünüşe göre fildişi kule onun sandığından daha kanşık dolaşık bir yerdi. Ama yine de emekli bir profesörü incitmek için kalkıp birini öldürecek kadar kim nefret edebilirdi ondan? Sınıfta çakmış bir öğrenci mi? Hakkı yenmiş bir iş arkadaşı mı? Oturmuyordu yerine. Hem eğer hedef Esther ise neden Julie ile Kristoffer'ı öldürüyordu? Çoğu insan, birine kızmışsa oldukça düz yolu seçerdi. İntikam olayları çoğu zaman ilk bakışta görülebilecek kadar saydamdı. Oysa bu olayın hiçbir saydam yanı yoktu.

Telefonu biplede ama Jeppe bakmak için bir dakikanın dolmasını bekledi.

Bu gece dokuzdan sonra gel. Kocam kent dışında.

Jeppe *Peki* diye yazarken parmakları biraz titredi. Bu gece yine seks yapacaktı onunla. Bu düşünce kafasındaki başka her şeyi kovalayıp yok etti. Masasında öylece oturuyordu. Koskocaman, nabız gibi atan bir seks organı haline dönüşmüştü.

Kahvesinden bir yudum içti. Soğumuştur. Neler yapmak zorunda olduğunu hatırlamaya çalıştı. Esther de Laurenti'ye ulaş katili bul. İnsan birinin evine seks için giderken hediye götürür müydü? Jeppe rahatsız masa başında arkasına yaslandı, kanının dolaşımına izin verdi, hayallere dalabilmek için başka her şeyi defetti. Yalnızca iki dakika için.

“İyi ki KÜÇÜK KIZLAR var çünkü her gün büyüyorlar. İyi ki küçük kızlar var, en tatlı biçimde büyüyorlar...”

Baş ağrısı en kötü yerde, tam gözlerinin arkasındaydı ve kulak kanallanna kadar vuruyordu. Alkol çok aldatıcı bir sevgiliydi. Geceleyin çok lezzetli ama ertesi sabah çok vahşi!

Esther doğrulup oturunca yatak odasında değil, salondaki kanepede yattığını gördü. Pencerelerden içeriye dolan ışık insanı kör ediyor, odayı sallayıp duruyordu. Eğildi, yere kustu. Kusmuştu, kokuluydu. Bir daha kustu.

“O çaresiz, tatlı bakışlı gözler, günün birinde parıldayacak, insanı tavandan yukarıya savuracak...”

Yastıklar arasında cep telefonunu aradı, uyandırma sesi olarak seçtiği Maurice Chevalier şarkısını susturdu. Kafasının içi bomboşmuş gibi hissediyordu. Sanki dün geceki sarhoşluk, düşünme yeteneğini temelli sona erdirmişti. Durum yalnız rahatsız edici olmakla kalmıyordu. Ağrıyla bulantı bir geçse burada zerzevat gibi yatabilir, gözlerini de zihnini de bundan böyle kullanmamaya razı olabilir, hiç de pişman olmazdı.

Köpekler onu gerçek hayata geri döndürdü. Havlama sesleri ona sorumluluklarını hatırlattı. Bu dünyada yalnız değildi; onları sevmek, beslemek, gezdirmek onun göreviydi.

Esther zorlukla yuvarlanıp kanepeden halıya düştü, ellerinden biri kusmuklar içinde kaldı. Yer dalgalanıyor, sanki meydan okuyordu. Baş dönmesi geçinceye kadar bekledi. Köpekler inliyordu. Emeklemeye başladı. Tek el, bir diz, öbür el, öteki diz... Yavaş yavaş, ta banyoya kadar. Biraz doğruldu, üstünü çıkarmadan duşun soğuk suyunu açtı, orada öylece soğuk suyun vücuduna dökülüp bulantıyı gidermesini bekledi.

Soğukun ilk şokundan sonra suyu biraz ılıtıp ayağa kalktı. Tek diyle amatürlere sıkı sıkı tutunarak üstündeki ıslak giysileri öbür diyle sıyırdı. Sonunda temizlenmiş, kendine gelmişti. Artık düşmeden ayakta durabiliyor, kusmadan düşünceliyordu.

Sağ kalmıştı.

Bir mucize sonucu, artritli parmakları doğru anahtarı bulmuş, ayağa kalkmış, kapıyı açmayı başarmıştı. Ayak sesleri ona ulaşmadan. Sonra kapıyı çarparak kapatmış, soluğunu tutmuştu. Uzun süre. Ondan sonra da telefonunu bulup imdat istemişti.

Polis anlayamıyor gibiydi. Neden sonra kendisinin bir cinayeti davasında ana tanık olduğunu, o olayla ilgilenen biriyle konuşmak istediğini söylemişti. Adam geldiğinde o, giriş holünde yerde yatıyor, ağlıyordu. Bu sefer gelen Jeppe değil, daha genç biriydi. Yaksıklıydı ama yorgundu. Fazla çalışmaktan. Aşağıdaki kapının çarparak kapanışını, basamaklardaki ayak seslerini anlatmaya çalışmıştı ona. Ölmekten korktuğunu. O anlayışla gülümsemiş, notlar almıştı ama inanıp inanmadığını Esther pek anlayamamıştı. Sonunda yatağına yatıp uyumasını, olayı geçiştirmesini önermişti. Her ne demekse...

Esther yavaş yavaş kurulandı. Ne Epistème'le Dóxa'ya ne de kendisine bir şey olmuştu. Ama kendi evinde ne kadar güvendedi ki: Başka nereye gidebilirdi? Dünyada tek sahip olduğu yer burasıydı.

Köpeklerin mutsuz iniltileri onun hareketlerini hızlandırdı. Giyindiğinde hâlâ başı dönüyordu. Salona gidip yerdeki kusmukları soluğunu tutarak sildi, temizledi. Adamakıllı temizleme işini anca dönüştü yapabiliyordu. Tasmaları aldı, cesaretini toplayıp kapıyı açtı.

Merdivenler gün ışığında çok farklı görünüyordu. Canavarlar karanlık köşelerde saklanırlardı, güneşli yerlerde değil. Gece duyduğu korkuyu şimdi anlamak mümkün değildi. Gülünçtü. Belki de polis haklıydı. Belki sarhoşluktan, dışarıdan gelen sesleri kendi kâbuslarıyla birleştirip o ayak seslerini ve merdivendeki kişiyi kendisi icat etmişti.

Esther kapıyı arkasından kapadı, tam tırabzanı tutup inmeyi başlayacağı sırada gördü. Daha önce yoktu burada, biliyordu. Kapılar daha bu baharda yeniden boyanmıştı. Kapı tokmağının yanındaydı, görmemeye olanak yoktu. Pervazı kaplayan gri boya tabakasının üstüne küçük bir yıldız çizilmişti. Oyularak. İkinci Dünya Savaşı'nda bahtsızların kaderini işaretleyen yıldızlar gibiydi. Küçük düşürülecek olanların, sürgün edilecek olanların.

Bir uyarı.

Eveet, Esther de Laurenti. Artık mektuplaşmaya başladık besbelli. Ama ziyanı yok. İşte çalışmalarınıza yeni bir katkı:

Bana salak diyorsunuz. İzninizle bunu iade edeyim. Ben sizin kim olduğunuzu biliyorum. Benim kim olduğum hakkındaysa sizin hiçbir fikriniz yok.

Ama size bir imada bulunayım: Benden daha büyük bir şairin kelimeleriyle:

Kalbim bütün imkânsız çocukları seviyor,
Kimsenin sevmediklerini, kimsenin anlamadıklarını,
Yalan söyleyen çocukları, hırsızlık yapan çocukları,
sözünden dönen çocukları,
Bütün büyüklerin çok kızdığı çocukları.
Anlıyor musunuz?

BÖLÜM 25

Signhild Patursson, Anette'in ömründe gördüğü en ihtiyar insandı. Öyle kamburdu ki dikeyden çok yatay gibiydi, yüzü de meşe gövdeleri kadar buruşuktu. Tórshavn dışındaki tepede bulunan küçük evinde Anette'i sıcak karşılamıştı. Şimdi de eski ve ağır mobilyaları arasında sobanın üstünde kahve yapıyordu. İki de bir boynunu gererek başını kaldırıyor, derinlerden konuğuna tatlı tatlı gülümseyerek bakıyordu. O gülümseme, kadının kendisinden birkaç kuşak genç gibiydi.

Anette alçak yemek masasının altındaki bacaklarını gerdi, en kuzeydeki bu tatsız adalara sağ salım varabildiği için Yaradan'a şükretti. Vagar Havaalanı'na iniş çok dik ve rüzgârlı olmuştu. Üstelik Anette'in bir an önce tualete yetişme ihtiyacı vardı. Onu karşılamak üzere gönderilen Faroe polisi, tualete girip çıkmasını beklemek zorunda kalmıştı. İçerideyken Anette kafasını çaprazladığı kollarına dayayıp birkaç dakika dinlenmek zorunda kalmıştı çünkü.

Velbastaður Köyü, Julie'nin eski sevgilisinin çocukluğunu geçirdiği yerd, evleri de ücra bir yerleşimdeki ufacık, kırmızıya boyalı bir evdi. Tenha bir yol, köyü "tepe" ve "ova" diye ikiye ayırıyordu. Etrafta yalnızca kayalar, otlar, kuşlar ve bir de deniz vardı. Signhild Patursson, evin kendisine annesiyle babasından kaldığını, ömrü

boyunca burada yaşadığını, dört çocuğunu burada doğurduğunu, kocasını da en küçük oğlunu da buradaki mezarlığa gömdüğünü anlatıyordu. Anette ona, her şeyden uzak bu tepelerde tek başına yaşamının zor olup olmadığını sorduğunda ne demek istediğini pek anlayamamıştı. Burada yaşayanların çoğu gibi o da iki dil konuşabiliyordu ama Danca konuşmak ona daha zor geliyordu. Bu yüzden özür dilemişti.

Sütsüz kahveyi ve Anette'in fındıklı kurabiye olduğunu tahmin ettiği şeyleri masaya koydu sonra ellerini kucığında kavuşturup konuşmaya başladı. Sesi yumuşak, şarkı söyler gibiydi. Kelimeler birbirini gecikerek izliyor, arada boşluklar oluyordu.

"Hjalti benim gözümün bebeğiydi. Artık olmaz diye düşündüğüm zamanda doğmuştu. Evet, evet, gözümün bebeğiydi. Danimarka'ya okumaya gitmek istediğini söylediğinde ağlamıştım çünkü ışık olup oralarda kalacağını biliyordum. Öyle de oldu, ever."

"Julie Stender'a mı demek istiyorsunuz?"

Yaşlı kadın soruyu duymamış gibiydi.

"Karısı Kirsten, öyle katı, öyle katıydı ki ona da hiç saygı duymuyordu. Oğlum Boğa Ferdinand² gibiydi. Muhteşem ve yumuşak huylu. Danimarkalı kadınlar için fazla hayalciydi. Karısı Kirsten'le sonu gelmedi. Kadın herhalde ondan da kafasındaki planlardan da usandı. Hjalti için paranın hiç önemi yoktu. Karısı onu bu sebepten ötürü hiç affetmedi."

Anette bir kurabiye alıp ısırды, belli etmeden kolundaki saate göz attı. Ta Faroe Adaları'na kadar bunun için mi gelmişti?

BİR, İKİ, ÜÇ, DÖRT, BEŞ. Jeppe'nin parmakları, gece Esther de Laurenti'nin kapısına oyulmuş çizgileri yoklamaktaydı. Küçük, beş köşeli bir yıldız, boyaları oymuş, kırıntılarını dökmüştü. Jeppe'nin kafasında hiçbir kuşkuyla yer kalmamıştı. Tehlikedeydi kadın. Nöbetçileri ayarladığı için memnundu. Özellikle de katil

² Aranda dövmektenise oturup çiçek koklamayı tercih eden Ferdinand isimli buğanın hikâyesinin anlatıldığı, Munro Leaf tarafından yazılan kitap.

olduğu varsayılan kişiyle mektuplaşmayı sürdürürse. Parmak izi teknisyenlerinin daha önce oradaki el izini incelerken bıraktığı ince tozlar hâlâ oradaydı. Yine izler, yine kanıtlar ama herhalde bunlar da işe yaramayacaktı. Yeni yıldızlar.

Yıldızlar. Julie Stender'ın bileğinde de yıldız dövmeleleri vardı. Bir anlamı vardı besbelli ama neydi? Katil nasıl bir mesaj vermeye çalışıyordu? Esther sonunda kapıyı açtığında, köpekleri ayaklarının dibinde havlıyordu. Yorgun bir hali vardı. Buna karşılık evin içi, geçen sefer gördüğüne göre daha temizdi.

"Susun, susun, sakın olun, küçük despotlar. Gelin içeri, bir şey yapmazlar."

Jeppe köpeklerin etrafından dolanıp şaşılacak kadar derli toplu görünen salona girdi. Yerler süpürülmüştü ve ortalık güzel kokuyordu.

"Nasılsınız? Dün geceki korkularınız biraz azaldı mı?" Koltuktan bir şey kaldırmak zorunda kalmadan oturdu.

Esther de karşısındaki kanepeye yerleşti.

"Tam bilemiyorum. Adamın gerçekten buraya geldiğine sizinkileri inandırmaya çalışıyordum. Şimdi artık inandığınıza göre bunun anlamı da ortaya çıkmaya başladı. Burada güvende değilim."

Yorgun görünüyordu ama gözlerinde yeni bir kararlılık vardı. Jeppe başka cinayet kurbanlarının yakınlarında da görmüştü bunu. Öfkelenmişti Esther de Laurenti.

"Katil olduğunu varsaydığımız kişiye mesaj yazmaya başlamışsınız, öyle mi?"

"Evet." Onu durdurmak için elini havaya kaldırdı. "Doğru bir karar değildi. Düşünmeden yaptığım bir..."

"Yalnız doğru olmamakla kalmıyor, son derece tehlikeli ve polis soruşturmasını da engelleyebilecek bir şey." Jeppe ona ciddi bir ifadeyle bakıyordu.

"Farkındayım."

"Dün gece sizin yazmanızla onun buraya yaptığı farz edilen ziyareti arasındaki bağlantı görmezden gelinemez. Sizi kolaylıkla öldürebilirdi."

Esther başını eğdi.

"Bunu kesin olarak ifade ettikten sonra..." Jeppe hafif öksürüp boğazını temizledi. "Evet, bunu söyledikten sonra soruşturma açısından bunun yeni olanaklar da yaratabileceği, işe yarayabileceği düşünülebilir."

"Durun. Şunu iyice anlayayım." Esther alnında kuşku çizgileriyle ona bakıyordu. "Soruşturmanın yolunu tıkadım mı yoksa açtım mı?"

Jeppe gülümsemeden edemedi. Esther bir an ona baktı sonra o da gülümsedi.

"Sizi korumak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Dış kapınıza yirmi dört saat bekleyecek iki kişi koyuyoruz. Birkaç günlüğüne. Ama ne olursa olsun, kendinizi tehlikeye attığınızı anlamanızı istiyorum. Bir katille iletişim kurmak başka şey ama dün gece yaptığınız gibi onu kıskırtmak aptallık olur, kimsenin de işine yaramaz."

Azarlamaların sonunu getirmek isteyen Esther iki elini havaya kaldırmıştı.

"Katılıyorum," dedi. "Ama demek istediğiniz, mesajlarımda ne diyeceğim konusunu kararlaştırdıktan sonra ona yazmanın soruşturmayı kolaylaştıracağı mı?"

"Olabilir."

Kadın yavaşça başını salladı. Bir şeyler düşünüyormuş gibiydi.

"Son mesajını gördünüz mü?"

"Şiiri mi? Evet, siz aradığınızda, merkezde onu okuyordum. Ne anlam çıkarıyorsunuz? Size kendi kimliğiyle ilgili bir ipucu verdiğini söylüyor."

Esther'in gözleri bir o yana, bir bu yana baktı.

"Kimin yazdığını bilmiyorum. Ama çocuk teması çok net. İhanete uğramış bir çocuk. İstenmeyen. Julie'nin kürtağıyla mı ilgili acaba?"

Soru sorar gibi bakıyordu. Jeppe, Anette'i düşündü. Şu anda herhalde öğretmenin Faroc'deki annesiyle karşı karşıya oturuyor olmalıydı. Hjalti'nin ölümünün de kürtaajla bir ilgisi olabilir miydi? Katilin şiirini de dikkate alınca?

"Okuduğunuzda aklınıza gelen başka bir şey oldu mu?"

Esther bir süre düşündü sonra başını iki yana salladı.

"Pekâlâ öyleyse. Bugün onu bir daha okuyun. Cevabınızı sonra sorarım. Dürüst olmak gerekirse, onu ortaya çıkaracak adımın ne olacağını bilemiyorum. Şu ana kadar şansınız epey iyi gitti. Ama kışkırtmayın onu! Ayrıca yazdığınız her şeyi benim onaylamam gerek, siz yollamadan önce!"

"Kaygılanmayın. Bir daha riske girmek istemiyorum."

Jeppe öne doğru eğildi. Ne biçim bir işe kalkıştıklarını iyice anlamasını istiyordu. Bilinmeyen, karanlık sulara açılacaklardı. Karanlıklarda yüzeceklerdi, ayak bileklerine ağırlıklar bağlanmış durumda.

"Bir risk bu -yoo, risk değil, büyük risk- yani onunla iletişim kurmak. Normalde izin vermeyeceğimiz bir şey. Umarım bunu anlıyorsunuzdur."

"Anlıyorum." Onun da gözleri aynı derecede ciddiydi. "Ama ben zaten riskteyim. Evim, kitabım, Kristoffer'ın ölümü, şimdi de kapımın kenarındaki yıldız. Bunun bir şekilde benimle ilgili olduğunu artık ikimiz de biliyoruz."

Karşılıklı başlarını salladılar. Fazla konuşmamışlardı ama bir anlamaya varmışlardı. Derinliklere yüzmek üzere bir anlaşma. Yüzerken onun kendisini koruyacağı konusunda bir anlaşma.

Jeppe başını tekrar salladı. "İyi. Bir şey daha var: İlkbahardaki o yemek. Konukların listesini hazırladınız mı?"

Esther sehpanın üstündeki bir kâğıdı onun önüne doğru itti. Jeppe alıp göz gezdirdi.

"Teşekkür ederim. Yemek sırasında konuştuğunuz konuları hatırlıyor musunuz?"

"Ne konuştuğumuzu mu? Ama mart ayındaydı!"

“Lütfen deneyin. Önemli olabilir. Julie konuklardan herhangi biriyle konuştu mu? Kingo’yla mesela? Acayip bir şey oldu mu? Huşuzlanan biri? Her şey önemli olabilir.”

“Peki, hatırlamaya çalışırım,” diye başını salladı Esther. “Neden Kingo’ya özellikle vurgu yapıyorsunuz?”

“Onun hakkında daha çok şey öğrenmek istiyoruz. Özellikle de Julie’nin babasıyla arkadaşlığı konusunda. Ne kadar tanıyorsunuz onu?”

“Ortak tanıdıklarımız var. Tabii yazarlar grubu da var. Çeşitli partilerde ona birkaç kere rastladım.”

Bir şey saklıyormuş gibi bir hali vardı ama Jeppe bunun ne olabileceğini düşünemiyordu.

“Ne düşünüyorsunuz onun hakkında?”

“Herhalde herkes gibi beni de etkilemiştir. Yetenekli ve çekici biri. Edebiyat ve sanat konularında çok bilgili. Ama aslında nazik biri değil. Terbiyeli ve kibar davranıyor ama pek dostane tavrı var denilemez.”

Jeppe konuyu değiştirdi. “Bugün dışarı çıkma planınız var mı?” Bir yandan da ayağa kalkıyordu.

“Gregers’ı hastanede ziyaret etmeliyim. Öğleden sonra gideyim diye planlıyordum.”

Jeppe saatine baktı. Koruma görevlisinin akşam sekiz dolaylarında gelmesini planlamışlardı.

“Peki. Kalabalık yerlerde dolaşın. Eve dönüş yoluna çıkarken beni arayın ya da mesaj çekin. Döndüğünüzde size göz kulak olacak birinin bulunmasını sağlayacağım.”

“Teşekkürler, Jeppe. Beni iyi koruduğun için teşekkür ederim!”

ANETTE GÖĞSÜNE DÖKÜLMÜŞ kurabiye kırıntılarını belli etmemeye çalışarak silkeledi, ikinci kurabiyeye uzandı. Biraz garip, biraz da tatlı gibi bir tadı vardı bunların ama kahveden bir yudum alınca yok oluyor, fena olmuyordu. Eski tip mutfaga bir göz attığında aklına

iki yüz yıl önceki Danimarka kırsalından resimler geldi. Yeni bin yılın eşiğinde bu kadar ilkel bir hayat sürülebildiğine inanılabilir mi!

Neyse ki Signhild Patursson, Anette'in bu kuşkuculuğunu fark etmemişe benziyordu. Konuşması için onu teşvik etmeye de ihtiyacı yoktu.

"Hjalti bana mektup yazardı, çok güzel mektuplar. Julie'ye olan aşkını da anlatıyordu. Onun gözünde rüyalarının kıızıydı. Bu kadar genç bir kızla flört etmenin ne büyük tehlike olduğunu anlamıyordu. Onun yaşı, âşık olamayacak kadar küçüktü. Oyun oynuyordu oğlumla. Sonra da evet, hamile kaldı. Evet, tabii, öyle olmanması gerekirdi. İstenmeyen bir durumdu."

Yaşlı kadın bir yandan bir yana sallanmaya başlamıştı. Sesi duyulandı, gri yün kazığının kollarıyla oynamaya koyuldu.

"Julie'nin babası çok ama çok kızdı. Bütün kasaba kızmıştı Hjalti'ye. Oradan ayrılıp buraya, Faroe Adaları'na dönmek zorunda kaldı. Taşınıp geldi, benim yanıma yerleşti. Ölene kadar yanımda yaşadı." Sessizleşip başını önüne eğdi.

Tahta iskemlede oturmaktan Anette'in kalçası ağrımaya başlamıştı. Faroe polisi dışarda, arabanın yanında, onu havaalanına geri götürmek üzere hazır bekliyordu. Bu böyle giderse akşamki Kopenhag uçağına bile zor yetişecekti. Boğazını temizleyip dirseklerini masaya dayadı.

"Buralarda Stender ailesine kin besleyebilecek kimseyi tanıyor musunuz? Hjalti'nin ağabeyleri örneğin? Julie'yi babasına duyulan kinden ötürü öldürebilecek biri?"

"O benim oğlumu öldürdü!"

Anette, Signhild Patursson'un bu ani öfkesi karşısında ürktü.

"Yani sizce Christian Stender onları ayırarak, Julie'yi kürtaj zorlayarak Hjalti'nin kendini öldürmesine mi sebep oldu?"

"Hiç de onu demek istemiyorum. Öldürdü oğlumu. Uçağına binip buraya geldi, Hjalti'yi buldu ve onu uçurumdan aşağıya itti. Ben yaşlı bir kadıyım, hiçbir şeyi kanıtlayamam. İnsanlar alay ediyor benimle. Kendi ailem de alay ediyor. Ama inan bana, Hjalti'nin

intihar gibi bir şeye niyeti yoktu hatta tam tersine. Baba olduğunu
baba yeni duymuştu."

ŞLAP, ŞLAP ŞLAP. Bloknotunun sayfalarını tararken sayfalar
başparmağına sürtünüp garip sesler çıkarıyordu. Jeppe gözlerini
kısıp bu sisi dağıtacak, ona bir sonraki adımı gösterecek cüm-
leği ya da kelimeyi aradı. Daha demin bir tanığa, katille iletişim
kurma izni vermişti. Doğrusunu söylemek gerekirse boyunu aşan
sularda yüzmekteydi.

Kâğıtlar başparmağına yapışıp duruyordu. Jeppe dikkatle bak-
tı. Başparmağının ucundaki incecik çizgiler arasında kul gibi ve
dümdüz bir çizgi buldu. Daha önce hiç farkına varmamıştı. Ama
her zaman oradaydı o çizgi herhalde. İnsanın parmaklarındaki
izler ömrü boyunca değişmezdi.

Bir kararsızlık yaşadı, sonra telefonu alıp Adli Tıp'tan Clausen'i
aradı.

"Evet, söyle." Clausen yine her zamanki gibi işe odaklı ve dost
tıvrıydı.

"Merhaba, Clausen. Ben Kørner. Bir sorum var: Julie Stender'ın
kapsında parmak izi uzmanının bulduğu o el izi, hani Kristoffer
Gravgaard'a ait olduğu saptanan..."

"Sigb Gravgaard, demek istiyorsun," diye sözünü kesti Clausen,
kesmesine hiç gerek yokken.

"Evet, evet. Eğer Kristoffer Sigb Gravgaard, cinayetle ilgili
olarak ya da olmayarak o izi oraya kendisi bırakmadıysa..."

"... ki kolayca bırakabilirdi tabii. Ortalığı temizlerken ya da
bir deney sırasında..."

Jeppe onu durdurdu. "Koşullar dikkate alındığında o biraz zor.
Dinle beni Clausen, eğer o izi oraya kendisi bırakmadıysa, başka
nasıl olmuş olabilir?"

"Hımm, anladım. Eğer kendisi bırakmadıysa, biri bilerek izi
oraya taşımış demektir." Clausen'in sesine bir kararsızlığın esintisi
kamıştı. Jeppe onun ayak seslerini duydu, ardından bir kapının
kapanış sesi duyuldu.

"Tabii öyle. Ama nasıl? İnsan bir parmak izini nasıl taşıyabilir ve bunu kim yapabilir?"

"Parmak izi taşımak kolay iş değildir. Bir kere, bırakmak istediğin iz, elinde hazır olmalı. Bu durumda, Kristoffer'in izi. Sonra teknik açıdan baktığımızda nasıl yapılabileceği konusunda kafam bulanık. Teknisyenlerden birine sormamı ister misin?"

Jepp'e'nin gözünün önüne, onun teknisyenleri azarlayışı geldi. "Yo, hayır, bence bu iyi bir fikir olmaz Clausen."

Hatta bir sessizlik oldu. Jepp'e ona düşünme süresi tanıyordu.

"Bunun bir yolu yok, Kørner. Asla olamaz! En iyi, en deneyimli teknisyenler bizde. Kristoffer o izi kendi bırakmıştır. Film mi çeviriyoruz, Tanrı aşkına!"

"Peki, o sivil? David Bovin miydi?"

"Ne olmuş ona?"

"Sakin ol Clausen, aynı ekipteyiz biz. Yalnızca soruyorum. Bovin o izi taşımış olabilir mi? Onu daha yeni tanıdım. Sen ne kadar tanıyorsun?"

Clausen içini çekti. Jepp'e onun bir yandan tuşları tıkırdattığını duyuyordu.

"İntranet'te personel kaydını şimdi buldum. Bu çok saçma, onu bil, tamam mı?" Ekrandan okumaya başladı: "David Bovin, Knud Lavardsgade, 4 numara, ikinci kat, sağ daire; doğum tarihi 14 Ağustos 1977. Bildiğin gibi, polis değil, NCTC onu sivil daktiloskopi teknisyeni olarak, geçen ilkbaharda birkaç kişiyle birlikte işe almış." Clausen devam etti. "Aslında onu seçen bendim. Galiba üç kişiyle görüşmüştük, herkesin ilk seçimi oydu. Sakin ve açık sözlü, melez soydan, dur bakayım, bu neymiş..." Yine tuş tıkırtılarıyla soluk sesleri duyuldu. "Ha, evet, Kopenhag Belediyesi'nde peyzaj mimarlığı yapmış, yabancı dil becerileri iyi, ticari sürücü belgesi var. Eğitim kurslarını hızla geçmiş. Biliyorsun, biz teknisyenlerimizi kendimiz eğitiyoruz. İlk testte yüz yetmiş dokuz doğruyla yüz on beş puan almış. Geçmek için seksen puan yetiyor."

“Başka ne biliyorsun onun hakkında?”

“Ne istiyorsun, personel numarasını mı?” Clausen’in sesi bu konuşmadan usanmış gibiydi.

“Hayır, lanet olsun. Nasıl biri olduğunu soruyorum. Kişi olarak.”

“Kişi olarak! Uf, ulu Tanrım. Sessiz ve nazik. Dost tavırlı, profesyonel, yarım saatte elli parmak izi formunu değerlendirebiliyor, oysa arkadaşlarının çoğu o işi ancak bir saatte yapıyor. Onu yıllardır gelmiş en iyi daktiloskopi teknisyeni olarak görüyoruz... Bu tür şeyleri mi demek istiyorsun?”

“Clausen, biliyorsun, bunları sorma yetkim var. O izle ilgili koşullardan pis kokular geliyor. Sen de benim kadar biliyorsun.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Evet, biliyorum.”

“Senden Bovin’in geçmişiyile ilgili bütün bilgileri derlemeni isteyebilir miyim? Olay yerine gelmiş olan öteki teknisyenlerin de Köpek ekibiyle adli tabibi boş ver. Biz parmak izi taşıyabilecek birini arıyoruz.”

“Ya ben? Beni kim inceleyecek?”

Jeppe içini çekti. “Şimdilik ona kaygılanmak zorunda değilsin ana Clausen?”

“Evet?”

“Bundan kimseye söz etme, tamam mı? Kimseye!”

Clausen veda etmeden telefonu kapattı.

BÖLÜM 26

“Yazar, ressam, münazaracı, meşgul bir adam bu Erik Kingo.”

Sara Saidani sağlıklı görünen bir dilim ekmeği ısıp çiğnerken derin düşünceler içindeydi. Jeppe'nin karnı gurulduyordu. Birdenbire çok acıktığını şaşırarak fark etti. Ölmek üzereydi açlıktan.

“Sincap yemi midir o, her neyse, biraz daha var mı ondan?”

“*Paleo* ekmeği.” Dilimin kenarından bir lokma koparıp ona uzattı. Jeppe ısırdı, parmağıyla ekranı gösterdi.

“Başka neler var?” Biraz daha yaklaşıırken kızın çevresini saran vanilya kokusuna aldırış etmemeye çalıştı.

Saidani yeni bir sayfa açıp anlatmaya koyuldu. “Hisse senedi, tahvil ve fon gibi şeylere yatırım yapıyor ve görünüşe göre oldukça varlıklı. Galerisinde tabloları altı haneli fiyatlara satıyor, üstüne de kitaplarından telif hakları kazanıyor. Sanat eserlerini fonluyor. Kaynakları bol. Kentte büyükçe bir dairesi var, San Sebastian'da bir evi var, hobi bahçesinde bir kabini, Portulak'ta hissesi, bir de lüks restoranı var. Haftada iki kere Kopenhag Su Kayağı Kulübü'nde kayak yapıyor, Freetown of Christiania Fonu'nun yönetim kurulunda üye, dostları tasarımcılar, yazarlar, rock müzisyenleri ve işadamları.”

“Evli mi?” Jeppe ekmekten umudunu kesmişti; çok uzun süre çiğnemek gerekiyordu. Koridordaki makineden bir gofret falan da alabilirdi.

“Bir zamanlar evliymiş Helen Bay Kingo ile. Hani dans okulu olan, kocaman güneş gözlükleri takan kadın. Ama uzun sürmemiş. Bir oğulları olmuş. Şimdi yetişkin yaşlarda. Oscar Kingo.”

“Sabıkası falan?”

“Pek sayılmaz ama yine de dikkat çeken bir şey buldum.”

Saidani bir dosya açtı, içinden gazete kupürlerinin fotokopilerini çıkardı. 2010 yılından kalma *Ekstra Bladet*’in baş sayfasını açtı.

Manşet şöyleydi: “Kingo’nun Asistanı Tecavüz İddiasını Reddediyor!”

İri iri kahverengi gözleriyle Jeppe’ye baktı, Jeppe midesinde rahatsız edici bir çekilme hissetti. Belki de Saidani birini hatırlıyordu ona. Göz temasını kesti.

“Kingo yıllardır asistanlarına ya da koruduğu insanlara diylim istersen, para veriyor,” diye devam etti Saidani. “Genç erkekleri kanadının altına alıp koruyor. Ona her türlü işte yardım ediyorlar, o da onlara sanat öğretiyor, herhalde onları doğru yerlere görünüp gezdiriyor.”

“Seks?”

Saidani’nin yüzünden bir gülümsemenin gölgesi gelip geçti, Jeppe’nin yanakları sıcaklandı.

“Belki. Bilmek zor. Sözkonusu asistan, Jake Shami. Bu olay olduğunda iki yıla yakın bir süredir Kingo’nun yanındaymış. Olay da hüzünlü. Shami, Karen Jensen adında bir kadının evine Kızılhaç için bağış toplama bahanesiyle girmiş sonra ona tecavüz etmeye kalkmış. Shami de ressammış hatta Charlottenborg İlkbahar Sergisinde resimleri varmış. Saygın bir yer. Herkes onu yetenekli biri sayıyormuş. Ama o olaydan ve bir süre hapiste yatmasından sonra artık sanat dünyasından tümüyle çekilmiş. Erik Kingo onu desteklememiş. Davanın ilk başında bile arka çıkmamış ona. Hatta

verdiği ifadede onu yerin dibine batırmış, Shami'nin sapık olduğundan her zaman kuşkulandığını söylemiş."

"Sapık! Bunu açık açık söylemiş mi? Bu tecavüz olayıyla ilgili acayip durumlar var mıymış?"

"Yo, pek sayılmaz," derken Saidani ona ciddi ciddi bakıyordu. "Ayrıca tecavüzü durduran da Shami olmuş çünkü devam edemeyecek durumdaymış. Daha da sapık görünen şey, kurbanı Karen Jensen'in o sıra seksen üç yaşında olması. Jake Shami ise yirmi dört yaşındaymış."

Jeppe başını iki yana salladı. Bulmacada yerine oturmayan bir garip parça daha. İzi dağıtabilecek yeni bir olay.

"Asıl ilginç olan, Jake Shami hapisten çıktıktan sonra *Ekstra Bladet*'e bir röportaj vermiş, kendisini tecavüze Erik Kingo'nun yönlendirdiğini söylemiş. Kingo hiç haberim yok demiş, Jake'in dengesiz ve hasta olduğunu iddia etmiş. Ama fikir ilginç, değil mi?"

Jeppe'nin boğazı sıkışmıştı. Kingo gücünü körüye kullanan bir koruyucu! Kingo bir tahrikçi! Koruduğu gençleri tecavüze yöneltebilir miydi? Ya da cinayete? Düşünülebilir miydi gerçek hayatta böyle bir şey?

"Jake Shami'yi bulur musun?" dedi. "Ben şimdi Nyhavn'a, dövmeciyi sorgulamaya gidiyorum ama Shami'yi mümkün olduğu kadar çabuk buraya çağırabilirim."

Saidani başparmağını havaya kaldırıp görevi üstlendi ardından hemen yine ekrana döndü. Jeppe kalktı, o kahverengi gözleri ve yadıkları ışığı arkasına döndü. Öff, hayatının her alanında yolunun sapıp durmasından usanmıştı artık. Esprisiz ve yönü belirsiz, genelde ona rehberlik eden sezgilerden yoksun. Küçük mutfığa yöneldi, şeker makinesinden bir Snickers aldı. Karamel çubuklarından birinin içine iki kalın ibuprofen tabletini sokmuştu, onu da yerfıstığı ezmesi tadına karışmış olarak çiğnedi. Akşam Anna'yı görmeye gitmeden önce yapacak çok işi vardı. Artık da yorgun ve keyifsiz gitmek istemiyordu.

Anna. O aklına geldiği anda Jeppe'nin kanı ilkbahar pınarları gibi kaynamaya başlamıştı. Ne halt ediyordu böyle? Bir tanık. Üstüne üstlük evli bir tanık. Ama kendini canlı hissettiriyordu ona. Şu anda en önemlisi de oydu. Bir o, bir de bu soruşturma tabii.

Hayat bir gün içinde nasıl da değişiyordu! Saat saat. Hatta bir anda. Kendini Anna'yla pazar sabahı *brunch* yaparken hayal etti. Kahkahalar, öpüşmeler. Yemeği ateşe koyup o pişene kadar duşta sevişmek.

Saçmalıyordu, farkındaydı. Ama saçmalamak da kırık bir kalple yaşamaktan iyiydi.

CİNAYET ROMANI yazmak, bir örümcek ağını örmeye çalışmak gibiydi. Parmaklarınıza yapışan binlerce iplikçik, dikkatiniz dağıldığı an hemen kopan cinsten. Esther de Laurenti zeki bir sistem geliştirmişti. Farklı renklerde *post-it* kâğıtları, masasının yan tarafında soldan sağa doğru, kronolojik olarak sıralanmış duruyordu. Nice kere o renklere bakarak oturmuş, aklına gelmiş olan ama yazıncaya kadar unuttuğu bir noktayı hatırlamaya çalışmıştı. Şimdi yine orada oturmaktaydı. Bu sefer parmakları klavyede değildi. Hikâyesini baştan sona doğru tarıyor, belli bir insanın bunu nasıl okumuş olabileceğini anlamaya çalışıyordu. Endişe verici bir durumdu bu.

Örneğin maktulün yüzüne çizilen desen. Kendisi yazarken bunu kapkaranlık bir etki olarak düşünmüştü, niyeti de sonunda katilin astronomiye ve takımyıldızlara duyduğu ilgiye bağlamaktı. Ama gerçek katil o niyeti değiştirmişti. Bilgisayarında Julie Stender'in ölü yüzünün resmini açtı. *Online* gazete sayfasının fotoğrafını çekmekle akıllılık etmişti. Resme baktı, kan ve ölüm yansıtan bu görüntünün gerçek olduğunu kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Bu desen, onun başlangıçta düşündüğü Orion takımyıldızına hiç benzemiyordu. Çizgiler yuvarlak, kesintisiz paralellerdi ve yüzü yan tarafında toplanmıştı. Gözü merkeze almış bir kasırğa.

Tornado. Yine de bir mesaj olduğunu seziyordu Esther. Yalnız soyut vandallık değildi. Ne söylemeye çalışmıştı katil?

Gözlerini yumdu. *Yıldızlar. Orion. Avcı*. Bir şeyler sisin içinde kıpırdadı. Esther, Jeppe Kørner'in tavsiye ettiği gibi gevşemeye çalıştı. Anılarını hatırlamaya zorlamayacaktı kendini. Sessizce oturdu, camdan çok iyi tanıdığı sokak hayatını seyretti.

Julie'nin birkaç hafta önce mutfak masasının başında oturuşunu düşündü. Bileğine yaptırdığı yeni dövme-yi gösteriyordu. İki küçük yıldız, henüz şiş ve kızarıktı. Altta da iki kelime. İki isim. Bildiği isimlerdi ama sonra hiç düşünmemiş, unutmuştu. Neydi o isimler? Parmakları titreyerek internette Orion'u aradı, hemen buldu. *Orion* ve *Pleiades*. Orion'un yedi kız kardeşleri izlemesi efsanesi. Kızlarla flört ediyordu ama aslında annelerinin peşinde miydi neydi? Öyle bir şey.

Neden yaptırmıştı Julie o dövme-yi? Adam mı yaptırtmıştı ona?

Esther burnunu sildi, bir bardak su alıp geldi, yine oturdu. Jeppe Kørner o gece neler konuştuklarını hatırlamasını istiyordu. Marttaki o lanet olası partide. Bir yudum su içti, keşke şarap olsaydı diye düşündü, hatırlamaya çalıştı.

Hava güzeldi o gece. İlkbahar başı için sıcaktı, güneş gün boyu parlamıştı. Yemek sırasında Louisiana Müzesi'nde skandal kararlarla getirilmiş çalışmaların sergilendiği Nolde Sergisi'nden söz edildiği kadar, yeni kültür bakanından, Zadie Smith'in son kitabından da konuşulmuştu. Parlak! Hayal kırıcı! Sonunda sohbet küçük gruplara bölünmüş, kimi masa başında, kimi pencere kenarında konuşmayı sürdürmüştü, Bertil, Anna Harlov ve Kristoffer yarım saatte bir sigara molasına çıkmışlardı. Daha sonra? Sarhoş olmuşlardı tabii. Bertil tişörtünü çıkarmış, ardından Erik Kingo da eşcinsellerin vücut üzerindeki tekeli-ni kırma iddiasını ileri sürerek tişörtünü çıkarmıştı. Tatlıdan sonra Esther'le Kristoffer şarkılar söylemişlerdi herkese. Julie mutfak kapısının yanında seyretmişti onları. Ardından Anna'yla John, güzel bir akşam için

zakkur etmiş, ilk ayrılanlar olmuşlardı. Gecenin geri kalanı sis-
tildi; Esther konuşulanları ancak parça parça hatırlayabiliyordu.
Tevalette işini görürken kapıyı açık bıraktığını hatırlıyordu. Kin-
o mutfakta, eviyenin başında Julie'ye doğru eğilmişti bir ara, pis-
ampara. Bertil de pencereden sarkıp sokağa doğru opera aryları
öylemeye başlamıştı.

Bir anı, tatsız, soyulduğunuzu hatırlamak gibi ya da en yakın
çocuklarınızın doğum gününü unutmuşsunuz gibi.

Çocuklardan, genç annelerden, evlat edinme konusundan söz
emişlerdi. Esther o konuya nereden girdiklerini hatırlamıyordu.
Danimarka'da şiddet eğilimli ailelerden alınan çocuk sayısının
pek az olduğu konusunda herkes görüş birliği içindeydi, yetersiz
anne-babaların yanında günbegün dayak yiyerek yaşayan çocuk
sayısı çok yüksekti. Kingo mecburi kısırlaştırmadan yanaydı, ser-
ken. Hep tahrikçi olarak çıkardı ortaya. Esther bir noktada ko-
çuklarını neredeyse bağırarak azarladığını da hatırlayarak uyandı.
Çok sarhoştı. Ortalık birdenbire nasıl da sessizleşmişti.

Utanc içinde gözlerini yumdu ardından odanın içinde yankı-
lanan kendi sesini titreşen bir yankı gibi duydu. On yedi yaşında-
c olayı anlatmıştı, adam da çok daha ileri yaşıyordu. Ona vaktinde
çeni çekilirse hamile kalma tehlikesi olmadığını söylemişti. Ama
bunun mümkün olabileceği anlaşılmıştı sonradan. Mevsim sonba-
yardı, o sayede uzun ve kalın kazaklar altına saklanabilmişti, altı
ay boyunca. Babası...

O günleri şimdi bile hatırlıyordu. Durum ortaya çıktığında
babasının gözlerini. O hayal kırıklığım! İçi eziliyordu ama ken-
dini tuttu, davet gecesine geri dönüp hatırlamaya çalıştı. Bertil
kendi o sırada mı devirmiş, masa örtüsünün kaldırılmasına gerek
çulmuştu? Julie ona, "Ben gitsem idare edebilir misiniz?" diye
sormam mı sormuştu?

Bebegi doğurmak ve büyütmek istemişti Esther ama buna
güç yoktu. Doğursa da onu evlat edinilmek üzere vermek zo-
rundaydı. Aksi halde beş parasız, çocuğuyla sokaklarda kalacaktı.

Sonunda evlat edindirme formunu imzalamaya mecbur olmuştu. Suyu boşalıp hastaneye gittiğinde sancılar çoktan başlamıştı. Canı acıyordu. Annesini çağırmıştı ama ona kendi başına idare etmesi gerektiği söylenmişti. Bebek doğar doğmaz ebe onu alıp götürmüştü. Esther onu görmek için yalvarmış ama ona "iş işten geçti" denmişti. Bebek gitmişti çoktan. Ona sakinleştirici vermişlerdi. Hastaneden eve döndüğünde babası ona bir altın kol saat hediye etmişti. Bir daha olaydan hiç söz etmemişlerdi.

Esther beklemediği bir acıyla soluk almaya çalıştı. Aradan elliyıllı aşkın bir zaman geçmiş olsa da hâlâ acı veriyordu bu anılar. Cgece neden anlatmıştı ki bunu? Konukları, gözleri içkinin ve aama duygularının sisleriyle dolu dolu bakıp durmuşlardı yüzüne Frank yanına gelip onu kucaklamıştı. Otuz yıldır dost olmalana rağmen onu ancak şimdi tam olarak anladığını ifade etmeye çalışır gibiydi. Ama kendisi bu açık sözlü davranışından ötürü pişmandı. Bazı yükler, paylaştığınızda hafiflemiyordu.

Gözleri karşısındaki tuğla duvara çakılmış durumda oturmak taydı. Küçüklüğünde bu oda onun yatak odasıydı. Pencerede görünen manzara, ömrü boyunca hiç değişmemişti. Annesi! babası çoktan ölmüşler ama Esther sağ kalmıştı. Seyahatlere gitmiş, bazen aylarca uzak kalmıştı buradan. Ama hiç taşınmamıştı. İçindeki bir şey on yedi yaşındayken katılaşmış, bir daha dserbest akışa dönememişti. Aradan geçen onca yılda çocuğun hiç görmemişti. Çocuk ya onun varlığından habersizdi ya da ontanımayı hiç istememişti. Hangisi olduğunu bilmiyordu.

İstemişti o çocuğu.

Doğum yaptıktan sonraki birkaç yıl boyunca açıklanamayan göğüs ağrıları geçirmişti. Şiddetli ve etkili ağrılar. Ama zaman içinde onlar da bitmişti. Başka çocukları hiç olmamıştı. Çocuk zaten vardı onun.

Esther mutfığa geçip su kaynattı, *French Press*'te kendine tıbir kahve yaptı. Jeppe Körner o geceki partinin soruşturma aş

dan çok önemli olduğundan emin gibiydi ama nasıl? O gece nasıl
Jude'nin ölümüne varan olayları etkilemiş olabilirdi? Kristoffer'ın da!

O gece orada olanlardan biri, bir başkasıyla konuşup bir kötülük
mişki kurmuş olabilir miydi? Gülünçtü bu düşünce! Esther'in iti-
ratlarının konukları üzerinde yalnızca merhamet duyguları uyan-
dırması düşüncesi kadar gülünçtü! Önünde kahvesiyle otur-
du, duvardaki renkli kâğıtlara baktı. Takımyıldızlar ve istenmeyen
çocuklar, ziyan olmuş hayatlar. Yanaklarını silip derin bir soluk aldı.

Sonra Google Docs'u açıp yazmaya başladı.

Benden veremeyeceğim bir şey bekliyorsun. Tanıma, anlayış hatta belki de bağışlama. Hayır, kim olduğunu bilmiyorum. Ama önemli olan, benim bilmem senin için neden bu kadar önemli? Eğer görülmek, tanınmak istiyorsan o zaman bulunacaksın demektir. Işıklar işlediğin suçların üzerine düşecek demektir. Kimliğini bildiğimde hemen onayımı kazanacağını mı sanıyorsun? Hepimiz seni kucaklayacağız, sonunda seni anlayacağız mı sanıyorsun? Adalet yerini bulacak, kent sokaklarında tahtirevanlarla taşınacaksın, öyle mi sanıyorsun?

Ne yaptım ben sana?

Ne yaptım ki iki genç insanı sırf bana yakın oldukları için öldürdün? Ben onları seviyorum diye?

Beynimi çatlatıp geçmişimdeki bağışlanmaz şeyleri aradım ve buldum. Elbette kötü davranışlarım oldu, insanları incittiğim oldu. Ama bu derece mi? Yardımcı olmalısın bana. Belki o zaman anlayabilirim ve hesabı kesin olarak görürüz.

BÖLÜM 27

Henüz akşama vakit vardı ama Nyhavn'ın eğri büğrü kaldırımların şimdiden plastik bira tenekeleriyle dolmuştu. Gruplar halinde gençler nhımdaki iskeleler arasında geziniyor, bazıları kenara oturmuş, ayaklarını suya doğru sarkıtıyorlardı. Turistler kanalınu yapmak üzere yüzlerinde gülümsemeleri, ellerinde cep telefonlarıyla her yerdeydi. Her şey *ne kadar* güzeldi ama ne kadar da *pahalıydı!*

Köşeyi dönünce Toldbodgade'de bir tabela, dövme salonunun yerini gösteriyordu. Dükkânın cam kapısı açıktı. Jeppe iki basamağı inip siyah beyaz karolu zeminde iki adım attı. Sıcaktı içerisi. 1950'lerin rock müziği ortalıkta çınılıyordu. Duvarlar ağır kırmızı kadife perdelerle kaplanmış, perdelerle solgun tenler üzerine yapılmış dövmelerin yakından çekilmiş resimleri asılmıştı. Köşede yorgun bir İngiliz buldog köpeği uyuyordu. Jeppe girdiğinde başını bile kaldırmamıştı. Bir an durduğunda perdelerden birinin arkasından kuzguni siyah saçlı, sıska bir kadın çıktı. Kâkülü her adımda inip kalkıyor, küpeleri kulak memesini sanki içeriden uzatıyordu.

"Merhaba, omzunda eski Keltik dövmesi olan siz miydiniz?" İkim beş dakikaya biter, eh belki on yedi dakika diyelim. Bir şansınız yoksa gidip güneşte biraz dolaşın, o zaman hemen..."

"Dedektif Jeppe Körner. Buraya Tipper'la konuşmaya geldim."

"Müşterisi var," dedi kadın. "Bekleyebilir mi?" Daha Jeppe başını iki yana sallayamadan kadın "hayır" cevabını onun gözlerinden okudu.

"Tipper!" diye seslendi perdeye doğru. "Bir ziyaret in var Polis."

Başını bile sallamadan perdeler arasında görünmez oldu. Bir saniye sonra kadife derinliklerden tok bir ses duyuldu.

"Hey, işi bırakmam şu anda. İçeriye gelmeniz gerek."

Jeppe perdeyi dikkatle yana çekip ufacık arka odaya girdi. D şmelik kumaşla kaplı bir koltukta yatmakta olan kadının poposu ve bacakları çıplaktı. Göz kamaştıran çalışma ışığının altında teni esmer görünüyordu. Baldırları ve sırtının görünen kısımları, kırmızı, mavi ve yeşil dövmelerle doluydu. Sol uyluğunun yanına iri yapılı, kaba sakallı ve burnuna halka takmış bir genç adam ilişmişti. Elinde tuttuğu fişe takılı iğneyle çalışıyordu.

"Uzun bir seansın tam ortasındayız ve ben de Melissa'nın ıtırabını uzatmak istemiyorum; yani sizin için bir sakıncası yoksa ben çalışırken konuşalım. şuradaki sandalyeye oturabilirsiniz."

Jeppe koltuğun öbür yanındaki tabureye baktı, bir kararsızlık geçirdi.

"Melissa aldırmaz, Foo Fighters'ın sesini biraz daha açar. Oturun!" Müşteri kulaklıklarını takmış, sanki uyukluyordu. Jeppe'ye başparmağını kaldırarak dostça bir selam verdi.

Jeppe oturdu. Çıplak kalçalar, Jeppe'yle dövme sanatçısı arasında ileri geri sallandı.

"Yine de sizinle yalnız konuşmam gerekebilir," dedi.

"O zaman içimi bitirene kadar beklemeniz gerek."

Jeppe aslında Tipper'ı zorlayabilirdi ama yapmasa işlerin daha düzgün gideceğini hissetmekteydi. Kadının kulaklıklarından rock baterilerinin gümbürtüsü dışarıya taşmaktaydı. şimdilik baş baş konuşuyormuş gibiydiler.

"Müşterilerinizden biri hakkında sorular sormak üzere gelmişim. Julie Stender. İki gün önce öldürüldü."

Tipper eğilmiş durumda rahatsız pozda çalışmaktaydı. Yüzü müşterinin solgun uyluğundan ancak birkaç santim uzaktaydı. Plastik eldivenli elinde cızırdayıp duran iğneyi tutuyordu.

"Evet, gazetelerde okudum. Yazık, çok tatlı kızdı, Caro'nun arkadaşıydı."

"Caroline Boutrup'ın mı?"

"Caro benim yakın arkadaşlarımdandır. Julie'ye dövmesi için buraya gelmesini o tavsiye etmiş olmalı." İğne müşterinin teni üzerinde kayarken adam sakın konuşuyordu.

"Birkaç hafta önce miydi? Temmuzun ikinci yarısı falan?"

Tipper bir an düşündü. "Aşağı yukarı. Birazdan sisteme bakar, tam tarihi söylerim. İki hafta ancak geçti üstünden."

"Desenin bir hikâyesi var mıydı? Konuştunuz mu onu? Hatırladığınız her şeyi anlatın bana." Jeppe o iğneye hipnotize olmuş gibi baktığını fark etmişti.

Tipper bir süre düşündü sonra hafif öksürüp boğazını temizledi.

"Acemi müşterilerdendi, anlarsınız. Yıldızlar ve eğik yazı. Klasik moda dövme. İlk dövme yaptıracaklar için oldukça muhafazakar bir seçim. Ama cici bir kızdı."

Bölmenin içine kimyasal kokusuna karışan sıcak metal kokusu yayılmıştı. İğnenin ritmik cızırtıları Jeppe'ye rahatsız edici bir şarkıyı hatırlattı. Terlemeye başlamıştı.

"Galiba resmini de çekmiştim," dedi Tipper. "Dışarıda, kasaya yakın bir yerde asılı olmalı."

Jeppe perdenin arasından ışığa çıkıp biraz daha serin havada içine derin soluklar çekti. Çok sayıdaki çıplak, kızarmış derinin resimlerine yaklaştı. Bluzlar kaldırılmış, suratlar yan çevrilmişti resimler çekilirken. Çok sayıda tüy, yıldız, gemi demiri, kanat, kafa, ağaç, melek ve şeytan dövmeleri vardı. Dövmelerin bazıları parlak renkli, diğerleri yalnızca kenarları maviyle ya da siyahla

çizilmiş resimlerdi. Yüzü olmayan vücutlar, şişman ya da zayıf, kısa boyunlu, kel kafalı, uzun örgülü saçlı, incecik kollu insanlar.

Julie'nin dövmesini, sırtından kuyruk sokumuna kadar inen bir kafes dövmesinin altında buldu. *Orion & Pleiades*, düzgün el yazısıyla. İnce bilekte iki de minik yıldız. Jeppe onun resmini çekti sonra dönüp kadifelerin arasından içeriye başını uzattı.

"Yalnız mı gelmişti?" diye sordu Tipper'a.

"Evet. Çok konuşkandı. Susmuyordu neredeyse. Bu arada bana âşık olduğunu bile söylemişti. Yıldızların kendisini ve sevgilisini simgeleyeceğini söylüyordu."

Esrarengiz Mr. Mox! Birkaç hafta önce tanıştığı biri. Ne ailesinin ne de arkadaşlarının tanıdığı biri. Şimdi bulamadıkları adam.

"Ondan söz etti mi? Hatırlamaya çalış onun hakkında neler söylediğini."

"Eh, şey; ondan pek de fazla söz etmedi. Bir sergi açtığından bahsetti. Fotoğraf sergisiydi galiba. Ama adam sonra cnu almaya geldi."

Jeppe'nin kalbi duruverdi.

"O mu aldı onu buradan? Sen gördün mü?"

"Tabii. Şu gıcır gıcır temiz tür adamlardandı. Kısa saçlar, si-nekkaydı tıraş; gözlüğü, dövmesi yoktu. Yaşı büyük. Kıza göre büyük, en azından. Yalnızca onu almak için girdi içeriye, pek dikkatli bakmadım. Ama Julie onu öptü, dövmesini gösterdi. Sanki onun onaylaması şarttı. Parayı da adam ödedi. Nakit."

Jeppe duvara yaslandı. Bir tanık. Bir görgü tanığı! Bu dükkânda güvenlik kameraları yoksa bile Nyhavn'ın her yanı kameralarla doluydu. Mutlaka bulacaklardı onu. Yumruğunu duvara indirince Tipper şaşırdı.

"ÜSTÜ KALSIN!"

Anette taksinin kapısını çarparak kapatıp merkeze doğru merdivenleri çıkmaya başladı. Faroe Adaları'ndan Kopenhag'a iki saatlik uçuşun çoğunda uyumuştı. Durumu fena sayılmazdı.

Bununun tutulmuş olması ve bayat kurabiyeler yüzünden mi-
leinin hâlâ hafif hafif bulanması dışında. Belleğinde bir rüya
kuruyordu hâlâ. Emanet edilmiş çocuklardan sorumluydu; bir
AlM'de her biri dört bir yana koşuyor, büyüklerin bacakları ara-
ında görünmez oluyorlardı. Ama böyle şeyleri silkeleyip atmakta
asaydı Anette. Bir kahve içip biraz çalıştıktan sonra eser kalmaz-
dı rüyadan.

Personel odasında enerji epey yoğundu. Jeppe masanın ba-
şında, arkadaşlarına görev kâğıtlarını dağıtıyordu. Ellerini kolla-
nını sallayarak ateşli ateşli konuşuyor, orkestra şefi gibi hareket-
ler yapıyordu.

"Falck, sen Nyhavn ve Toldbodgade'deki bütün kameraların gö-
rüntülerini al. Temmuzun 22'si, saat 13.00'ten 17.00'ye kadar. Sey-
adecek ekibi kur. Julie Stender'ı arayacaklar, yanında bir adamla!"

Anette elindeki çantayı yere düşürüp gruba katıldı.

"Neler oluyor, kızlar?" diye sordu.

"Vikingimiz geri dönmüş!" Jeppe kocaman sırtıyordu. "Müj-
delerimiz var. Julie dövmeyi yaptırdığında gizli sevgilisi yanın-
dymış. Şu anda dövme sanatçısı, polis ressamın yanında, adamın
rsmını çizmeye çalışıyorlar."

"Yani Esrarengiz Mr. Mox sahiden var mıymış? Vay vaaay!"
Anette başını sevinçle sallıyordu.

Güvenlik kameralarından pek bir şey çıkaramasalar da Julie'nin
arkadaşını görmüş, neye benzediğini anlatabilecek tanıklar
bulmak büyük bir ilerlemeydi. Polis çizimleri genellikle çok sağ-
lıklı değildi ama biraz bir şeye benzeyenler bile polisin Suçlular
Merkez Sicilindekilerle, yani bir suç geçmişisi olan herkesin fotoğ-
raflarıyla karşılaştırıldığında bir sonuç çıkması olasılığı vardı.

"Ya Faroe Adaları'ndan ne haber? Hoş, artık olayla pek bir
şey kalmamış gibi görünüyor ama vergi mükelleflerinin para-
ları küçük bir tatil yaptığına göre en azından bir iki haber anlat."
Jeppe onun omzuna şakadan bir yumruk attı.

"Bakıyorum keyfin pek yerinde, Jepsen. Seks mi yaptın, ne yaptın?" Anette de ona sırtıttı ve öne çıkma çabası engellendiği için ne kadar bozulduğunu saklamaya çalıştı. Kazanmayı daha çok sevdi. "Aslında Faroe Adaları senin sandığından daha ilginçti. Hjalti Patursson'un annesine göre Julie Stender beş yıl önce ona bir torun doğurmuş."

Bu son sözlerin etkisiyle herkesin ağzı açık kalırken ortalığa çöken derin sessizlikte Anette kalkıp kendine bir kahve doldurdu.

"Ne dedin? Çocuk mu doğurmuş?" Jeppe önüne üçüncü dereceden denklem konmuş bir öğrenci gibi görünüyordu.

Anette kahvesini masaya koyup kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Julie Stender'in kürtaşı tümüyle uydurma. Besbelli hamile olduğunu uzun süre saklayabilmiş, babası da onu kürtaşa zorlayamamış. Bunun yerine Julie'ye, doğacak çocuğu evlat edindirmeye verme konusunda ikna etmesi için Ulla Stender'i yollamış. Kız on sekiz yaşından küçük olduğuna, Hjalti de devre dışı olduğuna göre onların fikirleri baskın çıkmış. Julie sonunda çocuğu evlatlık vermeye ve onu izleyen yalanlara katılmaya razı olmuş. Hjalti'ye kısa bir mektup yazılıp kürtaşı yapıldığı bildirilmiş, başka herkese de Julie'nin depresyona girdiği, iyileşene kadar İsviçre'ye, teyzesinin yanına gittiği anlatılmış."

"Adama çocuğu olduğu hiç söylenmemiş mi?" Saidani gerçekten çok hüzünlenmiş görünüyordu.

Anette devam etti: "Sørvad gibi küçük bir yerde insanlar dedikodu yapmışlardır elbette. Ama o dedikodular Faroe Adaları'na kadar ulaşamamış. Hjalti annesinin yanına sığınmış, unutmaya çalışmış. Annesi depresyonunun birkaç yıl sürdüğünü söylüyor. Tórshavn'daki okulda kısa süre yedek öğretmen olarak çalışmış ama çoğu zaman malül izindeymiş, günlerini tepelerde uzun yürüyüşler yapmakla geçiriyormuş. Derken bir buçuk yıl kadar önce postadan imzasız bir mektup gelmiş. Ayrıntıları bilen biri, Hjalti kuzeye kaçtıktan birkaç ay sonra Julie'nin çocuğu doğurduğunu ona haber vermiş. Mektubu inanılmasını sağlayacak bazı bilgiler varmış."

"Mektup hâlâ duruyor mu?" Jeppe artık neşeli görünmüyordu.

"Çoktan yok olmuş. Hjalti'nin annesi onu ilk geldiğinde okumuş ama bir daha görmemiş."

"Lanet olsun! Peki, nasıl tepki vermiş baba olduğunu öğrendiğinde?"

"Küplere binmiş." Anette ağırlığını bir ayağından ötekine geçirdi. "Annesi bana, oğlunu hiç o kadar öfkeli görmediğini söyledi. Çocuğun izini bulmak için her kanalı kullanmaya kalkmış. Hatta Kopenhag'a uçup Çocuklar ve Sosyal İşler Bakanlığı'ndan iki yetkiliyle de görüşmüş. Ama evlat edinme yasaları çocukların haklarını anne-babalarinkinden üstün tutuyor. Hjalti kâğıt üstünde bir şey alamamış. Çocuğun kız olduğunu öğrenebilmiş. Danimarkalı bir ailenin onu evlat edindiğini de. Hâlâ Danimarka'da yaşadığını da. İz burada bitiyor. Bunun üzerine Stender ailesini aramaya başlamış."

"Julie'yi herhalde, değil mi?"

"Yalnız onu değil." Anette parmaklarına dokunarak saymaya başlamıştı: "Julie'yi de, Christian'ı da, hatta Ulla'yı da telefon ve mesaj bombardımanına tutmuş, babalık hakkına sahip çıkmak istediğini söylemiş. Julie'nin kendisiyle birlikte Bakanlığa gidip kızı aramalarını istemiş. Evlat edinme işleminin iptalini istemiş. Çok kararlıymış."

"Bunlar daha önce tarif edilen adama hiç benzemeyen şeyler." Jeppe başını iki yana sallayıp duruyordu.

"Annesine göre deliye dönmüş. Geceleri uyumuyor, Cenevre Konvansiyonu'nun arşivlerini tarıyormuş. Aile hukukuyla ilgili mükatlarla mektuplar yazıyormuş. Annesi çok kaygılıymış ama yine de depresyonda olduğu zamanlar kadar kaygılı değilmiş. Bu sefer en azından bir şeyler yapıyormuş oğlu çünkü." Anette, Signhild Patursson'un o yumuşacık ifadeli yüzünü hatırlamıştı. Oğlunun mücadelesini anlatırken nasıl da gülümsüyordu. Sanki onun hayatından gurur duyuyordu.

Saidani, "Kaybedileceği daha başlamadan belli olan bir savaşı benziyor," diye itiraz etti. "Küçük kız o zamana kadar dört yaşına gelmiş olmalı. Onu doğumundan beri yanında olan insanların elinden almanın çocuğun yararına olacağını savunmak kolay olmaz."

"Haklısın," dedi Anette omuz silkerek. "Ama Hjalti Patursson belli ki bunun yapılabileceğine inanıyormuş. Sumba tepesinden uçuruma düşene kadar."

"O sırada mı olmuş o?" Jeppe çenesini ovalıyordu. Gözleri son derece dikkatli bakmaktaydı.

Anette başıyla onayladı. "Annesine göre intihar etmesi imkânsız. Anlattığına göre yerel polis banyodaki dolapta antidepresanları bulduğu anda dava kapanmış zaten. Ama kendisi onu bininin ittiğine inanıyor."

"Söyleme, tahmin edeyim," dedi Jeppe.

Anette partnerinin yüzüne uzun uzun baktı, onun çaresizliğini kendi içinde hissetti.

"Doğru tahmin ettin. Christian Stender."

BÖLÜM 28

Christian Stender kilo vermişti. Jeppe'nin onu son gördüğü iki gün öncesine göre erimiş gitmişti adam. Lacivert ceketini üstünden atıyor, boyu da daha kısa görünüyordu. Ceketin içine giydiği, kat yerleri belli olan tişört, evinden uzak kaldığı süre uzadıkça yeni giysiler almak zorunda kaldığını göstermekteydi. Hâlâ sağlam tokalaşıyordu ama göz temasından kaçınıyor gibiydi. İçecek bir şey istemedi. Anette onun arkasındaki duvara yaslandı, Jeppe'ye anlamlı anlamlı baktı.

Jeppe en kibar sesiyle, "Nasılsınız?" diye sordu ona. "Yakında eve dönmek iyi olacak, değil mi?"

Stender'ın dudaklarının köşeleri ufacık bir gülümsemeyle yükseldi, gözleri buğulandı. Konuştuğunda sesi dikkati çekecek kadar mesafeliydi.

"Böyle olacağı aklımdan geçmezdi," dedi. "Anlıyorsunuz, kızınız için her şeyi yapabileceğinizi, cinayet bile işleyebileceğinizi daha ilk andan biliyorsunuzdur. Ama daha büyürken bile anlaşmazlıklar olur. Sizden nefret eder, mücadele edersiniz ama o duygusu geçmez. Değişmez..." Sesi çatladı. "Hiçbir yerde olmaya dayanamıyorum."

Koridorda yürüyen ayak sesleri duyuluyordu. Biri neşceyle bir başkasına seslendi. Bir kapı çarparak kapandı.

"Gelmenizi istedim çünkü dosyayla ilgili yeni bilgiler geldi," dedi Jeppe dikkatle. Tepki gelmedi.

"Julie'nin bir bebeği olduğunu ve beş yıl kadar önce kızını evlat edinilmek üzere verdiğini biliyoruz."

Christian Stender yine her zamanki belli belirsiz, gözü yaşlı gülümsedi ama bir şey söylemedi.

"Neden bize söylemediniz?"

Hâlâ tepki gelmiyordu.

Jeppe öne doğru eğilerek konuştu: "Aynı zamanda bebeğin babası Hjalti Patursson'un bebeğin varlığını duyunca sizinle temas geçtiğini ama sizin onu çocuğun izine ulaşmaktan alıkoyduğunuzu da biliyoruz. Kızına ulaşmasına neden izin vermediniz?"

Christian Stender başını iki yana salladı. Sonra Jeppe'yi dehşete düşüren bir şey yaptı, gülmeye başladı. Yenik bir gülmeydi, sonu gözyaşlarına dönüştü. Öyle yürek burkucu bir durumdu ki Jeppe neredeyse uzanıp onun elini okşayacaktı.

"Artık fark etmez, anlamıyor musunuz? Benim ne söyleyip ne söylemediğimin hiçbir şeyle ilgisi yok. Yeter! Bitti! Kızım öldü. Ne dememi istiyorsunuz? O bok çuvalım kayaların ucundan aşağıya ittiğimi mi? Hak ettiğini bulduğunu mu? Julie'nin ölmesinin benim suçum olduğunu mu? Geri dönecek değil artık, lanet olsun! Küçük kızım öldü!"

"Durumunuzu anlayışla karşılıyoruz ama bizi çözüme ulaştıracak herhangi bir bilgiye sahipseniz..."

Jeppe neler olup bittiğini anlayamadan kemikli poposunun yere çarptığını hissetti, masa da üstüne devrildi. Stender ayağa kalkmış, avaz avaz bağıırıyordu. Boğuk sesle, anlaşılmaz, kopuk kopuk sözler dökülüyordu ağzından. Jeppe'nin kuyruk sokumundan omurgasına acı dalgaları yayıldı, bir an için soluk bile almadı. Servis tabancası köşedeki dolaba astığı kemerindeydi, çok uzaktaydı.

Anette yardım çağırmak üzere kapıya ilerliyordu ama Jeppe koridordaki seslerden yardımın zaten geldiğini anlamıştı. Stender,

polislerin çerçevelenmiş bir Monet röprodüksiyonuyla süslemeyi uygun gördükleri duvarın ta köşesine gitmişti. Tabloya kafasını tekrar tekrar vururken cam kırıldı, kanlar nilüferlerin üzerine boşalmaya başladı.

Kapı ardına kadar açıldı; iki üniformalı polis, copları öne uzanmış durumda içeriye daldılar. Nasıl bu kadar çabuk varmışlardı buraya? Herhalde binanın içinde bir yerde olmalıydılar. Stender kanlı yumruklarını amaçsızca her yana savuruyor, alnından akan kanlar gözlerine dolup onu kör ediyordu. Polislerden biri onu yere devirdi, dizini sert bir hareketle sırtına bastırdı, bileklerini arkadan bağladı. İnleyerek yanağını cam kırıklarına dayamış durumda yatıyordu artık.

Birisi Jeppe'nin kalkmasına yardım etti. Düşmenin şoku dışında, iyiydi durumu herhalde.

Ama Stender'in durumu iyi değildi.

Polisler onu kapıdan çıkarıp koridorda yürütmeye başladılar. Üstüne başına yapışmış cam kırıkları düştükçe ses çıkarıyordu. Yürürken ona saatin kaç olduğunu ve hangi nedenle tutuklandığını bildirdiler. Stender'in kavgasını sürdürecektir hali kalmamıştı. Tek gözü şişmişti, ayaklarını sürüye sürüye yürüyordu. Merdivenlerin başına az kalmıştı ki bu yürüyüş durdu, birkaç kelime konuşuldu. Polislerden biri omzunun üzerinden Jeppe'ye seslendi.

"Körner, sana bir şey söylemek istiyor. Önemliymiş diyor."

Jeppe kırık camlara basa basa koridorda ilerledi. Sırtı ağrıyor, kalbi küt küt atıyordu.

"Ne istiyorsun?" Stender'a kafasıyla tos vurma dürtüsünü gemedi. İt oğlunun son derece acınacak bir hali vardı. "Son şansın. Nezaret altına alınacaksın, ondan sonrasını avukatlar devralacak."

Stender yara dolu suratını kaldırdı, kana bulanmış tükürüklerini çenesine akmasına aldırmadı. Silemezdi zaten. Jeppe'ye yaklaşması için işaret etti, kulağına fısıldadı.

"Benim hatamdı!"

“Sizin hatanız mı? Ne demek istiyorsunuz?”

“Julie’nin ölümü. Ben isteseydim...”

Dizleri büküldü, iki polis tüm güçlerini kullanarak onu ayakta kaldırmayı başardılar. Stender başını iki yana sallayarak artık bittiğini işaret etti, yürüyüş tekrar başladı. Bardan eve dönen sarhoşlar gibi sendeleye sendeleye.

NCTC’DEN CLAUSEN’LE buluşmak için uygun bir yer bulmak kolay değildi. Konuşmalar ekip elemanlarıyla ilgili olacağına göre ofis hiç uygun değildi. Aynı nedenle telefon konuşmasına da güvenilemezdi. Masaları burun buruna yerleştirilmiş kafelerden biri de meraklı gözlerin üstlerine dikileceği park yürüyüşleri de devre dışıydı. Yuvarlak yapıdaki Rundetaarn Kulesi’ni öneren Clausen oldu. Önce şaka olarak söylemişti ama sonunda orası da başka herhangi bir yer kadar uygundu.

“O halde arabayı Illum AVM’sinin otoparkına bırakır, dönüşte eve, karıma götüreceğim bir şeyler alırım oradan. Evde popüler biri haline gelirim o zaman.” Clausen bunları, randevunun yerini mazur göstermek için anlatıyormuş gibiydi.

Jeppe kabul edip telefonu kapattı. Onun eve bir şey götüreceği kimsesi yoktu ama yine de bu akşam seks yapma şansı, evliysen olduğundan iyiydi. On yedinci yüzyıldan kalma Rundetaarn, başlangıçta astronomik bir gözlemevi olarak inşa edilmişti. Üstelik de yürüyerek yirmi dakikalık bir uzaklıktaydı. Yani insanlar onun nerede olduğunu merak etmeye başlamadan önce merkeze geri dönmüş olacaktı.

Merdivenleri koşarak indi, Tivoli’yi çevreleyen demir parmaklıkların kenarından ilerledi. Sırtı hâlâ Christian Stender olayından ötürü ağrıyordu. Adamın öyle patlamasını ne kadar ciddiye almalıydı?

İnsanların Julie’nin ölümü konusunda sorumluluk almaya ne kadar meraklı oluşu inanılmaz bir şeydi. Önce Esther de Laurent şimdi de Stender; arabayı atın önüne koşar gibiydiler. Genellikle

insanlar cinayetlerin sorumluluğunu almak için birbiriyle böyle yarışmazlardı. Jeppe ellerini ceplerine tıktı, Kopenhag'ın bu bir numaralı trafiğe kapalı alışveriş caddesindeki çılgın kalabalıktan uzak kalmak amacıyla duvar diplerine yakın ilerledi. Öğle sonrasında güneşi her ne kadar taş duvarların, çatıların içine ulaşmasa da hâlâ sıcaktı. Ayaküstü yiyecek satan yerlerden yükselen ızgara kokularını, fırınlardan gelen kek kokularını burnuna çekip adımlarını hızlandırdı.

Clausen'in tüvit ceketinin omuzları, kapanış saatinden önce kuleyi gezmek isteyen turistlerin arasında belli oluyordu. Elindeki iki bileti kaldırıp salladı.

"Hah, iyi ki geldin! Biraz jimnastiğe hazır mısın?"

Clausen öne düşüp kulenin spiral rampasında tırmanışa başladı. Bu buluşmanın yürüyüşle, egzersizle ilgili olduğuna kendini inandırmaya çalışıyor, tatsız konuları konuşmakla ilgili olduğunu reddetmeye çalışıyor gibiydi. Jeppe el ele tutuşmuş, gözleri telefonlarında turistlerin arasından zikzaklar çize çize onu izledi. Bir iki tur Clausen'in önde yürümesine izin verdikten sonra onun yanına vardı.

"Biraz yavaşlasak mı? Yoksa belli bir saatte tepeye varman mı gerekiyor?"

"Ha, haklısın," Clausen duruverdi. "Evet, özür dilerim. Acelemiz yok. Bu konuda en azından."

Clausen yine yola devam etmeye niyetliydi ama Jeppe onu ceketinin kolundan yakaladı.

"Bak, ben de bu konuşmayı yapmaya heves ediyordum değilim. Ama mecburuz. O halde yavaşlayalım ve başlayalım."

Clausen isteksizce başını salladı, daha yavaş adımlarla yürüdü. Jeppe sesli sesli içini çekip onu izledi.

"Personel dosyalarını kontrol ettim. Tabii bulabileceklerimin bir sınırı var çünkü kimseye bir şey soramıyorum. Yine de bazı yerler buldum." Clausen elini kaldırıp salladı, sanki ona umutlarını fazla yüksek tutmamasını ifade etti. "Baştan söyleyeyim,

parmak izi nakli konusundaki teorine ben katılmıyorum. Bana göre daha işin başında öyle bir...”

“Neler bulduğunu söyle Clausen! Lütfen.”

Parka bakan bir pencerenin önüne gelmişlerdi. Camdan giren güneş ışığının altında durdular.

“Bovin mi? Ne buldun onun hakkında?”

“Senin açıncan bakınca bu önemli olabilir ama fazla acele etme...” Clausen derin derin içini çekti. “David Bovin, dediğim gibi, peyzaj mimarı. Bu eğitimini Afganistan’da hizmet ederken edinmiş. ISAF Ekip Yedi’de. Helmand Eyaleti’ndeki Barakzaide bir Devriye Üssü. Devriye ve mayın temizleme. Bovin beş yıl asker olarak hizmet etmiş.”

Jeppce’nin midesi sıkıştı. *Shime-waza*. Kristoffer Gravgaard, profesyonel bir askerin geliştirdiği bir yöntemle öldürülmüştü.

“Bir şey daha var... Gel, en tepeye kadar çıkalım. Yol sandığımdan uzunmuş.”

Bir dakika kadar yürümeye yoğunlaştılar, damların yukarıdaki terasın altın rengi akşam ışığına çıktılar. Demir parmaklığı doğru yürüdüler ve yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmaya çalıştılar.

“Fotograf çekiyor.” dedi Clausen. Soluk soluğaydı. “Çok kişi çeker tabii. Ama onun fotoğrafları ciddi düzeyde. Sanat. Birkaç kere sergi açmış. Biri de Erik Kingo’nun Bredgade’deki galerisinde.”

Jeppce’nin kulaklarında bir çınlama başlamıştı. Avuçlarını kulaqlarına kapattı ama çınlama devam etti.

Bu rastlantı olamazdı. Julie’nin gizli sevgilisi bir fotoğrafçıydı, Kristoffer’ın katili bir askerd, David Bovin ise ikisi birden Kingo da Bovin’le bağlantılıydı ve muhtemelen bu işe bulaşmıştı. Saidani’ye söylemeli, her ikisiyle ilgili araştırma yaptırması sonra onları sorgulanmak üzere merkeze getirmeliydi. Ertelemezdi.

Clausen, “Yeri göğü birbirine katma hemen,” diye onun düşüncelerini yarıda kesti. “Bovin dün işe geldi. Gelirken çörek getirdi

Sırayla getiriyoruz. Gün bittiğinde hepimizle oturup bira içti. Tümünle normal, duyuyor musun? Yavaş ilerle.”

“Sen gidip alışverişini yap, hafta sonu için evine vaktiyle dön.” Jeppe başparmağını havaya kaldırıp selam verdi, spiral rampaya yöneldi.

“Bana haber vermemezlik etme, Kørner!” Clausen yerinden kıpırdamadan seslenmişti. “Ciddiyim. Ne çıkacağını bilmek istiyorum.”

Jeppe başını evet anlamında salladı ama dalgındı. Telefonunu kulağına dayayıp rampadan aşağı koşmaya başladı.

POTATO ROWS İLE İLGİLİ seks tahminleri giderek zayıflıyordu. Jeppe, Anna'ya mesaj çekmiş, 9.00'da orada olamayacağını söylemiş, o da işi bitince gelmesini yazmıştı. 11 Ağustos'un sonu gelmeyecek gibi görünüyordu.

Nyhavn restoranlarının kameralarından gelen güvenlik filmlerini Larsen seyretmiş, saat aralığını bildikleri için de aradıkları şeyi bulmakta gecikmemişti. Sarı atkuyruğuyla gülümseyen Julie Stender, bir adamla kol kola yürüyordu ve adam da hiç kuşkusuz David Bovin'di. Dövmeci dükkânından çıkmışlardı. Aşklarının sembolünü elinin bileğine yeni işletmişti orada. Larsen çiftin fotoğraflarını bastı. Kız âşık ve iyimser; adam hesapçı ve aldatıcı. Bakmaya dayanamıyordu insan.

Altı silahlı polisi bir toplumsal olaylara müdahale aracına bindirip David Bovin'in Knud Lavards Gade'deki adresine, Erik Kingo'nun bahçe kabinine ve Christianshavn'daki apartman daresine yolladılar ama evlerde kimse yoktu, telefonuna da kimse cevap vermiyordu. Falck her türlü yolu denemeye başlamıştı: aile, iş arkadaşları, komşular. Anette pizza ısmarladı. Sonuca bu kadar yaklaşmışken kimse evine gidemezdi. Randevuya falan da gitmezdi.

Jeppe pizzadan bir dilim alıp ayakta dolaşırken yedi, kırmızı yağlar parmaklarından aktı. Çekmecelerin birinde bir paket ıslak mendil buldu, ellerini silerken Anette de onu eğlenerek seyretti.

“Komik olan ne?” diye sordu Jeppe.

“Sen, Jepsen!” Anette sandalyesinde geriniyordu. “Komik olan sensin. Ya da belki ben pek yorgunum.”

Jeppe buruşmuş ıslak mendili ona fırlattı.

“Eh, eğlenen bittiyse, Kingo’nun eski karısı Helen’i bir ara Falck numarayı bir kâğıda yazdı. Masanın üstünde bir yerde olmalı. Boşanalı yirmi yılı geçmiş, bir de yetişkin oğulları var. Sen telefon ederken ben de Saidani’nin neler yaptığına bakmak istiyorum.”

Bu söz üzerine Anette bir kere daha kahkahalara gömüldü. Jeppe paylaştıkları odadan çıkarken başını iki yana sallayıp duruyordu.

Saidani bilgisayarına eğilmişti. Her nedense üniforması vardı üstünde. Buklelerini sımsıkı geriye toplayıp bağlamıştı. Küçük bir kız gibiydi. Ceketini sandalyesinin arkasına asmış, mavi, kısa kollu gömleğinden çıkan kahverengi kollarım masaya dayamıştı.

“Üniforma neyin nesi?” diye sordu.

Saidani gözlerini devirip parmağıyla yukarıyı gösterdi. Amirlerin ofisleri üst kattaydı. Başka bir şey söylemedi.

“Davin Bovin’le ilgili bir şeyler buldun mu? Onu bulmamızı sağlayacak herhangi bir şey. Evli miymiş?”

“Yok. Vesterbro’da bir adreste tek başına yaşıyor.”

“Çocukları?” Jeppe gözlerini ovalarken esnemesini engelledi.

“Yok. Ama çocuklarla iyi anlaşabiliyor gibi. Geçen yılki yaz partisini hatırlıyor musun? Çocuklarla futbol oynayan oydu. Benim kızlarım da aralarındaydı. Aktif bir futbolcu. Polis A takımında oynuyor. Her Pazar, Valby Park’ta. O zamana kadar bulamamışsak yarın antrenmanları var. Belki de çıkagelir oraya.”

“Başka bir şey?” diye sordu Jeppe.

“Yok. Ama aramayı sürdürüyorum.”

Jeppe ona yorgun yorgun gülümsedi, sonra kendi ofisine döndü. Anette ayaklarını masaya dayamış oturuyordu.

“Meyan köklü şekerin var mı?” Jeppe’ye umutla bakmaktaydı

Jepp e çekmecceden bir paket çıkarıp onun paketi sahiplenişini çıttı. İki şeker birden ağzına atmış, sesli sesli çiğniyordu.

"Kingo'nun eski karısıyla telefonu şimdi kapattık. Onun nerede olduğunu bilmiyor ama ona sıfatlar takmaktan da geri durmuyor: egoist, maço, manipölasyoncu, kötü baba. İçimden bir ses, boşanma sürecinin hoş geçmediğini söylüyor."

"Boşanmak hoş değildir. O yüzden boşanılır."

"Haklı olabilirsin." Anette ağzına iki şeker daha tıktı. "Kingo'nun *yardım ve himaye* faaliyetlerine de değindi. Öyle isim takmış onlara. Hep genç erkekler. Helen Kingo bu düzenden hoşlanmıyormuş. Psikolojik rehin alma, diye tarif ediyor. Hep yumuşak başlıları bulur, onlara her istediğini yaptırabilir, diyor."

"Seks?"

Anette kaşlarını kaldırdı.

"Baksana, bugünlerde hiç başka şey düşünmüyor musun sen? Asistanlarıyla yakınlık kuruyor, onları seyahatlere, gezmelere götürüyor, yazı ve sanat dünyasını tanıtıyor. Çok geçmeden ya ona tapmaya başlıyorlar ya da kovuluyorlar. Eski karısı, Kingo onları eve getirdiğinde bu gençlerin kendisini pek kışandığını anlatıyor. Bu ilişkileri hastalıklı buluyor ve Kingo'nun bunu sırf egosunu beslemek için sürdürdüğünü söylüyor."

"David Bovin, Erik Kingo'nun himayesinde, ha?" diye sordu Jepp e. Düşünceli bir tavırla çenesine vurup durmaktaydı.

"Eski karısı boşandıktan sonra Kingo'yla düzenli teması sürdürmemiş. Çocuk büyüdüğünden beri neredeyse hiç. O nedenle şimdiki asistanlarını tanımıyor. Ama bana sorarsan, dediğin gibi olduğuna dair bazı işaretler var. Her ne kadar yaşı kendinden öncekilere göre hayli büyük olsa da."

Kapı ardına kadar açıldı, Thomas Larsen soluk soluğa içeri daldı

"Stender resmi ifade verdi," diye patladı. "Her iki cinayeri de kendisinin işlediğini itiraf etti. Elimizde yazılı itiraf var."

BÖLÜM 29

Tekerlekli sandalye çakıllara saplanıp duruyordu, Esther de Gregers'in yürümesi gerektiğinde direnmediği için pişmandı. Doktorlar hava alması için parkta kısa bir akşam gezintisini onaylamışlar ama fazla yorulmasın, demişlerdi. Gregers da bunu en basit anlamında almış, tekerlekli sandalye diye tutturmuştu. Eh, ziyanı yok, üstesinden gelirdi nasılsa, yeter ki geniş ve nispeten düzgün yollardan ayrılmasınlar. Kendisine de iyi gelecekti bu gezi. Açık havada dolaşmak, katiller dışında bir şeyler düşünmek. Yarım saatliğine bile olsa.

"Dikkat et! Yavaş ol! Biraz daha dikkatli itebilir misin?"

"Çalışıyorum, Gregers, inan bana! İncecik bir ihtiyarın bu kadar ağır olacağı kimin aklına gelirdi?"

"Kime ihtiyar diyorsun sen? İnsan birkaç gün hastanede kaldı ve beş dakikalığına yardıma ihtiyaç duydu diye her şeye tahammül etmek zorunda mı yoksa?"

Esther dudağını ısırıp geziyi sürdürdü. Hastanenin hemen arkasındaki oyun alanına varmış, ulu ağaçların altındaki sandurmaya doğru gidiyorlardı. Yol ara sıra kıvrıldıkça karşılarına bir havuz, bir fiskiye çıkıyordu. Çıplak ayaklı gençler iki ağacın arasına ip germiş, denge egzersizleri yapmaktaydılar. İçlerinden biri onlara el salladı. Gregers başını çevirip kaşlarını çatarak öksündü

Gölete vardıklarında Esther sandalyeyi park etti, frenleri takarak banklardan birine Gregers'in yanına oturdu. Çiçekler arasında oturup sulara bakmak için. Çöp bidonlarındaki dondurma ambalajlarının çevresinde sinekler uçuyor, mavi bir balıkçıl, gölün kenarında hiç hareket etmeden durmuş, suya bakıyordu. Esther arkasına yaslandı, çimenlerin kokusunu içine çekti. Güzel bir akşamdı.

"Artık eve dönebilir miyim lütfen?" Gregers bir yandan kuygulara bakarken alt dudağı titremeye başlamıştı. "Ameliyatım yaklaşıyor, biliyorum ama dayanamıyorum. Daha önce ömrümde hastanede yatmadım. Bu sabah odama bir hasta daha yatırdılar şimdi aramızda saçma bir perdeyle yatıyoruz ve osurmamaya çalışıyoruz. İnsanlık dışı koşullar bunlar! Yani, Tanrım, ömrüm boyunca onca vergiyi neden ödedim ki ben?"

"Bugünlerde evde de durum o kadar parlak değil," dedi Esther kuru bir sesle. "Şu anda sanırım hastanede durumun daha iyi. Burada ölü sayısı evdekinden az."

Gregers buna biraz güldü. Ne olur ne olmaz diye, gülmesini öksürüğe çevirmeye çalıştı. Hemen neşelenebilecek tiplerden değildi. Esther onun elini tuttu, bir süre sessiz oturdular, koşucuların onlarından geçişini, martıların tepelerinde uçuşunu seyrettiler.

"Çocuklarım aramadı, değil mi?"

"Çocukların mı? Ne demek istiyorsun? Çocukların mı var senin?" Esther gerçekten şaşırıp kalmıştı. Daha önce ömründe duymamıştı çocukları olduğunu.

"Üç tane!"

"Üç çocuk!" Esther dönüp ona şaşkın şaşkın baktı. "Gregers, unsi ihtiyar tilki seni, hiç söylemedin bana!"

"Henüz ihtiyar değilim."

"Ama yine de üç çocuk? Peki, nasıl oldu da evdeyken onları hiç görmedim?"

Gregers üst üste iki kere yutkundu.

"Karım Ingers'le boşanmıştık, biliyorsun. İyi bir boşanma dedildi. En yumuşak ifadeyle. Çocuklar taraf tuttular. Hepsi bu."

"Ama yirmi yıldan fazla zaman geçti," diye itiraz etti Esther. "Büyümüşlerdir artık en azından. Neden yıllar önce banışmadın onlarla?"

"Dediğim gibi taraf tuttular," diye omuz silktili. "Sonra ben başka biriyle tanıştım, bir süre onunla yaşadım. O, çocukların bir sürü dert olduğunu düşünüyordu. İşte böyle."

Esther ne diyeceğini bilemiyordu.

Gregers kararsızlık içinde boğazını temizledi.

"Şimdi artık ben hastanedeyken bile aramıyorlar. Eminim haber verilmiştir onlara. Başlarına kalırım diye korkuyor, göze almıyorlar. Sanki ben!.."

"Torunların doğmuş olmalı hatta belki torunlarının çocukları bile olmuştur. Gerçekten hiçbirini hiç görmüyor musun?"

Gregers başını iki yana salladı, gözlerini pijamasının koluyla kuruladı. Canı sıkılmıştı. Esther onu rahatlatmak için söyleyebileceği bir şeyler aradı ama ne söylese yanlış olacaktı.

"Şu kadarını söyleyeyim, Gregers. Bunca yıl saklamak için fazla büyük bir sır bu."

Gregers iki kolunu havaya kaldırdı, konuyu açtığına pişman olmuş gibi görüncü.

"Ecc, buldular mı katili?" diye sordu sabırsız bir sesle.

"Hayır. Sanırım ellerinde birkaç sanık var ama kimseyi tutuklamadılar henüz. Eminim biz ikimiz de kuşkulu kişiler sayılıyorzduk. En azından ben." Esther bunu yüksek sesle söylerken ani bir tedirginlik hissetti ardından ruhuna öyle büyük bir hüznü köktü ki oturduğu banktan düşecek gibi oldu.

"Ne yani, ben katil olamayacak kadar yaşlı mıyım?" Gerçekten gücenmiş gibiydi.

"Hayır, Gregers ama sen bir cinayet kılavuzu yazmış değilsin oysa ben belli ki yazmışım. Cinayet senin binanda işlenmedi. Kraliyet Tiyatrosu'nun avizesine atılan da senin şan öğretmen değildi."

Esther çöker gibi oldu. Kedere teslim oluyordu. Gıcık bir hareketle onun sırtını tıptısladı. Üç küçük dokunuş, yanında da "şşş" sesi. Esther gözyaşlarının serbestçe akmasına izin verdi. O yaşlar tükenene kadar. Sonunda doğrulduğunda Gregers onu kızıyla izlemekteydi.

"İçtin mi sen?"

Bu öyle beklenmedik bir soruydu ki, Esther bir an afallar gibi oldu. "İçmek mi? Ne demek istiyorsun?"

"Alkol. Bugün hiç alkol aldın mı? Kırmızı şarap senin favorin, fırtındayım."

Esther ayağa kalktı, tekerlekli sandalyenin kilitlerini açtı, öfke dolu bir hırsla onu hastaneye doğru sürmeye başladı. Gregers'ın şansı vardı doğrusu. En azından onu parkta yüzüstü bırakmayacak kadar ilkeliydi. Koca budala! Sarsılarak ilerlemekten yakınıp şırıyordu ama Esther hiç aldırmadan yolculuğu sürdürdü.

"Hey! Doğru dürüst it! Biraz yavaşlayamaz mısın? Söylesene, kızmış olamazsın, değil mi?" Gregers ona bakmak için dönme-ye çalıştı ama o gözlerini ileriye dikmişti. Kollarını titretecek bir ızdırıyla itmekteydi sandalyeyi.

"Yalnızca... Sevgili Esther, sana gerçeği söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama çok fazla içiyorsun. Ben belki yaşlı olabilirim ama sen alkoliksin. İşte, söyledim sonunda. Ve bunu kesmen gerek çünkü o pislik sana iyi gelmez. Söyleyeceklerim bu kadar işte." Gregers kollarını kucagında kavuşturdu, gözlerini arpaya çevirdi.

Esther öfkeden kuduruyordu. Bu muydu iyi bir komşu olmanın ödülü? Onu her gün ziyaret etmiş, kimse aldırış etmezken ona öfkeli ve sonunda bunları dinlemek zorunda kalmıştı! Gregers'ı bir kere hastaneye teslim etti mi artık kendi başınaydı. İster yüzer, ister batardı. Kendisinin başka bir sürü derdi vardı.

Kuşu girip sandalyeyi Gregers'ın odasına sürdü, kısa bir tırnakla ettikten sonra çıkıp asansöre yürüdü. Aşağıya inerken ses kaynıyordu. Tatsız bir adrenalin patlaması. Tenha yerlerde

dolaşmaması gerektiğini ancak göllerin oradaki kestane ağaçlarının altına vardığında hatırladı. Çevresine bakındı. Şu anda kimseler yoktu. Ama zaten Kopenhag'ın göbeğinde sayılsız Buradan çıkınca çabucak eve kadar yürüyebilirdi.

Telefonunu çıkarıp Jeppe Körner'e kararlaştırdıkları mesajı çekti. *Eve dönüş yolundayım. Yarım saate kadar varırım. Eszher.* Telefonu tekrar cebine sokup içini çekti. Ona göz kulak olmak üzere yollayacağı polisler ihtiyacı kalmayacağı günleri bekliyordu o.

Karanlık, hızla suların üzerine doğru iniyor, gökyüzünün lacivert rengiyle çatıların karanlığını birbirinden ayrılmaz hale getiriyordu. Şeftali rengi ceketinde titremeye başlamıştı. Danimarka'da akşamlar hep serin olurdu, yazın ortasında bile.

Gerçek, onun yaklaştığını gördüğü anda dank erti. Sokak ışıkları, o altlarından geçerken tepesinde parlıyor, sonra görüntü karanlıkta kayboluyordu. Pır, pır, pır. Julie'nin yanağındaki çizikler bir yıldız haritası değildi, parmak izleriydi. Gördüğü anda tanımıştı adamı.

Boş binalarla çevrili bir göl ve bir de ses, kendi sesi, imdadı istemeyecek kadar güçsüz bir ses.

JEPPE SONUNDA Anna Harlov'un siyah lake kapısını tıklatmıştı. Saat onu geçmişti. Gelmemek için her nedene sağıp ama yine de gelmişti. Öyle hevesliydi ki yorgunluğu bile uçuş gitmişti. Kapıda beklerken tek duyabildiği, göğsünden fırlayan çalışan kalbinin sesiydi.

Merkezde Christian Stender'in sorgulanmasından sonra her bir düş alma fırsatı bulmuştu. Stender, avukatı gelmeden önce vermeyeceğinde direktmişti, o da Herning'de oturduğu için ertesi sabah erken gelebilecekti. Şu an için tek söyleyebileceği iki cinayetten de kendisinin suçlu olduğuydu, o kadar. Kimse zorlamamış, tehdit etmemişti, bu asla hatır gönül işi de değildi.

Normalde bir cinayet davası çözülmüş gibi göründüğünü merkezde insanların keyfi gelir, hira içerler, birbirlerine anlatırlar.

yağdınlardı. Oysa bu gece herkes evine gitmişti. Jeppe ise durum-
un çok kaygılıydı. David Bovin neden ölen kızla çıktığını söy-
lememişti onlara? Stender birini korumaya çalışıyorsa -örneğin
Bovin'i- bunu neden yapıyordu? Ölen kendi kızıydı ne de olsa.
Katili neden korumak istesindi? Beri yandan Stender'ın onu da
Kristoffer'ı da öldürmesi... O da bir o kadar saçmaydı.

Bu itiraf Jeppe'nin ağzında pek kötü bir tat bırakmıştı. Mer-
kezden çıkıp arabaya bindiğinde Anna'yla randevusunu iptal edip
evine gitmeye karar vermişti. Çok yorgundu, çok keyifsizdi hatta
belki de çok güçsüzdü.

Ama eve gidememişti.

Anna kapıyı açtı, gülümsedi, onu kendi yumuşaklığına doğru
çekti, sıcak teninin ve kayısı kokularının arasına aldı, Jeppe nere-
deyse soluk almayı bile unuttu. Karanlık giriş holünde Anna'nın
dili onun boynunda dolaşır, damarlarında kanı gümbürderken kor-
lusunun temelsiz olduğunu başı dönerek fark etti. Bir yerlerde bir
kontrbasla bir davul çalınıyordu. Ya Anna'nın mutfağında ya da
Jeppe'nin kafasının içinde.

Onun diri, yumuşak vücudunu kavrayıp kaldırdı, kendine yas-
ladı, blucininden yükselen sıcaklığın tadını çıkardı. Bir de o yoğun
solukların. Soluklar Anna'nın da olabilirdi, kendisinin de.

Cinayet dosyası çok uzaklardaydı. Onun kocası da. Dizüstü
çöküklerinde portmantodaki paltolar üstlerine düştü, Jeppe onları
tenara iterken sert halıda dizi sıyrıldı, bluzu yukarıya itti, sutyen
takmadığını anlayınca ona biraz sert sarıldı. Mırıldanarak özür di-
erken onun dudaklarını kendi vücudunun bir yerlerinde hissediy-
ordu. Parmak uçlarında, ağzının içinde.

Anna inledi, onu ısırdı, yaladı. Gözleri kapalıydı. Sonunda Jeppe
patolonunun düğmelerini açıp onu sırtüstü yatırdı. Rüzgârlığı hâlâ
arındıydı. Anna ellerini onun ensesinde kenetleyip sımsıkı sarıldı.

GRİ YASTIK YÜZÜ Jeppe'nin yanağında temiz hava ve lavanta
kokuyordu. Giysileri her tarafa atılmıştı. Merdivenlere bile. Örtü-
lerin altında çıplaktı. Bomboş, boşalmış, yorgun ve mutlu.

Anna ortada çıplak dolaşıyor, giysileri topluyordu. Eğildiğinde karnındaki deriler biraz katlanıyordu ama kalçaları yusyuvarlak ve dimdikti. Yetişkin bir kadının vücudu. Öyle çekiciydi ki insanın canı onu ısırmak istiyordu. Gülmeye başladı. Anna da onunla birlikte güldü, atkuyruğu çözüldü, bukleleri omuzlarına döküldü. Jeppe ellerini ona uzattı, o yataktaki giysileri yere fırlatıp yanına uzandı, öptü onu.

Jeppe onun yüzünü avuçlarında tutuyordu. Çok tatlıydı! Öyle çok şey söylemek istiyordu ki ona! Her şeyi!

Anna onu yine öptü. "Burada uyuyamazsın, farkındasın, değil mi? John sabah erkenden gelecek. Yatağı değiştirip çarşafları yıkanmam gerek."

Jeppe istemeyerek kalktı, onun uzattığı giysileri aldı. Bir reddedilme duygusu, canı sıkılmıştı. Anlıyordu durumu. Vaa! edileceği ne vardı ki ona? Tembel spermliler, yapayalnız bir polis. Tanıdıklardan daha uzun süreli bir iş, üstelik aşka inancı da sıfır. O da gülümsedi, hızla giyindi. Bu arada Anna yatağın çarşaflarını sıırıyordu. Jeppe onu kapı dibinde yumuşacık öptü, çıktı, koca basamaklardan bahçenin demir kapısına doğru yürüdü.

İlk soran Anna oldu.

"Yine görüşecek miyiz?"

Tanrıya şükür! Evin kapısındaki silüete doğru baktı, aşık oluştuktan bir anda emin oldu.

"Evet! Yakında, çok yakında."

Arabayı ıslak sokaklara doğru sürdü. Göllerin yakınında kestane ağaçlarının koyu renk yapraklarından damlalar düşüyordu. Bir market zincirinin amblemi olan neonla çizilmiş, yumurtlamakta olan tavuk reklamını görünce birden gülmeye başladı. Hâlâ çalışıyor muydu o firma?

Nasıldı o şarkı? O reklamın altında birlikte yürüyen çiftin geride yalnız ayak izlerini mi bırakıyorlardı? Jeppe sözlerini hatırlayamıyordu ama ezgiyi mırıldanıp duruyordu, ta ki ocağın buğulanana kadar.

Valby Tepesi'nin eteğine vardığında telefon çaldı. Jeppe kenara yanaşıp arayan numaraya baktı. Merkez.

"Aa, merhaba Kørner. Ben merkezden Wichmann."

Bir bulut yavaşça Jeppe'nin pırıl pırıl gökyüzüne doğru kaydı. Esther de Laurenti'nin korunmasından merkez sorumluydu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Şey, mesele şu, kadın hâlâ eve dönmedi. Adamlarımız saatlerdir kapısında bekliyor. Zilini çalmışlar ama kimse cevap vermiyormuş. Eve dönüş yolunda olduğundan emin misin?"

"Arayıp hemen sorarım. Benden haber alana kadar oldukları yerde beklemelerini söyle onlara!"

"Tamam!"

Esther'in telefonu hemen otomatik cevaba geçti. Herhalde kapatılmıştı. Mesaj geleli üç saatten fazla zaman geçmişti. Oysa o, yarım saate kadar evde olacağını söylemişti. Jeppe alnını direksiyon simidine dayadı, tüm keyfi eriyip yok oldu. İyi haber değildi bu.

Kloster Sokağı'nda çıplak bacaklı çocuklar kapıdan kapıya koşuyor, bir sonraki bara, bir sonraki partiye varmaya çalışırken sığınacak saçak altı arıyorlardı. 12 numaranın kapısında sivil polisler, orada durmaları normalmiş gibi görünmeye çalışıyor, pek de başarılı olamıyorlardı. Jeppe onlara selam verdi, karanlık binaya baktı. Ne yapmalıydı? Esther de Laurenti'nin o mesajı çekerken nerede olduğunu bilmiyordu, soracak kimsesi de yoktu.

Teknik açıdan birkaç saatliğine kaybolmuş biri aslında "kayıp" sayılmazdı. Ama Erik Kingo ile David Bovin arasındaki rastlantı meselesi zihinlerden silinirken şimdi Esther de Laurenti'nin da kayıplara karışması iyiye alamet değildi.

Yağmur hızlanıyordu. Yakasından boynunun derisine damlalar dokılmeye başlamıştı. Kafenin dandik tentesinin altında Jeppe xfin numarasını çevirdi. Kadın beşinci çalışta cevap verdi.

Uykulu bir sesle, "Buldun mu adamı?" diye sordu.

"Hayır. Ama şimdi de Esther de Laurenti kayboldu. Fazla zaman geçmedi ama bir terslik var."

“Sabahı bekleyebilir mi?”

“Hayır. Onu aramak zorundayız.”

“Peki. Müdüre haber veririm. Yarım saate kadar merkezde görüşürüz.”

Jepppe telefonu kapattı. Boynuna damlayan her damla, *durumun ne kadar berbat olduğunu* vurguluyordu.

BÖLÜM 30

Pazar sabahı saat sekizde, örgü bere takmış sakallı bir genç, anahtarıyla Kloster Sokağı 12 numaradaki Java Junkie Kafe'nin kapısını açtı, on dakika sonra da günün ilk müşterileri belirdi. Kaldırım düzeyinden aşağıya doğru taş basamaklardan inip siparişlerini verdiler, camın hemen içindeki ahşap bar taburelerine oturdular. Genç adam kafasındaki yün bereyi kaşıyıp kahveleri hazırlamaya koyuldu. Jeppe'yle Anette yan yana oturmuşlardı. Hiç konuşmuyorlardı. En büyük ihtiyaçları kesintisiz bir gece uykusuydu ama onun yokluğunda, birer fincan kahveyle idare etmek zorundaydılar.

Esther de Laurenti'den hâlâ haber yoktu. Gece saat 01.00 olduğunda çilingir çağırmış, 12 numaranın her üç dairesinin de kapısını açtırmışlardı. Sonuç olarak, üst katta iki aç köpek bulmuşlardı. Yerlere pislemişler, pisliklerin yanına yatıp uyumuşlardı. Aramalar sürüyor ama Jeppe'yle Anette'in bir katkısı olmuyordu. Ne var ki hiçbir şey yapmamak da olmazdı. Anette, Valby'deki futbol antrenmanına gidip Bovin gelir mi diye bakmayı önermişti. Jeppe de acaba gitmeye değer mi diye düşünmekteydi.

Sakallı barista, Miles Davis'in *Kind of Blue* şarkısı eşliğinde kahvelerini getirip önlerine koydu ama başka bir yardımı olmadı. Esther'i de binada oturan diğerlerini de tanıyordu; yazık

olmuştu o kıza, neydi adı, her neyse! Ama geri kalanlarını hafta boyunca hiç görmemiş, bunu diğer polislere de defalarca söylemişti. Yaşlı adamı nezakete sordu, Gregers'in durumunun iyiyet gittiğini öğrenince de içtenlikle memnun olmuş göründü.

Güneş yüzünü göstermişti bu arada. Eğri gelen ışınları binalar arasından süzülüyordu. Polisin ricasıyla Esther de Laurenti'nin yüzü günlük gazetelerin baş sayfalarında. Çarpıcı manşet "Emekli Kadın Kaçırıldı: Bıçaklı Canavar'ın Yeni Bir Hamlesi mi?" şeklindeydi. Alt başlıkta da "Polis Çaresiz, Kopenhag Şokta" kelimeleri okunuyordu.

Umudu sürdürmek giderek daha zorlaşıyordu.

Gecenin geç saatinde Saidani, Erik Kingo'nun yayıncısına ulaşmayı başarmıştı. Adamı İzlanda Büyükelçiliği'nde bir recepsiyonda, bu nedenle de oldukça nezaketsiz davranmıştı. Kingo'nun hafta sonunda Budapeşte'ye bir halkla ilişkiler ziyaretine gitmesi anlaşılıyordu. Yayıncı istemeye istemeye Macaristan'daki yayıncıyı aramayı homurdanarak kabul etmiş, bu arada Erik Kingo'nun yalnız Budapeşte'ye gitmiş olmakla kalmadığını, o sırada Nobel kazanmış yazar Imre Kertész'le yemek yediğini de belirtmişti. Danimarka'ya pazar günü akşama doğru dönmesi bekleniyordu. Yayıncı ona, kendisini havaalanında polisin karşılayacağını ve onu hemen sorgulanmaya götüreceğini haber vermeye razı olmuştu.

Jeppé kahveyle birlikte getirilen bisküviyi alıp kahvenin köpüğüne batırdı. Eve gidip duş yapmaya vakit bulamamıştı; şu anda seks koktuğunun farkındaydı. Normalde başarısını sergileyip fiyaka yapmak hoşuna gidebilirdi ama şu anda sürekli Anna'yı hatırlamak vicdanını ters etkiliyordu.

Beni iyi korudugun için teşekkür ederim, Jeppé!

Esther'in korku dolu gözlerini, yardımlarına minnet duyusunu hatırlıyordu. Şu anda neler çekiyordu kim bilir! Jeppé'nin midesi bulanmaya başladı. Daha hızlı hareket etmesi gerekirdi, daha kararlı olması gerekirdi. Hem onun güvenine hem de kendi işine

ihanet etmişti. Tehlikede olduğunu bildiği bir insanı korumayı düşüneneğine, Anna'yı düşünmüştü. Esther'i koruyacağı yenle katilin kollarına itmişti ve bu suçluluk duygusu içini kemirmekteydi. Aynı zamanda da hiç istemediği halde Anna'nın vücuduyla ilgili hayaller onu rahat bırakmıyor, ona duyduğu şehveti hatırlanıyordu. Hem utanç hem heyecan, üstüne de yorgunluk ve kaygı. Ömrünün en iyi gününde değildi Jeppe.

Kafenin kapısındaki çingırağın sesi duyuldu, Jeppe öbür tarafa eğilip içeri girmekte olan gençler grubuna yol açtı. Üç gençtiler; parlak renklere tişörtler giymiş, ellerinde müzik aletleri taşıyorlardı. Bir tanesi uzun saçlarını topuz yapmış, gitar çantasını omzuna asmıştı. Jeppe, Anette'e baktı sonra gözleri tekrar gitarciya döndü. Daha önce de görmüştü onu. Şahsen değilse de fotoğrafını görmüştü. Ofisteki panoda. Daniel Fussing. Caroline'nın eski erkek arkadaşı. Çakırkeyif arkadaşları gülüşerek kahveleri alırken o Jeppe'ye yakın yerde duruyor, bekliyordu. İki dostlarının ölümden duyulan yas pek de uzun sürmüyordu bu tür gruplarda.

Jeppe tekrar Anette'e baktı. Anette gözlerini şaşı yaptı sonra içini çekerek kahvesine döndü. Daniel'in salı gecesi için tanıştı vardı, o nedenle onların dikkatinden uzak kalmıştı. Jeppe onunla hiç şahsen konuşmuş değildi. Aralarında gülüşen, barmene de şakadan yumruklar atan gençleri seyrediyorlardı. Barmeni tanıdıkları belliydi. Daniel'in gitar çantasına, renkli yazılarla dolu festival etiketleri yapıştırılmıştı.

Woodbines, diye okudu Jeppe, *Cpb girls*, *Roskilde love*. Bir barış işareti etiketinin yanında, sarı ve yeşil renkli *Satori* etiketi vardı. Jeppe'nin bildiği kadarıyla o kelime Japoncaydı ve "aydınlanma" gibi bir anlama geliyordu.

Jeppe kahvesinden bir yudum aldı, beynindeki sislerin açılmasına çalıştı. Christian Stender hâlâ kendisinin suçlu olduğunda direniyor, başka da bir şey söylemiyordu. Gerçekten suçlu görünüyordu ve pek de hüznünlüydü ama avukatı gelmeden konuşmuyordu. Akıl karıştırıcı, cesaret kırıcı bir durum. Onun

tutuklanmasından memnun olan tek kişi şefti. Sonunda müdüre iyi bir haber verebiliyordu. Esther de Laurenti'nin kayboluşu üzerinde fazla durulmuyor, ara sıra onun depresif bir durumda olduğu söyleniyordu. Kaybolmasının cinayetlerle ilgisi olmadığını ima ediyorlarmış gibi. Ne de olsa suçlu itiraf etmişti, onlar da onu tutup kilitlemişlerdi.

Ama Jeppe'ye vız geliyordu o itiraf.

Satori.

Eli Daniel Fusing'in omzuna sarılıncaya kadar ne yaptığıнын farkına bile varmamıştı.

VALBY PARKI'NIN YEŞİL ÇİMENLERİ geceki yağmur nedeniyle hâlâ ıslaktı. Valby Stadi'nin kaygan çimleri üzerinde polis futbol takımları yine, her pazar yaptıkları gibi, antrenmandaydılar. Şortlar ve parlak renklerde formalar giymiş kadın ve erkekler, yedi ya da on bir kişilik koşu denemeleri yapıyor, ısınıyorlardı.

Anette Werner bir an durup erkekler takımına baktı. Atletik vücutlarıyla esnetme hareketleri yapıyorlardı. Kafeden çıkınca dosdoğru buraya gelmişti. Temiz hava ve açık alanlar da oldukça hoşuna gitmişti. Etraf biçilmiş çimen kokuyor, ağaçların yukarısında rengârenk uçurtmalar görünüyordu. Pazar günü çalışıyor olmak o kadar da kötü sayılmazdı. Werner'lerin evinde pazar günleri kutsaldı, tabii iki kişilik ev nüfusunun biri polisse ancak olabildiği kadar kutsaldı demek gerekiyordu. Svend ekmeğin hamurunu akşamdan kabarsın diye buzdolabına koymuş olur, sabah olduğunda fırında pişirirdi. Gazeteleri okumak için bol bol zamanları olurdu. Tek gerilim faktörü, önce kimin ayaklarını diğerinin kucığına koyabileceğinden kaynaklanırdı. Ama bugün öyle olamamıştı.

Oyunculardan birine A takımının nerede çalıştığını sordu, delikanlı stadyumun içini işaret etti. Anette teşekkür edip uzaklaşırken gençlerin havaya dikilmiş popolarından gözünü zor ayırmıştı.

Stadyuma girdiğinde burada havanın daha ciddi olduğunu gördü. Sahanın orta yerinde bir avuç sporcu yüksek sesle tartışmaktaydı. Biri iki eliyle kafasını tutuyor, öteki iki elini havaya kaldırıyor, üçüncüsü telefonunu kulağına götürürken gruba arkasını dönüyordu. Anette kararsız adımlarla onlara doğru yürürken "SAHAYA YALNIZ OYUNCULAR GİRER" yazdı levhanın yanından geçti.

"Affedersiniz, merhaba."

Siyah, kıvrık saçlı, uzun boylu biri başını kaldırıp baktı.

"Ben NCTC'den David Bovin'i arıyorum. Gördünüz mü onu?"

Bütün grup bir anda sessizleşip ona baktı. Siyah bukleli adam arkadaşlarından biriyle bakıştı sonra konuştu. "Pazar günü neden arıyorsunuz ki Bovin'i?"

Anette tek elini saçlarının arasından geçirdi, başka tarafa baktı.

"Bir yerlerde bir antrenörünüz var mı?"

"Puan tahtasının altında, mavi eşofmanlı. Telefonda konuşan."

Anette çamurlu sahada onlardan uzaklaşırken hepsinin arkasından baktıklarını hissetmekteydi.

Antrenör konuşmasını bitirdi, başını çabucak iki yana sallayıp ona bir telefon daha beklediğini belirtti. Adama oyuncuların eksik olduğunu söyleme fırsatı tanımayan Anette hemen konuştu:

"Ben David Bovin'i arıyorum. Burada A takımında oynuyormuş dediler." Sahaya doğru bakıyor, antrenörün sapsarı dişlerini görmemeye çalışıyordu. "Soruşturulmakta olan bir cinayet dosyasıyla ilgili bazı bilgilere sahip. Ama onu cuma öğleden sonradan beri gören olmadı."

"O halde sizin bilgileriniz benimkinden fazla." Antrenör yere tükürdü. "Ortadan yok olduğunu ancak bir saat önce ısınmalara gelmediğinde fark ettik."

"Nerede olabileceği hakkında bilginiz var mı?"

"Olsa şu sahadaki on adam bağıra çağıra tartışıp durmazdı. Yani yok."

“Genelde güvenilir biri midir?”

“Hımm, evet.” Anette’e afallamış bir bakış yöneltti. “Hep vak-
tinde gelir. Gelmesi takımda olamazdı zaten. Yani o hem sivil
hem de biraz yaşlı. Aslında yaşlılar takımında oynaması gerekirdi.
Ama oynayışını gördüğüm zaman onu hemen takıma seçtim.”
Antrenör buruşuk bir paketten filtresiz bir sigara çekti, yaktı, pa-
keti Anette’e doğru tuttu. Anette nazikçe bir hareketle başını iki
yana sallayarak reddetti.

“İyi bir adam mıdır?”

“Tabii! Kulübe çok vakit ayırıyor, gönüllü işlere katılıyor fa-
lan. Haftada bir kuzeyde bir grup evlat edinilmiş çocuğa koçluk
yapıyor. Karşılığında tek kuruş almıyor hatta oraya gidiş geliş yol
parasını da kendi cebinden harcıyor. Neden harcırah istemediğini
anlamıyorum.”

“Evlat edinilmiş çocuklar mı?”

“Yetimler. Bu ülkede sayıları çoktur, kimse pek sözünü etmi-
yor olsa da. Onların da egzersize, türlü deneyimlere ihtiyacı var.
Bovin’e dokunaklı gelen bir çaba. Kendi de bir zamanlar o du-
rumdaymış.”

Koçun telefonu çalmaya başlamıştı. Adam tek parmağını ha-
vaya kaldırarak zamanın tükendiğini işaret etti. Ama arkasını
dönmeden Anette onun kolunu yakalamayı başardı.

“Ne demek o durumdaymış?”

Adam elini telefonuna kapattı. “Bakın, üzgünüm ama bu ara-
maya cevap vermek zorundayım...”

“Bovin kendisi yetim miymiş?”

“Ayrıntılarını bilmiyorum ama öyleymiş. Yetimhanede büyü-
düğünü söylemişti.” Dönüp telefonda konuşmaya başlamıştı, bir
yandan da hızla Anette’ten uzaklaşıyordu. “Evet, Michael, bura-
dayım. Ne diyorsun peki? Gelebilecek misin?”

Anette onun kolunu bırakmıyordu. Adımlarının hızına yetiş-
bilmek için koşmak zorunda kaldı.

“Nerede? Yerini biliyor musunuz?” diye sordu.

Koç boş kulağını eliyle tıkadı, telefonda daha yüksek sesle konuşmaya başladı.

Anette artık bağırmak zorunda kalıyordu. "O halde koçluk ettiği çocuklar nereden? Haftada bir futbol oynattığı çocuklar? O yetimhanenin yerini biliyor musunuz?"

Koç cümlesini yarıda kesip telefonunu indirdi, ona ateş saçan gözlerle baktı.

"Kuzeyde, kent dışında bir yer, Tanrı aşkına. Adını bilmiyorum ama Kokkedal'da. Bakın, burada bir dakika daha kalırsanız takıma oyuncu diye sizi sokacağım!"

Anette hızlı adımlarla stadın çıkış kapısına yöneldi.

ANETTE DAVID BOVIN'I ARARKEN Jeppe de yorgun ve isteksiz Daniel Fussing'i altı numaralı sorgu odasına sokmaktaydı. Bir sürahi su aldı, Thomas Larsen'i aradı. Esther de Laurenti'yi arama işini o yönetiyordu. Aldığı haber kötüydü. Hâlâ haber yoktu Esther'den. Ne Acil Durum Yönetimi dalgıçlarından, ne helikopterlerden, ne de herhangi bir tanıktan. Sanki yer yarılmış, yutmuştu Esther'i.

Sorgu odasına döndüğünde Daniel'i uyandırmak zorunda kaldı. Kafasını masaya yaslamış, uykuya dalmıştı. Kenarları kızarmış gözlerini açtığında hemen gitarını sordu. Jeppe parmağıyla odanın köşesini gösterip kollarını göğsünde çaprazladı. Daniel Fussing'e baktıkça içinden onu azarlamak geliyordu. Kendini de çok yaşlı hissetmeye başlamıştı.

"Eee, Daniel, çok olaylı bir hafta geçirdik. Arkadaşlarından ikisi öldürüldü, sen de içki âlemi mi yaptın?" Jeppe göz ucuyla diktafona bakıyor, çalışır durumda olduğundan emin olmak istiyordu.

"Soru neydi?" Daniel şaşkın gibiydi.

"Bilmeyen biri olsa, bu durumu, nasıl diyeyim duygusuzluk diye nitelendirmez miydi?"

"Gerçi sizi ilgilendirmez ama dün gece konsere çıktık. Elbette reddedebilirdim, neredeyse ediyordum da ama bakın, bu benim işim ne de olsa. Siz nasıl polisseniz, benim işim de bu. Bu da o

kadar yasal. Ama sizden farklı olarak, gelmediğimde bana para verilmiyor. Ayrıca dürüst olmam gerekirse, birkaç saatliğine unutmak da istedim. Kendimi normal hissetmek istedim; anlarsınız, değil mi?”

Jeppie önündeki bloknotun boş sayfasına baktı. Eskiden kendisi de umut dolu bir sanatçıyken ne zamandan beri aklı başında bir işi olan yetişkine dönüşmüştü?

“Belki baktığınızda *duygusuzluk* gibi görünüyor olabilir,” diye devam etti Daniel. Parmaklarıyla havada tırnak işareti yapmak-
taydı. “Ama herkes bana parya gibi davranıyor, mümkün olduğunca uzak duruyor benden. Yakınımda olmak zorundaysalar, bana acıyormuş gibi bakıyor, ben uzaklaşır uzaklaşmaz arkamdan fısıldaşmaya başlıyorlar. Ebolaya yakalanmışım gibi.”

Jeppie Daniel için bir bardak su doldurdu, kafaya dikip bitirişini seyretti. “Caroline’dan ayrıldığını duydum. Nedenini sorabilir miyim?”

“Niye soruyorsunuz? Onu gördünüz mü?”

“Cici bir kız.”

“Çok cici, üstelik de süper güzel. Ama yürümedi. Şu anda kendimi berbat hissediyorum. En son ihtiyacım olan şey benim kadar mutsuz, kıskanç bir kız arkadaş.”

“Caroline’nın kıskanmak için nedenleri var mıydı?” Jeppie, Daniel’in “polis bu bilgiyi sormaya hakkı var mı” diye düşündüğünü anlıyordu. Kendini izah etmek zorunda hissedip konuştu. “Ben daha çok Julie Stender’ı düşünüyordum. Caroline’nın onu kıskanması için nedenler var mıydı?”

Daniel saçının topuzunu çekiştirdi. Başını eğip masaya bakma sırası ona gelmişti.

“Bakın, bunun yayılmasına can atıyor değilim. Caroline’ı şimdiki halinden daha fazla mutsuz etmeye gerek yok. Ama evet, bazen onunla çıktık, Caroline’nun olmadığı zamanlar. Yani ben neredeyse onlarla birlikte yaşıyordum. Bilirsiniz, bir yudum şarap içip duman falan tüttürünce bir şeyler olur bazen. Yalnızca birkaç

kere oldu ve tabii aramızda kaldı. Tatlı kızdı, sekste de iyiydi. Uf, kahretsin! Çok üzücü!”

Daniel başını bir süre avuçlarına gömdü sonra suratını ovalayıp başını kaldırdı.

“Ashına bakarsanız, sevişmekten çok konuşuyorduk. Çılgın ailelerimizden söz ediyorduk.”

Çılgın aileler? Jeppe bloknotun eski sayfalarına dönmüştü.

“Caroline, Julie ile ikinizin zaman zaman ailelerinizi uzun uzun konuştuğunuza değinmişti...”

Daniel’in yüzünde acı dolu bir gülümseme belirmişti.

“İkimiz de annelerimizi çocukken kaybettik ve hani yalnız üyelerin dahil olduğu kulüplerden söz edilir ya, bizimki de o tür kulüplerden. Hiçbir şey insanı annesi tarafından terk edilmeye hazırlayamaz. Asla üstesinden gelemezsiniz. Acısı dinmez. Julie ile ben anlıyorduk birbirimizi.”

“Julie’nin babası hakkındaki izlenimin neydi?”

O anda aynı binanın bir başka sorgu odasında avukatıyla konuşmakta olan baba. Kendi kızını öldürdüğünü itiraf eden baba. Jeppe sesini normal çıkarmaya, soruyu “açık soru” olarak sormaya özen gösteriyordu.

“Hımm. Christian bir tür eski model maço. Bilirsiniz, sıkı bir el sıkışı, yüzünde de *kızımдан uzak dur* ifadesi. Julie bana onun hakkında bir sürü delice şey anlatmıştı.” Daniel başını salladı, güldü. “Uzun süre inandım o hikâyelere...”

“Ne gibi hikâyeler? Yani, nasıl *delice*?”

“Annesini dövdüğünü söylüyordu örneğin. Kendisi küçükken ve annesi hastayken. Julie odasında dolaba girip saklanır, kendi kendine şarkılar söylemiş, serum standının yere devrilişini duymamak için. Sonradan bunun bir filmde gördüğü bir sahne olduğunu söyledi. Julie çok hikâye anlatırdı, hepsi de her zaman gerçeğe örtüşmezdi. Annesiz büyüyünce böyle oluyor işte. Dünyanın kendini yönetirken kullandığı o manevi pusulayı siz geliştiremiyorsunuz.”

Jepppe önündeki boş sayfaya *manevi pusula* diye yazdı.

“Yani gerçekte babası o kadar da kötü değildi, öyle mi?”

“Christian Stender’in tek önem verdiği şey, doğru insanları seçip dost olmasıdır; politikacılar, medya karakterleri, sanatçılar, bir de hayatının harika olduğu izlenimi yaratmaya çalışır. Süper başarılı. Ama aslında itin teki. Takunyayla gezse daha mutlu olur ama pahalı giysiler alıp giyer, kendisini asla kabul etmeyecek çevrelere yaranmaya çalışır. O tip adamdır.”

“Ama kızını çok seviyordu, öyle mi?”

Daniel başını evet der gibi salladı. “Julie onun kendisini dünyada her şeyden çok sevdiğini söylerdi ve bence doğru söylüyordu.”

Julie ölmüştü. Kristoffer ölmüştü. Esther de Laurenti kayıptı. Jepppe’nin midesi birdenbire bulanır gibi oldu. Konuşmadan önce birkaç kere yutkunmak zorunda kaldı.

“Julie’nin öğretmeniyle yaşadığı olayı öğrendiğinde çok kızmış diye duydum. O konuda bildiklerin var mı?”

“Ha, şu Faroe’li adam. Evet, manyak bir işti. Yani demek istediğim, *o da* manyak bir işti. Adamı kovdurdu, öldürmekle tehdit etti. Herhalde suçu yükleyecek birine ihtiyaçları vardı.” Daniel pencereden dışarıya, güneşli avluya baktı. Bu odada olmak yerine başka bir yerde olmayı istiyormuş gibiydi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kasaba halkının onu bakire sanması gerekiyordu. Karlar kadar temiz. Eminim öğretmen de öyle sanmıştır. Ama Julie erken atılmıştı hayata. Daha on üç yaşındayken bekâretini okulun bisiklet parkında kaybetmişti. Küçük kasabada genç olmak öyledir, hep düzüşürüz çünkü yapacak başka hiçbir bok yoktur.” Boş boş güldü.

Jepppe bu espriye gülümsedi sonra boğazını temizledi.

“Hamile kaldığını sana da söyledi mi?”

“Evet ama yıllar sonra söyledi... Bektan bir durum. Daha on beş yaşındaydı.”

“Evet. Öğretmenden...”

Daniel ona şaşkın şaşkın baktı, sonra yüksek sesle güldü.

“Julie yamandı, inanın. Öyle özlüyorum ki onu.” Bardağına biraz su aldı, içti sonra içini çekti. “Artık öldüğüne göre önemli değil herhalde... O Faroe’li öğretmen deli oluyordu ona, Julie de hamile olduğunu anlayınca onunla yattı. Bir tek kere. Bu olduğunda hamileliği birkaç ay ilerlemişti ama adam hiç kuşkulandı.”

“Ama neden?”

Daniel tek omzunu kulağına doğru kaldırdı, indirdi.

“Akıl dağıtmak için. Babası öfkesini kendinden büyük birine yöneltsin diye. Oldukça kurnaz davranabilen biriydi Julie.”

Besbelli Esther de Laurenti’ye nasıl bir hikâye anlatmayı uygun bulmuşsa onu da inandırmayı başaracak kadar kurnazdı. Esther Julie’nin hamilelik hikâyesini dinlediğinde kendisine önemli sır açıklanmış bir dost gibi savunmaya başlamıştı Julie’yi hep. Yalan söylemişti Julie ona. Oysa Esther ona az bulunabilecek bir avutucu olabilirdi. Jeppe kendisini öldürecek adamdan başka kimseye güvenememiş, yalnızlık çeken zavallı kızı düşünürken içinde yakıcı bir hüzün hissetti.

“Ayrıca, benim bir itirafım var,” diye mırıldandı Daniel.

“Evet?” Jeppe başını hızla kaldırıp karşısındaki genç adama baktı. Bir itiraf daha mı geliyordu? Bir tek cinayete kaç tane suçluluk ve utanç uygusu sığabilirdi?

“Faroe’deki adama bir mektup yazıp bebeği ona haber verdim,” diye kendi suçunu kabullendi Daniel.

Demek Hjalti’ye giden imzasız mektubu Daniel yazmıştı.

Jeppe elini kaldırıp havada tuttu. “Ama demin bebeğin babasının o olmadığını söylemiştin?”

“Eh, kendisi bilmiyordu onu. Hem zaten önemi yok, öyle değil mi? Baba o da olabilirdi.”

“Ama neden yaptın bunu?”

Daniel hüzünlü bir sesle mırıldandı. “Size garip gelebilir ama Julie’ye yardımcı olmak için yaptım. Bebeği evlat edinilsin diye verdiği için öyle mutsuzdu ki! Babası zorlamıştı onu, kendisi hiç

istememişti. Bebeği tanımamış olmak, içinde bir yara gibiydi ama o konuda bir şey yapmaya korkuyordu. Ben de bu Faroe'li adam eğer bebeği kendisinin sanırsa, belki ona yardım edebilir diye düşündüm. Besbelli yanılmışım."

Bir jest. Görünüşte yardım jesti. Yakın arkadaşına bir dostluk. Pek de masum olmayan o yalan, sonunda Hjalti Patursson'un hayatına mâl olmuştu.

"Anlamıyorum," diye itiraz etti Jeppe. "Ortalığı karıştırıcı bir manevraya ne ihtiyaç vardı? Kim gebe bırakmıştı onu?"

"Öyle saçma ki! Julie kimseye söylememem için yemin ettirdi bana ve ben de söylemedim."

"Babası mıydı?" Jeppe elindeki kaleme sımsıkı sarıldığını fark edince kalemi masaya bıraktı.

Daniel şoka kapılmış gibi, "Iyy!" dedi. "Kimse o kadın da man-yak olamaz!"

Jeppe içinden şükretti.

"Ama yine de çok çirkin." Yüzü bir tiksinti duygusuyla buruştu. "Julie babasının arkadaşlarından ya da loca kardeşlerinden biriyle yatmıştı. Birbirleri için ne ifade ettiklerini bilmiyorum. Ne olursa olsun, o arkadaş yılda birkaç kere Sorvad'a, Julie'nin babasıyla ava çıkmaya, birkaç pahalı yemek yemeye gelirdi. Adamın kızıyla yattı, kalkıp Kopenhag'a döndü. Büyük adam, Julie'nin babası öyle düşünüyordu. Bakın, belki bu da Julie'nin masallarından biri olabilir. Bilmiyorum. Belki bunu da uydurmuştur."

Satori. *Aydınlanma.*

"Ressam olabilir mi babasının bu arkadaşı? Biliyor musun?"

Daniel'in ifadesi, o da etkilenmiş gibiydi.

"Ha, öyleydi, evet. Julie'nin babası onun tablolarını evin her tarafına asmıştı. Oydu, koca moruk, Kingo! Söyledim işte, değil mi? Hasta herif!"

Aklına bile gelmeyecek kadar, diye düşündü Jeppe. Uzanıp kayıt makinesini durdurdu.

BÖLÜM 31

Gözkapaklarında güneş, dünya kıpkırmızı. Kumsal sıcak, kumlar sırtını kaşıyor. Dalgalar şıpır şıpır. Ağzı kurumuş, öyle kurumuş ki acıyor. Hareket edemiyor. Su getirmeyi hatırlamışlar mıydı?

Esther de Laurenti gözlerini biraz araladı. Güneşin ışığı kör ediyordu onu; midesi de bulanıyordu. Nereden geliyordu ışık? Gece değil miydi? Gözlerini yine kapadı ama bulantısı geçmedi. Dikkatle altındaki zemine dokundu, felç duygusu rüyayla birlikte kayboldu.

Kaba ahşap, çakıl, neydi o koku? Elma mı? Okyanus mu? Esther elini kaldırıp gözlerine gölge yapmaya çalıştı, dikkatle açtı gözlerini. Otlar, ağaç gövdeleri; hepsi arkalarından vuran ışığın önünde titreyiyorlardı. O anda bir arka bahçede, piknik masasının üstünde yatmaktaydı. Yukarıdan bir kuş sesi gelince oraya baktı. Tam olgunlaşmamış meyvelerle koyu yeşil yaprakların arasında siyah bir kuş. Doğrulup oturmaya çalıştı ama başı dönünce yine yatmak zorunda kaldı. Ahşap yüzey yanığına süründü. Derken dünya kapanıverdi.

Yeniden uyandığında güneş gitmişti ve kendisi gölgede yatıyordu. Baş dönmesi azalmış ama büsbütün geçmemişti. Yavaşça doğrulup oturdu, çevresine bakınırken ayaklarını kıpırdattı, bacaklarını hissetmeye çalıştı. Beyaz yünlü pantolonu lekelenmiş,

mahvolmuştu. Susamışlığını hiç bu kadar güçlü hissetmediğini fark etti. İçecek bir şey bulamazsa ölecekti.

Esther çevresine bakındı. Sahilde, geniş bir bahçedeydi. Kendisiyle deniz arasında taş bir teras ve bahçe mobilyaları, kapalı bir kum havuzu göze çarpıyor, onların ilerisinde, çitin dibinde bir trambolin ve üzerindeki güvenlik filesi görünüyordu. Ağaçlar vardı ama çiçekleri yoktu. Arkasındaki evin çevresine iskeleler kurulmuştu. Terk edilmiş bir yerdi. İçini bir gerçekdışılık duygusu sardı. Belki de hâlâ rüya görüyordu. Nasıl olup da gelmişti buraya?

“Susamışsındır.”

Esther yerinden sıçradı. Tok erkek sesi arkasından geliyordu. Boynu tutulduğu için bin zorlukla dönüp baktı. Güneş yine gözlerini aldı. Ağrıyan kolunu kaldırıp gözüne siper yaptı. Bankın yanı başında bir adam duruyor, ona gülümsüyordu. Esther bir an için kendini güvende hissetti. Bir başka insanın da varlığı rahatlatıcıydı.

Adam ona bir bardak su uzattı, Esther alıp dikkatle içti.

“Güzel miydi?”

Bardağı onun elinden aldı. Esther başıyla onaylarken beyni kafasının içinde nabız gibi atıyordu. Gözlerini kısarak adama baktı. İyi bir görünümü vardı. Kendisinden daha gençti ama yetişkin yaşıyordu. Kısa kesilmiş saçlar, gerilemeye başlamış bir alın çizgisi, renkli gözler, dostça bir gülümseme ve gözlük.

“Neredeyim?”

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı, beyaz dişleri göründü.

“Beni tanı mıyorsun bile, öyle mi?”

Esther’in başı dönüyordu. Düşünürken bir yandan doğrulmaya çalıştı. Daha önce de görmüştü onu kesinlikle. Kafası öyle ağır, öyle sersemlemişti ki! Nerede görmüştü acaba?

“Eve dönmek istiyorum artık. Bana yardım edebilir misiniz?” Kolunu ona doğru uzattı. Desteksiz kalkamayacak durumdaydı.

Adam onun elini sağlam, sıcak bir kavramayla tuttu, kolunu yumuşak okşadı. Biraz fazla yakın duruyor, kolunu fazla sıkı

tutuyordu. Rahatsızlık verici bir durumdu. Esther elini yavaşça çekmeye çalıştı ama adam daha da sıkı tuttu, okşamayı sürdürdü. Gözlerini kırpıştırarak ona doğru eğildi. Ağzı onun kulağından yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Sesi hâlâ sıcak ve gülümseyen bir sestti.

“Ama anne, biz zaten evdeyiz.”

BÖLÜM 32

“Şef kararlı. Resmi olarak Julie Stender ve Kristoffer Gravgaard dosyaları kapanıyor ve ekip de biraz dinlenmeleri için evlerine yollanıyor.”

Jepppe telefonu tekrar arka cebine tıkarken Anette sinyal verip kaldırım kenarından ayrıldı. Esther'den hâlâ haber yoktu. Anna'dan hâlâ mesaj yoktu. Ama annesi iki kere aramıştı. Havaa-lanına. Erik Kingo'yu almaya gidiyorlardı. Macaristan'dan gelen uçak yarım saate kadar inecekti.

“Ama...”

Anette'in itirazı kendi kendine yarım kaldı. Jepppe devam etti:

“Sen ve ben çalışmayı sürdüreceğiz, ayrıntıları toparlayıp olan bitenle ilgili bir rapor hazırlayacağız, buna razı olmuş. Ama elimizde bir itiraf varken kıt kaynakları harcamak için geçerli neden bulamıyormuş. İki günümüz var en çok.”

“Akla sığmıyor.”

“Sığmıyor, o itiraf da tek başına ayakta durabilecek gibi değil. Bunu yapması için yukarıdan ona büyük baskı yapılıyor olmalı. Beri yandan, dediği gibi, bu olay birinin işlemediği bir suçu itiraf edeceği türden bir şey değil. Christian Stender müebbetle mahkûm olabilir. O yapmamışsa neden kalkışsın bu işe?”

“Ama sahte el izinden ve Bovin'in Kingo'yla yakınlığından ne

haber? Julie Stender'la olan ilişkisinden? Roman taslağından? Tanrı aşkına!" Anette neredeyse bağıırıyordu.

"İkna etmen gereken kişi ben değilim. Farkındasıdır."

"Peki, Esther de Laurenti'yi bulmak için ne yapıyor?"

Jeppe pencereden dışarıya bakarak, "O arama ilk öncelik sıralamasında," dedi.

"Ya telefonu?" Anette'in sesi sabırsızdı.

"Uydudan izlemeye çalıştığımızda sinyal gelmiyor, demek ya kapalı ya da..."

"Ya da bir gölün dibinde yatıyor," diye bitirdi Anette cümleyi. "Ama izahı nerede? Suçlu merkezde nezaret altındaysa kadın neden kayboldu?"

"Bilmiyorum," diye içini çekti Jeppe. "Ama köpeklerine bakacak birini ayarlamadan onları asla terk etmezdi, değil mi?"

"İyi bir nokta! O halde eğer onu arıyor olsaydık, nereden başlardık?"

"Yani seninle ben mi?"

"Şef bize iki gün tanıdı, tamam mı?" diye sordu Anette. "Ve biz ikimiz, o iki genci, hangi nedenle olursa olsun, David Bovin'in öldürdüğü konusunda görüş birliği içindeyiz, değil mi? Stender ne iddia ediyor olursa olsun!"

"Evet, görüş birliği içindeyiz. Lütfen arabayı kullanırken gözünü yoldan ayırmayabilir misin?"

"Büyük olasılıkla şu anda Bovin'in Esther de Laurenti'yi elinde rehin tuttuğuna da katılıyor musun? Yani çoktan öldürmediyse."

"Evet, büyük olasılıkla!" Kelimeler Jeppe'nin ağzından tükürür gibi çıkmıştı. İki elini kulaklarına kapattı. Yine çınlamaya başlamıştı kulakları.

Havaalanına giden tünele girdiklerinde Anette gözlüğünü alınının yukarısına doğru itti. "O halde onları bulmanız gerekmez mi?" Dönüp göz kırptı.

Jeppe hiç istemediği halde güldüğünü fark etti. Kuru bir gülüş. İnsanın boğazı ağırken hıçkırması gibi. “Hevesine değer vermiyorum sanma Werner ama resmi aramada bulamadıklarına göre bunu nasıl başarmamızı öneriyorsun?”

Anette motoru yükseltti, bir kamyonun önüne geçerken tampona tehlikeli denecek kadar yakındı.

“Dinle beni. Psiko Mosbæk’in, katilimizin yetimhanede büyümüş olabileceğini söylerken hakkı vardı. Öğrendiğimize göre David Bovin haftanın bir gününü yetimlerle futbol oynamaya ayırıyor. Kokkedal’daki bir yetimhanede. Orası küçük bir yer ancak bir tane vardır öyle yetimhanelerden. Larsen’le Saidani’den oranın adresini öğrenebilir, gidip bakabiliriz.”

“Humm, denemeye değer. Arayalım bakalım.” İki dedektifin bir pazar öğle sonrası için bundan parlak bir faaliyet seçmesi beklenemezdi.

Jeppe telefonunu tekrar çıkardı. Mesaj falan yoktu. Anna’ya mesaj çekmeyi belki yüz kere istemiş, her seferinde kendini tutmuştu. Atlıkarıncaya binmiş bir çocuk gibi bir yandan yeni bulduğu aşkın uçurumuna düşmeye hazırlanırken, bir yandan da Esther’in kaybolmasına kaygılanıyordu. Parmakları Saidani’nin numarasını girerken camdan dışarı, tünelin duvarlarına baktı, kendine bir küfür savurdu. Esther’in katille mesajlaşmasına asla izin vermemeliydi.

Bovin’le.

KOPENHAG HAVAALANI’NIN Gelen Yolcu Salonu, heyecanlı annelerle, çocuklarla, çiftlerle doluydu. Hepsi boyunlarını uzatarak kendi yolcularının kapıdan görünmesini bekliyorlardı. Erik Kingo, bir örnek mavi-sarı eşofmanlar giymiş sporcular grubunun arasında belirdi. Grubun görünmesiyle salon *yaşaaa!* sesleriyle inlemeye başlamış, bayraklar havada sallanır olmuştu. Kingo beyaz keten ceketinde bronz ve rahat görünüyordu. İki saatir uçak koltuğunda oturmuş, inişte başına geleceklere kaygılanıp durmuş gibi bir hali yoktu. Güçlü kolu, yumuşak deri çantasını

bedeninden uzakta tutuyor, ince bej pantolonuna sürtmüyordu. Kingo karşısına bakmadan sola dönüp taksilerin olduğu tarafa ilerledi. Bunu zaten bekliyorlardı. Onu döner kapıda karşıladılar.

Anette Kingo'ya itiraz fırsatı tanımadan taşıdığı çantaya sardı, Jeppe onu dirseğinden sağlamca yakaladı, kısa süreli park alanına yöneltti.

"Memlekete hoş geldiniz. Umarım bizi gördüğünüze şaşırmamışsınızdır."

"Macar yayımcım burada olabileceğinize dair bir şeyler söylemişti. Onu aracı olarak kullanmanız pek nazik bir hareket değil." Kingo bunu söylerken kolunu geri çekmeye çalışıyordu.

"Nazik davranmak artık uygulayabileceğimiz bir lüks olmaktan çıktı. Ara sıra telefonunuza cevap vermeyi deneyebilirdiniz." Anette Kingo'nun çantasını kendi omzuna asmıştı. Çizgili kazakının üstüne.

Kingo ona ters ters baktı sonra Jeppe'ye döndü. "Bunlara vakit yok, hemen oğlumun evine, yemeğe yetişmem gerek. Torunumun doğum günü."

Jeppe sımsıkı dudaklarıyla gülümseyerek, "Ne tarafa?" diye sordu. "Sizi biz götürebiliriz, yolda da konuşuruz."

"Tuborg Limanı, Philip Heymans Caddesi. Aslında beni kocaman Tuborg şişesinin dibinde indirseniz daha iyi olur. Ondan sonrasını yürürüm. Şu lacivert araba mıydı?"

Arka kapıyı açıp bindi, yerleşti, elindeki tek boynuzlu at oyuncacı da yan koltuğa koydu. Anette'le Jeppe binmeden önce arabanın üzerinden bakiştılar. Eski Tuborg fabrikasının bulunduğı yere yeni kurulan lüks mahalle yarım saatlik bir uzaklıktaydı. Birinin suçunu kanıtlamak kolay değildi o sürede. Anette her zamanki gibi direksiyona geçerken Jeppe de yolcu koltuğuna oturdu. Rahatlıkla dönüp Kingo'yla konuşabilecekti.

"Yolculuğunuz iyi geçti mi?"

"Çene çalmak isteseydim, taksiye de binsem olurdu," diye terslendi Kingo. "Ne istiyorsunuz?"

Eh, pekâlâ. Konuya doğrudan dalış. Jeppe'ye de uyardı böylesi

“Esther de Laurenti'nin nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Kayıp mı?” Kingo gerçekten şaşırmış gibiydi. Ağzının bir köşesinde belli belirsiz bir gülümsemenin gölgesi belirdi, hemen yok oldu. Cama düşen yansımada o surat yine ciddileşmişti. “Hayır, Esther'in nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Köpekleri gezdirmeye falan çıkmadığından emin misiniz?”

“Bu ciddi.” Jeppe'nin dişleri kenetlenmişti. “Neredeyse yirmi dört saattir kayıp.” Saatine göz attı. Aslında kavşak yerine on beş dakikada varacaklardı. O zamana kadar da Kingo'yu sorgu için merkeze götürmekle, aile yemeği yemesine izin vermek arasında bir karara varmak zorundaydılar.

“David Bovin'le bağlantınız nedir?”

Eğer bu soru Kingo'yu şaşırttıysa bile hiç renk vermedi.

“David benim eski asistanımdı. Yanımda bir buçuk yıl kadar çalıştı sonra tam zamanlı bir iş teklif edilince ayrılmak durumunda kaldı. Evet, eserlerini de galerimde sergilemiştim.”

“Adli Tıp Merkezi aldı onu işe. Orada ne iş yaptığını biliyor musunuz?”

“Bir tür parmak izi işi, değil mi?” Kingo bunu söylerken omuz silkmişti. “Polis işi. Aslına bakarsanız, bunları sizin benden iyi biliyor olmanız gerekmez mi?”

“Ama bu iş çok farklı. Sizin yanınızdayken ne yapıyordu?”

Jeppe kendisini araba tutacakmış gibi bir rahatsızlık hissediyor ama Kingo'nun tepkilerini kaçırmamak için önüne dönmeyi cesaret edemiyordu. Gözünün ucuyla Amager Strandvej'den geçtiklerini görmüştü. On dakikaları kalmıştı.

“Bütün asistanlarım ne yapıyorsa onu: Takvimimi izlemek, faturalarımı ödemek, kalıpları taşımak, kahve getirmek, tuvalet kâğıdı almak. Kendi başlarına asla yaklaşamayacakları bienaller, gösterilere gitmek. Maaşları fazla yüksek sayılmaz ama kazandıkları deneyim yüksek.”

"Bana normal asistanlık yaşını geçmiş biri gibi geliyor. En azından otuz beşinde olmalı, değil mi? Nasıl tanışmıştınız?"

Kingo hiç sarsılmadan, "Mektup yazdı bana," dedi. "Sayfalar dolusu. Tablolarımı görmüş, kitaplarımı okumuş, çok etkilenmiş falan. Çok gelir bana öyle mektuplar. Ama o sıra eski asistanımı değiştirmek üzereydim, bir konuşmak üzere çağırdım onu. Niteliklere sahipti, o yüzden aldım işe."

"Hangi niteliklere?"

Kingo gülümsedi. Alaycı bir gülümseme gibi geldi Jeppe'ye. Ama belki yalnızca dostça davranmaya çalışıyordu.

"Randevuya vaktinde gelmişti, imla hataları yapmıyordu, kahve yapmayı da biliyordu. Mütevazı biriydi. Asistan olarak yanımda kim çalıştıysa hepsi de ressam olmayı umar. David de istisna değildi. Ama benim için asıl önemli olan, açık davranmaları ve beni dinlemeleri. Yerini bilmeyen, beni Venedik'e beleş bilet gibi gören fazla hırslı asistanlardan kötüsü yoktur."

"Çalışmaları nasıldı?"

"Asistanım olarak mı yoksa ressam olarak mı? İstidadı açık konuşmak gerekirse sınırlıydı. İçgüdülerini sağlamdı ama hiçbir zaman ciddiye almadığı için onları geliştirememişti. İnsan darlık içinde yaşarken usta sanatçı falan olamaz."

"Ama yine de galerinizde bir sergi açmış, değil mi?"

"Geçen ilkbahar. Beş tablo. Eskiden yanımda çalışırken ona söz verdiğim için."

"Demek yanınızdan ayrıldıktan sonra da ilişkiniz kesilmedi, öyle mi?"

"Eh, seyrek olarak görüştük."

"Asistan olarak nasıldı?" Jeppe sesini normal tonda tutuyordu, sorunun pek de önemi yokmuş gibi.

"Hepsinin en iyisi." Kingo camdaki kendi yansımasına gülümsedi. "Ayrıldığında üzül müştüm. Genelde onlardan usanan ben olurum. Ama David beni hayal kırıklığına uğratmamıştı."

"İşler iyi gidiyor idiyse neden ayrıldı?"

Kingo yorulmuş gibi içini çekti. "Söylesenize, bu soruları neden David'e sormuyorsunuz? Kuşku altında falan mı?"

Jepppe cevap vermedi.

"Sizde çalışıyor, neden ben akşamımı, onunla ilgili sorulara cevap vermekle geçiriyorum?" Kingo, Jepppe'ye sitemli bir bakış yöneltti. Zorlanmaya alışkın olmayan bir adam pozundaydı. Jepppe yine cevap vermedi.

"Sonsuza kadar devam edemezdi. Hiçbir zaman ressam olacak değildi. Er geç kendine bir iş bulmak zorundaydı." Kingo ellerini arabanın tavanına dayadı.

Anette hafif öksürüp boğazını temizlerken yaklaşmakta olan kavşağa bakıyordu. Eğer merkezdeki sorgu odalarına gitmek için Langebro yoluna sapacaklarsa vakti gelmişti. Jepppe başını iki yana salladı, Anette de yolun sağında kalıp Knippelsbro'ya doğru devam etti. Hâlâ Tuborg Limanı'na gidiyorlardı. Ellerinde onu alıkoyacak nedenler hazır değildi. Şimdi on beş dakikaları daha vardı, eğer şanslı çıkarlarsa.

"Nasıl biri David Bovin?"

"Ne demek istiyorsunuz? Daha demin tarif etmedim mi?"

"Yani kişi olarak nasıl, demek istiyorum."

Kingo suratını buruşturdu sonra sikkın bir tavırla cevap verdi.

"Eh, hiçbir zaman tam arkadaş olmadık, anlıyorsunuzdur. Size söyleyeceklerim ancak sezgilerimle..."

Anette araya girdi: "Yanınızda ne kadar süre çalıştı?"

"Bir yıl gibi, birkaç ay yanılmış olabilirim."

"O süre içinde birlikte yolculuklar yaptınız, çalıştınız, sergiler gittiniz." Anette kuşkularını saklamıyordu. "Onun hakkında sezgilerden fazlasını öğrenmiş olmanız gerekir, değil mi?"

"Eh, siz birbirinizi ne kadar tanıyorsunuz?"

"Soruya cevap verin!"

Kingo soluğunu sesli sesli verdi. "David dost yaklaşımı, sessiz odaklanmış bir adamdır ve iç dünyası zengindir. Ayrıca da yaralı bir insandır. Bezgin, hayal kırıklığına uğramış, yalnızlık çeken

biri. Savaşa katılmanın sonrasında kendine hayat kurmakta zorluk çekenlerden biri. Kötü bir çocukluk, yetersiz eğitim, askerlikte çok iş ama başka şeylerde pek o kadar değil.”

Jepppe, Kongens Nytorv Meydanı’nı geride bıraktıklarını gördü.

“Çocukluğu hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordu.

Adamın gözleri yine parıladı ama pırıltı öyle hızlı yok oldu ki Jepppe onu gerçekten gördüğünden bile emin olamadı.

“David bazı kurumlarda ve koruyucu ailelerde büyümüş. Güvenli bir çocukluk değilmiş.” Anette’in omzunu tıptısladı. “Biraz hızlan. Geç kalıyorum.”

Anette direksiyona daha sıkı sarıldı, parmak eklemleri beyazlaştı.

“David şanssız çıkmış,” diye devam etti Kingo. “Neyin ters gittiğini tam bilmiyorum ama hiçbir zaman iyi bir aileye rastlamamış. Ve bütün yetimlerde olduğu gibi bu onun içinde bir boşluk oluşturmuş. Aslında onu motive eden de bu. Hem insan olarak hem de sanatçı olarak; o yalnızlık, geçmişim dediği o sisli belirsizlik. Bir de tabii feda edilmiş olmanın korkunç gücenikliği. Biyolojik annesini bulmayı öyle çok istiyordu ki! Ben ona elimden geldiği kadar yardımcı oldum. Bu konu bir tür küçük projeye dönüşmüştü.”

“Başardınız mı?”

“Hayır.” Kingo, Jepppe’nin gözünün içine bakıp gülümsedi. “Ne yazık ki hiçbir zaman başaramadık.”

BÖLÜM 33

"Rahat mısın?"

Esther de Laurenti gözyaşlarını engellemek için mücadele vermektedir. El ve ayak bilekleri yapışkan bantlarla bağlanmış, kenarları tenini acıtırıyor. Dalgalar uyluklarını, tabanlarını yalayıp geçmektedir. O tabanlar sudaki çakıllardan yaralanmıştı zaten. Suyun kenarında çömelmiş durumda, dengesini korumak neredeyse olanaksızdı. Ama teslim olup dalganın kendisini devirmesine izin verirse o zaman da adamın elinde tuttuğu bıçak saplanacaktı ona. Güneş ufka doğru alçalmış, her şeyi sıcak bir altın rengine boyamaktaydı ama o ıslak giysileri içinde öyle üşüyordu ki dişleri takırdamaya başlamıştı.

"Sonunda uyandığın iyi oldu. Canım sıkılıyordu. En azından on dört saat uyudun. Ama ziyanı yok, zaten helikopterler çekip gidene kadar beklemek zorundaydık." Gözlerini kırptırdı. Gözlük camılarının gerisinde gözleri yanıyormuş gibi. Seni buraya, çocukluğumun evini göresin diye getirdim. Bütün hikâye sona ermeden önce görmem gerekiyordu. Ben senin evini gördüm, senin de benimkini görmem şarttı. Daha doğrusu, evlerimden birini. Dandelion Yirmi Dört Saat Bakım Merkezi. Nasıl buldun?" David Bovin kumsalın kenarına getirdiği sandalyenin üzerinde

dikleşti ama bunu yaparken bıçağı hiç kıpırdatmadı. Esther'in yüzüne doğrultulmuştu o bıçak.

"Milyonlarca kuron harcayıp onardılar burayı; yeni odalar, yeni mutfak, jimnastik salonu, güzel bir bahçe, bahçede trambolin. Ama eskiden ben burada yaşarken böyle değildi burası. Yatakhane de uyuyorduk. Büyük ağabeylerin ve ellerini kontrol edemeyen o öğretmenlerin insafına kalmış durumda."

"Serbest bırak beni," diye yakardı Esther. "Kim olduğunu bilmiyorum ama söz veriyorum, çocukluğunla hiçbir ilgim yok benim."

"Yok mu? Bu fazla cömert bir söz bence." Esther'e bir dalga çarptı, onu yanılamasına suya yuvarladı. Başı suların altında kaldı, elleri arkasında bağlı olduğu için de kendini itip doğrulamadı. Bacakları uyuşmuş durumdaydı. Uzun süren bir an boyunca mücadele etti, akciğerlerinin suyla dolacağından korktu. Derken onun sert elini kendi boynunda hissetti. O el onu çekip doğrulttu, yine çömelmiş poza getirdi.

"İnan bana, benim için de kolay değil. Bütün ömrümce farklı bir şey umdum ama karar bana kalmamıştı, değil mi?"

Esther öksürdü, ayağa kalkmak için kendini zorladı. Uyluk kemiklerine sancılar girdi. Bıçağın hareketi onu tekrar çömeltti. "Böyle kalamam. Çok canım acıyor."

"Sence duyduğun acı beni ilgilendirir mi?" diye sordu. "Sana acıdığımı mı sanıyorsun? Beni feda ettin! Kendi imtiyazlı hayatını sürdürürken bir de çocukla uğraşamazdın." Alay ediyordu. "Kimsenin istemediği çocuklara ne yapıyorlar sanıyorsun? Ne yaptığını biraz bile anlayabiliyor musun? Bir koruyucu aileden öbürüne ta ki umudu kesip insanı bir kuruma tıkıncaya kadar... Kimsenin istemediği öbür çocuklarla birlikte!"

"Kes artık. Ben değildim..."

"Koluma bak. Dokuz yaşımdayken koruyucu babam olacak herif mutfak bıçağıyla kolumu kesmeye kalktı. Devletin beni o aileden alması dokuz ay sürdü. Kimse sözüme inanmadı. Kimse bana ilgi gösterdi mi sanıyorsun? Sağlığıma, mutluluğuma,

resimlerime? İstedigin kadar ağla, *anne*. Ağlayacak çok şeyin var." Bıçağın ucunu onun burnuna yaklaştırdı.

"Ben... senin... annen... değilim." Esther'in bacaklarındaki sancılar öyle yoğunlaşmıştı ki hızlı hızlı solumaya ve ağlamaya başlamıştı. Sürmükleri çenesine akıyor, tuzlu sulardan gözleri yanıyordu.

Demek böyle ölecekti. Şimdi.

"Seçim hakkı artık senin değil!" diye bağırdı o. Yüzüne tükürdü. "Bak bana! Benim hiç annem olmadı çünkü sen beni istemedin. Ama ben yine de sağ kaldım!"

Yeni bir dalga Esther'i yine devirdi. Bu sefer mücadele etmedi. Belki vücut ağırlığını arttırıp dibe batabilirdi. O zaman deniz tabanında kayarak okyanusa açılır, erir giderdi. Dalgalanır, sürüklenirdi sonsuza kadar. Bir daha canı yanmazdı.

"Hepsi senin suçun. Senaryoyu sen yazdın, Julie'nin cinayetini sen besteledin, desenleri çizdin, her şeyi yaptın. Doğurdun beni! İstemeyerek belki ama doğdum."

Sesi kulağının dibindeydi. Şu anda Esther onun güçlü kollarındaydı. Bulutlar görüş alanına girip girip çıkıyor, başını döndürüyordu. Kabulleniyordu bunu. Gözlerini kapadı.

Adamın sesi yumuşadı, neredeyse şefkatli bir sese döndü.

"Julie kapıyı açtığında beni gördüğüne öyle sevinmişti ki! Ama bıçağı çıkardığımda yüzünü görmeliydin. Hiç kimsenin bu kadar şaşırdığını görmemiştim. İki dakikalığına. Ben o şeftali tenini kesmeye başlayana kadar. Kendime özgürlük tanıdım, resmi değiştirdim. Kendi parmak izimi bıraktım yanağına."

Esther yüksek sesle inledi. Bovin onu bıraktı, Esther iri taşların üstüne devrildi, sivri uçları cildine battı. Hiçbir acı, fiziksel acıdan daha büyük değildir. Orwell değil miydi bunu yazan? Ama yalandı. Vücudu çılgınlık atsa bile ona en büyük acıyı veren Julie'yi düşünmekti.

"Hayır!" diye haykırdı Esther. Bu kadar gücü kaldığını sanmamıştı. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!"

Bovin başındaydı. Gökyüzünü görmesini engelliyordu.

"O salak benimle buluşmak istedi çünkü beni tanımış, kuşku-
lanmıştı. Gözü keskinmiş. Ama tabii aşırı saftı. Hâlâ tanıyamadın
mı beni? Parmak izlerini almıştım iki gün önce, sevgili annem."

Saçlarına asılıp başını yerden kaldırdı, onunla göz teması
sağladı.

"Tanıyamadın mı? Ne yani, GÖRÜNMEZ ADAM MIYIM
KARŞINDA?"

Saçını bıraktı, Esther tekrar taşların üstüne düştü. Çenesinde
bir yerin kırıldığını hissetti.

"Hey, komik bir şey duymak ister misin?" Kalktı, bacağına ar-
kaya doğru kaldırıp Esther'in kaburgalarına bir tekme attı. "Rad-
yoda katilin yakalandığını söylediler. Çok komik, değil mi?"

Bir tekme daha attı.

"Ve de yararlı. Demek ki rahat ve sakın çalışabilirim. Sen de
son eserim olursun. *Gece Nöbeti'm, Dünyasal Zevkler Bahçem!* Ne
dersin? İronik ve şiirsel, değil mi?"

Sırtına bir tekme atıp üstüne doğru eğildi. Esther'in yüzünün
alt tarafı acıdan felç durumundaydı, ağzının kenarından kanlı
tükürükler sızıyor, boğazına doğru da akıyordu. Sahip olduğu-
nu bilmediği bir güçle dudaklarını yuvarlaklaştırdı, onun yüzüne
kuvvetle tükürdü. Tükürük tam çenesine rastladı.

Esther onun öfkeli kükremesini dinlerken gözlerini kapattı.

BÖLÜM 34

Erik Kingo, dev boyutta ve Tuborg şişesi biçiminde gözetim kulesini işaret ederek, "İşte Tuborg şişesi," dedi. "Beni getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Tek boynuzlu at oyuncacı kaptı, kapının kulpunu aradı. Belli ki bu monotonluktan usanmıştı artık.

"Bir dakika, iki sorumuz daha var. Bize Julie Stender'la maceranızı anlatın. Cinsel ilişkide bulunduğunuza dair tanık ifadesi var elimizde."

Bu onu durdurmaya yetti.

"Ruza yaşı sınırının üstündeydi," diye terslendi Kingo. "Ahlak derslerini de kesin lütfen. Bu tür ilişkiler kırkını geçmiş kadınların zihninde tehlike bayrağını hemen kaldırır, onun farkındayım." Erik Kingo belli etmeden Anette'i işaret etti.

"Sizce bu, bize daha önce anlatmanızı gerektirecek kadar önemli bir olay değil mi? Maktulle cinsel ilişkide bulunmuş olmak?" Jeppe sesindeki tiksintiyi sağlayamıyordu.

"Ay, lütfen! Yıllar önceydi, hiç önemi de yoktu. Bir tür oyun. Birlikte yatmış bütün kadınları herkese anlatacak olsam, başka şey yapmaya vaktim kalmazdı."

Bu Anette'i çileden çıkardı.

"Kadınlar, ha? Loca kardeşinizin on beş yaşındaki kızı! Kaç yaşındasınız siz? *Altmış mı?*"

Kingo kaşlarını kaldırarak Jeppe'ye baktı, sanki *dememiş miy-
dim* demek istedi.

"Yattığım tek yeniyetme o değildi," diye kabullendi. "Oros-
pularla, hizmetçilerle, siyahıyla, sarısıyla, kırmızısıyla da yattım.
Eğer bana neden diye soracaksanız, cevabım belli: Yapabiliyorum
da ondan." Yine Anette'i işaret etti.

Jeppe partnerini sakinleştirmek için elini onun koluna dayadı.

"Christian Stender ne dedi kıızıyla yatmanıza?"

Kingo gözlerini devirdi.

"Herhalde kahvaltı masasında konuşmuş değiliz onu. Bazen
yatıya gittiğimde herkes uyuduktan sonra gizlice odama gelirdi.
Birkaç kere öyle oldu herhalde. Babası hiç farkına varmadı, duru-
mun öyle kalmasını da tercih ederim. Onunla yatan tek erkek de
ben değildim, inanın bana!" Kingo, Julie Stender'in cinsel önlem-
lerini hatırlayarak kıkırdadı.

"O arada hamile kaldığının farkında mıydınız?"

"Hayır." Aldırmıyormuş gibi bir hali vardı.

Jeppe, "Çocuğun babasının siz olduğunuz kanısındaydı," diye
devam etti, oysa bunu bir tek Daniel'dan duymuştu.

"Gülünç bu!" Kingo bu saçmalığa son vermek ister gibi tek
elini havaya kaldırmıştı. "Eğer öyle olsa ben de duyardım."

Jeppe aslında Kingo'yu merkeze götürmeye can atıyordu ama
böyle bir şeye kalkışırsa bedelinin çok ağır olacağını biliyordu.

"Christian Stender'la ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?"

"*Timsah kuşlarından* o. Tüm sanatçıların çevresinde vardır on-
lardan, başarılı olanların yani."

"Bunu biraz açıklamak zorundasınız."

"Tablolarımı satın alırdı," dedi Kingo. Sıkılmış gibiydi. "Özel
sektör dünyasından bağlantılar bulmama yardımcı olurdu. Karşı-
lığında ben de bazı partilere giderek, onunla ava çıkarak hayatına
pırıltı getirirdim. Basit bir alışveriş. İki tarafın da çıkarına."

"Yani onu yakın bir arkadaş sayar mıydınız?"

"Ne arkadaşlığı? Birbirimizin hayatını zenginleştiriyorduk.
Karşılıklı çıkarlar. Daha ne isteyebilirsiniz?"

“Eğer kızının ölümüyle Christian Stender’in bir ilgisi olsa bu sizi şoka sürükler mi?” Jeppe bunu sorarken adama dikkatle bakmaktaydı.

Arabanın içindeki loş ışıktaki Kingo’nun yüzünü net görmek kolay değildi. Hareketsiz oturuyordu. “Evet, elbette şoka sürüklerdi. Neden soruyorsunuz ki bunu?”

“Şu anda o konuya giremem. Ama bu söz, Christian Stender’in kendi kızını öldürmüş olma ihtimaline inanmadığınız anlamına mı geliyor?”

“Tabii ki.” Eşyalarını toparlayıp arabanın kapısını açtı. “Şimdi artık izninizle, geç kalıyorum ve torunumun yatma saati geliyor. Söylememe gerek bile yok, Julie Stender’la ilişkimin aramızda kalmasını bekliyorum. Söylentiler yayılırsa emin olun ki her şeyi inkâr ederim ve ikinizi de kovdurmak için yapmayacağım kalmaz. İyi geceler.”

Kingo arabadan indi, kapıyı çarparak kapattı. Bomboş lüks mahallenin sokaklarında yürüyerek uzaklaşmasına baktılar. Adımlarında yarım saat önceki o özgüven eksilmiş gibiydi.

“Timsah kuşu da ne? Sen anladın mı ne demek istediğini?” Anette camını indirdi, yaz havasını derin derin içine çekti.

“Timsahın dişlerine sıkışıp kalmış çürüyen yiyecek artıklarıyla beslenen bir kuş. Timsah dişlerini temizletmiş oluyor, o yüzden kuşu yemiyor. İşini iyi gördükçe, herkes memnun.”

“İyi görmezse?”

Jeppe avuçlarını birbirine sertçe vurdu.

“O zaman kendisi yemek olur.”

ØRESUND KIYISINA KARANLIK çökmüştü. Thomas Larsen’le Sara Saidani sarı tuğla bungalovun önüne park edip numarayı bir daha kontrol ettiler. Bukkeballev 14. Burasıydı. Dandelion Yirmi Dört Saat Bakım Merkezi’nin 1970’lerden kalma koca pencerelerinde altın bir ışık yansıyor. Gösterişsiz bir belediye tabelası da ön kapıya vardıklarında adresi bir kere daha onayladı.

Sara çevresine bakındı. Her taraf bir sükun ve sessizlik yansınıyordu. Uzanıp zili çaldı, bir ses ona kimliğini ön kapının enterkom kamerasına tutmasını söyledi. Besbelli insanları dışanda tutmak önemliydi. Ya da içeride.

Erkek bir çocuk bakım görevlisi kapıyı açtı. Kollarında ağlayan bir bebek taşımaktaydı. Onu mavi bir emzikle yatıştırmaya uğraşıyordu. Bir yandan da mekanik hareketlerle sağa sola sallıyordu bebeği.

“Zavallının kulak ağrısı var,” diye açıklamada bulundu. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“İyi akşamlar. Bir kaçırma olayı nedeniyle buradayız.” Saidani normal konuşmaya çalışıyordu ama sonunda sesini bebeğin çığlıklarına rağmen duyurmak için bağurmak zorunda kalmıştı.

“Amirimi çağırayım. Daha büyük çocuklarla film seyrediyor. Bekleyin burada!” Adam kaybolurken bebeğin çığlıkları da azalmaktaydı. Az sonra kapıya bir kadın geldi.

“Merhaba, Ben Jeanette,” dedi müdire. Ufak tefekti, kısa kesilmiş saçları ve kuşku dolu bakışları vardı. Onlarla tokalaştı.

Saidani söze, “Buraya ortadan kaybolan birini aramak amacıyla geldik,” diye başladı. “Sizinle pek ilgisi yok ama eldeki bilgilere göre sanığın bu yetimhaneye ilgisi olabilir. Buraya biri gizlice girip içeride saklanıyor olabilir mi?”

“Burada mı?” diye sordu kadın. Gözlerindeki kuşkular daha da artmıştı. “İmkânsız bir şey. Daha birkaç dakika önce ortalık kararmaya başlarken her kıyı köşeyi ve avluyu taradık. Jimnastik salonunda dans vardı, bahçede saklambaç oynanıyordu. Ayrıca alanımızın çevresinde dikenli tel var ve saklanacak bir yer yok. Neden biri girmeye çalışsın ki?”

“David Bovin adında bir futbol koçunuz var mı?” Saidani kadının sorusunu duymazdan gelmişti.

Kadın kararsız göründü. “Evet, Çocuklara Yardım Vakfı'nın gönüllülerindendir. Bizim çocuklar için çeşitli faaliyetler

düzenliyorlar, aralarında dans ve futbol da var. Beden eğitimi önemli bir şey, özellikle bizim buradaki çocuklar gibileri açısından.”

“Onda buranın bir anahtarı var mı?”

Kadın kaşlarını çatı.

“Daimi çalışanlarımızda bile anahtar yoktur. Eminim görüyorsunuzdur, en sıkı güvenlik önlemlerini uyguluyoruz. Çocukların yerleştirilmesi aslında konuya yakın olanlar arasında pek popüler bir konu değildir. David buraya her perşembe öğleden sonra gelir, çocuklara ya jimnastik salonunda ya da avluda koçluk yapar. Ama anahtarı yoktur.”

“Çocuklarla arası iyi midir?”

“Bence evet. Biraz fazla ciddi ama çocuklar bundan hoşlanıyor. O da onları ciddiye alıyor. Kaygılanmamız için bir neden mi var?” Müdire elini çenesine dayamıştı ve kaygılı görünmeye başlıyordu.

“Yo, şu anda yok. Yalnızca birkaç soru sormamız gerekiyor.”

“Çocuklara bir şey olması riskini asla göze alamayız...”

Saidani, “Kaygı nedeni olacak bir şey çıkarsa size mutlaka haber veririz,” dedi. “Dış alanda saklanacak hiçbir yer olmadığından kesinlikle eminsiniz, değil mi?”

“Yüzde bin.”

“O halde rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. İyi akşamlar.”

Dönüp arabaya bindiler. Saidani kontağı açıp vitesi takmıştı ki pencerenin camına vurulduğunu duydular. Saidani boş bulundu, camı hemen indirdi, içinden de “Umarım Larsen farkına varmamıştır,” diye düşündü. Kadın başını eğmiş, özür diler gibi bir ifadeyle onlara gülümsüyordu.

“Biliyor musunuz, aklıma bir şey geldi,” dedi. “Burası aslında bizim normal adresimiz değil. Bir bağış aldık şimdi asıl binamızı onarıp yeniliyoruz. Buraya bir yılığına geldik. İnşaatın sürdüğü süre için. Binamız Strandvejen’in biraz daha ilerisinde, 332 numarada. Beş dakikalık bir yol.” Bir kararsızlık yaşadı. “Evet,

hepsi bu. Bir önemi var mı bilmiyorum. Tekrar iyi yolculuklar!" Çoraplı ayaklarıyla dönüp binanın kapısına doğru koştu.

Strandvejen 332'nin, demin ziyaret ettikleri modern binadan çok farklı bir yer olduğunu gördüler. Kocaman, beyaz bir konak gibiydi. Okyanusa bakan bir yerde, bahçenin gerisinde inşa edilmişti. Bilmeyen biri burayı bölgenin lüks evlerinden sanabilirdi. İki dedektif arabayı park edip bahçe kapısından geçtiler. Bu kapının kilitli olmaması şaşırtmıştı onları. Sensörle çalışan bahçe ışıkları bile onların geçişine bir tepki vermiyordu. Çakıllar üzerinde dikkatle yürürken çevreyi dinliyorlardı. Yaklaşınca binaya iskeleler kurulduğunu gördüler. Görüntüyü ürkütücü hale getiren bir şeydi bu. Ağustosun ortasında bir rûr kış uykusu. Binaanın ana kapısını yoklayıp biri kilitte oynamış mıdır diye kontrol ettiler. El feneri ışığında tam anlamak kolay olmasa bile görünürde öyle bir işaret yoktu.

Karanlıkta daha dikkatli, daha uyanık hareket etmek zorundaydılar. Neyse ki denizden vuran hafif yansıma, ağaçların, bankların arasından geçmelerini biraz kolaylaştırıyordu. Saidani yine de kapağı kapatılmış bir kum havuzuna toslamayı başardı. İçin için kendine küfrederken Larsen'in kapağı açmasını bekledi, çevreyi kontrol etmeyi sürdürdü. Kum havuzu boştu. Kapak tekrar yerine otururken hafif bir ses çıktı. Beklediler. Yo, dalgaların sesinden başka ses yoktu. Yeşillikler arasında dikkatle ilerlemeyi sürdürdüler.

Arazinin çoğunu zikzaklarla taramışlardı ki Saidani durdu.

"Kumsalda bir şey var," diye fısıldadı.

"Emin misin? Yosun değil midir?"

Saidani koşmaya başlamıştı. Larsen de hemen peşindeydi.

"Nedir o? Bekle beni! Fenerini yak!"

Saidani sahile varıp feneri yaktı. Kumların üzerinde yatan şey kesinlikle bir insan vücuduydu. Kanlardan ötürü yüzü pek belli değildi ama kısa kesilmiş kınalı saçlar ve o ufak tefek yapı pek kuşkuya yer bırakmıyordu.

“O işte!” Sara kendi sesindeki paniği fark etti. “Ambulans çağır, ben yaşıyor mu diye bakayım. Gözünü de açık tut! Belki karanlıklarda saklanıyordur, emin olamayız!”

YARIM SAAT SONRA ambulans mavi ışıklarını yakmış durumda Ulusal Hastane’nin acil kapısına yanaştı, kayarak açılan kapıların tam önünde durdu. Eskortluk yapan polis aracı da gelip onun yanına park etti. Sağlık görevlileri sedyeyi indirmişlerdi bile. Çok geçmeden hastanenin kapısından girdiler. Sara Saidani devriye arabasından atladı ve Ecco Lima tarafından karşılandı. Ecco nöbetçi polisti. Yeşil pantolonlu, beyaz tişörtlü acil servis doktorları plastik önlüklerini ve keplerini takarken Saidani bildiklerini hızlı hızlı anlatıyordu. Sonunda acil muayene odasının kapısı dışında kendini yalnız kalmış buldu. Kapının camından bakarken doktorların mağdura yaklaşıp giysilerini keserek çıkardıklarını, büyük plastik zarflara koyduklarını görüyordu. Biri hemen zarfları getirip Saidani’ye teslim etti. Bunların daha dikkatle incelenmesi gerekecekti. Şu anda doktorlar kurşunlu önlüklerini kuşanmakta, röntgene hazırlanmaktaydılar. O sırada Anette Werner’le Jeppe Körner de koşarak geldiler.

“Yaşıyor mu?” Soluğunu ilk kontrol edebilen Jeppe olmuştu.

“Henüz hiçbir şey bilmiyoruz.” Saidani omuzlarını kaldırmış, başını özür diler gibi iki yana sallıyordu. “Daha yeni başladılar muayeneye.”

“Ya suçlu?” Bağırıldığını anlıyor ama kendini tutamıyordu.

“Henüz ondan eser yok. Larsen’le güvenlik ekipleri araziye karış karış tarıyorlar.”

Jeppe’nin beynindeki kan boşalıvermiş gibi oldu, eğilip başını bacakları arasına sarkıtmak zorunda kaldı. Sarı duvarın linolyum tabanla birleştiği çizgi, gemideymişler gibi sallanıyordu. Başarısızlığa uğramıştı. Bir yerlerde Anette’in, durumu Saidani ile tartıştığını duyuyordu. Yanlarına biri daha geldi. Yüksek sesle konuşuyor,

bağırıyordu. Dinlemeye çalıştı ama kelimeler sanki bir başka boyuttan geliyordu. Uzak ve anlaşılmaz. Ona göz kulak olacağına söz vermişti oysa şimdi o içeride yatıyor, kendisi burada duruyordu. Güçsüz. Katil de hâlâ serbest dolaşıyordu.

Gözlerini yumdu. Yüz karasıydı. Başka bir şey değildi. İnkâr edilmez, iflah olmaz bir yüz karası!

Omzunda yumuşak bir el hissetti, başını kaldırdı. Saidani yanı başındaydı. Ona kaygıyla bakmaktaydı. Ama gözlerinde dost ilgisinden daha fazla bir şey vardı. Bir mesaj mı? Şefkat mi? Bulutlu beyni onun o karanlık ifadesini çözebilecek durumda değildi.

"Jepsen, ne halt ediyorsun? Yine mi hastalanacaksın? Doktora görün hemen!" Anette, Saidani'yi kenara itti, Jeppe'yi kavradı.

"İyiyim, toparlıyorum, ıh, kan şekeri ve..." Anette'in kendisini kaldırmasına izin verdi. Kalbi yine çarpmaya başlamış, oda çevresinde fırıl fırıl dönüyordu. "Öldü mü?"

Anette ona garip garip baktı.

"Dinlemedin mi sen? Durumu istikrarlıymış. Birkaç kaburgası kırık, çenesinde çıkık, birkaç da yara... Birkaç litre kan kaybetmiş, beyin sarsıntısından korkuyorlar. Uyutuldu şimdi. Sabaha kadar uyandırmayacaklar ama iyileşecek. Sağlam kadınmış. Jeppe, iyileşecek."

"Onu bu gece görebilecek miyiz?"

Anette güldü. "Şu anda kendi dizlerinin titremesinden başka bir şey görecektir durumda değilsin. Kendinde değil o. Doktorlar sabaha kadar dinlenmesini istiyorlar. Doğrusunu istersen senin de bir lokma bir şey yiyip uyumaya ihtiyacın var!"

Jeppe duvara yaslanıp odanın dönmesi bitene kadar bekledi. Boğazı sıkışıyordu, bir iki kere üst üste yutkunmak zorunda kaldı. Dünya hâlâ sallanıyor gibiydi ama nabızı düzene giriyordu. Yavaş yavaş rahatlamaya başladı.

"Burger Palace'da sana biraları ben ısmarlayayım."

Esther yaşıyordu. Her şey düzelecekti.

“SENCE NEDEN sağ bıraktı onu?”

Jeppce elindeki tavuk kemiğini plastik torbaya attı, parmak uçlarındaki sosları sildi, sonra Budweiser’den bir yudum içti. Amerikan buraları her zaman kendini Levi’s reklamında oynuyormuş gibi hissetmesine yol açardı, o kadar da kötü bir his değildi bu tabii. Anette *bacon burgerinin* yarısını yemişti bile. Çenesinde biberli mayonezin damlaları inci gibi görünüyordu. Burger Palace’ın plastik masalarından birine oturmuşlar, son yirmi dört saate bir anlam vermeye çalışıyorlardı.

Esther de Laurenti’yi aramalar durdurulmuş, daktiloskopi teknisyeni David Bovin’i arama seferberliği başlatılmıştı. Şu anda altı güvenlik aracı Kokkedal sokaklarını tanyor, Bovin’in ev adresini, Adli Tıp Merkezi’ni, Kingo’nun galerisini ve Kloster Sokağı’ndaki apartmanı arıyor, kent merkezinde yayılmaya çalışıyorlardı. Aramaya Anakent Kopenhag polisinin bütün merkezlerinin, orduda iç güvenlik birimlerinin de destek vermeleri istenmişti. Medya da *online* sitelerinde “aranıyor” resimleri yayımlamaktaydı. Christian Stender’ın avukatına, sorgunun yarın sabah yapılacağı haberi iletilmişti. Bu akşamki Esther de Laurenti saldırısına da sahip çıkması biraz abartılı olurdu gerçi ama bilinmezdi tabii.

“Hımm, belki Larsen’le Saidani’nin gelmesi onu durdurmuş olabilir mi?”

“Görürlerdi onu.” Jeppce’nin midesi hâlâ biraz bulanıyordu ama yine de bir kanat daha yemeye karar verdi. “Kanayan yaraları kabuk tutmaya çoktan başlamıştı. Hipotermi belirtileri vardı, yani o kumsalda bir süredir yatıyor olmalıydı. Ama neden işi bitirmeden bıraktı onu?”

Anette soslu parmaklarına baktı. Bir başkasının sorunuymuş gibi. Ardından da onları yalayıp temizlemeye koyuldu.

“Islak mendil ister misin?” Jeppce’nin sesinde zor maskeleydiği bir tiksinti seziliyordu.

“Kapa çeneni, Jepsen. Benim hijyenik alışkanlıklarımdan başka derdin yok mu senin?”

“Var tabii ama ister misin?”

“Pekâlâ,” diye içini çekti Anette sonunda. O ellerini silerken Jeppe akıl yürüttü. “Ama Esther gördü onu. Sağ kalmasına izin vermesi bir risk. İlk iki kurbanıyla ilgili aldığı güvenlik önlemleriyle tutarlı değil. Neden dikkatsiz davrandı bu sefer?”

“Çünkü kim olduğunu nasılsa bildiğimizin farkında,” diye cevap verdi Anette. “Ve yakalanmayı da umursamıyor.”

“Bu onu tehlikeli hale getirir. Yani daha bile tehlikeli.”

Anette başıyla onayladı, birasını sessizce içti. Jeppe, kendilerinin de tehlikede olup olmadığını merak ediyordu. Belki Therese’e telefon edip birkaç gün dikkatli davran demesi gerekirdi. Niels’e de karısına iyi bakmasını söyleyebilirdi. Evraklar imzalanana kadar hâlâ *kendi* karısıydı Therese.

Burger Palace’da onlardan başka müşteri yoktu. Pazar geceleri bu saatte yalnız paket servisi yaparlardı genellikle. İnsanlar evlerinde televizyon seyreder, kanepelerinin üzerinde aileleriyle birlikte yemek yerlerdi. Pencere kenarlarında mumlar yanıyor olurdu. Jeppe çok iyi tanıdığı yalnızlık duygusunu bir daha hissetti, birasından biraz daha içti. Anette’in telefonu çalıyordu. Ekranı gülümsedi, aramayı kabul etti. Gülümsemesi bütün yüzüne yayılmıştı, sesi alçalmış, sevgiyle dolmuştu. *Tatlım şöyle, hayatım böyle.* Arayan Svend olmalıydı. Jeppe aşkı tükenmeyen partnerine baktı, birasını bitirdi.

BİR FIRSATI YAKALAMAKLA, budalalık olduğunu bildiğiniz bir şeyi yapmak arasındaki çizgi kul kadar inceydi. Jeppe de arabayı Østerbro’daki kestane ağacının altına park ederken hangi yolu seçtiğinin farkındaydı. Anette’e el sallayıp veda ettikten sonra arabayı kentten dışarı sürmüştü. Eve gidip duş yapmalı, sabaha kadar uyumalıydı. Ama elleri direksiyonu kendiliğinden döndürüp yeniden kente yöneltmişti.

Potato Rows’taki küçük evler yaz gecesinde pastane vitrinindeki dekorlara benziyordu; duvarlar kekten, pencereler kremadan.

Işıklandırılmış, sıcak ve davetkâr. Bahçelerin sınırlarını oluşturan bitkiler üzerinden komşularla çene çalınabilen, çocuklar için oyun bahçeleri olan, şirin bir yer.

Jeppes her adımını atarken kendi budalalığına kızılıyordu. *Est-ber güvende. Hemen eve dön, uyu da dinlen! Anna'nın kocası evde. Ne umuyorsun? Onu uzaktan görmek daha rahat uyumani mı sağlayacak? Yoksa seni görüp dışarı çıkacağını, kocası dişlerini fırçalarken onunla ateşli bir aşk yaşayacağını mı umuyorsun? Olabileceklerin en iyisi, kafana yıldırım düşüp seni yanık bir heykele dönüştürmesi, o sabahleyin evden çıkıp bisikletinin kilidini açmak üzere yürürken seni orada öyle görmesi olur ancak!*

Ev sokağın ortalarında bir yerdeydi. Araba park edilmeyen, önünde çocuk bahçesi olan bir yer. Hiç görünmeden oyun bahçesinden gözetleyebilirdi Harlov'ların pencerelerini. O anda onlar da o pencereden dışarı bakıyor olurlarsa köy yolunda farlara yalananmış ceylan gibi kalakalırdı orada.

Üç katın da ışıkları yanıyordu ama hiç hareket görünmüyordu. İkinci katın camlarında, beyaz perdenin gerisinde, televizyonun mavi ışığı yanıyordu. Herhalde orada el ele oturmuş, kırmızı şarap ya da lüks bir çay içiyorlardı. Jeppes televizyonun açık olmasında biraz avuntu buldu. Fazla eğleniyor olamazlardı. Alt katta pencerenin hemen yanındaki masada bir mum yanıyordu. Bir ara birinin aşağıya inip onu söndürmesi gerekirdi. Jeppes oyuncak evlerden birinin kenarına ilişmiş durumda oldukça rahatsızdı ama yine de beklemeye karar verdi. O mum söndürülünceye kadar. Sırtını tahtalara dayayıp yerleşti.

Bir keresinde Therese onu yakındaki Østerport Tren İstasyonu'nda karşılamıştı. Uzun zaman önce. Bir yaz gecesi idi. Valby'deki evlerine yeni taşınmışlardı, Johannes'le Rodrigo da yemeğe gelmişlerdi. Jeppes'yle Johannes sarhoş olmuş, bahçede su tabancalarıyla oynamaya başlamışlardı. Yalınayak ve kolları sıvalı olarak. Öyle sıcak bir akşamdı ki, hava insanı kucaklıyordu sanki. Satılık olan bitişik evin bahçesinde de sürdürmüşlerdi su savaşını.

Bahçenin otları uzamış, ağaçlarında beyaz çiçekler vardı. Mürver çiçeği miydi, neydi? Sonunda kendilerini tren raylarının yanı başında oynar bulmuşlardı. Sırılsıklam ve kahkahalara gömülmüş durumda. Yıldızlar altında şampiyonluk!

Yaklaşan bir marşandiz, gecenin sihrini daha da yükseltmişti. Ve sonra bir mucize olmuştu: Tren tam önlerinde durmuştu. Onlar da hiç kararsızlık göstermeden açık vagonlardan birine tırmanmışlardı. Nereye gittiklerini bilmemek çok eğlendirmişti onları. Berlin'e mi? Rotterdam'a mı? Ceplerinde tek metelik olmayan iki arkadaş, gece vakti marşandize binmiş, bilinmeye-ne doğru yola koyulmuştu! Karanlık evleri, güzel kokulu çalları geride bırakarak gidiyorlardı. Sonunda trenin gürültüsüyle savaşıp seslerini duyurmaya çalışmaktan bıkmış, susmuşlardı. Fazla da uzağa gidememişlerdi. On beş dakika kadar sonra tren Østerport İstasyonu'nda durmuştu. Yandaki raya alınmıştı orada. Yarı üzölmüş, yarı sevinmişlerdi.

Jeppe bu anıya gülömsedi. Therese'e nasıl ulaştıklarını hatırlamıyordu ama çok geçmeden Therese'le Rodrigo arabayla gelip onları almışlardı. Rodrigo çok öfkeliydi ama Therese gülümüş, Jeppe'yi öpmüş, bu çocuksuluğu için ona sevgisi artmıştı.

Mum titredi, tavandaki ışık yandı. İşte, oydu! Bal ve biberiye, sıcak altın ve köpöklü banyo. Vücudu onu görür görmez canlanmıştı. Düğmesine basılmış bir makine gibi. Anna eşofman giymiş, saçlarını atkuyruğu yapıp bağlamıştı. Arkasından John göröndü. Elindeki tepside kadehler ve bir şişe vardı. Anna bulaşıkları makineye doldururken harareti harareti konuşuyorlardı. John kıpırdamıyor, sakın sakın tepsiyi tutuyordu ama yüzündeki ifade canlıydı. Anna birden gülmeye başladı. Herhalde John bir şey söylemiş olmalıydı. O da gülüyordu ama tevazuyla kendi esprisine gülen biri gibi. Anna gözlerini silerken sanki küçük bir kızdı. Gülmesinde de hiçbir sahtelik yoktu.

John tepsiyi bıraktı, onun yanığını hafifçe okşayıp döndü, kapının yanındaki düğmeye basıp ışığı söndürdü, görünmez oldu.

Anna onun arkasından bakıyordu. Jeppe tanıyordu o bakışı. Kendisine de öyle bakan biri vardı bir zamanlar.

Anna mutfakta dolaşırken dönüp pencereye, oradaki muma doğru yürüdü. Jeppe'ye doğru. Dudaklarını melekler gibi uzatıp mumu üfledi ve o da görünmez oldu.

Jeppe arabayı eve sürdü. Yatak odasından yorgam alma zahmetine bile kalkışmadı. Bir battaniyeyle bir yastık kapıp kanepenin üzerine fırlattı. *O yalnızca iki kere seviştiğin bir kadın!* Dişlerini fırçaladı, banyo dolabını açıp oradaki ağrıkesicilere baktı. Ufacık rahatlama çareleri, gerçek bir acizlik. Bir felaketti durumu. Öfkeye kapılıp dört tane hap yuttu, kanepeye döndü. Rafta duran Tivoli fotoğrafından Therese ona gülümsedi.

Tren rayları zangırdıyordu. Karanlıkta geçen bir tren sarsıyordu evi. Jeppe her şeye arkasını dönüp gözlerini sımsıkı kapattı.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 35

Tagensvej'in ağaçları yol şeritlerinin üzerine sarkmış, yaprakları da tozlu koyu yeşile dönüşmüştü. Ulusal Hastane'nin beton cephesi önündeki çimento saksılarda lavantalar, sabah ışığında floresan bir mavimsi mor renge bürünmüş, bisiklet parkına parlak sarı bir paket kâğıdı savrulmuştu. Jeppe uyanabilmek için üç fincan kahve içmek zorunda kalmıştı ama dünya hâlâ normalin iki katı bir hızla hareket ediyor gibiydi. Başını kaldırıp hastanenin yüksek binasına bakamıyordu. Baksa bina üzerine devrilecekmiş gibi gelecekti. Anna'ya iki kere mesaj çekmişti oysa saat daha sekiz bile değildi. Telefonunu kontrol etti. Cevap yoktu. Belki de yalnız kalmayı bekliyordu.

Blegdamsvej üzerindeki sisler arasından Anette göründü. Koşarak geliyor, hızlı hızlı soluyordu.

"Lanet olası kent! Ta Trianglen'e park etmek zorunda kaldım. Canım çıktı."

Canı çıkmış! Jeppe öyle yorgundu ki yatsa bin yıl uyuyabilirdi. Partnerinin kolunu okşadı.

"Günaydın. Hadi, hemen gidelim ona. Sinir cerrahisinde gözlem altına almışlar onu. Yarım saate kadar CT taramasına alacaklar."

"Sen iyi misin? Gözlerin kanlanmış. Bir garip görünüyorsun..."

Kanlanmıştı hem de nasıl, diye düşündü Jeppe. Başını sallayıp duruyordu. "Yalnızca yorgunum. Haydi, yürü. Dokuzuncu kata."

Odanın kapısında görevlendirilmiş iki polise günaydın demek için bir an durakladıktan sonra peşlerinde kendilerini durmadan uyaran bir hemşireyle odaya girdiler. "Kısa tutun! Yumuşak davranın! Hasta yeni uyandı ve hâlâ çok güçsüz." Serumunu kontrol ettikten sonra hızlı bir tempoyla odadan çıktı.

Odayı elektronik panjurlarla loş tutuyorlardı. Esther de Laurenti hastane yatağından onlara iri iri açılmış gözleriyle baktı. Başının çevresinde sargılar vardı, çenesinin sol tarafına da yara bandı yapıştırılmıştı. Kenarlarından morluklar görünüyordu. Onları gördüğü anda konuşmaya başladı.

"Gregers'in ameliyatı nasıl geçmiş, biliyor musunuz? Zahmet olmazsa bir öğrenir misiniz?" Sıkıntı içinde gibiydi. Sakinleştirici verildiği için dili dolanıyordu.

"Hemen sorayım. Çabucak dönerim." Anette odadan çıktı.

Jeppe bir sandalye çekip yatağın yakınına oturdu, derin bir soluk aldı; hırpalanmış kadına, yaralarına, acısına ve ıstırabına bakabilmek için kendini zorladı. Suçun kendi payına düşen kısmını kelimelerle ifade edebilmek kolay değildi.

"Ben... Çok üzülerek..."

Boğazı sıkışıp sesi çatlak çıkınca dehşete kapıldı. Esther yavaşça elini uzatıp onun elinin üstüne koydu, sıktı. Jeppe dudaklarını ısırdı. Burada oturmuş, korumaya söz verdiği mağdur tarafından avutuluyordu. Sandığından daha beceriksiz çıkmıştı. Belki de yeni bir hastalık izni alsa iyi ederdi. Kendini toparlamalıydı.

Anette'in ayak sesleri köşeden duyuldu, Esther başını biraz kaldırdı.

"Gregers'in ayrılmasını bekliyorlar. Her şey yolunda gözüküyor. Başından geçenleri düşününce kendini iyi ve güvenli hissediyor." Anette homurdanarak kendini koltuğa attı.

"Teşekkür ederim. Ya köpeklerim?" diye sordu Esther.

Jeppce, "Köpek otelindeler," diye cevap verirken Esther'in elini sıktı. "Krallar gibi bakılıyorlar. Gezinti bahçelerinde, açık havada dolaştırılıyor, ciğer sosisli sandviçlerle besleniyorlar."

"İçim rahatladı. Teşekkür ederim!" Dikkatli hareketlerle başını yastığa bıraktı.

Jeppce elini çekip bloknotunu çıkardı.

"Size birkaç soru sorsam uygun olur mu? Eğer kendinizi yeterince güçlü hissediyorsanız?"

Esther evet anlamında başını sallarken acıdan yüzünü buruşturdu.

"Kimdi? Onu tanıdınız mı?"

"Evet!" Çenesi kenetlendi, sesi titredi. Yine de kendini sakın ve toparlanmış göstermekte kararlıydı. "Sizin parmak izciniz; temiz tıraşlı, gözlüklü olanı."

Jeppce, Anette'e bir onaylama işareti verdi. *David Bovin*.

"Sizi nerede ve nasıl ele geçirdi? Kapınıza iki nöbetçi koymuştuk." Kendi sesinde bir öz-savunma tonu seziyordu.

"Göllerin orada. Pek uzak sayılmaz. Hastanede peşime takılıp beni izlemiş olmalı. Yani Gregers'ı ziyarete gittiğimde. Fırsat bekliyordu sanıyorum."

Zorlukla yutkundu.

"Geziniyormuş gibi, rahat adımlarla yaklaştı bana. Bağırarak istedim ama yapamadım. Sonra ağzıma bir şey dayadı. Kokusu kuvvetli bir şey. Ondandır kendime geldiğim bahçede, suyun kenarındaydım. Güneş parlıyor, bu da beni şaşırtıyordu çünkü gece sürüyor sanıyordum. Midem bulanıyordu, kafam karışık, yapayalnızdım. Evin çevresi iskelelerle kapatılmıştı ama işçiler yoktu. Tabii, hafta sonuydu. Biraz su verir misiniz lütfen?"

Jeppce bardağı doldurup içindeki pipetle birlikte uzattı. Esther içti, boğazını temizledi, tekrar içti. Bardaktaki sıvı hiç azalmıyor gibiydi.

"Çok öfkeliydi, delirmişti. Ellerimi arkamda bağladı, beni suyun kenarında çömelmeye zorladı. Sonra beni azarladi, bıçağıyla tehdit etti. Vurmaya, tekmelemeye başladı."

"Azarladi mı? Neden?"

"Annesi olduğuma inanmış gibiydi. Doğumunda onu evlat edinilmek üzere verdiğimi sanıyor bu yüzden de yaşadığı korkunç çocukluk dönemi için beni suçluyordu. Çok kötü hakaretler etti bana..."

Esther durakladı, kendini toplayıp güçlendirmeye uğraştı. Jeppe ona süre tanıdı. Ses çıkarmamasına rağmen, yanaklarının ıslandığını görüyordu.

"Julie ve Kristoffer'dan söz etti. Onlara nasıl işkence ettiğini, onları nasıl öldürdüğünü anlattı. Gurur duyuyor, yaptıklarını bir sanat eseri sayıyordu. Korktukları için hor görüyordu onları." Gözlerini kapadı. "Anlatması zor."

Jeppe onun gözlerini açmasını bekledi.

"Nedeni hakkında bir şey söyledi mi?" O da boğazını temizleme gereği duymuştu. "Yani onları neden öldürdüğüne dair?"

"Hayır. Benim ölmem gerekiyormuş çünkü annesiymişim ve ona ihanet etmişim. Ama Julie ile Kristoffer için bir şey söylemedi..." Bağından yukarı dolu bir ses çıktı. Yalvaran bir yavru köpekmiş gibi. Onu öksürüğünün içine saklamaya çalıştı. "Ama Erik'ten söz etti."

"Erik Kingo mu?"

"Evet. Ortak misyonları mı varmış, öyle bir şeyler söyledi. Ne demek istediğini tam anlayamadım. Erik'in asistanıymış bir zamanlar ama bu proje ölümle ilgiliymiş. Benimle. Kesip açacakmış beni. O da son eseri olacakmış, baş eseri."

Kapı açıldı, odaya yeni bir hemşire girdi. Yanakları yuvarlak, saçları sarıydı ve örgüsü arkasında sallanıyordu. Yatakta yatana ve çevresindeki insanlara göre iğrenç derecede sağlıklı görünüyordu.

"Esther bir iki dakikaya kadar seni görüntüleme için hazırlayacağız. Ziyaretçilerine veda etmeye başla."

Jepp'e'ye neşeli bir ifadeyle göz kırpıp odadan çıktı. Hastanelerde yaşamla ölüm arasındaki zıtlık bıçak kadar keskindi ama ara geçişler akışkandı. Jepp'e Esther'e baktı. Ölümle karşılaşmasından kalan bütün izlere rağmen, hayat dolu görünüyordu. Kesinlikle iyileşecekti.

Hemşirenin arkasından kapının kapanmasını bekledi, sonra sordu: "Neden öldürmedi sizi? Nasıl kurtuldunuz?"

"Ona annesi olmadığını söyledim."

"Ama nasıl?"

Esther derin bir soluk aldı, içinde tuttu. Jepp'e onun, günün birinde açıklamak zorunda olduğunu bildiği bir şeyi açıklayabilmek için güç toplamaya çalıştığını seziyordu. Paylaşmak hâlâ acı veriyordu ona.

"1966'da bir bebeğim oldu, onu evlatlık verdim. On yedi yaşındaydım, annemle babam da o yaşta anne olmamın hayatımı mahvedeceğine inanıyorlardı. Ama bu adam otuzlu yaşlarında, yani seksenlerde doğmuş. Annesi olmama imkân yok." Bir süre sessiz kaldı. Titreyen elleriyle battaniyeyi düzeltti.

"Önce inanmadı bana. Vurdu, yalancı bir orospu olduğumu söyledi. Ona hamile kaldığımda on yedi yaşında olduğumu söyledim, hesabını yapmasını istedim. Bu onu daha da kızdırdı. Beni tekrar tekrar tekmeledi, gözümü oyup çıkarmakla tehdit etti." Sol gözünün altındaki morluğa dikkatle dokundu.

"Nasıl inandırdınız onu?"

"Tekrar tekrar tarihi söyledim. Doğum tarihini. Martin on sekizi, 1966. Boynumdan hiç çıkarmadığım madalyonda yazılı o tarih." Göstermek için elini boynuna götürdü ama sargılar göstermesini engelledi. "Onu görünce sanırım durumu anladı. Annesi olamazdım. Birisi ona yalan söylemişti."

İki kere üst üste yutkundu sonra yamulmuş yüz ifadesiyle devam etti. Bu anıyı hatırlamak ona fiziksel yaralarından daha fazla acı veriyormuş gibiydi.

“Ona doğurduğum bebeğin kız olduğunu söyledim. Hemşirelerden biri kulağıma fısıldamıştı bunu, yasak olduğu halde. Küçük bir kız...”

“Bu onu durdurdu mu?”

“Hayır. Yine vurdu bana. Bayılmışım. Kendime geldiğimde buradaydım.”

Jeppe başını kaldırdığında, sırayla gelmekte olan hemşirelerle hasta bakıcıları gördü. Anette’le ikisi kalkıp Esther’e çabucak sağlık diledikten sonra kapıya yöneldiler. Birileri onları koridora iteklerken Jeppe, Esther’e hüzünle gülümsedi. Asansörün önündeydiler.

Aşağıya inerken kulakları çınlıyordu. Onları avuçlarıyla kapadı ama çınlama kesilmedi.

“KONUŞMAMIZ BİTTİĞİNDE evinize dönebilirsiniz.” Savcı yardımcısı dirseklerini masaya dayamıştı. Öğlen sıcaklığında gömleğinin yaka düğmesi açılmış, aradan iç çamaşırının danteli gözükmekteydi.

Anette yine duvar dibinde her zamanki yerinden Christian Stender’a bakıyordu. Adam yığılmış gibi oturuyordu ve yüz ifadesi taş gibi sertti. Ulla Stender yavaşça onun kolunu okşayıp duruyordu ama o, kadının orada olduğunun bile farkında değilmiş gibiydi. Yüzünün derisi parıltıyor, dışarıda unutulmuş mayonezin üstündeki tabakayı andırıyordu. Kan dolaşımıyla ilgili bir sorunu vardı sanki.

Stender’ın avukatı mavi tükenmezini birkaç kere çıtırdattı.

“Nasıl? Eve gidebilirsiniz ne demek?” diye sordu kararsız bir sesle.

“Polis artık suçlamayı kaldırıyor,” diye açıkladı savcı yardımcısı. Ellerini masanın üzerinde çaprazlamıştı.

“Ama elinizde Bay Stender’ın itirafı var...” Avukat asabi bir hareketle kravatının düğümünü elledi sonra kalemini masaya koydu.

“... ve yalan söyleme konusunda da bir suçlama yapmayı planlamıyor. Takibat bölümünden dedektifimizin sormak istediği birkaç soru var ama ondan sonra Bay ve Bayan Stender evlerine dönmekte özgürler. Tabii Bay Stender’ın işbirliği göstereceği varsayılarak.”

Avukat önündeki kâğıtları karıştırdı. “Müvekkilim doğal olarak bunun nedenini bilmek isteyecektir...”

“Çek git evine, Ditlev!” Stender bayat sebze gibi giderek ufalıyordu. Ama buna rağmen, otorite sağlamayı başarıyordu.

“Ne dediniz?”

“Suçlama yoksa sana ihtiyacım da yok demektir, değil mi? Bana saatte on sekiz kurona patlıyorsun, o yüzden, çek git, eşek herif!”

Avukat bir an kıpırdamadan oturmayı sürdürdü. Şoke olmuştu. Sonra eşyalarını topladı, Ulla Stender’ın omzuna kısacık dokunup odadan çıktı. Kadın onun arkasından baktı, ardından yardım dileniyormuş gibi Anette’e döndü.

Stender sakın bir sesle konuşmayı sürdürüyordu: “Suçlamaları kaldırıyorsanız elinizde bir başka suçlu var demektir. Var mı?”

Anette duvardan ayrılıp masaya yürüdü. Ellerini masaya dayayıp adamın kızarmış gözlerine baktı.

“Evet. Katilimiz elimizde. Henüz serbest ama kim olduğunu biliyoruz ve tanık ifadeleri de var. Şimdi asıl sorun, sizin işlediğiniz bir suçu neden üstlendiğiniz?”

Stender yavaşça doğruldu, kıyamet vaizleri gibi ellerini havaya kaldırdı.

“Canavarlarla savaşanlar, kendilerinin canavarlaşmadığından emin olmalı...”

Anette masaya sert bir şaplak indirdi. “Bu böyle devam edemez, bu saçmalık! Lafı ne kadar daha dolaştırmayı planlıyorsun? Kızının katilini bulmamanın senin gözündeki değeri ne? Tannı aşkına!”

“Çukura uzun süre bakarsan çukur da sana bakmaya başlar.” Stender kollarını indirdi, kafasını salladı. “Ulla, sevgilim, lütfen otele dönüp eşyalarımızı toplar mısın ki eve dönebilelim.”

Ulla Stender son birkaç günde yedi cehennemden geçmişe benziyordu. Yıkılmayışının tek engeli kareli Chanel ceketiydi. Çılgın bir seri katille evli olmanın utancından kurtulmuş olarak Sorvad’a geri dönme planı ona bir nebze umut vermişti. Ayağa kalkarken, “Ah, hey Tanrım,” diye mırıldanmaktaydı. Hızla kapıya ve onun ötesinde kendisini bekleyen huzura doğru yöneldi.

Stender etli işaret parmağını Anette’e uzattı: “Sana şu kadarnı söyleyeyim, beni hiçbir şeyle tehdit edemezsin. En sevdiğim varlığımı kaybettim. Hapis yatmak bunu değiştiremez. Anlıyor musun?”

Hâlâ yavaş konuşuyor, dili dolanıyordu ama Anette onun inarak konuştuğunu anlıyordu.

“Benim kızım bir deli tarafından öldürüldü. Sizin kurumunuzda çalışan bir deli. Soruşturmalara katılan, burnunuzun dibine sahte kanıtlar bırakan biri. David Bovin. Korkarım kızım ona gönlünü kaptırmıştı. Julie hiçbir zaman karakter teşhisinde başarılı değildi. Fazla iyi yürekliydi. Kapıyı açtı, o da onu öldürdü, internette bu yaptığıyla böbürlendi. Siz ise...” Ağzının kenarlarında küçük rükürük damlaları vardı. “Onun kaçmasını kolaylaştırdınız.”

“Bu bilgileri nereden edindin?”

“Yani sizden önce mi demek istiyorsun? Siz nasıl bu bilgileri edinemediniz diye sormak daha yerinde olur!”

Anette adamın öfkesinin artmaya başladığını görüyordu.

“Yani söylemeyecek misin?”

“Daha önemli şeylere odaklanmalısınız örneğin o manyağı yakalamaya.”

“Katilin kim olduğunu nasıl öğrendiğini söylemeyecek misin?” Anette direniyordu. Stender ona ateş saçan gözlerle baktı ama sustu. “Ya da neden kalkıp itiraf ettiğini ve böylelikle soruşturmanın yolunu tıkadığını? Katilin cezalandırılmasını istemiyor musun?”

Stender iki avcunu masaya şaklattı, fincanların ve tükenmez kalemelerin zıplamasına yol açtı. "Tam da o yüzdendi," diye bağırdı. "Katilin cezalandırılması. Birkaç yıllığına ev yemekleri yiyip pinpon oynayacağı bir yere kapatılmakla değil ama. Cezalandırma, ha?" Gözlerinde müthiş bir öfke parıltıyordu.

Anette kollarını göğsünde kavuşturarak sakın görünmeye çalıştı: "Ya siz onun yerine hapse gerseniz ne olacaktı?"

"Tek kelime daha söylemiyorum. Bekle, bak, bir şey daha söyleyeceğim: O şeytani cezalandırmak içindi ama bir o kadar da benden daha önemli birini korumak içindi."

"Kimi demek istiyorsun? Kingo'yu mu? O muydu korunması gereken?"

"Hah! Erik koskoca adam, kendini korumayı da bilir." Stender elinin tersiyle alnındaki terleri sildi. "Hayır, hepimizden daha önemli birini korumak zorundaydım. Ve şimdi artık hiçbir şey söylemiyorum. Beni tutacak mısınız, bırakacak mısınız, kendiniz karar verin. Benim için hiç fark etmez."

Elini midesine dayayıp oturdu, sakın sakın bekledi. Anette savcı yardımcısına koridoru işaret etti, ikisi çıkıp kapıyı arkalarından kapadılar.

"Tutabilir miyiz onu?" diye sordu Anette.

"Ben savcı olalı bu kadar çılgın bir durum görmedim," derken kadıncağzı sarsılmış durumdaydı. "Yani... Bu adam tümüyle... Tamamen..."

"Tutabilir miyiz?" diye tekrarladı Anette.

Savcı yardımcısı toparlandı. "Ancak onu yalan söyleyip soruşturmanın yolunu tıkamakla suçlarsak. Bunu yapmak istemiyoruz sanıyordum."

Anette, "Telefon kayıtlarına girip ne gibi anlaşmalar yaptığını, kimlerle yaptığını görmemiz gerek," dedi.

"Onu tutmak için suçlama yapmak zorundayız."

"İyi," diye başını salladı Anette. "O zaman öyle yaparız. İşimiz bittiğinde suçlamayı kaldırabiliriz, evine gider, kızını gömer. Yani, bir suçu falan yoksa."

“Zavallı Ulla Stender,” diye başını salladı savcı yardımcısı.

“Zavallı hepimiz aslında.”

ANETTE ORTAK OFİSLERİNE top gibi daldı, çantasından bir torba anıstırmalık çekip büyük çatırtılar ve çuturtularla çiğnemeye koyuldu. Çok kızgın görünüyordu. Jeppe onun sım-sıkı kemerinden pırlayan midesine baktı, bir an için partnerinin sinirlendiği zamanlarda mı yemeye saldırdığını düşündü. Oysa kendisi kızdığında iştahı büsbütün kaçıyordu. Telefonunu çıkarıp bir mesaj daha çekti. *Özledim* diye yazdı bu sefer. Biliyordu aslında. İnsan çok yakın tanımadığı birine böyle bir şey yazmazdı. Özellikle de üçüncü mesaj olarak! Fazla çaresizlik yansıtıyordu. Telefonu ortadan kaldırıp partnerine baktı.

“Eee? Sırf David Bovin’e kötülük olsun diye Christian Stender’ı, kendi kızını öldürdüğünü itiraf etmeye kim zorlamış?”

Anette ağzı dolu dolu cevap verdi: “Ona yakın olan ya da bizim bildiklerimiz arasında hem ona hem de Bovin’e yakın olan tek kişi Kingo. Erik Kingo, Bovin’le Stender arasındaki bağ.”

Jeppe uzanıp torbadan bir iki cips aldı. “Ama Kingo, Bovin’e neden kötülük etmek istesin? Neden bizim onu yakalamamızı beklemiyor? O zaman kendi oynadığı rolü inkâr edebilir, bir rol oynadıysa yani.”

“Çünkü Bovin çok şey biliyor. Tehlikeli biri.”

Jeppe clindeki ciplere bakarken fikrini değiştirmiş gibiydi. Ölü deri gibi bir şeylerdi.

“Kingo’yu buraya getirebilir miyiz?” diye sordu. “Neler var elimizde?”

“Stender konuşmadığı sürece Bovin de yakalanmadığına göre elimizdekilerin hepsi akıl yürütme.” Anette konuşurken bir yandan çiğnemeyi sürdürüyor, bir yandan da düşünüyordu. “Bu işe karıştığını biliyoruz ama nasıl? Bovin’in ölmesini beklemek zorundayız... Yakalanınca. Çabucak.”

Kapıya vuruldu, Sara Saidani yüzünde hevesli bir ifadeyle kafasını içeriye uzattı. Jeppe onu en son ne zaman gülümserken gördüğünü hatırlayamıyordu bile. Yakışmıştı yüzüne gülümsemek.

“Görmeniz gereken biri var. Kingo’nun eski asistanını hatırlıyor musunuz? Jake Shami’yi? Dört numaralı odada.”

“Şimdi mi?”

“Hemen!”

Anette torbada kalan son cipsleri avcuna boşaltıp ağzına tıktı, kapıya doğru yürüdü. Jeppe başını iki yana sallayarak onu izliyordu.

Saidani ilk seans kayıtlarına girip Christian Stender’in el konmuş telefonuna bakmaya çalışırken Jeppe ile Anette dört numaralı sorgu odasına yöneldiler. Orada sıska bir delikanlı, ürkek bir tavırla boynundaki kolyeyle oynayarak beklemekteydi. Teni Jeppe’nin ömründe gördüğü en koyu renkteydi ve üstündeki parlak mavi gömleğin her yanı türlü parlak renklerde üçgen desenlerle doluydu. Merkezdeki renksiz dünyaya konuvermiş harikulâde bir egzotik kuş gibiydi. Anette kuş kaçmasın diye hemen kapıyı kapattı.

Jeppe kendini tanıtip tokalaştı, masaya oturdu. Anette duvara yaslanıp ellerini pantolonunun ceplerine soktu. İş başlıyordu.

“Kahvenizi getirdiler mi? İyi. Anladığıma göre Dedektif Saidani size konuyu anlatmış.” Jeppe genç adama dostça gülümsedi.

“Bugünün eninde sonunda geleceğini biliyordum. Hep söyledim ama kimse dinlemedi. Adam zırdeli!” Kopenhag sokak dilini çok hızlı konuşuyor, hareketleri de vurgularını güçlendiriyordu.

“Kim?”

“Erik orospu çocuğu Kingo! Kim olacak? Tanrının yeşil çayrırları üzerinde yürümüş en büyük yavşak!”

“Niye öyle diyorsun? Nedir onu yavşak yapan?”

“Kingo insanları manipüle eder, hasta kafasından ne geçiyorsa onu yaptırır onlara. Sana, bir yıldızın der, çok güzelsin der, seni anlayamıyorlar der, sana büyük bir fırsat tanıyacağını söyler. İnsanın ta içine bakar, olabileceğinin en iyisi olması için itip kakar, ömründe sevilmediğin kadar büyük bir aşkla sever seni. Sonra

da..." Genç adam ellerini çanak gibi birleştirdi, birdenbire ayırdı, "Pat diye düşürür. Bana yaptığı da o! Kendisine güvenecek kadar budala olan herkese yaptığı o!"

"David Bovin'i duymuş muydun? Senden sonra işe aldığı asistanı?"

Jake Shami ellerini ensesinde birleştirip gözlerini devirdi.

"Yalnız duymakla kalmadım, tanıştım da onunla! Beni kovduğu zaman ilk yaptığım, onunla temas kurmak oldu. Uyarmak istiyordum herifi. Karşılaştığımda çok şaşıtm çünkü o şey, benden çok farklıydı. Ama Kingo işi görüldüğü sürece pek seçici değildir. Her neyse ben onunla karşılaştığımda beyni artık tümüyle yıkanmıştı. Kurtarılamayacak noktadaydı. Kingo ona benimle ilgili bir sürü yalan söylemişti. Yüzüme bana acıyor gibi baktı durdu." Ellerini boru gibi yapıp ağzının önünde tuttu. "Hey, bana bak, Tanrı aşkına! Ben yaşlı bir kadına tecavüz edecek adama benziyor muyum? Benim kendi fikrim değildi. Kingo'nun hastalıklı dünyasına öylesine girmiştim ki!"

"Yani David Bovin'e derdini anlatamadın, öyle mi?"

"Hem de hiç. O yüzden de herifin kendine doğru dürüst bir iş bulduğunu duyunca rahatladım, neredeyse sevindim. İçimden belki de Kingo etkileme gücünü kaybediyor, diye düşündüm. Yaşı ilerliyor ne de olsa."

Jeppe başını hafif yana eğdi. "İkisinin ortaklıklarını başka türlü sürdürmüş olabileceği geliyor mu aklına?"

"Sözkonusu Kingo'ysa, hiçbir şey olanaksız değildir. O Bovin denen adam, resmi olarak başka bir işi olsa bile yine de hâlâ onun hesabına çalışıyor olabilir." Shami derin derin içini çekti. "Kingo'nun yaptığı budur zaten. Hayali bir dünya yaratır, orada yalnız siz ve kendisi varsınızdır, dünyaya karşı. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunun kararını, başka hiç kimse veremez. O duyguları şimdi artık hatırlamıyorum ama o sıralar biz de bir dünya yaratmıştık ve o dünyada ihtiyar bir kadını sekse zorlamak anlamlı gelmişti. Sannattı, özgürleşmeydi, devrimdi! Lafını etmekten hâlâ utanıyorum."

Shami gözlerini yumdu. Sırtı dimdikti. Yutkundu, kendi kendine başını salladı.

“Onu öyle çok seviyordum ki! Bir daha hiç kimseyi, o sıra Erik Kingo’yu sevdiğim kadar sevemem.”

“Ama sevgine karşılık gelmiyordu, öyle mi?”

“Kingo bir tek kendini sever. Sonra belki oğlunu ve torununu. Eminim kendisi sanatı da sevdiğini iddia edecektir. Ama o bir yalan. Kingo’nun tek sevdiği, kendi koskoca egosudur.”

Jeppe’nin cebindeki telefon çalmaya başlamıştı. Tam aklından *Anna* diye geçirirken ekrana göz attı ve aramayı hemen kabul etti.

“Kørner konuşuyor.”

“Ben PSAP’den Hansen. Bir tanışımız var, aranan şüpheliyi gördüğünü iddia ediyor. Yarım saat önce güneye doğru giden S trenindeymiş. *Mike*’ı yolladım, tanık kadını orada sorgulayacaklar. Adamın Sjælør istasyonunda indiğini iddia ediyor.”

Mike demek, onların jargonunda, Trafik ve Transit Birimi’nden motosikletli polisler demektir. Jeppe sandalyesinde dikleşti.

“Kadın ne kadar eminmiş?”

“Yüzde yüz değil ama oldukça emin. Adamı iyi tarif etti. Boyu ve yapısı uyuyordu, kadın da güvenilir bir tanığa benziyordu. İki araba yolladım.”

“Dur bir saniye. Sjælør mü demiştin?”

Jeppe’nin gözleri duvara asılmış Kopenhag haritasındaydı. Sonra bağırırmaya başladı. Yarı Anette’e, yarı telefona bağırıyordu.

“Bu o! Kingo’nun hobi bahçesindeki kulübesine gidiyor. P. Knudsens Gade’de HF Frem. Elinde ne güç varsa yolla. Biz de geliyoruz.”

“Dur!” dedi telefondaki ses. “Dahası var. Şüpheli yalnız değil. Yanında küçük bir kız var.”

Şok Jeppe’ye böbreğe atılmış yumruk gibi çarptı. Ayğa kalıp telefonu cebine sokarken, bir yandan da anlamaya çalışıyordu. Ondandır hemen koşmaya başladı.

BÖLÜM 36

Jepp'eyle Anette arabayı HF Frem'in önüne park ettiklerinde alan çoktan kordon altına alınmıştı. İki polis aracı yolu kesecek şekilde park etmişti, arkalarında da iki ambulansla dört devriye arabası vardı. Bir avuç trafik polisi trafiği yönlendirip meraklı seyircileri uzaklaştırma çabasıdayken geri kalanlar da bölge halkını oradan çıkarmakla uğraşıyordu. Alan komutanı Lima Eleven orta yerde durmuş, hepsine görev belgelerini dağıtıyordu. Parlak sarı yeleği nedeniyle hemen göze çarpar durumdaydı. Jepp'e ona yaklaşıp koluna dokundu.

"Neler oluyor burada, çabuk söyle!"

"Şüpheli yanındaki küçük kıızı rehin almış, sandala binmiş, şu anda gölün ortasında. Erik Kingo'yla konuşmasına izin verilmezse küçük kızın boğazını kesmekle tehdit ediyor."

"Kingo nerede?"

Alan komutanı kaldırımındaki küçük grubu işaret etti. Kingo pırıl pırıl keten takımı ve şaşılacak kadar solmuş suratını çevreleyen ak saçlarıyla oradaydı.

"Yeni geldi şimdi ona güvenlik brifingi veriliyor. Bovin onu doğrudan da aramış görünüşe göre."

"AKS çağırıldı mı?" diye sordu Jepp'e. Dürbünlü tüfekler taşıyan taktik birimden söz ediyordu.

“Şimdi biz konuşurken onlar gölün çevresinde pozisyon alıyorlar. Tüm bölge boşaltılıyor.”

Jeppé Kingo'ya doğru yürümeye başlamadan önce son sorusunu sordu: “Çocuk kim?”

“Kingo'nun torunu Sophia. Annesiyle babasına haber verildi. Yola çıktılar, geliyorlar.”

Jeppé'yle Anette Kingo'nun yanına vardılar. Kingo başını kaldırıp onları görür görmez telaşla bağırmaya başladı:

“Piçoğlu torunumu kaçırdı!” O anda yaşlı görünüyordu.

Jeppé Kingo'nun çevresindeki polisler, “Temiz mi?” diye sorduktan sonra Kingo'ya, “Gelin benimle!” dedi.

Kingo'yu çekerek hobi bahçesine sokarken peşlerinde bir grup üniformalı polis vardı. Bugün çalılarının üzerinden onlara yönelmiş meraklı bakışlar yoktu. Bahçelerde oynayan çocuklar yoktu. Kingo'nun evinin önündeki rıhtımda çelik yelekli üç polis silahlarını indirmiş, gözlerini ilerideki sandala dikmiş, durmaktaydılar. Jeppé çalılar arasında suya uzanan iskelelere yayılan birkaç silahlı polisi de görmekteydi.

Bütün bunlara rağmen, ortalık insanın içini ürpertecek kadar sessizdi. Rüzgâr dinmişti, gölün çarşaf gibi yüzeyine, çevresindeki evlerin görüntüleri yansıyor. Sessizliği bozan bir tek şey vardı, o da çocuğun yürek burkan çığlıklarıydı.

Göldeki sandalın oturma yerinde David Bovin, elinde bıçak, kucığında çocukla oturmaktaydı. Sandala bağlı bir de şişirme bot vardı. Jeppé adamlarla çocuğun birbirine fazla yakın olduğunu hemen gördü. Ateş edilemeyecek kadar. Siper oluyordu küçük kız kendisini kaçıran adama.

Kingo boğuk bir sesle torununa seslendi. “Sophia, tatlım! Deden geldi artık.” Sesi yankılanarak büyüdü. O bir daha seslendi.

“Ne istiyorsun, David? Ne istiyorsun benden? O bir çocuk yalnızca!” Cevap gelmeyince rıhtımdaki polisler döndü. “Ne istiyor? Size söyledi mi ne istediğini?”

Silahlı polislerden biri sert gibi bir suratla cevap verdi. "Çocu-
gu sizinle değış tokuş etmek istiyor. Siz yüzerek oraya giderseniz
çocuğu şişirme sala bindirip salıverecek."

"Ama delilik bu," dedi Kingo. Gözlerindeki panik çok belir-
gindi. "Oldürür beni. Ne yapacağız?"

Polis sakin sakin cevap verdi. "Tek seçeneğimiz onun menzile
girmesini beklemek ve daha önce çocuğa bir zarara vermemesi
için dua etmek."

"Çılgınlık!" diye bağırdı Kingo. "O riski göze alamayız!"

Jeppe araya girdi. "Bir arabulucu geliyor. Umalım ki o konuşa-
bilir katille. Bir iki dakikaya kadar burada olacak."

"Arabulucu mu? Çıldırmış bir seri katille pazarlık yapılamaz!
Mutlaka yapabileceğiniz bir şey olmalı!"

Kingo rıhtıma indi, diz çökmek isterken dizleri üzerine düştü.

Polis telsizinden ses geliyordu. "Annesiyle babası geldiler."

Anette, "Şimdi buraya sokmasınlar onları," diye söylenerek
hızla uzaklaştı. Tek ihtiyaçları dehşet içindeki anneyle babaydı.

Jeppe kendi yüreğinin temposunu kulaklarında duyabiliyordu.
Kanındaki adrenalin yüzünden çevredeki renkler daha bir canlan-
mıştı. Gökyüzünün mavisi gözünü alıyordu. Kingo rıhtımda, diz-
leri üzerinde, pırıl pırıl bir beyaz heykeldi. Düşmüş bir melek gibi.

Jeppe'nin gözlerinde Julie'nin yüzü canlandı. Parçalanıp mah-
volmuş yüzü. Ve babasının gözlerindeki o korku, o keder. Kristof-
fer'in avize içindeki cesedi. Esther de Laurenti'nin hıçkırıkları.
Bütün o acılar. Bir an için Kingo'nun güç oyunundan doğan bü-
tün acıları kendi bedeninde hissetti.

Yanındaki polisin uyarısına aldırmış etmeden rıhtıma, Kin-
go'nun yanına yürüdü, çömeldi, eğilip onun o güçlü yüzüne yak-
laştı, kulağına fısıldadı.

"O adamı Esther de Laurenti'nin çocuğu olduğuna inandı-
rıp hastalıklı planın bir parçası olarak Julie Stender'ı öldürmesi
gerektiğine ikna ettin mi? Küçük kızın şimdi o sandalda olması
senin yüzünden mi? Torununun?"

Belli belirsiz bir baş işaretiyle gelen onay, neredeyse hiç fark edilmeyecekti. Belki de yanlışmıştı, belki olmamıştı öyle bir hareket. Kingo'nun beyaz ceketini Jeppe'nin gözünü kamaştırıyor, gildedir yansıyan ışıklar da durumu daha beter ediyordu. Jeppe yaptığının yanlış olduğunu biliyor ama umursamıyordu.

"O halde bençe yüzmek zorundasın!"

Ayağa kalktı, sonradan pişman olacağı bir şey yapmadan rıhtımdan uzaklaşıp koca adamı tek başına bıraktı. Gidip polislerin arkasına geçti, bekledi.

Kingo hareketsizdi. Göle bakıyordu. Etrafta insanlar hareket ediyor, nişan alıyor, soluklarını tutuyor, emekliyor, bekliyorlardı. Butun bunların ortasında bağırarak çocuğun sesi de yükseliyor, vukseliyor, butun dünyayı dolduruyordu.

Hızlı bir hareket. Kingo ayağa kalktı, ceketini çıkarıp rıhtıma fırlattı ve suya atladı.

İyi yüzücüydü. Durmaksızın yüzerken üç kulaқта bir soluk alıyordu. Sandala birkaç metre kalınca durdu, kıza bir şey söyledi sonra sandalın kenarına yaklaştı. Jeppe onun sağ kolunu Bovin'e uzattığını gördü. Bovin o kolu ipele sandala bağlarken Sophia'yı kucakından indirmemişti. Kingo'yu sağlamca bağladıktan sonra Bovin küçük kıza dikkatle kaldırıp şişirme sala koydu, eliyle kıyıya doğru itti. Ondan sonra kendisi de suya atladı.

Jeppe dikkatle izlerken, "Menzilde mi?" diye sordu.

"Önce kızın sağ salım kıyıya varmasını beklemek zorundayız."

Şişirme salı, üstünde ağlayan Sophia'yla birlikte birkaç metre uzaklaştıktan sonra pırl pırl suların üzerinde durdu. İki polis kurşun geçirmez yeleklerini çıkarıp suya atladılar, sala yüzdüler, onu çekip sağ salım rıhtıma getirdiler. Jeppe bu süre boyunca hiç soluk almadığını ancak o zaman fark etti.

Üçüncü bir polis iskeleye yüzüstü yattı, salı yakaladı, küçük kıza kollarıyla kucaklayıp aldı, güvene kavuşturdu. Sonra onu göğsüne yaslayıp sırtını okşayarak yatıştırıcı sesler çıkara çıkara yürüdü, rıhtıma ayak basıp onu dikkatle yere bastırdı.

Jepp e çocuğa baktığında içinde bir zafer hissetti, henüz anlamadığı bir kurtuluş duygusu. İki eliyle yüzünü sıvazlayıp terlerini gömleğine sürterek kuruladı. Dünya dönüyordu, hem de fırl fırl. Sophia'nın çevresine toplanan gruba yaklaştı, annesiyle babası yanlarında Anette'le koşarak gelirlerken çocuğun yanına vardı.

Çocuk gözyaşları içindeki annesi tarafından kucaklanırken bir an dosdoğru Jepp e'ye baktı. Jepp e o gözleri hemen tanıdı. Zerre kadar kuşkusu yoktu, Julie Stender'ın güzel gözleriydi ona bakan bu gözler.

SOPHIA'NIN ŞİŞME SALININ kıyıya varmasıyla annesinin onu kucığına alması arasında geçen sürede, Bovin de sandalı alabora etmeyi başarmıştı. Sandal artık tersyüz olmuştu. Göldeki hareketliliği Jepp e elbette fark etmişti. Aslında herkes fark etmişti ama çocuğun güvenliği her şeyden daha önemliydi. Şimdi Bovin'le Kingo görünmüyorlardı. Büyük olasılıkla sandalın altında daydılar. Polisler çaresizlik içinde bekliyorlardı. Alan komutanı Anette'le Jepp e'ye soru soran bakışlarla baktı. *Ya şimdi?*

Kingo'nun öfkeli bağırtıları duyuluyordu ama Bovin'den ses yoktu.

Silahlı polislerden biri şişirme salın üstüne yüzüstü uzandı. Bir tek tüfeğinin namlusuyla kaskının kenarı gözükür durumdaydı. Bir başka polis de salı iterek yüzüyordu. Gölün kıyılarına eyleme hazır polisler dolmuştu. Tüfekleri yaz sıcaklığında parıldıyordu. *Miss Saigon*'dan bir sahneydi sanki. Dünyanın sonu gibiydi.

Şişirme salın sandala uzaklığı birkaç metreye indiğinde kulakları yırtan bir çığlık duyuldu. Sanki bir domuz boğazlanıyordu. Sandal bir iki kere sallandı. Polis hâlâ dalgalarla sallanan salın üzerinde yatıyordu. Gölün çevresine salt bir sessizlik çökmüştü. Kimse pozisyonunu bozmadı, beklemeyi sürdürdüler. Saldaki polis kafasını suya sokup aşağıya baktı, kıyıdaki polislere sinyal verip sandalın altına daldı, tekrar yüze çıktı.

Elini kaldırıp başını iki yana salladı. Sandal boştu.

Bir süre sonra dalgıç polisler çıkageldiler. Küçük tekneleri, oksijen tankları, arama fenerleri, ağırlıklı kemerleri ve paletleriyle. Sandalın çevresindeki suların aranmasına başlandı. Jeppe boş bir polis arabasında küçük Sophia'yla şaşkın anne-babasına sorular sordu. Anlaşıldığına göre iki saat kadar önce David Bovin, Apple Tree Anaokulu'nun oyun bahçesine rahat rahat girmiş, Sophia'yı şeker verme ve Tivoli Bahçeleri'ne götürme vaatleriyle kandırmıştı. Annesiyle babası gizli kalmak şartıyla Sophia'nın aslında evlat edinildiğini onayladılar. Bu arada Jeppe'nin diğer kuşkusunu da onayladılar. Jeppe onları ancak bulmacanın bu son parçası yerine oturduktan sonra serbest bıraktı. Oradan muayene edilmek üzere acil servise götürüldüler. Bedenen ve ruhen.

Jeppe tekrar göle yürüdü, sıcak güneşin vurduğu rıhtıma oturdu. Farkındalıklar üstüne sıcak dalgaları gibi yağıyor, midesini bulandırıyor. Polisler ve dalgıçlar gidip gelirken yanından geçiyorlardı. Çalışıyorlardı, işleri vardı. Ona çarpanlar da oluyordu. Hiçbirine aldırmadı.

Erik Kingo'nun torunu Julie Stender'ın kızıydı ve Julie onu evlatlık olarak vermişti. Biliyordu bunu. Henüz tablonun tümünü göremiyordu ama bulmacada her şeyin birbirine uymasını sağlayan kayıp parça da zaten oydu. Altı yıl önce üzüntüler içindeki Christian Stender arkadaşına sırlarını açmıştı ya da belki Julie söylemişti Kingo'ya! Julie hamileydi, Kingo da bunun üzerine harekete geçmişti.

Timisah kuşuna yardım edecekti.

Çocuksuz kalan oğluna da bir bebeği evlat edinme fırsatını açacaktı. Ne güzel şeydi verebilmenin zevki! Danimarka'da evlat edinmek uzun bir süreçti. Anne-baba olmak üç dört yıl bile sürebiliyordu. Çocuk da o zamana kadar en az üç yaşına geliyor, ihmal edilmenin ya da acı çekmenin yaralarını taşıyor durumda oluyordu. Oysa Kingo oğluna annesinin rahminden yeni çıkmış, şeftali tenli bir çocuk verebilecekti. Büyük olasılıkla ailenin kendi genetik niteliklerini taşıyan bir bebek. Bu ayrıntıyı onlara

söylememiş olabilirdi. Çocuğun biyolojik babasının aynı zamanda büyükbabası olması ortalığı fazla karıştırabilirdi.

Gölün ortasından bir bağırıtı koptu, dalgıçlardan biri el salladı.

Polis teknesi oraya yöneldi, ip sarkıtıldı, ağırlık bağlandı. Birkaç yeni bağırıtının ardından dalgıçlar, vinci taşıyan teknede mekanizmayı harekete geçirdiler. Motor uğuldadı, ip takıldı, polisler çekiştirdi, sonunda bir ceset su yüzüne çekildi.

Jepppe gözlerini eliyle gölgeleyerek bakıyordu. Suyun yüzünde ıslak, hareketsiz bir kitle. Herhalde çevresindekiler de dalgıçların kafaları olmalıydı. Fok balıklarına benziyorlardı. Kitleyi sudan çıkarıp tekneye almaları epey uzun sürdü, ipler çözüldü, kıyıyla tekne arasında bağışmalar yine başladı.

Siyah saçlar. O kitle David Bovin'di.

Tekneye yatırılıp, kıyıya getirilirken dalgıçlar bu sefer Kingo için daldılar. Tekne kıyıya yanaştığında Jepppe, Bovin'in karnının soldan sağa yarıldığını ve bağırsaklarının da dışarıya sarktığını gördü.

Nyboe gençli otopsiyi yapmadan kesin konuşmak istemiyordu ama Bovin'in kendini öldürdüğü kanısındaydı. Karnını kendi kesmişti. Jepppe bu metodu *Son Samuray* filminden biliyordu. *Seppuku*. Samurayların utançtan, düşmanın eline düşmekten kurtulmak için uyguladıkları geleneksel yöntem. Bir drama daha.

Beyazlar giymiş olay yeri ekibi, hayaletleri kovalayan hayaletler gibi cesedin çevresini sarmışlardı. Yüzüne pek bakmamaya çalışıyorlardı. Bir buçuk yıl boyunca kahve fincanlarının, laptop ekranlarının üzerinden onlara gülümsemiş olan yüz. Bir insanı tanıdığınızı sanıyordunuz. Cesedin pantolon cebinde yarı erimiş bir kâğıt parçası buldular: Özenle katlanmış bir not. Orada yalnızca *Yıldız Çocuk* yazısı vardı.

Gölün üzerinde güneş batarken Erik Kingo'nun cesedi de gölün dibinde bulundu. Ayak bileklerine bir tekne demiri zincirle bağlanmıştı. Gözleri bastırılarak yerinden fırlatılmış, yüzünün önünde ahtapot kolları gibi yüzüyordu.

Yılan balıkları cesedi kemirmeye başlamışlardı bile.

BÖLÜM 37

Biraz tatlı dil gerektirmiş olsa da Esther de Laurenti sonunda dost canlısı hastane görevlisini razı etmiş, kendisini tekerlekli sandalyesiyle on dördüncü kata çıkarmasını sağlamıştı. Gregers orada yatmaktaydı. Ameliyatı sorunsuz geçmişti ve şimdiye kadar ayılmış, odasına getirilmiş olmalıydı. Asansör çıkarken Esther kalbinin çarptığını hissetti, elini göğsüne dayadı. Yaşlı kiracı için bu kadar kaygılanması kendisini de şaşırtıyordu. Görevli sandalyeyi iterek odaya soktuğunda iki hemşire de Gregers'i bir tekerlekli sandalyeye oturtmaya çalışıyorlardı. Durumu kötü olmazdı besbelli.

"Merhaba Gregers. Dışarı mı çıkıyorsun?"

Yaşlı adam hayalet sesi duymuş gibi başını kaldırdı. Onu görünce titreyen kollarını hemen ona doğru uzattı.

"Duydum ki... Ah! Oyle kaygılanmıştım ki. Biz de tam seni görmeye geliyorduk. İyi misin?"

Onun nadir rastlanan bu duygu parlaması karşısında Esther yirmi dört saattir içinde biriktirdiği tüm kaygıların patladığını hissetti. Uzanıp onun elini yakaladı, ikisi birbirine tutunarak kasırgada kalmış çaresizler gibi fırtınayı atlatmaya çalıştılar. Gregers'in onu bu kadar merak etmiş olması Esther'in bütün savunma güdülerini yerle bir etmiş, geriye ancak hüznle

pişmanlık kalmıştı. Onların hiçkırıklarına hastane personelinin avutucu çabaları da karışıyordu. Koşup onlara su getirdiler, kâğıt mendiller uzattılar.

Duygusal fırtına pik yapıp yatışırken hemşireler ikisinin sandalyelerini de pencerenin önüne sürdüler, yan yana park ettiler. Onlar camdan kentin manzarasını seyrederken hemşireler de aceleyle ve gülümseyerek odadan çıkıyorlardı.

Tanrım, bu yaşlı insanlar amma da kolay kaptırıyorlar kendilerini duygularına!

Gerçekten öyleydi, Tanrı da biliyor ya! Orada öylece kent ışıkları aşağılarında, el ele oturdular. Doğal süreç kırılmıştı. Gençler çekip gitmiş, yaşlılar kalmıştı geride. Birbirine sıcaklıklarını yansıtan avuçlarının dışında hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Kristoffer perşembeye gömülecekti. Julie Stender'la aynı günde. Julie'nin cenazesine binlerce kuronluk çiçekler gelecek, aile mezarlığında başına granit taş dikilecekti. Kristoffer içinse Patoloji Bölümü'nün kilisesinde basit bir ayin düzenlenecek ardından cenaze krematoryuma gidecek, yakılacaktı. Esther delikanlının annesinden izin almış, yakındaki bir kafede onun için bir anma töreni düzenliyor, birlikte çalıştığı arkadaşlarının çoğunun geleceğini umuyordu. Annesi ayrıca Esther'e oğlu için bir mezar taşı satın alma izni de vermişti; böylelikle çocuk isimsizler arasına gömülmüş olmayacaktı. Esther'in gidip ziyaret edebileceği bir yer ihtiyacı vardı. Onu çok sık özleyeceğini biliyordu.

Gregers'in elini sıkı, o da buna karşılık verdi. Anlıyordu. Kopenhag'ın kararmakta olan kulelerine bakarak karşılıklı el sıkmayı sürdürdüler. Sonra Gregers derin bir soluk aldı.

"Senin kitap yazdığını hiç bilmezdim!"

"Artık yazmıyorum. Yani yazmayı düşündüğüm tipte kitaplar yazmayacağım." Geleceğin herhangi bir noktasında herhangi bir şey yazma fikri şimdi öyle saçma geliyordu ki!

"Sahi mi? Eh, ben zaman zaman kitap basımlarına yardım etmişimdir ama onları yazan biriyle hiç karşılaşmamıştım."

“Korkarım hâlâ da karşılaşmış değilsin, Gregers.”

“Hayır ama belki günün birinde. Değil mi?”

Dost oluyoruz, diye düşündü Esther. *Bunca yıldan sonra.* Dönüp ona baktı. Güçlü kemiklerin üstünü örten yaşlı deri, dostça bir bakış. Belki o da bunca yıl yalnız yaşamaktan biraz paslanmıştı, kendisi gibi.

“Gregers, binayı satmak zorunda kalacağım ben.”

Kelimeler ağzından düşünmeden dökülmüştü ama sesi kulağına gelince bunun doğru olduğunu anladı. Doğduğu odayı düşündü; eğri duvarlarıyla, annesi eski gaz sobasının başında... Fiskiden, mutfağın avluya baktığı günlerde. Babası gazetesini okurken kendisi onun kucagında oturuyor, piposunun dumanları çevrelerinde dönüyordu. Tebeşirle resimler yapıyor, öbür çocuklarla sokakta oynuyordu. Annesinin yüzünü ilk defa -ve son defa- o evde görmüştü. Annesi ilk çocuğunu kucagina alıp orada doluşmuş, onu bırakmayı bir an bile düşünmemişti. Yalnız ev değildi orası, tüm bir tarihti.

“Artık orada yaşayamam,” dedi Esther. “İmkânsız bir şey.”

“Anlıyorum.” Başını eğmişti.

“Anlıyor musun? Orası senin de evin. Bunu hiç istemeyerek...”

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Asla eskisi gibi olmayacak.”

“Korkarım kendimi hiç güvende hissetmeyeceğim.” Konuşurken boğazına sanki bir şey tıkanıyordu. “En azından, kendim için. Yani bu olay biraz unutulduktan sonra bir temizlik şirketi binayı elden geçirecek sonra da satacağım. Zor olmasa gerek... Şeye rağmen... *Cinayete.*” Kendini zorlamak zorunda kalmıştı o kelimayı söyleyebilmek için.

Gregers içini çekti. “Beni yarın ya da öbür gün taburcu edecekler, beklenmedik bir komplikasyon çıkmazsa.”

Esther dikkatle başını salladı ama kendisi de bir iki güne kadar eve dönmeyi umuyordu.

“Ama...” Sesi buruk gibiydi. “... şimdi de nereye gideceğimi bilemiyorum.”

"Gegers, benim bir fikrim var," diye onun elini okşadı Esther. "Belki taburcu olunca ikimiz bir tatile çıkarız. Sıcak bir yere, iyi yemeği, şarabı olan bir yere... Oturup okyanusa bakabileceğimiz bir yere. O zaman karar veriniz nereye taşınacağımıza."

"Biz mi? Vay canına, ben..."

Dönüp Esther'e baktı, gözlerini kaçırdı, konuşmaya çalıştı, beceremedi. Sonunda kendini toparladığında sesi titriyordu.

"Bak, bilmen gerek, benim yüksek sesli müzikle, havuz başında garip yiyecekler yemekle ilgim yok! Üstelik sabah uyandığımda doğru dürüst bir fincan kahvemi de içmem gerek."

Esther ona gülümsedi.

"Sana söz veriyorum, Gegers. Doğru dürüst kahvesi olan bir yer bulacağız."

BÖLÜM 38

Jepppe Danimarka yaz gecesinin kokusunu içine çekti, bir an durup Ulusal Hastane'nin önünden günbatımının renklerine baktı. Bitkindi, sırtı da ruhu da acılar içindeydi, redeni de son birkaç gün boyunca karşılaştığı sonuçsuzluklardı. Anette'le birlikte Christian Stender'ı bir kere daha bezdirici bir sorgulamadan geçirmiş, adam Kingo'nun öldüğüne inanmayı reddetmiş sonra da en yakındaki tuvalete kafasını sokup kendini boğma tehdidi savurmuştu. Anette öylesine çileden çıkmıştı ki bunu yaparken kafasını bastırarak yardımcı olmayı önermişti.

Sonunda Stender, Kingo'yla yaptığı anlaşmayı kabullenmişti. Polisin David Bovin'i tutuklamasını engellemek amacıyla kendisi teslim olmaya razı olmuştu. Kingo da buna karşılık Bovin'in korkunç acılar içinde öleceğine dair garanti veriyordu. Tanıdıkları vardı, bunu sağlayabilirdi. Mürthiş bir iyilik. Ama zaten insan kendi timsah kuşu için neler yapmazdı ki!

Jepppe sorguyu kesip kayıt makinesini durdururken vücudunda daha önce hiç hissetmediği bir ağırlık hissetmişti. İnsanın bir günde kaldırabileceği yozlaşma düzeyini aşmıştı artık.

Anette hiç görmediği kadar solgundu. O da Jepppe kadar yorgundu, hayal kırıklığına uğramıştı. Ofisten eşyalarını toplamış, merdivenlerden yan yana inerlerken hiç konuşmamışlardı.

Kaldırımında durduklarında Jeppe acaba onu kucaklasam mı diye düşünmüş ama o böyle bir şeye fırsat tanımadan el sallayıp arabasına yönelmişti. Svend evde yemeği hazırlamış, onu kollarını açmış, bekliyor olmalıydı zaten. Anette'in iyi ellerde olduğundan emindi Jeppe.

Kendisine yemek pişirecek kimse yoktu, ziyarı da yoktu. Sabah olana kadar konuşmalara ara vermeye ihtiyacı vardı. Esther'in gerçekleri bilmeye hakkı vardı. Gerçi kendisi onu Bovin'in zulmünden korumayı becerememişti ama en azından biraz rahatlatılabildi onu. Akşam yaklaşırken arabasını kent sokaklarında sürüp yeniden Ulusal Hastane'ye doğruldu.

Onu tekerlekli sandalyede pencereden kenti seyrederek buldu. Dizlerine bir battaniye örtmüş, hareketsiz oturuyordu. Önce uyuyor sandı. Ama sandalyeyi onun yanına çekerken Esther kıpırdadı.

"İyi akşamlar, Jeppe," dedi. "Bu saatte hâlâ burada ne işin var?"

"Merhaba. Niye karanlıkta tek başınıza oturuyorsunuz?"

"Bir yerde yeterince oturursan sonunda karanlık basar. Yatmak istemiyorum."

"Ben de." Yanına oturdu. "Kingo'yu duydunuz mu? Bovin'i? Her ikisinin de..."

"Duydum."

Jeppe camdan dışarıya baktı. Gökyüzü artık çatıları birbirinden ayıramaz olmuştu. "Ağrınız var mı?"

"Çok berbat," diye cevap verdi. "Ama bana harika bir ağrı kesici veriyorlar, OxyContin'di galiba adı."

"En sevdiğim!" Jeppe sırttı.

O da sırttı. Sonra sessiz kaldılar.

Jeppe derin bir soluk alıp konuştu: "Oscar ve Penelope Kingo'yla konuştum, Erik'in oğluyla gelini. Sanırım neler söylediklerini bilmeniz iyi olur."

Esther tepki vermedi. Jeppe birden heyecanlandı. Sınava girmek üzereymiş gibi. Mümkün olduğu kadar sakin bir sesle ona Julie'nin yeni doğan kızını Erik'in yetişkin oğluna evlatlık

verdiğini anlattı. Kelimeler ağzından onları çevreleyen karanlığa dökülüyor, belki o karanlık nedeniyle bir derece masumlaşıyordu. Sanki bir başka zamana ve mekâna aitlerdi.

"Bu ayarlamadan hemen herkes memnundu, bir tek Julie'nin dışında," diye açıklamalarını sürdürdü. "Sanırım bebeği verdiği için pişmanlık duyuyordu ama bu yalnızca akıl yürüterek vardığım bir çıkarım. Ne olursa olsun, Kopenhag'a taşınınca Oscar ve Penelope'ye ulaşmış, Sophia'yı görmek istediğini söylemişti. Masum bir isteğe benziyordu ama onun ilişki kurma isteği aile tarafından son derece rahatsız edici bir şey olarak algılandı, özellikle de Hjalti Patursson da işin içine karışıp babalık hakkını ileri sürmeye başlayınca. Bu durum Julie'nin de haklarından söz etmesine yol açıyordu ya da Hjalti baştan beri onu buna zorluyordu. Ne olursa olsun küçük Sophia kendi geçmişini bilmiyordu, annesiyle babası da biyolojik geçmişinin kendi cennetlerini bozmasını istemiyorlardı. Ya çocuğu geri istemeye kalkarlarsa?"

Esther uzaktan geliyormuş gibi bir sesle, "Korkunç bir şey olurdu," dedi.

"Julie'ye uzak durmasını söylemişler ama o durmadan temas kurmaya çalışıyormuş. Bardağı taşıran damla, Sophia'ya bir oyuncak ayı gönderip pakete *Yıldız Çocuk* yazılı bir kart koymasıyla gelmiş. Anneyle baba çileden çıkmışlar. Erik Kingo işi halledeceğine söz vermiş. Oscar da onun Christian Stender'la konuşacağını sanmış."

"Ama niyeti o değilmiş herhalde!"

"Eh, belki başlangıçta öyleymiş," dedi Jeppe. "Ama durum kötüye gitmiş. Özellikle adam sizin geçen marttaki davetinizde Julie ile karşılaşınca. Orada ona aşırı baskı mı yaptı diye merak ediyorum. Belki Julie onu, çocuğu görmesine yardımcı olmazsa kendi torununun babası olduğunu açıklayacağını söyleyip tehdit etmiş olabilir. Bu durum tabii oğluyla gelininin hoşuna gidecek bir şey değil. Eski dostu Christian Stender'ın da."

Esther'in battaniyesiyle oynarken sesli sesli yutkunduğunu sanki kendi duygularıyla boğuştuğunu duyuyordu.

"O lanet olası yemek daveti! O gece ben de içimi açmış, kendi bebegimi nasıl verdiğimi anlatmıştım. O hikâyem Julie'nin olayıyla paralel ve aynı zamanda David Bovin için de yararlı bir revik olabilirdi çünkü o da kendi biyolojik annesini aramaktaydı. O gece Kingo'nun kızlarını desteklemişim."

"Evet, o rastlantının sembolizmi ve drama etkisi onun hoşuna gitmiş olmalı. Bovin görünüşe göre Julie'yi devreden çıkarmak için henzersiz bir fiyat olarak kullanılabilirdi."

"O sırada bana da büyük acı verirdi." Sesi sakın, nereden de duyusuzdu. Belki de vuttuğu ilaçların etkisi. "Ama eğer Bovin ben den oş almak istiyorsa, Kingo onu benim yerime Julie'yi öldürmeye nasıl ikna etti?"

"Yazdığınız kitap. O taslağınız gerçekten inmiş bir mucize gibiydi. Orada bir genç kadının kendi hinasında öldürülüpünü tarif ediyordunuz. Bu durumda cinayet gerçekleşene kadar mahkûmuna yol açacaktı. Esther de Laurenti'nin kupkulu kipi olmasa ve özgünlük kaybetmesi. Herhalde böyle konumlandırması olmalı."

"Gülünç bu," diye itiraz etti Esther.

"Yine de öyle olmuş olmalı. Bovin, Julie'nin güvenliğini kazanıyor, bunu da belki Kingo'nun onunla ilgili verdiği bilgilere bağlı Yıldız Çocuk kliyesinin önemi, orneğin. Julie size sakakta tanıdığı bir adama olan sevgisini anlatıyor, siz de o bilgiye dayanarak kitabınızda cinayeti tarif ediyorsunuz."

"Hayalden ve gerçekten oluşmuş yapıtaşları, sürekli olarak nitelik değiştiyor. Ben de olsam daha iyisini yazamazdım."

Sesi öyle üzgündü ki Jeppe bir kararsızlık geçirdi. Yaralı bir ihtiyardı. Dayanabileceklerinin bir sınırı vardı.

Esther onun zihnini okumuş gibi konuştu: "Bilmek istiyorum, Jeppe. Acı verdiği doğru ama bana acıyıp beni kayırmaya kalkma... Demek taslağı yazmış olmam Bovin'e işleyeceği cinayetin

formulünü vermiş oldu ve bu da Kingo'nun akıl edebileceğinden bile daha harika. Ters giden ne oldu o halde?"

Jepppe yanı başındaki tekerlekli sandalyede oturan golgeye baktığında onun kaygısını hissetti. Olup biteni ikisi de biliyordu.

"Kristoffer engel çıkardı. Ne bildiğini, neden bizi aramak yerine Bovin'le temasa geçtiğini ancak tahmin edebiliriz. Ama önce Bovin sizin parmak izlerinizi alırken Kristoffer onu tanımış olmalı. Aynı şekilde Bovin yapışkan bant kaidesini sizin daireye getirdikten de, Bovin'le Julie'yi birlikte görmüş olmalı. Kristoffer onu cinayet geçesi takip ettiğini söylemişti, o halde neden daha önce de takip etmiş olmasın? Sanırım bildikleri konusunda Bovin'le uzlaşmak istedi. Hatta belki oğ almak istedi. Julie'yi gerçekten seviyordu, değil mi?"

Jepppe bu son sözünü soru biçiminde ifade etmişti ama Esther cevap vermedi. Söylenilecek hiçbir şey yoktu. Karanlıkta uzanıp onun elini tutmak daha kolay geldi. Esther Jepppe'nin elini nunnede tuttu ama biraz da sabırsızdı. Anlattıklarının sonuna gelince umutlanıyordu.

"Kristoffer anıenin içinde bulunduğunda Kingo da planın raydan çıktığını anlamış olmalı," diye devam etti Jepppe yumuşak bir sesle. "Eğer Stender suçu üstlenirse Bovin'i kendisinin cezalandırabileceğini söyledi. Bovin'in sorgulanması gibi bir riski göze alamazdı... Tabii bunların hiçbirini kanıtlayabilecek durumda değiliz. Tıpkı Stender'in Faroe Adaları'nda Julie'nin sevgilisini uçuruma ittiğini kanıtlayamayacağımız gibi. Ama büyük olasılıkla öyle olmuştur."

"Cinayet üstüne cinayet, ha? O da mı bir kitaptan alınma? Yoksa gerçek hayatta mı oldu?" Sesinde bir kara mizah tonu gizliydi.

"Ne yazık ki yeterince gerçek. İnsan o zavallı Faroe'li adamın neden ölmek zorunda olduğunu merak ediyor. Bu kadar çok ölüm. Hepsi de ufacık bir çocuk uğruna."

Esther iç çekişiyse gülme arası belli belirsiz bir ses çıkardı.

"Uğrunda ölmeye değer tek şey o değil mi, Jeppe? Bir çocuk değil mi?"

HAVA AÇIKTI o gece. Jeppe yanından ayrıldıktan sonra Esther yine de uyuyamadı. Jeppe düşünceli davranmış, onun iyi durumda olduğunu garantiye almadan gitmek istememişti. Aslında herkes çok iyi davranmıştı ona; doktorları da, polisler de, hemşireler de. Hepsi nazik ve anlayışlıydı. Gün içinde bir kriz danışmanı bile gelmiş, duygularını ifade edebilmesi için ona yardımcı olmuştu. Ama Esther bunu apaçık ifade etmekten zaten çekinmiyordu: *Korkuyorum, üzüliyorum, pişmanlık hissediyorum*. Ama ifade etmek de duyguların acısını dindirmiyordu.

Yan taraftaki yatakta yatan kadın kıpırdıyordu. Odanın içine gece vakti bile fazla pişmiş tavukla karnabahar kokusu dolmuştu. Aklına Kristoffer'ın yaptığı balık çorbası geldi. Bütün gün sürerdi genç adamın onu hazırlaması. Ancak özel günlerde yapardı. Esther'in üniversiteden ayrıldığı gün yengeçleri kırmış, fener balığı ızgarasına ek olarak sabahdan *rouille* hazırlamıştı. Kabuklu deniz hayvanlarının kokusu deli etmişti köpekleri.

Esther hastane battaniyesine sarınıp sarsak adımlarla ziyaretçi odasına yürüdü. Gündüzleri o odada hastalarla aileleri, hastalığın önemli olmadığı numarası yaparlardı birbirlerine. Şimdi boştu oda. Pencerenin önüne bir koltuk çekilmişti. Belki de biraz önce Jeppe oturmuş olabilirdi o koltuğa. Dikkatle oturup ayaklarını çekti, altına topladı. Genç kızlar gibi. Rahat ettiğini görünce başını yavaşça arkaya yasladı.

Küçüklüğünde anneannesini öldüğü zaman annesi ona, ölünce birer yıldız olacağımızı söylemişti. Bu düşünce korkutmuştu onu. Bütün gece orada asılı durmayı düşünsenize! Yapayalnız ve soğukta! Bugün bile ne zaman anneannesini özlese yıldızla konuşur, kendini ona biraz daha yakın hissedirdi. *Ben ölünce ailem*

de benimle ölür, diye düşündü. Bina bile eski halinde kalamaz. Eşyalarım atılır, satılır. Kimse beni batırlamaz, göklerde beni aramıyız.

O anda kayan bir yıldız, ağustos göklerinde uzun bir çizgi oluşturdu.

“Ah!” dedi sesli sesli. Boynundaki madalyonu avuçladı. Bu bir işaretmiş gibi, ikinci bir yıldız daha kaydı. Sonra bir daha, bir daha. Kopenhag gökleri apansız kayan yıldızlar tablosu oluvermişti. Esther o sırada insanların kendilerini çok özel hissettiği o anlardan birini yaşadı. O göklerde dans eden genç insanların pırıltısını gördü. Julie’yi. Kristoffer’ı. Hiç tanıyamadığı kızını. Ve trajedi dayanılır hale geldi. Yıldızlı ışıklar anlaşılmasa da bir şekilde rahatlatmıştı onu. Evrenin ihtişamı.

Exet, hepimiz öleceğiz, diye düşündü. Ama ben henüz ölmedim.

JEPPE SONUNDA arabasına binip Valby’deki evine sürerken gece artık Kopenhag’ı iyice kucaklamıştı. Öyle yorgundu ki arabayı sürebileceğinden bile emin değildi. İçi bulanacak kadar yorgundu.

Mahalle karanlık ve sessizdi. Ancak banliyölerde böyle olurdu gece yarıları. Arabayı park edip bahçe yolundan eve yürürken bacakları ağır geliyor, ayaklarını sürümek istiyor, anahtarı kilide kadar kaldırıp kaldıramayacağından bile kuşku duyuyordu.

Uyuşuk gözleri nedense ön kapıdan ayrılıp yukarıya döndü. Göklerden gelen bir işaret belki. Bir fısıltı. Tepesindeki gökyüzü bir meteor yağmuruyla ışıltı ışıltıydı. Sessiz ama aynı zamanda şiddet dolu. Bir an afallayarak baktı sonra gözlerini yumdu, akan yıldızların ışığını gözkapaklarının içinde hissetti. Babasının sesini duydu.

Güzel, ha?

Gülümsedi, ışıkların içine girip zihnini aydınlatmasına izin verdi. Avcunda babasının elini hissetti, birlikte Perseid meteorlarını seyredişlerini hatırladı. “Aziz Laurenti’nin Gözyaşları.” Ama belki o an kendi hayalinden doğmaktaydı. Neler neler icat ediyordu insan zihni!

Kapıyı arkasından kapadığında ilk iş olarak telefonunu kontrol etti ve Anna'nın -tahmin ettiği gibi- cevap vermediğini gördü. Tabii vermezdi. Bir hayal kırıklığı daha ama küçüklerden biri. Bütün ilişkiler, yarı şefkat, yarı acı içerirdi. Olup bitenlere bakılırsa bu seferki daha çok birinci taraf ağırlıklıydı.

Jeppé ılık kırmızı şarapla iki ibuprofen tableti yuttu. O ilaç şişesi kim bilir kaç haftadır açık beklemişti orada. Dudaklarında hoş bir titreşim hissetti. Şişeyi yanına alıp salona döndü, kanepeye uzandı.

Doğurganlık tedavilerinin işe yaramayacağını anladıkları zaman Therese evlat edinme sürecini başlatmıştı. Sıra sıra acı verici mülakatlara girip çıkmışlar, hafta sonlarını sıkıcı konferanslarda geçirmişlerdi. Kapısına bırakılmış bir bebek için neler neler ödemeye hazır olduğunu kendisi de düşünmüştü. Başka bir şey için değilse bile en azından Therese'in gözyaşlarını durdurmak için.

Jeppé kuru gözlerini sildi. Neyse, dosya kapanmıştı. Bir derece rahatlayabilmeliydi artık.

Yorgan hâlâ kanepenin üstündeydi. Uyku kokuyordu. Koklayıp yorgan tiksintiyle kenara fırlattı. Tozlu şarap şişesine baktığında yorgunluk ve yuttuğu ilaçlar nedeniyle görüşünün de bozulduğunu anladı. Acıların dibi bu muydu yoksa dibe varmak için daha beter şeyler de mi olacaktı? İşler iyiye dönmeden önce.

Birden ayağa fırlayıp yatak odasına şimşek gibi daldı, bu arada şarap şişesini devirip zaten nefret ettiği halıyı mahvetti. Hiç düşünmeden Therese'in eski başucu masasına yürüdü, onu iki eliyle kavradı. Therese'in garajdaki kutuları durabilirdi daha. Plakları. Onları almamıştı henüz. Mektupları, mezuniyet kepi. Hepsi eskiden var olanın kötü grafitileri gibiydi. Ama bu anı parçasının artık işi bitmişti! Büyük bir kararlılıkla komodini ve içindeki *Kama Sutra* kitabını taşıyarak arka kapıdan çıktı, onları karanlığa doğru fırlatıp attı.

Sonra kapıyı kilitleyip yatağına yattı, uykuya daldı.

BÖLÜM 39

Salı sabahı Jeppe içinde öyle büyük bir hüznle uyandı ki yatağından kalkamadı. Kalkmaya davranırsa bu duygunun benliğine tümüyle hâkim olacağını sezmekteydi o yüzden yatağında kıpırdamadan yatmayı sürdürdü. Bugün gitmeyip basına açıklama işini şefe bıraksa da haklı olurdu aslında. Yan döndü, gözlerini dünyaya kapadı.

“Şekerim? İyi misin?”

Ses ona yünlerin ve sıcak tahıl ezmelerinin içinden geçerek ulaşmıştı. Uzaktan ama son derece güvenli.

“Jeppe vakit öğleni geçti. Hasta mısın?”

Dönüp baktı. Yatağın yanı başında bumburuşuk yüzü ve kaygı dolu ifadesiyle annesi duruyordu. Bu sahneyi çocukluğundan öyle iyi tanıyordu ki o zayıf vücudun neden birdenbire bükülmüş, yaşlandığını anlamak için gözlerini birkaç kere açıp kapamak zorunda kalmıştı.

“Anne, ne işin var burada?” Başını sallayıp beynini yerine oturtmaya çalıştı, gözlerindeki uykuyu elleriyle silmeye uğraştı. “Hasta değilim, yalnızca yorgunum.”

Pek inanmışa benzemiyordu.

“Telefon ettim ettim, hiç açmadın. Sonunda gelip sağ mısın, değil misin, gözümle görmeye karar verdim.”

Jepppe gözlerini tekrar kapadı. Annesinin buradaki varlığı tedirgin ediciydi hatta sinirlendiriciydi ama nedeninin sevgiden kaynaklandığını biliyordu. Doğrulup oturdu. Kafası alevler içindeydi.

"Bir duş yapayım, anne. Sen kahveyi hazırlar mısın?"

Akan suyun altında uzun süre durup kafasını toparlamaya çalıştı. Sonunda mutfığa girdiğinde annesinin ortalığı toplamış, şarap şişesini ve lekeli halıyı kaldırmış, kanepedeki yorganın yüzüyle diğer kirlileri makineye doldurduğunu gördü. Sofra hazırlanmış, taze ekmeklerle kahve demliği onu bekliyordu.

"Buzdolabın bomboş, farkında mısın? Ne tereyağı var ne de kahvene koyacak süt! Yerler de toz topaklarıyla dolu. Genelde derli toplu bir insansındır. Eh, neyse, gel, otur. Bir şeyler ye!"

Jepppe yarım dilim ekmeği reçel sürerek yemeyi başardı. Kahve lezzetli ve güçlüydü. Birlikte yediler. Annesi pencereden arka bahçedeki parçalanmış komodine göz attı ama bir şey söylemedi. Sessizce lokmasını çiğnemeyi sürdürdü.

Jepppe ekmeğin diliminin öbür yarısından vazgeçti. Vücudu bitkindi. Uzun bir uçak yolculuğu yapmış gibi. İştahı da yoktu.

"Haydi, bir yürüyüşe çıkalım," diye önerdi. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Mahallenin sokaklarında dolaştılar, kayın ağaçlarının, çalılarının, seraların yanından geçtiler, rayların altındaki geçitleri, üstündeki yaya yollarını arşınladılar. Carlsberg Mahallesi'nde meyvelerin üzerinden aşan yaya yolunda, Vestre Mezarlığı'na giden yolda gezindiler. *Benimle ilgili her şey aşağıya doğru,* diye düşünüyordu Jepppe. Urperiyordu. Rüzgârlığının fermuarını çekip kapattı. İkide bir annesinin kendisine baktığını fark ediyordu. Kaygıyla. Utanmış gibi başını çeviriyordu o zaman. Belli ki annesi kafasından geçenleri seslendirmekten çekiniyordu. Onun yerine yürüyordu yalnızca. Adımları uzun uzun ve sağlamdı. Ailenin bir özelliği. Sağlam vücutlar ve ağırlaşan beyinler. Ruhuda melankoli durumundaydı. Düşüncelere dalma eğilimindeydi. Babasına olduğu gibi.

"Şu banka oturabilir miyiz? Dün çok uzun bir gündü. Bacaklarımı biraz dinlendirmem gerek."

Oturup karşılarındaki çimenlik yamaca baktılar. Çimenler ayaklarının dibinden başlıyor, karşıdaki ağaçlara kadar uzanıyordu. Bir Ketogan için cinayet işlemeye hazırdı Jeppe ya da herhangi bir opioid için. Şu anda kayıtsızlığa kaçmanın kestirme yolu.

"Sen uyurken ilaç dolabına baktım. Onca ilacı neden alıyorsun hâlâ?" Annesi suçlayıcı konuşmuyordu. Yalnızca üzgündü. "Disk kayması yok sende, bütün o ilaçlara ihtiyacın olmamalı."

"Bana keş muamelesi yapmaktan vazgeç!" Böyle patladığı için anında pişman oldu.

Annesi aldırmadı. "Hayat bazen acı verir ama tempomuzu bozmamalıyız." Pes etmeyecekti. "Yan etkileri yok mu?"

Jeppe yüzünü ellerine gömdü. Kafasının içi kaygı doluydu, sanki boşluktaydı. Hakkı vardı annesinin.

"Kaç mutlu insan raniyorsun sen?" diye sorarak ayağa kalktı, annesine buruk buruk gülümsedi. Bu mantra aile içinde sık tekrarlanan bir şaka gibiydi. Ama bu sefer annesi gülmüyordu.

"Jeppe, sana söylemem gereken bir şey var."

"Biraz daha konuşsak olmaz mı?" diye sorarken sanki soğuk bir el uzanmış, midelerini sıkıyordu Jeppe'nin.

Annesi de kalktı, çakıllı yoldan mezarlığa doğru yürümeye koyuldu. Jeppe koşmak istiyordu. Olanca hızıyla ufka doğru.

"Geçen gün yolda Therese'e rastladım. Niels'le beraberdi."

Jeppe soluk aldı, yürümeyi sürdürdü. Bitmeyen bir pille yürüyen bir makineydi.

"Bebek arabası almaya çıkmışlardı. Ah, tatlım, sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim, söylemem gerekir mi gerekmez mi onu da bilemedim. Ama..."

"Mutlu muydu? Mutlu görünüyor muydu?" Sesinin nasıl bu kadar sakın çıktığına Jeppe de şaşırıyordu.

Annesi başını evet anlamında salladı.

"İyi. Hak etmişti mutluluğu."

Onca üzüntüsü ve pişmanlıkları arasında bunu içtenlikle söylediğini biliyordu Jeppe. Therese mutluydu, her ne kadar kendisi o mutluluğa dahil değilse bile.

İstemeye istemeye annesini kendine çekip kucakladı. O da ona sarılıp sırtını okşadı çocukluğundaki gibi. Bir an öylece durdular. Sonra Jeppe ağlamaya başladı.

